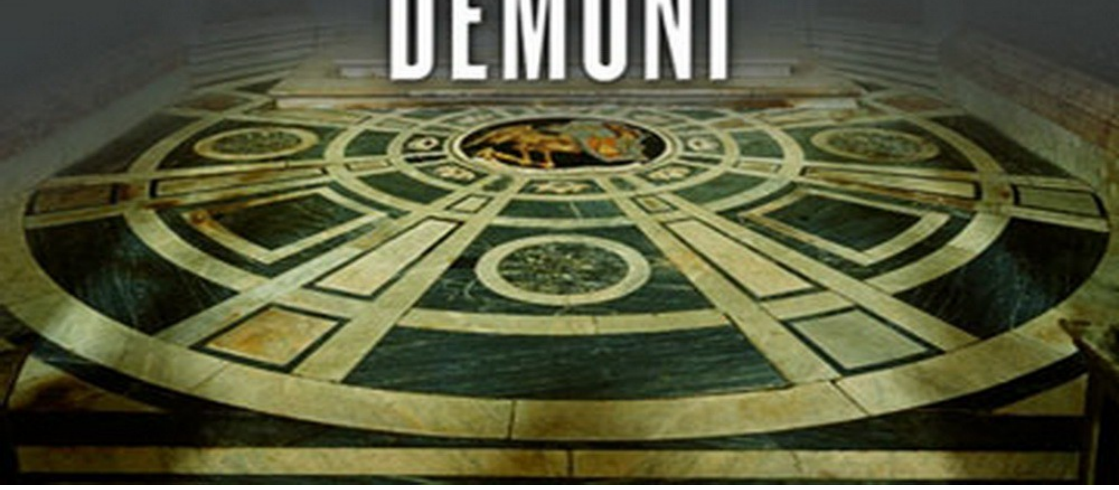

DAN
BROWN

Ingerisi
DEMONI

Dan Brown

Îngeri și demoni

Angels and Daemons

2000

DATE

Cea mai importantă instituție de cercetare științifică din lume – *Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire* (CERN), din Elveția – a reușit recent să producă primele particule de antimaterie. Antimateria este identică cu materia obișnuită, cu excepția faptului că este formată din particule a căror sarcină electrică este *opusă* celei din materia „normală”.

Antimateria este cea mai puternică sursă de energie cunoscută, randamentul său de eliberare a energiei fiind de 100% (fisiunea nucleară oferă un randament de 1,5%). Nu poluează, nu emană radiații, iar un strop poate alimenta cu energie întregul oraș New York timp de o zi.

Există totuși un revers.

Antimateria este extrem de instabilă: explodează la contactul cu absolut orice, chiar și cu aerul. Un singur gram de antimaterie are energia unei bombe nucleare de 20 de kilotone – de mărimea celei care a distrus orașul Hiroshima.

Până de curând au fost obținute doar cantități infime din acest tip de substanță (câțiva atomi o dată). Dar CERN a pus la punct recent un nou decelerator de antiprotoni, un dispozitiv avansat, capabil să producă antimaterie în cantități mult mai mari.

Se ridică însă o întrebare: va reuși această substanță extrem de instabilă să salveze lumea, sau va fi folosită la crearea celei mai distructive arme care a existat vreodată pe Terra?

NOTA AUTORULUI

Toate operele de artă, tunelurile și obiectivele arhitecturale din Roma, menționate în această carte, sunt reale (ca și amplasamentul lor). Toate există și în momentul de față.

Confreria *Illuminati* este, de asemenea, reală.

PROLOG

Fizicianului Leonardo Vetra îi mirosea a carne arsă și știa că este vorba de propria carne. Își îndreptă ochii îngroziți spre silueta întunecată, aplecată asupra sa:

— Ce vrei?

— *La chiave*, răspunse vocea răgușită. Parola.

— Dar... eu...

Intrusul apăsă din nou, înfigând obiectul incandescent mai adânc în pieptul lui Vetra. Carnea arsă sfârâi.

În chinurile agoniei, fizicianul urlă:

— Nu există parolă!

Apoi, încet, simți cum alunecă spre neființă.

Chipul de deasupra îl țintui cu privirea:

— *Ne avevo paura*. Mi-era teamă de asta.

Vetra se forță să rămână conștient, dar negura îl înconjura din toate părțile. Singura lui alinare era faptul că atacatorul nu va reuși niciodată să obțină ceea ce voia. O clipă mai târziu însă, silueta masivă scoase la iveală un pumnal și-l apropie de fața lui. Lama înaintă. Atent. Cu precizie chirurgicală.

— Pentru numele lui Dumnezeu! urlă Vetra.

Dar era prea târziu.

Sus, în capătul treptelor marii piramide de la Gizeh, o fată izbucni în râs și-l strigă:

— Robert, grăbește-te! Știam eu că trebuia să mă fi măritat cu un bărbat mai tânăr!

Surâsul ei avea ceva magic.

Se străduia să țină pasul cu ea, dar își simțea picioarele ca de piatră.

— Așteaptă-mă, o imploră. Te rog...

Urcând, privirea i se înceteșă. În urechi îi răsună un bubuit. „Trebuie s-o ajung!” Dar când privi din nou în sus, femeia dispăruse. În locul ei se afla un bătrân cu dinții putrezi. Omul se holbă la el, întinzându-și buzele într-o strâmbătură cum nu-i mai fusese dat să vadă. Apoi izbucni un strigăt de suferință, ce străbătu deșertul.

Robert Langdon se trezi brusc din coșmarul său. Telefonul de lângă pat suna. Buimac, ridică receptorul:

— Alo?

— Îl caut pe Robert Langdon, rosti o voce de bărbat.

Langdon se ridică în capul oaselor și încercă să-și limpezească mintea:

— Eu sunt... Robert Langdon.

Apoi își miji ochii la cadranul ceasului digital. Era 5.18 dimineața.

— Trebuie să vorbesc imediat cu dumneavoastră.

— Cine e acolo?

— Numele meu este Maximilian Kohler. Sunt specialist în fizica particulelor discrete.

— Specialist în... ce? Langdon se chinuia să se concentreze. Sunteți sigur că l-ați nimerit pe acel Langdon care vă trebuie?

— Sunteți profesor de iconologie religioasă la Harvard University. Ați scris trei cărți despre simbolistică și...

— Dumneavoastră știți cât este ceasul?

— Vă rog să mă scuzați. Trebuie să vedeți însă ceva și nu putem discuta despre acest lucru la telefon.

Un oftat, în semn de înțelegere, zbură de pe buzele lui Langdon. Chestia asta i se mai întâmplase. Când scrii cărți despre simboluri religioase, trebuie să te aștepți la telefoane venite de la diverși habotnici care nu vor decât să le explici ultimul semn pe care l-au primit ei de la Dumnezeu. Luna trecută, o stripteuză din Oklahoma îi promisese cea mai tare partidă de sex din viața lui, cu condiția să vină și să verifice autenticitatea unei cruci care apăruse printr-un miracol pe așternutul de pe patul ei. „Giulgiul de la Tulsa”, îl numise Langdon. Acum încercă să fie politicos, în ciuda orei nepotrivite:

— De unde aveți numărul meu de telefon?

— De pe World Wide Web. Site-ul cărții dumneavoastră.

Langdon se încruntă. Era al naibii de sigur că pe site-ul acela nu apărea numărul lui de telefon de acasă. Evident că individul mințea.

— Trebuie să discut cu dumneavoastră, insistă omul. Am să vă plătesc bine.

Langdon se înfurie:

— Îmi pare rău, dar eu chiar...

— Dacă plecați imediat, puteți fi aici înaintea de...

— Nu plec nicăieri! E ora cinci dimineața!

Trânti receptorul și se prăbuși la loc în pat. Închise ochii, încercând să adoarmă din nou. Degeaba. Visul îi stăruia în minte. Fără tragere de inimă, își puse halatul și coborî la parter.

Robert Langdon străbătu în picioarele goale camerele pustii ale casei sale în stil victorian din Massachusetts și își pregăti remediul-ritual împotriva insomniei: o cană mare, aburindă, de Quik Nestlé. Luna de aprilie își filtra razele prin ferestrele largi și dansa pe covorul oriental. Colegii lui glumeau adesea, spunând că locuința lui Langdon semăna mai degrabă cu un muzeu de antropologie decât cu o casă. Pe rafturi se îngrămădeau artefacte religioase din lumea

Întreagă - o *ekuaba* din Ghana, un crucifix din aur din Spania, un idol cicladic din Marea Egee și chiar un *boccus* rar din Borneo, simbolul tinereții veșnice, purtat de războinicii băștinași.

Langdon se așează pe un cufăr Maharishi din alamă și, delectându-se cu aroma ciocolatei calde, își privi chipul oglindit în fereastră. Imaginea era distorsionată și palidă... ca o fantomă. „O fantomă îmbătrânită”, își spuse, amintindu-și cu durere că spiritul său tânăr viețuia într-o carapace muritoare.

Deși nu era o frumusețe în sensul clasic al termenului, la cei patruzeci și cinci de ani ai săi Langdon avea ceea ce colegele lui numeau o putere de atracție „erudită” - tușe argintii în părul castaniu bogat, ochi albaștri pătrunzători, o voce surprinzător de profundă și zâmbetul deschis, nepăsător, al unui licean sportiv. Fiindcă făcea scufundări încă din școală, Langdon avea și astăzi trupul unui înotător, un trup musculos, înalt de un metru optzeci, a cărui formă avea grijă s-o mențină zilnic făcând câte cincizeci de ture de bazin în piscina universității.

Prietenii îl consideraseră dintotdeauna un fel de enigmă, un om prins la răscrucea dintre secole. Uneori putea fi văzut întins pe iarbă, în blugi, discutând cu studenții despre istoria religiei sau despre grafica pe calculator; alteori apărea, cu sacoul Harris și vesta în culori vii, în paginile revistelor de artă sau la inaugurarea vreunei expoziții la care fusese invitat să conferențieze.

Deși un profesor sever, adept al disciplinei stricte, Langdon era primul care îmbrățișase ceea ce el numea „arta pierdută a distracției adevărate”. Prețuia și exploata timpul liber cu un fanatism molipsitor, cu care își câștigase o primire frățească în rândul studenților săi. Porecla sa din campus - „Delfinul” - făcea referire atât la firea-i prietenoasă, cât și la legendara lui abilitate de a se scufunda și a depăși astfel întreaga echipă adversă, într-un meci de polo pe apă.

În vreme ce stătea cu privirile pierdute în întunericul de

afară, liniștea din casă fu din nou întreruptă, de această dată, de zbârnâitul faxului. Prea obosit pentru a se mai enerva, Langdon clătină din cap, resemnat. „Oamenii lui Dumnezeu! Își spuse. Sunt peste două mii de ani de când Îl tot așteaptă pe Mesia, și încă sunt al naibii de insistenți!”

Sfârșit de oboseală, își duse cana goală în bucătărie și se îndreptă cu pași lenți spre biroul lambrizat cu stejar. Faxul primit aștepta în tăvița lui. Oftând, ridică hârtia și o privi.

Instantaneu, îl izbi un val de gheață.

Imaginea de pe pagină era aceea a unui cadavru uman. Trupul era complet gol, iar capul îi fusese răsucit atât de rău, încât fața era acum orientată complet spre spate. Pe pieptul victimei se zărea o arsură teribilă. Omul fusese însemnat... înfierat cu un singur cuvânt. Un cuvânt pe care Langdon îl cunoștea bine. Foarte bine. Continuă să privească literele înflorite, nevenindu-i încă să creadă:

Illuminati

— *Illuminati*, bâigui, simțindu-și inima bubuind în piept. *Dar nu se poate...*

Cu mișcări lente, aproape temându-se de ceea ce avea să descopere, Langdon roti faxul cu o sută optzeci de grade și privi din nou foaia întoarsă acum cu susul în jos.

Într-o fracțiune de secundă, simți că nu mai are aer. Parcă îl lovise un camion. Abia crezându-și ochilor, roti faxul din nou, citind cuvântul normal și apoi iarăși cu susul în jos:

— *Illuminati*... șopti el.

Înmărmurit, se prăbuși într-un fotoliu și rămase o clipă nemișcat, năuc. După un timp, observă ledul roșu ce clipea pe marginea aparatului. Oricine ar fi fost cel care trimisese faxul era încă pe fir... așteptând să îi vorbească. Langdon continuă să privească mult timp luminița ce licărea.

Apoi, tremurând, ridică receptorul.

— V-am câștigat acum atenția? întrebă omul, când Langdon răspunse într-un târziu.

— Da, domnule, al naibii să fiu dacă nu...! Poate vreți să-mi explicați.

— Am încercat să vă spun și mai devreme. Vocea era rigidă, aproape mecanică: Sunt fizican. Conduc un institut de cercetări. A avut loc o crimă. Ați văzut cadavrul.

— Cum m-ați găsit? întrebă Langdon, abia reușind să se concentreze. Minteaa îi fierbea de când văzuse imaginea aceea.

— V-am spus deja. World Wide Web. Site-ul cărții dumneavoastră, *The Art of the Illuminati*.

Langdon încercă să-și adune gândurile. Cartea lui era complet necunoscută în cercurile literare obișnuite, dar online stârnise ceva vâlvă. Și totuși, afirmația individului nu era adevărată.

— Pagina aceea nu conține informații de contact, replică el. Sunt sigur de asta.

— Oamenii din laboratorul nostru se pricep foarte bine să extragă informații utile de pe Web.

Langdon era sceptic:

— Se pare că laboratorul dumneavoastră știe *cam multe* despre Web.

— E și cazul, răspunse celălalt. Doar noi *l-am inventat*.

Ceva din vocea omului îi spunea lui Langdon că individul nu glumea.

— Trebuie să vă văd, insistă acesta. E o problemă, nu o putem discuta la telefon. Laboratorul meu se află doar la o oră de zbor de Boston.

În lumina palidă a biroului său, Langdon studie din nou faxul. Imaginea era copleșitoare, constituind, poate, descoperirea epigrafică a secolului – un unic simbol ce îi confirma un deceniu de cercetări.

— E urgent, insistă vocea de la celălalt capăt al firului.

Langdon nu-și putea desprinde privirea de pe însemn, citindu-l și răscitindu-l de zeci de ori: *Illuminati*. Munca lui se bazase dintotdeauna pe echivalentul simbolic al fosilelor – vechi documente și înscrisuri istorice – dar imaginea din fața ochilor lui era actuală. Se simțea ca un paleontolog ce se pomenește față-n față cu un dinozaur... viu.

— Mi-am luat libertatea de a trimite un avion după dumneavoastră, spuse vocea. Va ajunge la Boston în douăzeci de minute.

Langdon își simți gura iască. „Un zbor de-o oră...”

— Vă rog să-mi iertați îndrăzneala... Dar chiar am nevoie de dumneavoastră aici.

Privi din nou faxul – un mit străvechi confirmat în alb și negru. Implicațiile erau cutremurătoare. Privirea îi rățăcea absentă dincolo de fereastră. Primele raze ale zorilor se strecurau printre mestecenii din curtea lui, dar priveliștea părea în dimineața asta oarecum schimbată. Cuprins de o bizară combinație de spaimă și entuziasm, Langdon știa că nu are de ales:

— Ați câștigat, rosti el. Spuneți-mi unde aterizează avionul.

La mii de kilometri depărtare, doi oameni se întâlniseră. Încăperea era întunecată. Medievală. Din piatră.

— *Benvenuto*, spuse unul din ei, cel care stătea așezat în umbră, ferit de privirile celuilalt. Ai reușit?

— *Sì*, răspunse silueta întunecată. *Perfettamente*.

Cuvintele răsunaseră la fel de dur ca zidurile din piatră.

— Și, fără îndoială, nu există niciun dubiu asupra responsabilului?

— Bineînțeles.

— Superb. Ai adus ce ți-am cerut?

Ochii ucigașului străluceau, negri ca țigăiul. Scoase la vedere un dispozitiv electronic greu și-l așază pe masă.

Omul din umbră păru mulțumit:

— Te-ai descurcat bine.

— E o onoare să servesc confreria, replică ucigașul.

— Etapa a doua va începe curând. Du-te și odihnește-te! În noaptea asta vom schimba lumea.

Mașina lui Robert Langdon țâșni din Tunelul Callahan și rulă pe latura estică a portului Boston, spre Aeroportul Logan. Cercetă instrucțiunile primite și văzu că trebuie s-o ia pe Aviation Road și coti la stânga, dincolo de vechea clădire Eastern Airlines. La trei sute de metri mai jos pe drumul de acces, pe fondul întunecat se înălța un hangar. Un „4” uriaș se zărea pe zidurile lui. Langdon opri în parcare și coborî din mașină.

Un individ rotund la față, într-o salopetă albastră de zbor, ieși din spatele hangarului:

— Robert Langdon? Întrebă el.

Vocea îi era prietenoasă și avea un accent pe care Langdon nu-l putea localiza.

— Eu sunt, răspunse, în vreme ce încuia portiera.

— Perfectă sincronizare! Tocmai am aterizat. Urmați-mă, vă rog!

În vreme ce ocoleau clădirea, Langdon își simți trupul tensionat. Nu era obișnuit să primească apeluri telefonice criptice și nici să aibă întâlniri secrete cu necunoscuți. Neștiind la ce să se aștepte, se îmbrăcase ca pentru o oră de curs obișnuită: pantaloni din stofă, de culoare kaki, pulover pe gât și un sacou Harris din tweed. Mergând, se gândi iarăși la faxul din buzunar, încă neputând să creadă că imaginea era reală.

Pilotul păru că-și dă seama de neliniștea lui:

— Sper că zborul nu e o problemă pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— Deloc, replică el.

„Cadavrele care au diverse însemne sunt, într-adevăr, o problemă pentru mine. Cu zborul mă mai descurc.”

Omul îl conduse până la capătul hangarului, pe care îl ocoliră intrând pe pistă. Langdon stătu locului și se holbă la aparatul de zbor.

— O să zburăm cu *asta*?

Individul rânji:

— Vă place?

— Dacă-mi place? izbucni Langdon, după un lung moment. Ce dracu' mai e și asta?

Aeronava era uriașă. Amintea oarecum de navetele spațiale, cu excepția vârfului, care îi fusese retezat, capătul devenind perfect plat. Parcată așa, pe pistă, părea o enormă pană. Inițial, Langdon crezu că visează. Vehiculul părea la fel de apt de zbor ca un camion. Aripile erau, practic, inexistente – două cioturi mici la capătul fuzelajului. O pereche de eleroane dorsale ieșeau în relief la pupa. Restul avionului era fuselaj – aproape șaptezeci de metri de la o extremitate la cealaltă – fără ferestre, fără nimic, doar tablă goală.

— Două sute cincizeci de mii de kilograme capacitatea rezervorului, exclamă pilotul, ca un tată care se mândrește cu fiul său nou-născut. Funcționează cu hidrogen lichid. Fuzelajul are o matrice de titan cu fibră de carbură de siliciu. Are un raport impuls/greutate de 20:1; majoritatea turboreactoarelor ating 7:1. Probabil că directorul e într-o grabă nebună să vă vadă; nu trimite prea des băiețașul ăsta mare.

— Chestia asta chiar zboară? întrebă Langdon.

Pilotul zâmbi și, conducându-l spre aparat, răspunse:

— O, da! Arată cam ciudat, știu, dar mai bine v-ați obișnui cu el. În cinci ani de-acum încolo, n-o sa mai vedeți decât copilași dintr-ăștia: TCMV – Transportoare Civile de Mare Viteză. Laboratorul nostru este printre primele care au unul în dotare.

„Trebuie să fie un laborator dat naibii”, își spuse Langdon.

— Țsta e un prototip de Boeing X-33, continuă pilotul, dar mai există zeci de alte tipuri: National Aero Space Plane al americanilor, rușii au Scramjet-ul, britanicii au HOTOL... Viitorul e deja aici, numai că-i mai trebuie ceva timp pentru

a ajunge în sectorul public. Vă puteți lua la revedere de la turboreactoarele obișnuite.

Langdon privi aeronava îngrijorat:

— Cred că eu aș prefera un turboreactor obișnuit.

Pilotul îi făcu semn spre scară:

— Pe aici, domnule Langdon. Aveți grijă unde puneți piciorul!

Câteva minute mai târziu, Langdon stătea în cabina goală. Pilotul îl instalase pe bancheta din față, îi încheiase centura de siguranță și dispăruse undeva, spre botul aeronavei.

Cabina semăna surprinzător de mult cu aceea a unui avion de linie de mari dimensiuni; singura excepție era lipsa ferestrelor, care îi dădea lui Langdon o stare neplăcută. Toată viața suferise de o claustrofobie moderată, urmarea unui incident din copilărie peste care nu trecuse niciodată.

Aversiunea sa pentru spațiile închise nu constituia câtuși de puțin un handicap, dar era mereu un motiv de frustrare, fiindcă se manifesta în moduri insidioase. Evita sporturile în incinte, precum *squash* sau *racquetball* și plătitise cu largă inimă bani grei pentru casa lui în stil victorian, spațioasă, cu încăperi înalte, deși ar fi putut beneficia de locuințele de serviciu ale universității. Adesea își spunea că pasiunea lui pentru lumea artei se născuse în copilărie din dragostea pe care o resimțea pentru spațiile largi ale sălilor de muzeu.

Motoarele începură să huruie undeva sub el, trimițând vibrații adânci în fuzelaj. Langdon își înghiți nodul din gât și așteptă. Simțea că aeronava începuse să ruleze. Deasupra sa răsună în surdină o melodie country. Pe peretele alăturat, un telefon sună de două ori. Langdon ridică receptorul:

— Alo?

— Călătoriți confortabil, domnule Langdon?

— Deloc.

— Relaxați-vă! Ajungem într-o oră.

— Ajungem unde anume? Întrebă el, dându-și seama că habar n-avea încotro se îndreptau.

— La Geneva. Laboratorul e în Geneva.

— Geneva! repetă Langdon, simțindu-se deja puțin mai bine. În statul New York, spre nord... Am niște rude pe lângă lacul Seneca. Nu știam că în Geneva există vreun laborator de fizică.

Pilotul începu să râdă:

— Nu Geneva din statul New York, domnule Langdon! Geneva din Elveția.

Cuvântul pătrunse în mintea lui mai greu.

— Elveția? Langdon simți cum inima i-o ia razna: Parcă ați spus că laboratorul e la numai o oră distanță!

— Așa și e, domnule Langdon. Avionul ăsta prinde 15 Mach!

Pe o stradă aglomerată din Europa, ucigașul se strecură prin mulțime. Era un bărbat puternic. Întunecat și viguros. Uimitor de agil. Mușchii îi erau încă încordați de emoția întâlnirii.

„A mers bine”, își spuse. Deși cel care-l angajase nu-și arătase niciodată fața, ucigașul se simțea onorat că se aflase în prezența lui. Să fi trecut într-adevăr numai cincisprezece zile de când omul îl contactase pentru prima dată? Ucigașul își amintea perfect fiecare cuvânt rostit atunci...

— Numele meu este Janus, spusese cel care îl sunase. Într-un fel, suntem înrudiți. Avem același dușman. Am auzit că talentele dumitale sunt de închiriat.

— Depinde pe cine reprezinți, replicase el.

Omul îi spusese.

— Asta ar trebui să fie vreo glumă?

— Văd că ai auzit despre noi, răspunsese celălalt.

— Desigur. Confreria e legendară.

— Și totuși te îndoiești că sunt cine spun că sunt.

— Toată lumea știe că frații au dispărut.

— Un șiretlic iscusit. Cel mai periculos dușman este acela de care nimeni nu se teme.

Ucigașul era sceptic:

— Confreria mai rezistă?

— Mai ascunsă ca niciodată. Rădăcinile noastre s-au infiltrat pretutindeni... chiar și în sacra fortăreață a celui mai aprig dușman al tău.

— Imposibil. Ei sunt invulnerabili.

— Rădăcinile noastre ajung departe.

— Nimeni nu ajunge chiar atât de departe.

— În foarte scurt timp, mă vei crede. O demonstrație incontestabilă a puterii confreriei s-a produs deja. Un singur act de trădare, o dovadă.

— Ce-ați făcut?

Omul îi spusese. Ochii ucigașului se căscaseră, nevenindu-i să creadă:

— Imposibil!

A doua zi, ziarele din întreaga lume aveau același titlu. Acum ucigașul credea.

După cincisprezece zile, credința sa devenise fermă, fără nicio umbră de îndoială. „Confreria există. În seara asta va ieși din nou la lumină pentru a-și arăta puterea.”

Străbătând străzile, ochii lui negri sclipeau prevestitori. Una dintre cele mai secrete și mai temute confrerii care a existat vreodată pe fața Pământului îi solicitara serviciile. „Au făcut o alegere înțeleaptă”, își spuse în sine. Era vestit pentru două lucruri: pentru discreție și, mai cu seamă, pentru cât de bine știa să ucidă.

Până acum, îi servise cu onoare. Săvârșise crima cerută și-i adusese lui Janus obiectul solicitat. Acum depindea de Janus să-și folosească puterea pentru a amplasa obiectul.

Amplasarea... Ucigașul se întreba cum va reuși Janus să îndeplinească o sarcină atât de dificilă. Era evident că omul avea relațiile sale în interior. Puterea confreriei părea nemărginită.

„Janus... își zise ucigașul. Un nume de cod, firește. Să fie cumva o aluzie la zeul cu două fețe al romanilor... sau, poate, la satelitul lui Saturn? Nu că ar conta... Janus deține o putere extraordinară și mi-a demonstrat-o mai presus de orice îndoială.”

Mergând, ucigașul și-i imagină pe strămoșii săi zâmbindu-i din ceruri. Astăzi ducea bătălia *lor*, îl înfrunta pe același dușman cu care ei luptaseră secole de-a rândul, începând cu veacul al unsprezecelea... când armatele cruciate ale inamicului îi prădaseră pentru prima dată țara, îi schingiuiseră și îi omorâseră poporul, declarându-l necurat, distrugându-i templele și zeii.

Strămoșii săi închegaseră o oștire mică, dar mortală, pentru a se apăra. Soldații ei deveniseră cunoscuți în regiune ca „protectori” – călăi iscusiți care cutreierau țara,

măcelărind orice dușman pe care-l întâlneau. Erau renumiți nu doar pentru asasinatele lor monstruoase, ci și pentru că-și sărbătoreau măcelurile lăsându-se pradă unor transe induse de narcotice. Preferatul lor era un drog puternic, căruia îi spuneau *hașiș*.

Pe măsură ce faima lor se răspândea, lumea începuse să-i cunoască sub un alt nume: *Hassassin*, adică „adeptii hașișului”. Treptat, termenul *Hassassin* devenise un sinonim al morții în aproape toate limbile pământului. Cuvântul este folosit și astăzi, dar – la fel ca arta omorului – vocabula a evoluat.

Acum se pronunță *asasin*.

Șaizeci și patru de minute mai târziu, neîncrezător și ușor amețit, Robert Langdon coborî din aeronavă pe pista înșorită. Un vânt răcoros îi mișcă reverele sacoului de tweed. Spațiul larg deschis era minunat. Pretutindeni în jur, văile înverzite erau mărginite de creste înzăpezite.

„Visez, își spuse în sinea lui, și imediat am să mă trezesc.”

— Bine ați venit în Elveția! îi strigă pilotul, încercând să acopere hurelul motoarelor HEDM, ce continuau să se rotească în spatele lor.

Langdon își privi ceasul: era 7.07.

— Tocmai am traversat șase fuse orare, adăugă pilotul. Aici e puțin trecut de ora 13.

Langdon își potrivi ceasul.

— Cum vă simțiți?

— Ca și cum aș fi mâncat spumă poliuretanică, răspunse el, frecându-și stomacul.

Omul încuviință:

— Rău de înălțime. Am zburat la 2 000 de metri; acolo ești cu treizeci la sută mai ușor decât pe pământ. Noroc că am avut un drum scurt. Dacă ne-am fi dus la Tokyo, ar fi trebuit să urcăm sus de tot, cu încă 1 500 de metri. Acolo să vezi cum ți se întoarce totul pe dos înăuntru!

Langdon înclină din cap și-și spuse că e norocos. Una peste alta, zborul fusese unul cât se poate de obișnuit. Lăsând la o parte accelerația strivitoare de la decolare, cursa fusese banală – mici turbulențe ocazionale, câteva modificări de presiune la urcare, dar nimic care să sugereze că străbătuseră spațiul cu uluitoarea viteză de 18 000 de kilometri pe oră.

Câțiva tehnicieni se apropiară pe pistă pentru a lua în primire aeronava. Pilotul îl însoți pe Langdon până la un Peugeot negru aflat în parcare de lângă turnul de control.

Câteva clipe mai târziu, rula pe șoseaua care șerpuia în vale. În depărtare se zărea un mănunchi de clădiri. Pe lângă mașină, câmpia înverzită părea că aleargă nebunește.

Langdon privi nevenindu-i să creadă cum pilotul accelerează până la 170 de kilometri pe oră. „Ce-o avea tipul ăsta de se grăbește în asemenea hal?” se întrebă el.

— Cinci kilometri până la laborator. Ajungem acolo în două minute.

Langdon căută în zadar centura de siguranță. „De ce nu în trei, dar să ajungem totuși în viață?”

Mașina continua să gonească.

— Vă place Reba? se interesă pilotul, îndesând o casetă în casetofonul de bord.

O voce de femeie începu să cânte: „Doar teama de-a rămâne singur...”

„Ce teamă?” se întrebă Langdon, cu gândurile aiurea. Colegele îl tachinau adesea că extinsa lui colecție de obiecte de muzeu nu era altceva decât o jalnică încercare de a umple o casă goală, o casă care, insistau ele, resimțea din greu lipsa unei femei. Langdon râdea de fiecare dată, reamintindu-le că în viața lui existau deja trei iubiri: simbolistica, polo-ul pe apă și burlăcia – ultima oferindu-i libertatea de a călători oriunde în lume, de a se culca oricât de târziu dorea și de a se bucura de serile liniștite acasă, cu un coniac și-o carte bună.

— Suntem ca un mic orașel aici, răsună vocea pilotului, smulgându-l din gândurile sale. N-avem doar laboratoare, ci și magazine, un spital, ba chiar și un cinematograf.

Langdon înclină din cap și privi spre conglomeratul de clădiri ce se înălța în fața lor.

— De fapt, adăugă pilotul, aici avem cea mai mare mașinărie din lume.

— Adevărat? întrebă el, scrutând împrejurimile.

— N-o s-o vedeți aici, afară, domnule. E îngropată la șase niveluri în subteran.

Langdon nu mai avu timp să întrebe altceva. Fără niciun avertisment, pilotul călcă dur frâna. Pneurile scrâșniră și

mașina opri brusc în dreptul unei gherete ranforsate. Pe peretele ei scria: „SECURITÉ. ARRETEZ.” Langdon simți cum îl copleșește un val de panică, dându-și seama unde se află:

— Dumnezeu! Nu mi-am luat pașaportul!

— Nu e nevoie de niciun pașaport, îl asigură pilotul. Avem în sensul ăsta un aranjament cu guvernul elvețian.

Langdon privi uluit cum pilotul îi întinse santinelei o cartelă de identitate, pe care acesta o trecu printr-un dispozitiv electronic de identificare. O luminiță verde începu să clipească.

— Numele pasagerului?

— Robert Langdon.

— Al cui invitat este?

— Al directorului.

Paznicul își arcui sprâncenele, se întoarse și verifică o coală de hârtie, confruntând-o cu datele de pe monitorul computerului său. Apoi se răsuci din nou către ferestruică:

— Ședere plăcută, domnule Langdon!

Mașina demară, accelerând pentru încă vreo 200 de metri într-un giratoriu ce ducea spre intrarea principală în clădire. În fața lor se înălța o structură rectangulară, ultramodernă, din oțel și sticlă. Langdon admiră șocantul design transparent al construcției; fusese dintotdeauna pasionat de arhitectură.

— Catedrala de Sticlă, îi explică pilotul.

— O biserică?

— La naiba, nu! Uite că biserică n-avem! Fizica este religia pe-aici. Ia numele Domnului în deșert cât vrei, râse el, dar nu defăima vreun quarc sau vreun mezon.

Langdon așteptă buimac până ce pilotul luă o curbă și opri mașina în fața clădirii de sticlă. „Quarci și mezoni? Fără control la frontieră? Avioane care zboară cu Mach 15? Da' cine dracu' sunt tipii ăștia?” Pe placa de granit de pe fațada clădirii se afla răspunsul:

(CERN)

Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire.

— "Cercetări Nucleare"? întrebă Langdon, convins că a tradus corect.

Pilotul nu răspunse. Era aplecat în față, micșorând volumul casetofonului:

— Aici coborâți. Directorul vă așteaptă la intrare.

Langdon observă un bărbat aflat într-un scaun cu roțile, care tocmai ieșea din clădire. Părea a avea puțin peste șaizeci de ani. Uscățiv și complet chel, cu mandibula pătrată, bine conturată, purta un halat alb și pantofi speciali în picioarele înfipite ferm în suportul scaunului. Chiar de la distanță ochii lui păreau lipsiți de viață, ca două pietre cenușii.

— El este? întrebă Langdon.

Pilotul își ridică privirea:

— Măi, fir-aș al naibii! exclamă și se întoarse spre Langdon, cu un surâs rece: Vorbești de lup...

Neștiind la ce să se aștepte, Langdon coborî din mașină.

Bărbatul în scaunul cu roțile accelerează spre el și îi întinse o mână rece și umedă.

— Domnul Langdon? Am vorbit mai devreme la telefon. Numele meu este Maximilian Kohler.

Lui Maximilian Kohler, directorul general al CERN, i se spunea pe ascuns *König* – „Regele” – un supranume stârnit mai degrabă de teamă decât din respectul pentru persoana care își conducea supușii de pe tronul său cu roțile. Deși puțini îl cunoșteau personal, povestea oribilă a modului în care ajunsese infirm devenise deja legendă la CERN și erau câțiva cei care îl blamau pentru cinismul și asprimea sa... ori pentru devotamentul ferm pe care îl arăta științei pure.

Langdon se afla în prezența lui de numai câteva minute, dar simțea deja că directorul era un tip care știa să păstreze distanța. Acum trebuia, practic, să alerge pentru a ține pasul cu scaunul electric ce rula tăcut spre intrarea principală. Scaunul în sine nu semăna cu nimic din ce știa Langdon: era echipat cu un panou întreg de dispozitive electronice, printre care un telefon cu mai multe linii, un sistem tip pager, un monitor de computer și chiar o cameră video mică și detașabilă. Centrul de comandă al „Regelui” Kohler...

Langdon îl urmă printr-o ușă mecanică, în spațiosul hol central din CERN.

„Catedrala de Sticlă”, murmură ca pentru sine, ridicându-și privirile spre cer.

Deasupra, acoperișul albăstrui de sticlă sclipea în soarele amiezii, creând tipare geometrice de lumină ce confereau grandoare încăperii. Dăre drepte de umbră se întindeau ca niște vine pe gresia albă a zidurilor și pe podeaua de marmură. Aerul mirosea a curat, a steril. Un grup de oameni de știință trecu rapid pe lângă ei, pașii lor răsunând în imensitatea sălii.

— Pe aici, vă rog, domnule Langdon.

Vocea lui Kohler părea aproape computerizată, cu un accent rigid și exact, la fel ca trăsăturile imobile ale chipului său. Directorul tuși, apoi își șterse buzele cu o batistă albă,

În vreme ce-l fixă pe Langdon cu ochi goi, cenușii.

— Vă rog să vă grăbiți!

Scaunul său părea că zboară pe podea.

Langdon îl urmă, trecând pe lângă nenumărate culoare ce porneau din holul principal. Fiecare culoar fremăta de activitate. Savanții care îl zăreau pe Kohler se opreau și priveau surprinși, fixându-l pe Langdon de parcă s-ar fi întrebat cine-o fi de beneficiază de o astfel de companie.

— Îmi este jenă să recunosc, începu Langdon, încercând să facă puțină conversație, dar n-am auzit niciodată de CERN.

— Nu mă surprinde, răspunse directorul scurt, cu un aer competent și rece. Majoritatea americanilor nu consideră Europa ca fiind liderul mondial în cercetarea științifică; pentru ei, noi suntem doar un pitoresc district comercial – o idee bizară, dacă ținem seama de naționalitățile unor oameni ca Galileo, Einstein sau Newton.

Langdon nu știa ce ar trebui să răspundă, așa că scoase faxul din buzunar:

— Omul din fotografie... ați putea să...

Kohler îl întrerupse scurt cu un gest al mâinii:

— Vă rog! Nu aici! Vă conduc la el acum. Apoi, întinzând mâna: Poate ar trebui să iau eu asta.

Langdon îi înmână hârtia și-l urmă tăcut.

Kohler coti brusc la stânga și intră pe un culoar larg, decorat cu numeroase distincții și diplome. O placă mai mare decât celelalte domina intrarea, iar Langdon încetini pentru a citi literele de bronz:

„Premiul ARS ELECTRONICA

Pentru Inovație Culturală în Era Digitală

Acordată lui Tim Berners Lee și CERN

pentru crearea WORLD WIDE WEB.”

„Măi, să fiu al naibii! își spuse. Deci, tipul ăsta nu glumea!” El își închipuise dintotdeauna că Web-ul era o invenție americană. Și totuși, cunoștințele lui în domeniu se

limitau la site-ul cărții sale și la ocazionalele vizite on-line în Luvru sau în El Prado, pe vechiul său Macintosh.

— Web-ul, spuse Kohler tușind din nou și ștergându-și gura cu batista albă, s-a născut aici ca o rețea internă de site-uri, care le-a permis lucrătorilor din diverse departamente să-și împărtășească unii altora realizările zilnice. Desigur, lumea întreagă trăiește cu impresia că Web-ul este o tehnologie americană.

— Și de ce nu clarificați situația? spuse Langdon, urmându-l.

Kohler ridică din umeri, aparent dezinteresat de problemă:

— O neînțelegere minoră cu privire la o tehnologie minoră. CERN este mult mai mult decât o rețea globală de computere. Oamenii noștri de știință realizează miracole aproape în fiecare zi.

Langdon îi aruncă o privire întrebătoare. „Miracole?” Termenul nu făcea în mod cert parte din vocabularul celor care frecventau departamentul de științe de la Harvard. „Miracolele” erau lăsate în seama Facultății de Teologie.

— Păreți sceptic, interveni Kohler. Credeam că sunteți specialist în simbolistica religioasă. Nu credeți în miracole?

— Nu mi-am format încă o opinie cu privire la miracole.

„Mai ales cu privire la cele care se petrec într-un laborator științific!”

— Poate că „miracole” este un cuvânt ales greșit. Încercam doar să vorbesc pe limba dumneavoastră.

— Pe limba mea? întrebă Langdon, simțindu-se dintr-o dată foarte prost. N-aș vrea să vă dezamăgesc, domnule, dar eu studiez *simbolistica* religioasă. Sunt universitar, nu preot.

Kohler încetini brusc și se întoarse spre el, cu privirea ușor îmblânzită:

— Desigur. Ce greșeală din partea mea! Omul nu trebuie să aibă neapărat cancer pentru a-i studia simptomele.

Langdon nu mai auzise o astfel de remarcă.

În vreme ce continuau să înainteze, Kohler încuviință,

Înclinând din cap:

— Bănuiesc că noi doi ne vom înțelege perfect, domnule Langdon.

El însă se îndoia oarecum.

În vreme ce se grăbeau, Langdon începu să audă un huruit puternic undeva, în față. Cu fiecare pas sunetul era tot mai puternic, reverberând prin zidurile înconjurătoare; părea a veni de la capătul culoarului pe care mergeau.

— Ce este asta? întrebă într-un târziu, fiind nevoit să strige pentru a se face auzit. Parcă se apropiau de un vulcan în erupție.

— Camera de cădere liberă, spuse Kohler, a cărei voce cavernoasă se auzea cu ușurință în vacarm, dar el nu mai oferi alte explicații.

Langdon nu mai întrebă nimic. Era extenuat, iar Maximilian Kohler nu părea câtuși de puțin interesat în a câștiga vreun premiu pentru ospitalitate. Mai bine să se gândească la motivul care îl adusese aici. *Illuminati*. Era de presupus că, undeva, în această uriașă instituție, se afla un cadavru... un cadavru însemnat cu un simbol pentru care făcuse cu avionul 4 500 de kilometri ca să-l vadă.

Apropiindu-se de capătul culoarului, huruitul devenise aproape asurzitor, trimițându-și vibrațiile prin tălpile lui Langdon. Cotiră urmând culoarul și la dreapta apăru o galerie de vizionare. În peretele curbat erau încastrate patru ferestre de sticlă groasă, asemenea hublourilor unui submarin. Langdon se opri și se apropie pentru a privi printr-una dintre ele.

Profesorul Robert Langdon văzuse câteva lucruri ciudate în viața lui, dar ăsta le depășea pe toate. Clipi des, întrebându-se dacă nu cumva are halucinații. Dincolo de hublou se deschidea o enormă încăpere circulară. În interiorul ei, plutind de parcă ar fi fost complet lipsiți de greutate, se aflau *oamenii*. Trei. Unul îi făcu semn cu mâna și execută o tumbă în aer.

„Dumnezeule! exclamă în sinea lui. Cred că sunt în țara

lui Oz!” Podeaua încăperii era formată dintr-o rețea strânsă, ca o plasă de sârmă. Sub ea se zărea silueta tremurândă a unui uriaș propulsor metalic.

— Camera de cădere liberă, spuse Kohler, oprindu-se pentru a-l aștepta. Parașutism în interior, fără parașută. Pentru eliberarea stresului. Este un tunel de vânt vertical.

Langdon continua să privească uluit. Una dintre cele trei persoane, o femeie obeză, reuși să se apropie de fereastră. Era purtată de colo-colo de curenții de aer, dar îi zâmbi lui Langdon și-i făcu semn că totul e-n regulă, ridicându-și pumnii strânși, cu degetele mari în sus. Surâse și el anemic și-i întoarse gestul, întrebându-se dacă femeia știa că acesta era un simbol falic antic al virilității masculine.

Femeia obeză, observă Langdon, era singura dintre cei trei care purta ceva ce semăna cu o parașută în miniatură. Bucata de țesătură flutura deasupra ei ca o jucărie.

— La ce folosește parașuta aceea mică? întrebă. Abia dacă are un metru în diametru.

— Pentru fricțiune, răspunse Kohler. Îi diminuează viteza de deplasare, astfel ca propulsorul s-o poată menține în aer. Apoi, pornind iarăși în lungul coridorului, adăugă: Un metru pătrat de sarcină la frânare încetinește un corp în cădere cu aproape douăzeci la sută.

Langdon încuviință mașinal.

N-avea de unde să știe că, mai târziu, în acea seară, într-o țară aflată la sute de kilometri depărtare, această informație avea să îi salveze viața.

Când ieșiră din clădirea principală a CERN în lumina aspră a soarelui elvețian, Langdon se simți ca întors brusc acasă. Scena din fața lui părea un campus universitar american.

Un dâmb înverzit cobora spre o pajiște întinsă, pe care pilcuri de arțari punctau mici cvartale formate din alei și dormitoare din cărămidă. Indivizi cu figuri savante, cu teancuri de cărți în brațe, intrau și ieșeau din diversele clădiri. Parcă pentru a accentua atmosfera studentască, doi hipioți cu părul lung aruncau un disc Frisbee de la unul la altul, pe fondul *Simfoniei a patra* a lui Mahler ce răzbătea pe fereastra deschisă a unui dormitor.

— Acestea sunt locuințele de serviciu ale institutului, îi explică directorul, în vreme ce accelera pe o alee dintre clădiri. Avem aici peste trei mii de fizicieni. La CERN lucrează mai mult de jumătate din numărul total al specialiștilor în fizica particulei din toată lumea – cele mai strălucite minți de pe Terra – germani, japonezi, italieni, olandezi, tot ce vreți. Fizicienii noștri reprezintă peste cinci sute de universități și șaizeci de naționalități.

Langdon era copleșit:

— Și cum comunică între ei?

— În engleză, firește. Limba universală a științei.

El, unul, auzise că matematica era limbajul universal al științei, dar era prea obosit pentru a mai discuta problema, așa că se mulțumi să urmeze conștiincios scaunul cu roțile.

La jumătatea drumului, un tânăr le tăie calea, alergând. Tricoul lui proclama: „N-ai TGCU, n-ai glorie!”

Langdon privi în urma lui, dezorientat:

— TGCU?

— Teoria Generală a Câmpului Unificat, replică directorul. Teoria a tot ce există.

— Înțeleg, spuse Langdon, fără a înțelege însă ceva.

— Sunteți familiarizat cu fizica particulelor, domnule Langdon?

— Sunt familiarizat cu fizica generală - corpuri în cădere, chestii de genul ăsta.

Anii săi de parașutism îi conferiseră un profund respect pentru extrema forță a accelerației gravitaționale.

— Fizica particulelor studiază atomii, nu-i așa?

Kohler clătină din cap:

— Atomii sunt ca niște planete în comparație cu ceea ce analizăm noi. Munca noastră se axează pe *nucleul* atomului - abia a zece mia parte din întreg. Tuși din nou și reluă cu un aer bolnav: Cei care lucrează la CERN încearcă să găsească răspunsuri la aceleași întrebări pe care omul și le-a pus încă de la începutul existenței sale. De unde venim? Din ce suntem constituiți?

— Și răspunsurile se află într-un laborator de fizică?

— Păreți surprins.

— Sunt. Mie întrebările îmi par mai degrabă spirituale.

— Domnule Langdon, toate întrebările au fost inițial spirituale. Încă de la începutul lumii, spiritualitatea și religia au fost chemate să completeze ceea ce știința nu putea înțelege. Răsăritul și apusul Soarelui erau odinioară puse pe seama lui Helios și a carului său înflăcărat. Cutremurele și inundațiile erau considerate furii ale lui Poseidon. Știința a dovedit între timp că acei zei erau doar niște falși idoli. În curând va demonstra că *toți* zeii sunt niște falși idoli. Știința oferă astăzi răspunsuri la aproape toate întrebările omului. Au mai rămas doar câteva nelămurite, și acestea sunt cele de tip ezoteric. De unde venim? Ce căutăm aici? Care este sensul vieții și al universului?

Langdon era înmărmurit:

— La aceste întrebări încearcă CERN să răspundă?

— Vă corectez. La aceste întrebări *răspunde*.

Între ei se lăsă un moment de tăcere. În vreme ce-și continuau drumul printre clădirile rezidențiale, un disc Frisbee plană pe deasupra și se opri deodată, chiar în fața lor. Kohler îl ignoră, fără a se opri.

O voce răsună peste pajiște:

— *S'il vous plaît!*

Langdon își întoarse privirea. Un bătrânel cu parul alb, într-un tricou pe care scria: „College Paris”, îi făcu semn cu mâna. Langdon ridică discul și i-l aruncă omului. Bătrânul îl prinse cu un deget și jonglă cu el de câteva ori înainte de a-l expedia peste umăr, spre partenerul său.

— *Merci!* îi strigă apoi.

— Felicitări! spuse Kohler. Tocmai v-ați jucat cu un laureat al Premiului Nobel, Georges Charpak, inventatorul camerei proporționale multicablu.

Langdon dădu din cap: „Ziua mea norocoasă!”

După încă trei minute, ajunseră în sfârșit la destinație: o clădire masivă, bine întreținută, înconjurată de un pâlc de ploi de munte. Comparativ cu celelalte dormitoare, aceasta părea mai luxoasă. Pe plăcuța de piatră de la intrare scria: „Clădirea C”.

„Imaginativ nume”, își spuse Langdon.

În ciuda lipsei de creativitate cu care fusese botezată, Clădirea C avea un stil arhitectural pe gustul lui Langdon: conservator și solid. Fațada din cărămidă roșie era încadrată de torsade simetrice din piatră și traversată de o balustradă ornată. Apropiindu-se de intrare, cei doi trecură pe sub un portic format din două coloane de marmură. Cineva lipise pe una din ele un bilețel:

„ACEASTĂ COLOANĂ ESTE IONICĂ.”

„Graffiti de fizician?” chicoti Langdon în sinea sa.

— Mă simt ușurat să văd că și cei mai străluciți fizicieni greșesc uneori.

Kohler își ridică ochii spre el:

— Ce vreți să spuneți?

— Cel care a scris bilețelul acela s-a înșelat. Coloana aceea nu este ionică. Toate coloanele ionice au o grosime uniformă. Aceasta este îngustată spre vârf, deci e dorică –

echivalentul ei grecesc. O greșeală des întâlnită.

Kohler nu zâmbi:

— Autorul a vrut să facă o glumă, domnule Langdon. *Ionic* înseamnă „ceva care conține ioni” – particule încărcate electric. Majoritatea obiectelor conțin ioni.

Langdon privi din nou coloana și oftă.

Încă se mai simțea caraghios când ieși din ascensor, la ultimul etaj al Clădirii C, urmându-l apoi pe Kohler de-a lungul unui coridor bine întreținut. Decorul era surprinzător – stil colonial francez tradițional: un divan din lemn de cireș, vază de porțelan și lemnărie sculptată.

— Ne place ca oamenii noștri de bază să se simtă bine, explică directorul.

— *Evident*, murmură Langdon pentru sine. Deci, omul din poza venită pe fax locuia aici? Era unul dintre angajații dumneavoastră de prim rang?

— Exact. A lipsit de la întrevederea cu mine astăzi dimineață și nu a răspuns la mesajele pe pager. Am venit aici pentru a-l căuta și l-am găsit mort în sufrageria lui.

Langdon simți un fior, amintindu-și că urma să vadă un cadavru. Stomacul lui nu fusese niciodată prea rezistent – o slăbiciune pe care o descoperise student la Arte fiind, când profesorul îi informase că Leonardo da Vinci dobândise o precizie atât de mare în redarea formelor umane grație cadavrelor exhumate și disecării musculaturii lor.

Kohler îl conduse spre capătul culoarului, unde se zărea o singură ușă.

— Șopronul, cum ați spune dumneavoastră în America, spuse Kohler, ștergându-și o broboană de sudoare de pe frunte.

Pe ușa de stejar, plăcuța anunța: „Leonardo Vetra”.

— Leonardo Vetra ar fi împlinit cincizeci și opt de ani săptămâna viitoare. A fost unul dintre cei mai străluciți savanți ai vremurilor noastre. Moartea sa este o pierdere

grea pentru știință.

Pentru o clipă, lui Langdon i se păru că observă o umbră de emoție pe chipul împietrit al lui Kohler. Dar la fel de repede pe cât apăruse, aceasta dispăru. Directorul scoase din buzunar un inel cu numeroase chei și începu să caute printre ele.

Lui Langdon îi trecu prin minte un gând ciudat: clădirea părea pustie.

— Dar unde sunt ceilalți?

Lipsa oricărei activități nu era deloc un lucru de așteptat, ținând cont că urmau să pătrundă la locul unei crime.

— Angajații sunt în laboratoare, spuse Kohler, găsind în sfârșit cheia potrivită.

— Mă refeream la *poliție*. Au plecat deja?

Kohler se opri, cu cheia pe jumătate în broască:

— Poliția?

— Poliția, încuviință Langdon, privindu-l pe director în ochi. Mi-ați trimis un fax despre o omucidere. *Cu siguranță*, ați chemat poliția!

— Cu siguranță, *nu* am chemat-o.

— Poftim?

Privirea directorului se ascuți:

— Situația este complexă, domnule Langdon.

— Dar... bâigui el cu un amestec de teamă și nedumerire, cu certitudine mai știe și altcineva despre această crimă!

— Da. Fiica adoptivă a lui Leonardo. Și ea este fizician aici, la CERN, împărțind același laborator cu tatăl ei. Sunt colegi. Domnișoara Vetra a fost plecată săptămâna asta, pentru studii pe teren. Am anunțat-o cu privire la decesul tatălui ei și se întoarce chiar acum.

— Dar un om a fost asasi...

— Va avea loc și o anchetă oficială, îl întrerupse Kohler, ferm. În mod cert însă, aceasta va presupune o percheziție în laboratorul lui Vetra – un spațiu pe care el și fiica lui îl considerau numai al lor. În consecință, vom aștepta până la sosirea domnișoarei Vetra. Cred că îi datorez măcar

această mărunță dovadă de discreție.

Kohler răsuci cheia în broască.

Ușa se deschise. Un val de aer înghețat răbufni în hol suierând, izbindu-l pe Langdon în față și silindu-l să se tragă înapoi, uluit. Dincolo de prag se afla o lume nepământească. Apartamentul era parcă scufundat într-o ceață albă, deasă. Vălătucii se roteau în jurul mobilierului și învăluiau încăperea într-o pâclă opacă.

— Dar ce...? îngână Langdon.

— Sistemul de răcire cu freon, veni răspunsul lui Kohler. Am răcit apartamentul pentru a conserva cadavrul.

Langdon își încheie nasturii sacoului. „Mă aflu în țara lui Oz, își spuse. Și mi-am uitat acasă condurii fermecați.”

Cadavrul aflat pe podea în fața lui Langdon era de-a dreptul hidos. Leonardo Vetra era întins pe spate, gol-puşcă, iar pielea lui avea o nuanță gri-albăstruie. Oasele gâtului îi ieşiseră în afară, în locul unde fuseseră rupte, iar capul îi era răsucit cu 180 de grade. Fața nu i se vedea, fiind lipită de podea. Omul zăcea într-o băltoacă de urină înghețată, iar părul din jurul organelor genitale era acoperit cu cristale de gheață.

Simțind că îl cuprinde un val de greață, Langdon își îndreptă privirea spre pieptul victimei. Deși se uitase de vreo zece ori pe faxul cu rana perfect simetrică, arsura era mult mai impresionantă în realitate. Carnea arsă, umflată, era marcată clar, simbolul detașându-se fără urmă de dubiu.

Oare fiorii ce-i străbăteau acum trupul erau cauzati de frigul din încăperea sau de semnificația incredibilă a imaginii pe care o avea acum în fața ochilor?

Mumină

Inima îi bătea nebunește în vreme ce înconjură cadavrul, citind cuvântul și de jos în sus, uluit de simetria perfectă. Acum, că îl avea chiar în fața ochilor, simbolul i se părea cu atât mai greu de conceput.

— Domnule Langdon?

Langdon nu îl auzi. Se afla deja într-o altă lume... o lume a sa, în care istoria, mitul și realitatea se îmbinau, copleșitoare. În mintea lui, roțițele se învâneau frenetic.

— Domnule Langdon! reluă Kohler.

Tot nu ridică ochii. Acum era însă prezent, concentrat la maximum:

— Cât de informat sunteți din acest punct de vedere?

— Știu numai ce am putut citi pe website-ul dumneavoastră. Termenul *Illuminati* înseamnă „cei iluminați”; este numele unei confrerii foarte vechi.

Langdon încuviință:

— Ați mai auzit numele și înainte?

— Nu; acum l-am văzut însemnat pe domnul Vetra.

— Și ați căutat pe Internet ceva despre el.

— Da.

— Fără îndoială, au apărut sute de referințe.

— Mii, răspunse Kohler. Cele de pe site-ul dumneavoastră conțineau referințe de la Harvard, Oxford, de la o editură prestigioasă și de la o serie de alte publicații în domeniu. Ca om de știință, îmi dau seama că o informație nu poate fi mai valoroasă decât sursele din care provine, iar referințele dumneavoastră păreau autentice.

Langdon nu-și putea lua încă ochii de la cadavru. Kohler îl privea așteptând probabil ca oaspetele său să-i ofere ceva lămuriri cu privire la ceea ce aveau în față. Acesta privi însă în jur, în încăperea înghețată.

— N-am putea discuta în altă parte, într-un loc mai cald? întrebă.

— Camera asta e perfectă, replică directorul, uitând parcă de frig. Vom vorbi aici.

Langdon se încruntă. Istoria confreriei *Illuminati* nu era câtuși de puțin o chestiune simplă. „O să mor înghețat încercând s-o explic.” Privi din nou arsura, cuprins din nou de sfială și de neîncredere.

Deși referirile la simbolul *Illuminati* erau des întâlnite în simbolistica modernă, niciun specialist nu-l văzuse în realitate vreodată. Vechile documente îl descriau ca pe o *ambigramă* - adică un cuvânt ce putea fi citit în *ambele* sensuri. Și, cu toate că ambigramele erau frecvent întâlnite în simbolistică - svastica, *yin-yang*, crucea simplă, steaua iudaică - ideea că un *cuvânt* putea fi transpus într-o

ambigramă părea de-a dreptul imposibilă. Specialiștii în simbolistica modernă încercaseră ani de-a rândul să scrie cuvântul *Illuminati* într-o formă perfect simetrică, dar eșuaseră în mod lamentabil. De aceea, majoritatea universitarilor consideră în prezent că existența simbolului nu e altceva decât un mit.

— Deci, cine sunt *Illuminati*? întrebă Kohler.

„Asta este întrebarea”, își spuse Langdon în sinea lui, apoi își începu explicațiile cu voce tare:

— Încă de la începuturile istoriei, între știință și religie s-a creat o prăpastie adâncă. Savanți de renume precum Copernic...

— Au fost uciși, replică directorul. Asasinați de Biserică fiindcă au dezvăluit unele adevăruri științifice. Dintotdeauna religia a persecutat știința.

— Da, însă în secolul al XVI-lea, o grupare din Roma a trecut la contraatac. Unele dintre cele mai luminate minți ale Italiei – fizicieni, matematicieni, astronomi – au început să se întâlnească în secret, pentru a-și împărtăși îngrijorarea cu privire la învățăturile false propovăduite de Biserică. Acești oameni se temeau că monopolul religiei asupra „adevărului” amenință cunoașterea științifică pretutindeni în lume. Ei au fondat prima „bancă de creiere” a planetei și s-au autointitulat „cei iluminați”.

— *Illuminati*.

— Exact. Cele mai luminate minți ale Europei... devotate revelării adevărului științific.

Kohler asculta în tăcere.

— Desigur, reluă Langdon, Biserica Catolică îi vâna fără cruțare, astfel că savanții își puteau asigura supraviețuirea numai grație unor rituri ultrasecrete. Vestea s-a răspândit în „subteranele” lumii academice, iar treptat confreria a primit în rândurile sale învățați din toate țările Europei. Aceștia se întruneau în mod regulat în Roma, într-o ascunzătoare ultrasecretă pe care o numeau „Biserica Iluminării”.

Kohler tuși, schimbându-și poziția în scaun.

— Mulți dintre *Illuminati*, continuă Langdon, voiau să combată tirania Bisericii prin acte de violență, dar cel mai respectat reprezentant al lor i-a convins să se răzgândească. El era pacifist și unul dintre cei mai de seamă savanți ai tuturor timpurilor.

Langdon era sigur că directorul știa despre cine vorbește; chiar și oamenii obișnuiți erau familiarizați cu astronomul arestat și aproape executat de Biserică fiindcă afirmase că *Soarele*, nu Pământul se afla în centrul sistemului solar. Deși informațiile aduse în sprijinul ideii sale erau copleșitoare, astronomul a fost aspru pedepsit deoarece a susținut că Dumnezeu plasase omenirea altundeva decât în *centrul* universului creat de El.

— Numele lui era Galileo Galilei, preciză Langdon.

— Galilei?

— Da. Galilei era un *Illuminatus*. Și, totodată, un catolic fervent. El a încercat să îmblânzească poziția Bisericii față de știință, proclamând că aceasta din urmă nu numai că nu subminează poziția lui Dumnezeu, ci o consolidează. Galilei a scris la un moment dat că, privind prin telescopul său, a putut auzi glasul lui Dumnezeu în muzica sferelor. El a susținut că religia și știința nu sunt inamici, ci, mai degrabă, aliați – două limbi ce spun aceeași poveste, a simetriei și a echilibrului... rai și iad, zi și noapte, rece și cald, Dumnezeu și Satan. Atât știința cât și religia se regăsesc în simetria divină, în continua luptă dintre lumină și întuneric.

Langdon făcu o pauză, bătând din picioare pentru a se încălzi. Kohler rămase nemișcat în scaunul său.

— Din nefericire, continuă profesorul, unificarea dintre știință și religie nu era nici pe departe ceea ce dorea Biserica.

— Bineînțeles că nu. O asemenea unificare ar fi redus la zero pretenția Bisericii că ea constituie unica modalitate prin care omul îl poate cunoaște pe Dumnezeu. Astfel, Biserica l-a judecat pe Galilei ca eretic, l-a găsit vinovat și l-a condamnat la arest la domiciliu permanent. Cunoscut bine istoria științifică, domnule Langdon. Dar toate acestea s-au

petrecut cu secole în urmă. Ce legătură au ele cu Leonardo Vetra?

„Întrebarea de un milion de dolari”. Langdon trecu la miezul problemei:

— Arestarea lui Galilei a declanșat revolta în rândul confreriei. Au fost comise unele greșeli, iar Biserica a descoperit identitatea a patru *Illuminati*, pe care i-a prins și i-a interogat. Cei patru nu au dezvăluit însă nimic... nici chiar sub tortură.

— Tortură?

Langdon încuviință:

— Au fost însemnați cu fierul roșu. De vii. Pe piept. Cu simbolul crucii.

Ochii lui Kohler se măriră și se îndreptară pieziș către trupul lui Vetra.

— Apoi cei patru savanți au fost uciși, iar cadavrele lor au fost aruncate pe străzile Romei, ca un avertisment pentru cei care ar fi dorit să se alăture confreriei. Cu Biserica pe urmele lor, restul membrilor au fugit din Italia.

Langdon făcu o pauză pentru a da mai multă greutate spuselor sale și își aținti privirile în ochii goi ai lui Kohler:

— *Illuminati* au intrat într-o totală ilegalitate și au început să se amestece cu alte grupări fugare, victime ale epurărilor catolice: mistici, alchimiști, ocultști, musulmani, evrei. Cu timpul, au început să atragă noi membri și astfel a luat ființă o confrerie nouă. Întunecată. Profund anticreștină. Forța noilor *Illuminati* a crescut, bazată pe ritualuri misterioase, practicate în cel mai mare secret, și pe jurământul că într-o zi vor răzbi din nou la suprafață și-și vor lua revanșa asupra Bisericii Catolice. Puterea lor a devenit atât de mare, încât Biserica i-a considerat la un moment dat cea mai periculoasă grupare anticreștină de pe fața Pământului; Vaticanul a denunțat confreria ca fiind *Shaitan*.

— *Shaitan*?

— Un termen islamic. Înseamnă „dușman”... dușmanul lui Dumnezeu. Biserica a ales un nume islamic fiindcă limba

musulmanilor era considerată necurată.

Langdon ezită o clipă, apoi reluă:

— *Shaitan* se află la originea unui cuvânt prezent în multe limbi care se vorbesc azi pe Terra: *Satan*.

O grimasă străbătu chipul directorului.

Vocea lui Langdon răsună aspru:

— Domnule Kohler, nu știu cum a apărut semnul acesta pe pieptul angajatului dumneavoastră... și nici de ce... dar avem în față simbolul de mult pierdut al celui mai vechi și mai puternic cult satanic din lume.

Aleea era îngustă și pustie. *Hassassin*-ul mergea repede acum, ochii săi negri sclipind la gândul celor ce vor urma. Apropiindu-se de destinație, ultimele cuvinte ale lui Janus îi stăruiau încă în minte: „Faza a doua începe curând. Odihnește-te!”

Hassassin-ul zâmbi mulțumit. Nu dormise deloc toată noaptea, dar somnul era ultimul lucru la care se gândea acum; somnul era pentru cei slabi. El era un luptător, la fel ca înaintașii lui, iar poporul din care făcea parte nu dormea niciodată, dacă bătălia începuse. Această bătălie începuse în mod cert, iar el avusese onoarea de a vărsa primii stropi de sânge, însă acum, înainte de a trece din nou la treabă, avea la dispoziție două ore pentru a-și sărbători victoria recentă.

„Somnul...? Dar există metode mult mai bune de relaxare...”

Apetitul pentru plăcerile hedoniste îi fusese transmis de aceiași înaintași. Strămoșii lui se delectau cu hașiș, dar el prefera un alt tip de răsplată. Se mândrea cu trupul său – o mașinărie perfect reglată, letală, pe care, în ciuda trecutului, refuza s-o polueze cu narcotice. El își dezvoltase o dependență mai ademenitoare... o recompensă mult mai sănătoasă și mai satisfăcătoare decât drogurile.

Simțind crescând în el senzația de familiară anticipație, *Hassassin*-ul grăbi pașii pe alee. Ajunse la o ușă și sună. O fantă se deschise și doi ochi căprui îl studiară cu atenție. Apoi ușa se deschise.

— Bine ai venit! îi ură femeia bine îmbrăcată și îl pofti într-o încăpere cu mobilier impecabil, slab iluminată.

În aer plutea un parfum scump, combinat cu o aromă de mosc.

— Oricând ești gata, adăugă ea și îi întinse un album cu fotografii. Sună-mă când te-ai hotărât.

Apoi dispăru.

Hassassin-ul zâmbi. Așezându-se pe divanul elegant, cu albumul în poală, simți crescând în el o foame carnală. Deși poporul lui nu sărbătorea Crăciunul, așa își închipuia el că trebuie să se simtă copiii creștini în fața cadourilor de sub brad, pregătindu-se să descopere minunile ascunse în pachete. Deschise albumul și studie fotografiile. Toate fanteziile sexuale din viața lui îl priveau din paginile acelea:

„Marisa: o zeiță italiană. Aprigă. O tânără Sophia Loren.

Sachiko: o gheișă niponă. Mlădioasă. Fără îndoială, talentată.

Kanara: o splendoare neagră. Athletică. Exotică.”

Examină de două ori întregul album și se hotărî. Apăsă butonul de pe masa alăturată. Un minut mai târziu, femeia care îl întâmpinase reveni. El îi arată ce a ales.

— Urmează-mă, spuse ea, surâzând.

După încheierea aranjamentelor financiare, femeia dădu un telefon. După alte câteva minute, îl conduse pe o scară din marmură ce se deschidea într-un coridor luxos.

— Ușa aurie din capăt, îi indică ea. Ai gusturi costisitoare.

„Ar fi și cazul, își spuse el. Sunt un cunoscător.”

Hassassin-ul străbătu coridorul ca o panteră care anticipează un dejun copios, îndelung așteptat. Când ajunse în fața ușii, zâmbi în sinea lui: era întredeschisă, ademenitoare. Împinse ușor și ușa se dădu de perete fără zgomot.

Văzându-și alegerea, își dădu seama că nu greșise deloc. Era exact așa cum ceruse el: goală, întinsă pe spate, iar brațele îi erau legate de capătul patului cu șnururi groase de catifea.

Traversă încăperea și își trecu degetul întunecat peste abdomenul de un alb mat. „Seara trecută am ucis, își șopti sieși. Iar tu ești recompensa mea.”

— Satanic? Kohler își șterse gura și se răsuci în scaunul său: Acesta este simbolul unui cult *satanic*?

Langdon se plimba prin cameră cu pași rapizi, pentru a se încălzi:

— *Illuminati* erau satanici, dar nu în sensul modern al termenului.

Apoi îi explică pe scurt că, pentru majoritatea oamenilor, cultele satanice sunt niște grupări ce-l venerază pe diavol; totuși, în trecut, sataniștii erau oameni educați, care se afirmău ca adversari ai Bisericii. *Shaitan*. Zvonurile despre sacrificii de animale, magie neagră și ritualuri de adorare a pentagramei nu erau altceva decât minciuni răspândite de Biserică pentru a-și susține atacurile împotriva acestor adversari. Cu timpul însă, dorind să-i depășească pe *Illuminati*, alți adversari ai Bisericii au început să creadă aceste minciuni și să le pună în practică. Astfel s-a născut satanismul modern.

Kohler îl întrerupse brusc:

— Toate astea sunt povești vechi. Eu vreau să știu cum a ajuns simbolul ăsta *aici*.

Langdon trase adânc aer în piept:

— Simbolul în sine a fost creat de un artist *Illuminati* anonim din secolul al XVI-lea, ca un tribut adus pasiunii pentru simetrie a lui Galilei – un fel de emblemă sacră a confreriei. Membrii acesteia au păstrat simbolul secret, plănuind să-l dezvăluie numai atunci când vor fi acumulat suficientă putere pentru a ieși din nou la suprafață și a-și duce la îndeplinire obiectivul fundamental.

— Așadar, simbolul acesta înseamnă că *Illuminati* au ieșit din nou la lumină? Întrebă Kohler, care părea neliniștit.

Langdon se încruntă:

— Ar fi imposibil, spuse el. Există un capitol al istoriei *Illuminati* despre care nu v-am vorbit încă.

Vocea lui Kohler deveni mai nerăbdătoare:

— Iluminați-mă!

Langdon își frecă palmele una de alta, frunzărind mintal sutele de documente pe care le citise sau pe care le scrisese el însuși despre confrerie:

— *Illuminati* erau, în esență, niște supraviețuitori. Când au fugit din Roma, au străbătut Europa în căutarea unui loc sigur, în care să se poată regrupă. Treptat, au fost integrați într-o altă organizație secretă... o confrerie a unor maeștrii cioplitori din Bavaria: francmasonii.

— Masonii? se miră Kohler.

Langdon încuviință, câtuși de puțin surprins de faptul că directorul auzise de acest nume:

— Confreria masonilor are în prezent peste cinci milioane de membri în lumea întreagă, jumătate dintre aceștia locuind în Statele Unite ale Americii, iar mai mult de un milion în Europa.

— În mod cert masonii nu sunt sataniști! reluă Kohler, afixând dintr-o dată un aer sceptic.

— Sigur că nu! Masonii au căzut în plasa propriei bunăvoințe. După ce i-au adăpostit pe savanții fugari în secolul al XVII-lea, aproape fără știrea lor au devenit un front de luptă al confreriei *Illuminati*. Membrii acesteia au crescut ca număr, ocupând treptat poziții tot mai înalte în ierarhia lojilor. Pe ascuns, și-au refăcut confreria științifică în centrul organizației masonice – un fel de societate secretă într-o altă societate secretă. Apoi *Illuminati* s-au folosit de sistemul mondial de interconexiuni al lojilor masonice pentru a-și extinde influența.

Langdon își umplu plămânii cu o gură bună de aer înghetă, înainte de a continua în grabă:

— Extirparea catolicismului era scopul principal al confreriei *Illuminati*. Membrii ei considerau că dogmele superstițioase propovăduite de Biserică reprezintă cel mai mare pericol pentru omenire. Ei se temeau că, dacă religia continua să promoveze un mit pios ca fiind realitatea și adevărul absolut, progresul științific ar fi încetat și

omenirea ar fi fost condamnată la un viitor de neîntrerupte și absurde războaie religioase.

— Păi cam așa ceva se întâmplă azi în lume!

Langdon se încruntă, preocupat. Kohler avea dreptate. Războaiele religioase erau încă la ordinea zilei. „Dumnezeul meu este mai bun decât Dumnezeul tău.” Se pare că existase întotdeauna o strânsă corelație între credințioșii fanatici și numărul ridicat de cadavre.

— Continuați!

— *Illuminati* au devenit tot mai puternici în Europa, reluă Langdon după ce-și adună gândurile, și au început să se orienteze spre America, unde mulți dintre cei aflați în posturi guvernamentale înalte erau masoni – George Washington, Benjamin Franklin – oameni cinstiți, cu frica lui Dumnezeu, care nu aveau habar despre puterea deținută de *Illuminati* în cadrul masoneriei. Membrii confreriei au contribuit la fondarea unor bănci, uzine și universități, pentru a-și finanța planul: crearea unui unic stat global, un fel de Nouă Ordine Mondială laică.

Kohler nu schiță niciun gest.

— O Nouă Ordine Mondială, repetă Langdon, bazată pe iluminismul științific. Ei au numit-o Doctrina Luciferică. Biserica a pretins că Lucifer este o referire la diavol, dar confreria a insistat că termenul era folosit în sensul său literal din limba latină, acela de „aducător de lumină” sau *Illuminator*.

Kohler oftă, iar vocea lui răsună dintr-o dată solemn:

— Domnule Langdon, vă rog să stați jos!

Profesorul se așeză pe colțul unui fotoliu acoperit de un strat de gheață, iar Kohler își apropie scaunul de el.

— Nu sunt sigur că am înțeles tot ce mi-ați explicat, dar un lucru l-am priceput în mod cert. Leonardo Vetra era unul dintre cei mai buni profesioniști ai CERN. Totodată, îmi era prieten. Vreau să mă ajutați să-i localizez pe acești *Illuminati*.

Langdon nu știa cum ar trebui să-i răspundă:

— Să-i localizați pe *Illuminati*?

„Sper că glumește!”

— Mi-e teamă, domnule, că acest lucru va fi, practic, imposibil.

— Ce vrei să spuneți? Întrebă directorul, sumbru. Doar nu...

— Domnule Kohler... Langdon se aplecă spre el, neștiind cum să-l facă să înțeleagă ceea ce avea de gând să-i spună: Încă n-am încheiat relatarea despre confrerie. În ciuda aparențelor, este foarte greu de crezut că simbolul acesta a fost aplicat aici de *Illuminati*. De peste o jumătate de secol nu a mai fost înregistrată nicio dovadă a existenței lor și majoritatea specialiștilor consideră că *Illuminati* au dispărut de mulți ani.

Brusc se așternu tăcerea. Kohler privea prin ceața alburie cu un amestec de stupefacție și furie:

— Cum naiba îmi puteți spune că gruparea aceasta a dispărut, când numele său este însemnat pe pieptul omului ăstuia?!

Langdon își pusese și el aceeași întrebare toată dimineața. Apariția ambigramei era ceva incredibil; toți specialiștii în simbolistică vor fi uluiți. Și totuși, profesionistul din Langdon își dădea seama că reapariția simbolului nu dovedea absolut nimic referitor la *Illuminati*.

— Simbolurile, explică el, nu confirmă în niciun caz prezența celor care le-au creat inițial.

— Ce ar trebui să înțeleg eu din chestia asta?

— Că atunci când organizații ca *Illuminati* sucombă, simbolurile lor rămân... și pot fi preluate de alte grupuri. Procesul se numește transfer și este frecvent în simbolistică. Naziștii au preluat svastica de la hinduși, creștinii au adoptat forma de cruce de la egipteni, iar...

— În această dimineață, îl întrerupse Kohler, când am tastat „*Illuminati*” pe Internet, au apărut mii de referințe actuale. Se pare că mulți oameni cred că grupul este încă activ.

— Tipi care cred în teoria conspirației! replică Langdon.

Totdeauna se simțise agasat de noianul de teorii despre

conspirații care circulau în cultura modernă de masă. Presa se dădea în vânt după titluri apocaliptice, iar autoprocamații „specialiști în culte” încă mai agitau gogorița milenaristă, inventând povești conform cărora *Illuminati* erau bine mersi, organizându-și Noua Ordine Mondială. Recent, prestigiosul *New York Times* dezvăluise apartenența masonică a numeroase personalități ale lumii – Sir Arthur Conan Doyle, ducele de Kent, Peter Sellers, Irving Berlin, Prințul Philip, Louis Armstrong, plus o pleiadă de magnați actuali ai finanțelor și industriei.

Kohler arată furios spre trupul lui Vetra:

— Ținând seama de această dovadă, poate că fanii conspirațiilor au dreptate.

— Îmi dau seama cum par lucrurile, răspunse Langdon pe un ton cât mai diplomatic. Și totuși, o explicație mult mai plauzibilă ar fi aceea că o altă organizație a preluat simbolul *Illuminati* și îl folosește în propriile scopuri.

— Ce scopuri? Ce dovedește această crimă?

„Bună întrebare!” își spuse Langdon. El, unul, nu-și putea da seama de unde reapăruse simbolul acum, după patru sute de ani.

— Tot ceea ce vă pot spune este că, dacă *Illuminati* ar fi încă activi – lucru de care mă îndoiesc profund – în niciun caz nu ar fi implicați în moartea lui Leonardo Vetra.

— Nu?

— Nu. Chiar dacă militau pentru abolirea creștinismului, *Illuminati* își manifestau puterea prin mijloace financiare și politice, nicidecum prin acte teroriste. În plus, confreria avea un cod moral strict cu privire la cei pe care-i considera dușmani. Membrii ei îi apreciau pe oamenii de știință în cel mai înalt grad. În niciun caz nu ar fi ucis un savant ca Leonardo Vetra.

Ochii lui Kohler îi aruncară o privire înghețată:

— Poate am omis să menționez că Vetra nu era câtuși de puțin un savant obișnuit.

Langdon suspină răbdător:

— Domnule Kohler, sunt sigur că Leonardo Vetra era un

om strălucit din multe puncte de vedere, dar realitatea este că...

Fără niciun avertisment, Kohler își roti scaunul și țâșni afară din încăpere, lăsând în urmă, pe culoar, o dâră de ceață alburie.

„Pentru numele lui Dumnezeu!” bombăni Langdon și se luă după el.

Kohler îl aștepta într-un alcov, la capătul culoarului:

— Acesta este biroul lui Leonardo, spuse el, arătând spre o ușă glisantă. Poate când îl veți vedea, vă veți schimba părerea.

Și, cu un oftat greu, deschise ușa.

Langdon aruncă o privire înăuntru și instantaneu simți cum i se face părul măciucă. „Sfântă Maică a lui Iisus!” murmură ca pentru sine.

Într-o altă țară, un tânăr paznic aștepta răbdător în fața unui set scump de monitoare video, privind crâmpielele ce i se derulau în fața ochilor – imagini în direct preluate de sute de camere video fără fir, care supravegheau uriașul complex. Imaginile se succedau într-o procesiune neîntreruptă.

Un culoar cu decorațiuni scumpe.

Un birou personal.

O bucătărie de dimensiuni industriale.

Pe fondul imaginilor, paznicul se strădui să-și adune gândurile. Se apropia de sfârșitul turei și totuși era încă vigilent. Serviciul era o onoare pentru el. Iar într-o zi, își va primi răsplata finală.

În vreme ce visa cu ochii deschiși, una dintre imagini deveni de-a dreptul alarmantă. Deodată, cu un reflex ce-l surprinse chiar și pe el, mâna i se întinse și apăsă scurt un buton de pe panoul de control. Imaginea îngheță.

Cu nervii întinși la maximum, se aplecă spre monitor pentru a privi mai îndeaproape. Cifra de pe ecran arăta că imaginea era transmisă de camera video cu numărul 86 – o cameră care ar fi trebuit să supravegheze un coridor.

Dar ceea ce se vedea pe monitor *nu* era, în mod cert, un coridor.

Langdon privea incredul încăperea din fața lui:

— Dar ce este aici?

În ciuda valului plăcut de aer cald care îl întâmpină, pași cu emoție peste prag. Fără a-i răspunde, Kohler îl urmă în birou. Langdon cercetă încăperea, neștiind ce să creadă: în interiorul ei se afla cel mai bizar amestec de artefacte pe care îl văzuse vreodată. Pe peretele îndepărtat, dominând întregul spațiu, trona un imens crucifix din lemn, a cărui origine profesorul o situă aproximativ în Spania secolului al XIV-lea. Deasupra acestuia, suspendat de tavan, se afla un minimodel metalic al sistemului solar. La stânga lui se zărea un tablou în ulei reprezentând-o pe Fecioara Maria, iar alături se întindea un tabel periodic al elementelor chimice. Pe peretele lateral, alte două crucifixe din alamă flancau un portret al lui Albert Einstein, pe care se putea citi celebrul său citat: „Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul”.

Langdon făcu încă un pas, privind în jur cu uluire. O Biblie legată în piele era așezată pe biroul lui Vetra, lângă un model din plastic al atomului și o replică în miniatură a celebrului Moise al lui Michelangelo.

„Ăsta da eclecticism!” își spuse el. Aerul cald era plăcut, dar aspectul încăperii îi dădu din nou fiori pe șira spinării. Avea impresia că e martorul ciocnirii dintre doi titani ai filosofiei... o încleștare nedecisă a două forțe contrare. Citi în grabă titlurile cărților de pe un raft: *Particula Dumnezeu*, *Tao în fizică*, *Dumnezeu: dovada*.

La unul din capetele raftului se afla înscris un citat:

„ADEVĂRATA ȘTIINȚĂ ÎL DESCOPERĂ PE DUMNEZEU AȘTEPTÂND ÎN SPATELE FIECĂREI UȘI – PAPA PIUS AL XXII-LEA.”

— Leonardo era preot catolic, spuse Kohler.

— Preot?! Parcă ați spus că era fizician!

— Era și una, și alta. Au existat în decursul istoriei oameni de știință religioși; Leonardo a fost unul dintre ei. Pentru el, fizica era „legea naturală a lui Dumnezeu”; susținea că mâna Domnului este vizibilă în întreaga ordine firească a lumii și spera ca, prin știință, să poată demonstra existența lui Dumnezeu. El însuși se considera un teo-fizician.

„Teo-fizician?” Pentru Langdon acesta era un oximoron de-a dreptul imposibil.

— Fizica particulelor, reluă Kohler, a înregistrat în ultima vreme câteva descoperiri zguduitoare, ale căror implicații sunt de ordin spiritual. Leonardo a fost autorul multora dintre ele.

Langdon îl cerceta tăcut pe directorul CERN, încă străduindu-se să înțeleagă ceva din cele ce-l înconjurau:

— Spiritualitate și fizică?!

De-a lungul carierei sale studiase istoria religiei și, dacă în acest domeniu exista o temă recurentă, nu putea fi alta decât faptul că, încă din prima zi, știința și religia erau aidoma apei și uleiului... imiscibile... inamici declarați.

— Vetra se afla în linia întâi a cercetărilor legate de fizica particulelor, continuă Kohler. Începuse să îmbine știința și religia, demonstrând că se completează una pe cealaltă în moduri încă nebănuite. El a numit acest domeniu nou-născut „Noua Fizică”.

Directorul luă un volum de pe raft și i-l întinse lui Langdon, care citi pe copertă: *Dumnezeu, Miracolele și Noua Fizică* de Leonardo Vetra.

— Domeniul este restrâns, continuă Kohler, dar oferă răspunsuri noi la întrebări vechi – întrebări despre originea universului și despre forțele care interconectează totul. Leonardo credea că toate cercetările lui au capacitatea de a converti milioane de oameni la un mod de viață spiritual. Anul trecut a dovedit fără urmă de îndoială existența unei forțe energetice care ne unește pe toți. De fapt, a

demonstrat că suntem cu toții legați în mod fizic unii de alții... că moleculele din trupul dumneavoastră se îmbină cu cele din corpul meu... că pe toți ne animă una și aceeași forță universală.

Langdon era descumpănit. „Și puterea lui Dumnezeu ne va uni pe toți!”

— Așadar, domnul Vetra a descoperit o modalitate de a *demonstra* că toate particulele sunt interconectate?

— A demonstrat-o în mod clar. Un articol recent din revista *Scientific American* a afirmat că „Noua Fizică” este o cale spre Dumnezeu mai directă decât religia.

Acum era limpede; gândurile lui Langdon zburară la crezul antireligios al confreriei *Illuminati* și, fără tragere de inimă, sondă pentru câteva momente imposibilul. Dacă organizația era încă activă, l-ar fi ucis oare membrii ei pe Vetra pentru a-l împiedica să-și comunice maselor mesajul religios? Dar alungă repede acest gând. „Absurd! Confreria e deja istorie, e demult apusă. Orice specialist știe asta!!”

— Vetra avea numeroși dușmani în lume științifică, reluă Kohler. Mulți puritani ai științei îl disprețuiau – chiar și aici, la CERN. Ei considerau că utilizarea fizicii analitice pentru susținerea principiilor religioase constituia o trădare de la principiile științei.

— Dar savanții de astăzi nu sunt ceva mai puțin defensivi cu privire la Biserică?

Kohler pufni dezgustat:

— De ce-am fi? Poate că azi învățații nu mai sunt arși pe rug, dar dacă socotiți că Biserica și-a schimbat poziția cu privire la știință, întrebați-vă de ce jumătate din școlile din țara dumneavoastră nu predau teoria evoluționistă. Întrebați-vă de ce Coaliția Creștină din SUA întreține cel mai puternic lobby împotriva progresului științific în lume. Bătălia dintre religie și știință este crâncenă încă, domnule Langdon. S-o fi mutat ea de pe câmpul de luptă în consiliile de administrație, dar a rămas la fel de aprigă.

Kohler avea dreptate. Chiar săptămâna trecută, membri ai Facultății de Teologie de la Harvard pătrunseseră în

clădirea Facultății de Biologie, protestând împotriva faptului că în programa universitară fusese introdusă ingineria genetică. Președintele Departamentului de Biologie, reputatul ornitolog Richard Aaronian, își apăraseră programa atârând la fereastră biroului său un afiș uriaș. Pe acesta era reprezentat „peștele” creștin modificat, cu patru picioare subțirele – un tribut, susținuse Aaronian, adus primelor viețuitoare acvatice care evoluaseră pe uscat. Sub desenul peștelui, în locul numelui Iisus era scris: „DARWIN”.

Un piuit ascuțit despică aerul și Langdon privi în jur. Kohler începu să butoneze dispozitivele electronice ale scaunului său, scoase un pager din suport și citi mesajul:

— Bun! Este fiica lui Leonardo. Domnișoara Vetra sosește chiar acum la eliport. O vom întâmpina acolo. Cred că ar fi mai bine ca ea să nu urce aici și să-și vadă tatăl în acest fel.

Langdon încuviință. Ar fi fost un șoc prin care niciun copil n-ar trebui să treacă.

— O voi ruga pe domnișoara Vetra să ne explice la ce proiect lucra împreună cu tatăl ei... Poate că așa vom înțelege de ce a fost ucis.

— Credeți că a fost asasinat din cauza *activității* sale?

— Posibil. Leonardo mi-a spus că lucra la ceva extraordinar. Numai atât mi-a dezvăluit. Devenise foarte secretos cu privire la proiectul său. Avea un laborator personal și pretindea izolare totală, iar eu i-am acordat-o bucuros, cunoscându-i capacitățile. În ultimul timp activitatea sa consuma cantități uriașe de electricitate, dar m-am abținut să-i pun vreo întrebare.

Kohler își întoarse scaunul către ușă, apoi adăugă:

— Trebuie să mai știți încă un lucru înainte de a părăsi acest apartament.

Langdon nu era sigur că vrea să-l mai audă.

— Asasinul a furat ceva de la Vetra.

— Ceva?

— Urmați-mă!

Directorul intră din nou în încăperea cufundată în ceața albă. Langdon îl urmă, neștiind la ce să se aștepte.

Oprindu-se la câțiva centimetri de cadavru, Kohler îi făcu semn să se apropie.

Profesorul se execută, simțind cum stomacul îi urcă în gât la mirosul urinei înghețate.

— Priviți-i fața!

„Să-i privesc fața? Parcă ziceai că a fost furat ceva!”

Ezitănd, Langdon îngenunche. Încercă să privească fața cadavrului, dar capul fusese răsucit cu 180 de grade, astfel că fața era orientată spre covor.

Luptându-se cu handicapul său, Kohler se aplecă și întoarse cu grijă țeasta înghețată a victimei. Cu un pârâit puternic, chipul mortului deveni încet vizibil, schimonosit în chinurile agoniei. Kohler îl menținu astfel câteva clipe.

— Sfinte Iisuse! exclamă Langdon, trăgându-se înapoi îngrozit. Fața lui Vetra era complet acoperită de sânge. Un singur ochi de culoarea alunelor îl privea fără viață. Cealaltă orbită era sfâșiată și goală.

— I-au furat *ochiul*?!

Langdon ieși din Clădirea C, mulțumit că se află din nou în aer liber, departe de apartamentul lui Vetra. Lumina soarelui atenua imaginea orbitei goale, care i se înfipsea în minte.

— Pe aici, vă rog, îl îndemnă Kohler, pornind pe o alee în pantă. Scaunul electric părea să accelereze fără efort. Domnișoara Vetra va sosi dintr-un moment în altul.

Profesorul grăbi pasul.

— Așadar... reluă Kohler. Încă vă mai îndoiiți de implicarea confreriei *Illuminati*?

Langdon nu mai știa ce să creadă. Afilierea religioasă a victimei era deconcertantă și totuși el nu putea renunța la multitudinea de dovezi și mărturii istorice pe care le studiasse. Și apoi... mai era și ochiul acela lipsă...

— Încă îmi păstrez părerea, spuse el cu mai multă tărie în glas decât intenționase, că *Illuminati* nu sunt responsabili pentru această crimă. Lipsa ochiului este dovada.

— Cum?

— Mutilarea la întâmplare este foarte... ne-*Illuminati*. Specialiștii în problema cultelor se confruntă cu desfigurări nesistematice în cazul sectelor marginale, lipsite de experiență - fanatici care comit acte de terorism aleatorii - dar *Illuminati* au avut dintotdeauna un comportament deliberat.

— Deliberat? Extirparea cu precizie chirurgicală a unui glob ocular nu este un act deliberat?

— Nu transmite niciun mesaj clar. Nu servește unui scop înalt.

Scaunul lui Kohler se opri brusc în vârful colinei și savantul se întoarse:

— Domnule Langdon, credeți-mă, ochiul acela lipsă servește într-adevăr unui scop înalt... foarte înalt.

În vreme ce traversau delușorul înverzit, zumzăitul unei elice de elicopter începu să se facă auzit dinspre vest. Imediat apăru și aeronava, străbătând în zbor valea ce se deschidea în fața lor. Încetinind brusc, se poziționă deasupra unui eliport marcat pe iarbă.

Langdon îl privi detașat, mintea lui rotindu-se la fel de rapid ca palele elicei, întrebându-se dacă o noapte bună de somn îi va limpezi gândurile. Se cam îndoia însă.

Elicopterul ateriză, iar pilotul sări și începu să descarce bagajele. Multe: saci de pânză, sacoșe de vinil, butelii de oxigen și lăzi cu ceva ce semăna a echipament sofisticat de scafandru. Langdon era nedumerit:

— Acesta este bagajul domnișoarei Vetra? strigă el, încercând să se facă auzit peste hurelul elicei.

Kohler încuviință din cap și răspunse pe același ton:

— Se afla în apele Insulelor Baleare, pentru cercetări biologice.

— Parcă spuneți că este *fizician*!

— Este. Bio-fizician. Studiază modul în care sunt interconectate sistemele vii. Activitatea ei este în strânsă legătură cu aceea pe care tatăl ei o desfășura în domeniul fizicii particulelor. Recent domnișoara Vetra a infirmat una dintre teoriile fundamentale emise de Einstein, utilizând camere video sincronizate la nivel atomic pentru a studia un banc de ton.

Langdon îl privi atent pe Kohler, încercând să sesizeze nuanța ironică. „Einstein și peștii?” Începuse deja să se întrebe dacă nu cumva pilotul prototipului X-33 îl lăsase din greșală pe o altă planetă.

O clipă mai târziu, Vittoria Vetra coborî din elicopter și Robert Langdon își dădu seama că surprizele zilei nu luaseră sfârșit. Îmbrăcată într-un șort kaki și o bluză albă fără mâneci, Vittoria Vetra nu avea deloc aerul unui fizician studios, cum își imaginase el. Zveltă și grațioasă, era înaltă, cu pielea măslinie și părul lung, negru, zburlit de rotorul elicopterului. Chipul ei își arăta fără reținere originea

italiană; fără a fi o frumusețe ieșită din comun, avea trăsături pline, ferme, care chiar și de la douăzeci de metri distanță emanau o senzualitate crudă. În curentul de aer stârnit de elicopter, hainele i se lipeau de trup, accentuându-i bustul suplu și sânii mici.

— Domnișoara Vetra este o femeie cu o forță personală de excepție, spuse Kohler, simțind probabil fascinația cu care o privea Langdon. Petrece luni întregi lucrând în sisteme ecologice periculoase. Este vegetariană convinsă și un veritabil guru în Hatha yoga pentru cei de la CERN.

„Hatha yoga?” Vechea artă budistă a gimnasticii meditative părea o bizară specialitate pentru fiica fiziciană a unui preot catolic.

Langdon o privi cum se apropie. Era evident că plânse, iar în ochii ei nisipii, profunzi, se citeau emoții pe care el nu le putea identifica. Totuși, se apropie de ei cu mișcări hotărâte. Avea picioare puternice, atletice, care parcă emanau sănătoasa luminiscentă a trupului mediteranean, scăldat din belșug în soare.

— Vittoria, începu Kohler. Sincerele mele condoleanțe! Este o pierdere teribilă pentru știință... pentru noi toți cei de aici, de la CERN.

Tânăra își înclină fruntea. Când vorbi, vocea ei era catifelată, rostind cuvintele într-o engleză ușor guturală, cu accent:

— Ați aflat cine este autorul?

— Încă ne străduim să aflăm.

Vittoria se întoarse spre Langdon, cu mâna întinsă:

— Numele meu este Vittoria Vetra. Sunteți de la Interpol, bănuiesc.

Profesorul îi strânse mâna, vrăjit de profunzimea privirilor ei umede:

— Robert Langdon, se recomandă, neștiind ce altceva să mai spună.

— Domnul Langdon nu reprezintă autoritățile, interveni Kohler. Este un specialist din SUA și a venit pentru a ne ajuta să aflăm cine se face vinovat de toate aceste lucruri.

Vittoria părea nesigură:

— Și poliția?

Kohler icni, fără a răspunde.

— Unde este trupul său? Întrebă tânăra.

— Avem grijă de el.

Minciuna sfruntată îl luă pe Langdon prin surprindere.

— Vreau să-l văd.

— Vittoria, o întrerupse directorul, tatăl tău a fost asasinat în mod brutal. Mai bine să ți-l amintești așa cum era în viață.

Tânăra dădu să spună ceva, dar câteva voci ce răsunară din depărtare o întrerupseră:

— Hei, Vittoria! Bine ai revenit acasă!

Câțiva angajați ce treceau prin apropiere îi făceau semne bucurăse.

— Ai mai infirmat vreo teorie a lui Einstein? Întrebă unul dintre ei.

— Tatăl tău trebuie să fie mândru, adăugă un altul.

Vittoria le răspunse stânjenită la salut și apoi se răsuci spre Kohler. Pe chipul ei se oglindea nedumerirea:

— Adică nimeni *nu știe* încă?

— Am considerat că discreția se impune.

— Nu le-ai spus oamenilor că tata a fost asasinat?

Glasul ei neîncrezător devenea acum furios.

Vocea lui Kohler deveni la rândul ei dură:

— Poate ai uitat, domnișoară Vetra, că imediat ce aș fi anunțat vestea uciderii tatălui dumitale, ar fi început o anchetă aici, la CERN. Inclusiv o examinare amănunțită a laboratorului său. M-am străduit totdeauna să respect intimitatea tatălui dumitale. Leonardo mi-a dezvăluit numai două lucruri cu privire la proiectul vostru actual. Unu: că are capacitatea de a atrage pentru CERN contracte de concesiune în valoare de milioane de euro în următorii zece ani. Doi, că nu este gata încă pentru a fi prezentat publicului, fiindcă tehnologia comportă anumite riscuri. Ținând seama de aceste două aspecte, nu doresc ca niște străini să se vânture prin laboratorul lui și să-i fure munca

sau să-și riște viața acolo, învinovățind apoi CERN. Am fost suficient de explicit?

Victoria îl privi în ochi, fără a răspunde. Langdon sesiză însă respectul ei reținut și faptul că aproba logica lui Kohler.

— Înainte de a le raporta ceva autorităților, continuă directorul, trebuie să știu la ce lucrați împreună. Vreau să ne conduci în laborator.

— Laboratorul nu este relevant, replică Vittoria. Nimeni nu știa cu ce ne ocupăm. Experimentul nu poate avea nicio legătură cu uciderea tatălui meu.

Kohler oftă adânc:

— Dovezile sugerează altceva.

— Dovezile? Ce dovezi?

Directorul își duse iarăși batista la gură:

— Va trebui să ai încredere în mine.

Dar din privirea arzătoare a Victoriei se vedea clar că nu are.

Langdon mergea tăcut în urma Vittoriei și a lui Kohler, înapoi în clădirea principală, unde începuse strania sa vizită la CERN. Picioarele Vittoriei aveau o mișcare fluidă – ca a unui înotător olimpic – o forță născută fără îndoială din flexibilitatea și controlul oferite de yoga. O auzea respirând lent, ritmat, de parcă încerca într-un fel să-și filtreze durerea.

Ar fi vrut să-i spună ceva, să o asigure de simpatia lui; și el simțise golul adânc lăsat de moartea neașteptată a unui părinte. Își amintea mai cu seamă înmormântarea, cenușie și ploioasă. La două zile după ce împlinise doisprezece ani. Casa era plină de bărbați de la birou, în costume întunecate, bărbați care îi strângeau mâna prea tare când îl salutau. Toată lumea murmură cuvinte ca „stres” și „cardiac”. Mama lui glumea, printre lacrimi, spunând că reușise totdeauna să urmărească mersul acțiunilor la Bursă după pulsul soțului ei.

Odată, când tatăl lui trăia încă, Langdon își auzise mama implorându-l să „se mai oprească și să miroasă trandafirii”. În acel an, de Crăciun, îi cumpărase tatălui său un trandafir micuț din sticlă. Era cel mai delicat și cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată... razele soarelui se oglindeau în sticlă și desenau pe perete un curcubeu în mii de culori. „E minunat”, spusese tatăl lui deschizând cadoul, și-l sărutase pe Langdon pe frunte. Apoi așezase trandafirul cu grijă pe un raft înalt, prăfuit, în cel mai întunecat colț al sufrageriei. Câteva zile mai târziu, Langdon se urcase pe un taburet, luase trandafirul și-l înapoiase magazinului. Tatăl lui nu observase niciodată lipsa micului bibelou.

Zgomotul unui ascensor îl readuse în prezent. Vittoria și Kohler se aflau în fața lui, în pragul liftului. El ezită o clipă în fața ușilor deschise.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kohler, mai degrabă

nerăbdător decât îngrijorat.

— Absolut nimic, răspunse Langdon, apropiindu-se lent de cutia înghesuită.

Folosea lifturile numai când era absolută nevoie; prefera spațiile larg-deschise ale scărilor.

— Laboratorul doctorului Vetra se află în subteran, explică directorul.

„Minunat!” își spuse pășind în ascensor și simțind un val de aer înghețat venind din puțul mașinăriei. Ușile se închiseră și liftul începu să coboare.

— Șase etaje, adăugă Kohler cu o voce goală, ca un dispozitiv mecanic.

Langdon își imaginează întunecimea puțului gol de sub ei și se strădui să alunge imaginea, studiind cifrele luminate ce indicau etajele parcurse; în mod ciudat însă, nu erau decât două afișaje: PARTER și LHC.

— Ce înseamnă LHC? întrebă, încercând să nu pară agitat.

— *Large Hadron Collider*. Un accelerator de particule.

„Accelerator de particule?” Langdon auzise vag despre un asemenea dispozitiv – prima dată la un dineu cu câțiva colegi la Dunster House, în Cambridge. Un prieten de-al lor, un fizician pe nume Bob Brownell, sosise la întrevvedere în culmea furiei:

— Ticăloșii l-au anulat! strigase el.

— Ce au anulat? întrebaseră toți ceilalți.

— SASC-ul!

— Ce anume?

— Superacceleratorul de Superconducție!

Cineva ridicase din umeri:

— Nu știam că tipii de la Harvard construiesc unul.

— Nu cei de la Harvard! Statele Unite! Urma să fie cel mai puternic accelerator de particule din întreaga lume! Unul dintre cele mai importante proiecte științifice ale secolului! Două miliarde de dolari s-au băgat în el și Senatul anulează proiectul! Idioți cu Biblia-n mână!

Când reușise să se calmeze, Brownell le explicase că un

accelerator de particule era un tub larg, circular, în interiorul căruia erau accelerate particule subatomice. Magneții amplasați în tub se activau și se dezactivau într-o succesiune rapidă, pentru a împinge particulele de colo-colo, până ce atingeau viteze uluitoare. Aceste particule extrem de rapide circulau în tub cu viteze de peste 290 000 de kilometri *pe secundă*!

— Dar asta înseamnă aproape la fel de repede ca viteza luminii! exclamase unul dintre profesori.

— Exact!

Și Brownell continuase, explicându-le că, accelerând două particule în direcții opuse în interiorul tubului, oamenii de știință le puteau descompune în părțile lor componente, studiind astfel, la nivel elementar, particulele fundamentale ale materiei.

— Acceleratoarele de particule, adăugase Brownell, sunt esențiale pentru viitorul științei. Ciocnirile din interiorul lor ne ajută să înțelgem componentele fundamentale ale universului.

„Poetul Casei”, un tip tăcut pe nume Charles Pratt, nu păruse deloc impresionat.

— Mie îmi pare, spusese el, o abordare neanderthaliană a științei... Ca și cum ai zdrobi două ceasuri unul de altul pentru a afla cum funcționează.

Brownell azvârlise furculița din mână și ieșise valvârtej din încăpere.

„Așadar CERN are un accelerator de particule? se întrebă Langdon. Un tub circular în care se bușesc particule. Oare de ce-l îngropaseră sub pământ?”

Când ascensorul se opri, Langdon așteptă cu nerăbdare să simtă pământul solid sub picioare, dar când ușile se deschiseră, bucuria îi dispăru brusc. În fața lui se desfășura o altă lume, stranie și necunoscută.

Culoarul se întindea parcă la infinit în ambele direcții, la stânga și la dreapta. Era un tunel de ciment cu pereți netezi, suficient de larg pentru a lăsa să treacă un camion de mare tonaj. Deși bine iluminat în dreptul lor, culoarul se

cufunda într-o beznă adâncă în depărtare. Un curent de aer umed sufla din întunecimea acestuia, parcă pentru a nu te lăsa să uiți că te afli în măruntaiele Pământului. Langdon aproape că putea simți greutatea solului și a rocilor îngrămădite deasupra capului său. Pentru o clipă, avea din nou nouă ani... iar bezna îl împingea înapoi... Înapoi spre cele cinci ore de întuneric total, zdrobitor, care încă îl mai bântuiau. Strângând din pumni, se chinui să revină în prezent.

Tăcută, Vittoria coborî din lift și porni fără ezitare pe culoarul întunecat, mult înaintea lor. Deasupra, becurile fluorescente prindeau viață pentru a-i lumina pașii. „Efectul e neliniștitor, își spuse Langdon, ca și cum tunelul ar fi viu... și-i anticipează fiecare mișcare.” Porni după ea împreună cu Kohler, fără a o ajunge din urmă. În spatele lor, luminile se stingeau automat.

— Acceleratorul de particule, întrebă el, este pe undeva în acest tunel?

— Acolo e, răspunse Kohler cu un gest neglijent spre stânga, unde de-a lungul peretelui se zărea un tub cromat, lucios.

Langdon privi tubul, derutat:

— *Asta* e acceleratorul?

Dispozitivul nu semăna deloc cu ce-și imaginase el. Era perfect drept, cam de un metru în diametru, și se întindea în plan orizontal pe întreaga lungime vizibilă a tunelului, pierzându-se apoi în întuneric. „Seamănă mai degrabă cu o instalație sanitară sofisticată”, își spuse în sinea lui și adăugă cu voce tare:

— Credeam că acceleratoarele de particule sunt *circulare*.

— Și acceleratorul acesta este circular, preciză Kohler. Pare drept, dar nu-i decât o iluzie optică. Circumferința tunelului este atât de mare, încât curbura e imperceptibilă, ca și aceea a Pământului.

Langdon era năucit. „Chestia asta e un cerc?”

— Dar... probabil că trebuie să fie imens!

— LHC este cel mai mare dispozitiv din lume.

Acum își amintea când pilotul îi spusese ceva despre o mașinărie uriașă îngropată sub pământ. „Dar...”

— Are peste opt kilometri în diametru... și e lung de douăzeci și șapte.

Langdon simți că amețește. „Douăzeci și șapte de kilometri?” Se holbă neîncrezător la director și apoi privi culoarul întunecat din fața lui:

— Tunelul acesta are douăzeci și șapte de kilometri lungime?

Kohler înclină din cap:

— Are o formă perfect circulară. Se extinde pe sub Franța și apoi revine aici, în acest loc. Particulele accelerate înconjoară tubul de peste zece mii de ori într-o secundă, înainte de a se ciocni.

Profesorul simți cum i se înmoaie genunchii:

— Vreți să spuneți că, de fapt, CERN a excavat milioane de tone de pământ doar pentru a ciocni niște particule îngrozitor de mici?

— Uneori, pentru a descoperi adevărul, e nevoie să mutăm munții din loc.

La sute de kilometri distanță de CERN, o voce răsună într-un radioemițător:

— Gata, am ajuns pe coridor.

Tehnicianul care supraveghea monitoarele video apăsă un buton al transmițătorului său.

— Trebuie să cauți camera video 86. Locul ei este în capătul celălalt al coridorului.

Urmă o liniște îndelungă și tehnicianul își tamponă sudoarea de pe frunte. Într-un târziu, radioemițătorul său clipi.

— Camera nu se află aici, rosti vocea. Văd unde a fost fixată, dar probabil că a luat-o cineva.

Tehnicianul oftă din greu:

— Mulțumesc. Așteaptă o clipă, te rog!

Cu același oftat, privi bancul de monitoare video din fața lui. Zone extinse ale complexului erau deschise publicului și se mai întâmplase și altă dată să lipsească vreo cameră video, de obicei furată de amatorii de suveniruri originale. Dar imediat ce era scoasă din incintă, semnalul se pierdea, iar monitorul corespunzător se stingea. Perplex, tehnicianul își aținti privirea spre monitorul aferent: camera numărul 86 transmitea însă o imagine foarte clară.

„Dacă a fost furată, se întreba el, cum de mai primim semnal?”

Știa însă că explicația nu putea fi decât una singură: camera se afla încă în interiorul complexului; cineva pur și simplu o mutase.

„Dar cine? Și de ce?”

După ce studie îndelung monitorul, ridică radioemițătorul:

— Există ceva dulapuri pe scara aceea? Vreun cabinet sau vreo nișă întunecată?

— Nu. De ce? răsună vocea de la celălalt capăt,

nedumerită.

Tehnicianul se încruntă:

— N-are importanță. Mulțumesc pentru ajutor.

Apoi închise emițătorul și își mușcă buzele, gânditor. Ținând seama de dimensiunile reduse ale camerei și de faptul că era fără fir, omul își dădea seama că ea putea transmite din absolut orice loc din interiorul complexului – o serie de treizeci și două de clădiri lipite unele de altele, întinse pe o rază de aproape un kilometru. Singurul indiciu era acela că, probabil, camera fusese amplasată într-un loc întunecat. Desigur, asta nu îi ajuta prea mult. În complex se aflau nenumărate locuri întunecoase – dulapuri administrative, conducte de încălzire, șoproane pentru unelte de grădinarit, șifoniere și chiar un labirint de tuneluri subterane. Ar fi fost nevoie de săptămâni întregi pentru a localiza videocamera 86.

„Dar asta este cea mai mărunță dintre problemele mele”, își spuse tehnicianul.

Lăsând la o parte enigma privind amplasarea camerei video, apăruse o altă chestiune, mult mai îngrijorătoare. Tehnicianul privi imaginea transmisă de camera pierdută. Era un obiect staționar. Un dispozitiv care părea modern, ceva ce el nu mai văzuse niciodată până acum, iar la baza lui clipea un echipament electronic.

Deși tehnicianul trecuse prin antrenamente riguroase care-l pregătiseră pentru situații tensionate, acum simți cum pulsul i se accelerează. Își spuse însă că nu are rost să intre în panică; trebuia să existe o explicație. Obiectul părea prea mic pentru a reprezenta un pericol major. Și totuși, prezența lui în cadrul complexului era îngrijorătoare. Chiar foarte îngrijorătoare.

„Și tocmai azi!” bombăni el.

Securitatea fusese totdeauna o problemă de prim rang pentru patronul său, dar *astăzi*, mai mult decât în oricare altă zi în ultimii doisprezece ani, constituia o chestiune de importanță extremă.

Tehnicianul privi mult timp obiectul necunoscut și simți

parcă norii negri care anunțau furtuna adunându-se.

Apoi, simțind broboane de transpirație rece, îi telefonă superiorului său.

Nu mulți copii pot spune că își amintesc ziua în care și-au cunoscut tatăl, dar Vittoria era unul dintre aceștia. Avea opt ani și trăia acolo unde locuia de când se știa, la *Orfanatrofio di Siena*, un orfelinat catolic de lângă Florența, abandonată de părinții pe care nu-i cunoscuse niciodată. Ploua în ziua aceea. Călugărițele o chemaseră de două ori la masă, dar, ca întotdeauna, se prefăcea că nu auzise. Stătea în curte, privind picăturile de ploaie... simțindu-le cum îi cad pe trup... Încercând să ghicească unde va ateriza următoarea. Călugărițele o chemaseră din nou, spunându-i că o pneumonie putea tăia din rădăcină curiozitatea pentru natură a unui copil mult prea încăpățânat.

„Nu vă aud”, spuse ea.

Era udă până la piele când preotul cel tânăr se apropiase de ea. Nu-l cunoștea. Probabil că era nou acolo. Vittoria se aștepta s-o înhațe și s-o târască înăuntru. Dar nu. Spre marea ei mirare, se așeză și el lângă ea, cu sutana ajungându-i într-o băltoacă.

— Aud că pui o mulțime de întrebări, începuse tânărul preot.

Vittoria își arcuise sprâncenele:

— E rău să pui întrebări?

— Păi, cred că nu, râse el.

— Ce faci aici, afară?

— Ce faci și tu... mă întreb de ce cad picăturile de ploaie.

— Eu nu mă întreb de ce cad! Eu știu deja!

Preotul o privise, uimit:

— Chiar știi?

— Sora Francisca spune că picăturile de ploaie sunt lacrimile îngerilor care cad pentru a ne spăla de păcate.

— Oh! exclamase el cu un aer surprins. Deci, așa se explică!

— Ba nu! Picăturile de ploaie cad fiindcă *totul* cade. *Totul*

cade, nu numai ploaia!

Preotul se scărpinase în cap, cu o figură perplexă:

— Știi, tânără domnișoară, ai dreptate! Totul cade. Probabil că gravitația e de vină.

— Ce?

— Adică nu ai auzit încă despre *gravitație*?

— Nu.

Preotul clătinase din cap cu tristețe:

— Păcat! Gravitația ne răspunde la o *sumedenie* de întrebări.

— Ce e gravitația? Întrebase Vittoria cu un viu interes. Spune-mi!

Dar preotul clipise ștregărește:

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune la cină?

Tânărul cleric era Leonardo Vetra. Deși urmasa cu brio cursurile universitare de fizică, simțise o altă chemare și intrase apoi la seminar. Leonardo și Vittoria deveniseră cu timpul cei mai buni prieteni în lumea solitară a călugărițelor și a regulamentelor stricte. Fetița îl făcea să râdă, iar el o luase sub aripa lui, învățând-o că lucrurile frumoase, precum curcubeul și râurile, pot avea mai multe explicații. Îi povestea despre planete, despre stele și lumină, despre natura întreagă văzută atât prin ochii lui Dumnezeu, cât și prin cei ai științei. Inteligența și curiozitatea înnăscute ale Vittoriei o transformaseră într-o elevă strălucită, iar Leonardo o trata ca pe o fiică.

Și fetița era fericită; niciodată nu cunoscuse bucuria de a fi avut un tată. În vreme ce toți ceilalți adulți îi răspundeau la întrebări cu o palmă peste mână, Leonardo petrecea ore întregi cu ea, arătându-i cărțile lui. Chiar o întreba ce crede ea, ce idei are, iar Vittoria se ruga ca tânărul preot să nu mai plece niciodată. Într-o zi însă, cel mai rău coșmar al ei devenise realitate. Părintele Leonardo îi spusese că trebuie să părăsească orfelinatul.

— Mă mut în Elveția. Am obținut o bursă pentru a studia fizica la Universitatea din Geneva.

— Fizica? strigase Vittoria. Eu credeam că îl iubești *pe*

Dumnezeu!

— Îl iubesc, și încă mult de tot. De aceea vreau să studiez căile Sale divine. Legile fizicii sunt pânza pe care Domnul a întins-o pentru a-Și crea capodopera.

Fetița era distrusă. Dar părintele Leonardo mai avea o veste: vorbise cu superiorii lui și aceștia îi spusese că nu au nimic împotriva s-o adopte.

— *Ai vrea să te adopt?* o întrebase el.

— Ce înseamnă să mă adopt?

Leonardo îi explicase. Vittoria îi sărise în brațe și rămăsese agățată de el cinci minute, plângând cu lacrimi de bucurie:

— Oh, da! Da! Da!

Apoi tânărul preot îi spusese că trebuie să plece singur pentru o vreme și să aranjeze noua casă din Elveția, dar promisese că peste șase luni va trimite pe cineva s-o ia. Fusesse cea mai lungă așteptare din viața Vittoriei, dar Leonardo își ținuse promisiunea. Cu cinci zile înainte de a noua ei aniversare, fetița se mutase la Geneva. Acolo mergea ziua la Școala Internațională, iar seara învăța cu tatăl ei.

Trei ani mai târziu, Vetra fusese angajat la CERN. Vittoria și Leonardo se mutaseră într-o veritabilă țară a minunilor, așa cum nici nu visase ea vreodată.

Vittoria Vetra își simțea trupul amortit în vreme ce străbătea tunelul LHC, zăbindu-și imaginea oglindită în tubul cromat. Absența tatălui devenise aproape palpabilă. În mod obișnuit, trăia într-o stare de calm profund, în armonie cu lumea din jur. Acum însă, dintr-o dată, nimic nu mai avea sens. Ultimele trei ore fuseseră ca un vârtej.

Era ora 10 dimineața în Insulele Baleare, când telefonase Kohler: „Tatăl tău a fost asasinat. Vino acasă imediat.” În ciuda căldurii intense a soarelui, trupul îi înghețase până la oase, tonul plat, lipsit de orice emoție a lui Kohler fiind la fel de dureros ca vestea însăși.

Acum revenise acasă. „Acasă la cine?” Unica lume pe care o cunoștea de la vârsta de doisprezece ani, CERN, îi

părea deodată străină. Tatăl ei, omul care îi schimbase viață, nu mai exista.

„Respiră adânc”, își spuse, însă nu reușea să-și liniștească gândurile. Întrebările se succedau mai repede, tot mai repede. „Cine îl ucisese pe tatăl ei? De ce? Cine era «specialistul» acesta american? De ce insista Kohler să vadă laboratorul?”

Directorul spusese că existau dovezi ce sugerau că asasinarea tatălui ei avea legătură cu proiectul lor actual. „Ce dovezi? Nimeni nu știa la ce lucrăm! Și chiar dacă ar fi aflat cineva, pentru ce să-l ucidă?”

Apropiindu-se de laborator, își dădu brusc seama că avea să dezvăluie cea mai mare reușită a tatălui ei, în lipsa lui. Își imaginase acest moment cu totul altfel. Își închipuisese cum Leonardo avea să-i cheme pe cei mai de seamă oameni de știință în laborator, cum avea să le arate descoperirea sa, privindu-le uimirea întipărită pe fețe. Apoi avea să radieze de mândrie părintească, explicându-le că proiectul se bazase pe o idee a *Vittoriei*... că *fiica sa* avusese un rol esențial în această realizare. „Trebuia să împărtășim acest moment împreună!” Dar iat-o acum aici, singură. Fără colegi. Fără chipuri fericite. Doar un american necunoscut și Maximilian Kohler.

„Maximilian Kohler. *Der König*.”

Nici în copilărie omul nu-i plăcuse. Deși în cele din urmă ajunsese să-i respecte inteligența ascuțită, comportamentul lui rece i se păruse dintotdeauna inuman – total opus tatălui său. Kohler iubea știința pentru logica ei imaculată; Leonardo – pentru miracolul ei spiritual. Și totuși, în mod straniu, totdeauna păruse că există între cei doi bărbați un respect reciproc, de la sine-înțelese. „Geniile, îi explicase cineva odată, acceptă geniul necondiționat.”

„Geniu, își spuse. Tatăl meu... Tata. Mort.”

Drumul spre laboratorul lui Leonardo Vetra era un culoar lung, steril, pavat în întregime cu faianță albă. Lui Langdon i se părea că pătrunde într-un soi de spital de nebuni subteran. Pe pereții coridorului se aflau zeci de imagini în

alb și negru, înrămate. Deși întreaga lui carieră fusese dedicată studierii imaginilor, cele de aici îi erau absolut necunoscute. Păreau niște negative haotice, pline de dungi și spirale. „Artă modernă? se întrebă. Viziunea lui Jackson Pollok despre amfetamine?”

— Modele de dispersie, spuse Vitoria, care observase nedumerirea lui. Reprezentări computerizate ale ciocnirilor dintre particule. Acea este particula Z, adăugă ea, arătând spre o urmă slabă, aproape invizibilă în haosul din desen. Tata a descoperit-o cu cinci ani în urmă. Energie pură, masă zero. Este, poate, cea mai mică particulă din natură. Materia nu e altceva decât energie conservată.

„Materia este energie?” Langdon clătină sceptic din cap. „Sună a filosofie Zen!” Privi dâra subțire din fotografie și se întrebă ce-ar zice colegii lui de la Harvard, de la departamentul de fizică, dacă le-ar povesti că și-a petrecut sfârșitul de săptămână hălăduind prin cel mai mare accelerator de particule, admirând particula Z.

— Vittoria, spuse Kohler în vreme ce se apropiau de impozanta ușă de oțel a laboratorului. Ar trebui să știi că am venit aici în această dimineață, căutându-l pe tatăl tău.

— Serios? replică ea, cu fața ușor îmbujorată.

— Da. Și imaginează-ți uimirea mea când am constatat că ați înlocuit sistemul standard de securitate CERN cu altceva.

Kohler arată spre complexul dispozitiv electronic montat lângă ușă.

— Îmi cer scuze. Știi cât ținea tata la intimitate. Voia ca nimeni în afara noastră să nu aibă acces în laborator.

— Bine. Deschide ușa.

Vittoria rămase un moment nemișcată. Apoi, trăgând adânc aer în piept, se apropie de mecanismul de pe perete.

Langdon nu era deloc pregătit pentru cele ce urma.

Vittoria veni lângă dispozitiv și își alinie cu grijă ochiul drept în fața unei lentile asemănătoare cu un telescop. Apoi apăsă un buton. În interiorul dispozitivului se auzi un clic. Un fascicul îngust de lumină oscilă înainte și înapoi,

scanându-i globul ocular ca o mașină de copiat.

— Este un scanner de retină, explică ea. Securitate infailibilă. Autorizat pentru numai două retine: a mea și a tatălui meu.

Robert Langdon înțelese în sfârșit, oripilat. Chipul lui Leonardo Vetra îi reveni în minte în cele mai mici și mai teribile detalii: fața însângerată, unicul ochi de culoarea alunei și orbita goală. Încercă să nege adevărul evident, dar apoi îl văzu... Dedesubtul scannerului, pe plăcile albe de faianță... câțiva stropi mici de un roșu intens. Sânge uscat.

Vittoria, slavă Domnului, nu-l observă.

Ușa de oțel se deschise și intrară. Kohler îl fixă pe Langdon cu o privire dură ca piatra. Mesajul era clar: „Așa cum ți-am spus... ochiul lipsă servește un scop înalt.”

Mâinile femeii erau legate, cu încheieturile vineții și umflate din cauza strânsorii. *Hassassin*-ul cu pielea măslinie ședea întins lângă ea, istovit, admirându-și premiul nud. Se întrebă dacă nu cumva somnul ei era doar un truc, o încercare jalnică de a evita să-l mai servească.

Dar nu-i păsa. Fusese răsplătit îndeajuns. Sătul, se ridică în capul oaselor.

În țara lui, femeile erau obiecte. Slabe. Instrumente ale plăcerii. Mărfuri de comercializat, ca și vitele. Și știau care le este locul. Dar aici, în Europa, femeile afixau o forță și o independență care îl amuzau și-l excitau totodată. A le sili să i se supună era totdeauna o bucurie pentru el.

Acum, în ciuda satisfacției pe care o simțea în vintre, simțea cum în el crește o altă poftă. Ucisese noaptea trecută, ucisese și mutilase, iar pentru el moartea era ca heroina... fiecare doză îi ostoia apetitul doar temporar, făcându-l să jinduiască apoi la mai mult. Entuziasmul se topise. Pofta revenise.

Hassassin-ul o studie pe femeia de lângă el. Trecându-și palma peste gâtul ei, se simți iarăși excitat, știind că îi poate lua viața într-o clipită. Și ce-ar fi contat? Era o ființă subumană, o unealtă a plăcerii și a servirii. Degetele lui puternice îi înconjură gâtul, savurând pulsul fragil al sângelui în vine. Apoi, rezistând dorinței, își trase brațul înapoi. Avea altele de făcut. Trebuia să servească o cauză mult mai înaltă decât propria dorință.

Ridicându-se din pat, savură onoarea îndatoririi ce-i revenea. Încă nu-și putea imagina puterea influenței omului numit Janus și a confreriei pe care acesta o conducea. Și, în mod minunat, confreria îl alesese pe el. Într-un fel oarecare, aflaseră despre ura lui... și despre talentele sale. Cum... n-avea să afle niciodată. „Rădăcinile lor ajung departe.”

Și acum îi acordaseră lui onoarea supremă. El avea să fie

vocea și brațul lor. Asasinul și mesagerul lor. Cel pe care poporul lui îl numea *Malak al-haq* – „Îngerul Adevărului”.

Laboratorul lui Vetra avea un aer extrem de futurist.

De un alb imaculat, plin de computere și echipamente electronice specializate, părea un fel de sală de operații. Langdon se întrebă ce secrete ar putea ascunde această încăpere, pentru a justifica mutilarea unui om.

Kohler părea neliniștit, ochii săi căutând pretutindeni semne ale unei pătrunderi forțate. Dar laboratorul era pustiu. Vittoria se mișca încet... ca și cum laboratorul i se părea străin acum, în lipsa tatălui ei.

Privirea lui Langdon poposi imediat în centrul încăperii, unde o serie de mici piloni se înălțau din podea. Ca un Stonehenge în miniatură, vreo zece coloane din oțel polizat formau un cerc în mijlocul laboratorului; fiecare era înalt de aproximativ un metru, amintind de suporturile pe care muzeele etalau pietrele prețioase. Micii piloni aveau însă în mod cert o cu totul altă destinație. Fiecare susținea un fel de container gros, transparent, cam de mărimea unui tub de mingi de tenis. Toate containerele păreau goale.

Kohler le privi, părând nedumerit, și decise să le ignore deocamdată.

— A fost furat ceva? o întrebă pe Vittoria.

— Furat? Cum? Scannerul de retină nu permite decât accesul nostru.

— Uită-te în jur!

Vittoria oftă și privi încăperea timp de câteva momente, apoi ridică din umeri:

— Totul este exact așa cum lasă tata întotdeauna. Un haos ordonat.

Kohler analiză situația, ca și cum s-ar fi întrebat cât de tare o poate forța pe Vittoria... cât de mult îi poate spune. În aparență, hotărî să renunțe pentru moment. Mutându-și scaunul spre centrul încăperii, studie ciudata îngrămădire de containere.

— Secretele, spuse în cele din urmă, constituie un lux pe care nu ni-l mai putem permite.

Vittoria încuviință, părând dintr-o dată copleșită de emoții, de parcă ar fi năpădit-o un val de amintiri.

„Mai las-o un minut!” îl îndemnă Langdon în sinea lui.

Ca și cum s-ar fi pregătit pentru ceea ce urma să le dezvăluie, Vittoria închise ochii și inspiră adânc. Încă o dată. Și iar. Și iar...

Langdon o privi, dintr-o dată îngrijorat. „Oare se simte bine?” Privi spre Kohler: directorul părea liniștit, de parcă acest ritual îi era cunoscut. După zece secunde, Vittoria deschise, în sfârșit, ochii.

Metamorfoza era incredibilă. Vittoria Vetra se transformase complet. Buzele ei pline erau relaxate, umerii coborâți, iar ochii aveau o privire limpede și fermă. Parcă și-ar fi realiniat fiecare mușchi din trup, pentru a accepta noua situație. Mânia și frustrarea fuseseră ascunse oarecum sub un calm profund.

— Cu ce să încep...? rosti ea.

— Cu începutul. Spune-ne despre experimentul la care lucra tatăl tău.

— Armonizarea științei cu religia a fost visul de o viață al tatălui meu. Spera să poată demonstra că știința și religia sunt două domenii perfect compatibile – două abordări diferite, menite să identifice același adevăr. Vittoria făcu o pauză, de parcă nici ei nu-i venea să creadă ce avea să spună, apoi reluă: Și recent... a conceput o modalitate de a face acest lucru.

Kohler rămase tăcut, iar ea continuă:

— A imaginat un experiment care, spera el, ar fi soluționat unul dintre cele mai grave conflicte din istoria științei și a religiei.

Langdon se întrebă la ce conflict s-o fi referind; doar erau atât de multe!

— Creaționismul, declară Vittoria. Disputa referitoare la modul în care a apărut universul.

„Oh, exclamă Langdon în sinea lui. ACEA dispută!”

— Biblia, desigur, afirmă că Dumnezeu a creat universul, își continuă tânăra explicațiile. Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” și tot ceea ce se vede a apărut din neant. Din nefericire, una dintre legile fundamentale ale fizicii susține că din nimic nu poate fi creată materie.

Langdon citise despre acest antagonism. Ideea că Dumnezeu crease „ceva din nimic” contravenea total legilor fizicii moderne și, prin urmare, susțineau oamenii de știință, Geneza era absurdă din punct de vedere științific.

— Domnule Langdon, spuse Vittoria întorcându-se spre el, bănuiesc că sunteți familiarizat cu teoria Big Bangului.

— Mai mult sau mai puțin.

Din câte știa el, Big Bangul era *singurul* model acceptat de lumea științifică pentru crearea universului. Deși n-o înțelegea prea bine, știa că, în conformitate cu această teorie, un unic punct de energie intens focalizată a erupt într-o explozie cataclismică și, prin expansiunea sa, a format universul. Sau cam așa ceva. Vittoria reluă:

— Când Biserica Catolică a propus teoria Big Bangului, în 1927...

— Poftim? o întrerupse Langdon, neputându-se stăpâni. Vrei să spui că Big Bangul a fost o idee *catolică*?

Vittoria păru surprinsă de întrebarea lui:

— Desigur. A fost propusă de un călugăr catolic, pe nume Georges Lemaître, în 1927.

— Dar eu știam... bâigui el. Oare nu astronomul american Edwin Hubble a propus teoria Big Bangului?

Kohler își arcui sprâncenele:

— Iarăși acea aroganță a americanilor! Hubble și-a publicat ideile în 1929, la doi ani *după* Lemaître.

Langdon se încruntă la rândul lui. „Telescopul se numește Hubble, domnule! N-am auzit niciodată de vreun telescop Lemaître!”

— Domnul Kohler are dreptate, reluă Vittoria. Ideea i-a aparținut domnului Lemaître. Hubble doar a *confirmat-o*, strângând dovezile concrete care demonstrau că Big Bangul era plauzibil din punct de vedere științific.

— Oh! exclamă Langdon, întrebându-se dacă „adoratorii” lui Hubble de la Departamentul de Astronomie al Universității Harvard menționau vreodată numele lui Lemaître în lucrările lor.

— Așadar, atunci când Lemaître a propus teoria Big Bangului, oamenii de știință au pretins că ideea era din cale-afară de ridicolă. Materia, susținea fizica, nu poate fi creată din nimic. Astfel că, atunci când Hubble a șocat lumea demonstrând în mod științific că teoria era corectă, Biserica a triumfat, susținând că acest fapt constituie o *dovadă* că Biblia este corectă din punct de vedere științific. Adevărul divin.

Langdon încuviință tăcut, înclinând din cap, și deveni mai atent.

— Desigur, savanților nu le-a plăcut faptul că Biserica se folosea de descoperirile lor pentru a promova religia, așa că au matematizat imediat teoria, au eliminat orice nuanță religioasă și și-au însușit-o. Din păcate pentru știință, ecuațiile sale au chiar și astăzi o gravă deficiență, pe care Biserica o arată adesea cu degetul.

— Singularitatea! mormăi Kohler, rostind cuvântul ca și cum acesta ar fi fost chinul vieții lui.

— Da, singularitatea. Momentul exact al creației. Secunda zero. Se uită la Langdon: Nici chiar astăzi știința nu poate înțelege clipa inițială a creației. Ecuațiile noastre explică în mod eficient „copilăria” universului, dar, cu cât avansăm mai departe în timp, apropiindu-ne de momentul zero, matematica nu mai face față și totul devine lipsit de înțeles.

— Corect, declară Kohler cu o voce tăioasă, iar Biserica susține că această deficiență nu-i altceva decât o dovadă a implicării miraculoase a lui Dumnezeu. Te rog să revii la esență, Vittoria!

Expresia de pe chipul ei deveni, brusc, rece:

— Esența este că tatăl meu a crezut dintotdeauna în implicarea lui Dumnezeu în Big Bang. Cu toate că știința era incapabilă să înțeleagă momentul divin al creației, tata

spera că într-o zi va reuși acest lucru. Ori de câte ori aveam îndoieli, obișnuia să-mi fluture chestia asta în fața ochilor, adăugă ea, arătând un memento prins pe perete în fața biroului lui Vetra.

Langdon citi:

„ȘTIINȚA ȘI RELIGIA NU SUNT INAMICI, DOAR CĂ ȘTIINȚA ESTE PREA TÂNĂRĂ PENTRU A ÎNȚELEGE.”

— Tata voia să aducă știința la un nivel mai înalt, astfel încât să poată susține ideea de Dumnezeu.

Își trecu o mână prin păr, cu un aer melancolic, și reluă:

— Și-a propus să realizeze ceea ce nici unui om de știință nu i-a trecut nici măcar prin minte până acum. Ceva pentru care nimeni nu avea *tehnologia* necesară. Se întrerupse, parcă neștiind cum să rostească următoarele cuvinte: A conceput un experiment menit să demonstreze că Geneza a fost posibilă.

„A demonstrat Geneza? se întrebă Langdon. *Fiat lux?* Materie din nimic?”

Privirea lui Kohler era sfredelitoare:

— Poftim?

— Tata a creat un univers... din nimic.

Capul directorului zvâcni:

— Ce?!

— Mai mult decât atât, a recreat Big Bangul.

Kohler părea gata să sară din scaunul său, iar Langdon nu mai știa ce să creadă. „A creat un univers? A refăcut Big Bangul?”

— La o scară mult mai mică, firește, continuă Vittoria, vorbind ceva mai repede acum. Procesul a fost neașteptat de simplu. A accelerat două fascicule ultrafine de particule în direcții opuse în cadrul acceleratorului. Cele două fascicule s-au ciocnit frontal la viteze enorme, comprimându-și întreaga energie într-un singur punct minuscule. A obținut astfel o densitate energetică extremă.

Și tânără începu să înșire o serie de unități de măsură, iar

ochii directorului deveneau din ce în ce mai mari.

Langdon se străduia să priceapă ceva. „Așadar, Leonardo Vetra a simulat punctul unic de energie comprimată din care se pare că a explodat universul.”

— Rezultatul, explica Vittoria mai departe, a fost de-a dreptul magnific. Când va fi publicat, va zdruncina fizica modernă din temelii. Acum rostea cuvintele mai rar, de parcă ar fi savurat impactul uriaș al descoperirii: Pe neașteptate, în interiorul acceleratorului, în acest punct de energie intens focalizată, de nicăieri și din nimic au început să apară particule de materie.

Kohler nu schiță nicio mișcare, privea doar încremenit.

— Materie, repetă Vittoria. Ivindu-se de nicăieri. Un incredibil spectacol de artificii subatomice. A creat un univers la scară foarte mică. Tata a demonstrat astfel nu numai că materia *poate* fi creată din nimic, ci și că Big Bangul și Geneza pot fi explicate acceptând prezența unei enorme surse de energie.

— Adică *Dumnezeu*? întrebă Kohler.

— Dumnezeu, Buddha, Forța, Iehova, singularitatea, punctul unic – cum vrei să-i spui, rezultatul e același. Știința și religia susțin același adevăr: *energia* pură este „părintele” creației.

Când vorbi, în sfârșit, vocea directorului suna sumbru:

— Vittoria, ajută-mă să înțeleg bine. Spui că tatăl tău a *creat* materie... din nimic?

— Da! declară ea și arată spre containere. Iată dovada. În aceste recipiente se află probele de materie creată.

Kohler tuși din nou și se apropie de recipiente ca un animal precaut, care înconjoară cu pași temători ceva ce simte că poate fi periculos.

— Cu certitudine îmi scapă ceva, rosti el. Cum îți închipui tu că va crede cineva că în aceste recipiente se află materia pe care a creat-o tatăl tău? Pot fi aici particule de oriunde altundeva.

— De fapt, răspunse Vittoria cu siguranță în glas, nu pot fi de oriunde altundeva. Particulele astea sunt unice. Sunt

un tip de materie care nu există nicăieri altundeva pe Pământ. Prin urmare, *au fost* create!

Trăsăturile directorului se întunecară:

— Ce vrei să spui prin „tip” de materie? Există doar *un singur* tip de materie și...

Kohler își înghiți restul cuvintelor. Vittoria îl privea triumfătoare:

— Ați susținut chiar dumneavoastră seminarii despre ea! În univers există două tipuri de materie. Un fapt dovedit științific. Apoi, întorcându-se spre Langdon, adăugă: Domnule profesor, ce spune Biblia despre Creație? Ce a creat Dumnezeu?

Langdon se simțea ciudat, neînțelegând ce legătură avea întrebarea ei cu fizica:

— Păi, Dumnezeu a creat... lumina și întunericul, raiul și iadul...

— Exact! A creat totul în perechi opuse. Echilibru perfect. Apoi, răsucindu-se din nou spre Kohler: Domnule director, știința susține același lucru ca și religia, că Big Bangul a creat totul în univers în perechi opuse.

— Inclusiv *materia* însăși, șopti Kohler ca pentru sine.

— Și când tatăl meu a realizat experimentul, s-au format două tipuri de materie.

Langdon se întrebă ce-o fi însemnând asta. „Leonardo Vetra a creat opusul materiei?”

Kohler părea furios acum:

— Substanța la care te referi există numai *în alte părți* ale universului. În mod cert, nu pe Pământ. Și nici măcar în galaxia noastră!

— Exact! Iar aceasta este o dovadă că particulele din recipientele noastre au fost *create*.

— Vittoria, replică directorul, doar nu vrei să spui că în recipientele de aici se găsesc mostre reale!

— Ba da. Și, privind mândră spre containere, declară: Domnule director, aveți în fața dumneavoastră primele eșantioane de *antimaterie* din lume!

„Faza a doua”, își spuse *Hassassin*-ul, strecurându-se prin tunelul întunecat.

Torța din mână sa era în plus, inutilă, iar el știa acest lucru. Dar era necesară pentru efect. Efectul era totul. Frica, învățase el, era un aliat prețios. „Frica te slăbește mai repede decât războiul însuși.”

Nu exista nicio oglindă în tunel, în care să-și poată admira deghizarea, dar din umbra aruncată pe zid de roba sa fluturândă își putea da seama că e perfectă. Să încerce să se topească în peisaj făcea parte din plan... din perversitatea planului. Nici în cele mai frumoase visuri ale lui nu-și imaginase că va juca un asemenea rol.

Cu două săptămâni în urmă ar fi spus că sarcina care-l aștepta la capătul tunelului e imposibilă; o misiune sinucigașă: să intri cu mâinile goale în cușca leului. Dar Janus schimbase definiția imposibilului.

Îi împărtășise numeroase secrete *Hassassin*ului în ultimele două săptămâni... printre care și existența acestui tunel. Foarte vechi, dar încă practicabil.

În vreme ce se apropia de inamic, se întreba dacă într-adevăr ceea ce-l aștepta înăuntru avea să fie așa de ușor cum îi promisese Janus care îl asigurase că din interior cineva se va ocupa de toate aranjamentele necesare. „Cineva din interior! Incredibil!” Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că nu-i decât o joacă de copii.

— *Wahad... tintain... thalatha... arbaa*, murmură în arabă apropiindu-se de capătul tunelului. Unu... doi... trei... patru...

— Cred că ați auzit despre antimaterie, nu-i așa, domnule Langdon?

Vittoria îl studia atentă, pielea ei măslinie contrastând puternic pe fundalul alb al laboratorului. El ridică ochii și dintr-o dată se simți aiurea:

— Mda. Adică... oarecum.

Un zâmbet firav flutură pe buzele ei:

— Vă uitați la *Star Trek*!

— Păi, roși el, studenților mei le place... Apoi, încruntându-se: Cu antimaterie, parcă, este alimentată *USS Enterprise*.

— Toate romanele și filmele științifico-fantastice de bună calitate își au rădăcinile în știința adevărată.

— Așadar, antimateria este *reală*?!

— Absolut. În natură totul are opusul său. Protonii au ca opus electronii, quarcii superiori au quarcii inferiori. Există o simetrie cosmică la nivel subatomic. Antimateria este *yin*, materia e *yang*. Ecuatiile fizicii sunt astfel echilibrate.

Langdon își aminti despre credința lui Galilei în dualitate.

— Oamenii de știință știau încă din 1918, reluă Vittoria, că la Big Bang au fost create două tipuri de materie. Unul este cel pe care-l vedem aici, pe Pământ, în roci, copaci, oameni etc. Celălalt este opusul său - la fel cu materia obișnuită, dar cu sarcinile particulelor inversate.

Kohler interveni, ieșind parcă dintr-o negură deasă. Vocea lui avea dintr-o dată o nuanță nesigură:

— Dar există bariere tehnologice uriașe, care nu permit *stocarea* antimateriei. Cum rămâne cu neutralizarea?

— Tata a pus la punct un sistem vacuum cu polaritate inversată pentru a extrage pozitronii de antimaterie din accelerator înainte de ca aceștia să se descompună.

— Dar vidul ar extrage și *materia*. Nu există nicio modalitate de a separa cele două tipuri de particule.

— Există: tata a aplicat un câmp magnetic. Materia a migrat spre dreapta, iar antimateria spre stînga, fiindcă au polaritate opusă.

Pentru un moment, zidul de îndoială al lui Kohler păru că stă să se năruiască. Privi uluit spre Vittoria și, dintr-o dată, căzu pradă unui acces de tuse.

— Incredibil, șopti el ștergându-și gura, și totuși... Chiar dacă vacuum-ul ar funcționa, containerele astea sunt constituite din materie. Antimateria nu poate fi stocată în recipiente confecționate din *materie*! Cele două ar reacționa instantaneu, cu...

— Eșantionul nu atinge containerul, îl întrerupse Vittoria, parcă așteptându-se la această remarcă. Antimateria este „suspendată”. Recipientele se numesc „capcane de antimaterie” fiindcă „prind” efectiv particulele în centrul lor, suspendându-le la o distanță sigură de pereții laterali și de fund.

— Suspendată? Dar... cum?

— Între două câmpuri magnetice intersectate. Iată, privește!

Vittoria străbătu încăperea și luă în brațe un dispozitiv electronic masiv, care îi amintea lui Langdon de un soi de armă laser din desenele animate: o țeavă groasă ca de tun, cu un vizor în partea de sus și niște chestii electronice dedesubt. Vittoria îl aliniea în planul unuia dintre recipiente, privi prin vizor și calibrează niște roțițe, apoi se trase într-o parte, invitându-l pe Kohler să se uite.

Acesta o privi siderat:

— Ați colectat cantități vizibile?

— Cinci mii de nanograme. O plasmă lichidă ce conține milioane de pozitroni.

— Milioane? Dar nicăieri nu au fost detectate mai mult de câteva particule!

— Xenon, explică Vittoria. Tata a accelerat fasciculul printr-un jet de xenon, extrăgând electronii. A insistat să menținem strict secretă procedura exactă, dar vă pot spune că implică injectarea simultană de electroni în

accelerator.

Langdon se simțea pierdut, întrebându-se dacă nu cumva cei doi vorbeau în vreo limbă străină.

Cutele de pe fruntea lui Kohler se adânciră. Brusc, icni, de parcă fusese izbit de un glonț:

— Tehnic vorbind, asta ar însemna...

— Da. O cantitate destul de mare, încuviință Vittoria.

Directorul își întoarse din nou privirile spre recipient. Părând nesigur și neîncrezător, se aplecă în scaun și își lipi ochiul de vizor. Privi ceva timp fără să spună nimic. Când, în cele din urmă, se desprinse de aparat, fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare și cutele îi dispăruseră:

— Dumnezeu... ai reușit! șopti.

— *Tata* a reușit!

— Eu... eu nu știu ce să spun.

Vittoria se întoarse spre Langdon:

— Vreți să vă uitați și dumneavoastră?

Neștiind la ce să se aștepte, Langdon se apropie. De la jumătate de metru distanță, containerul părea gol. Chestia dinăuntru, ce-o fi fost ea, era infinitezimală. Își lipi ochiul de vizor și, după un moment de ajustare, imaginea deveni clară.

Și atunci văzu.

Obiectul nu stătea pe fundul recipientului, așa cum se așteptase el, ci plutea în mijlocul lui, suspendat - o globulă tremurătoare de lichid asemănător mercurului. Plutind ca printr-o minune, lichidul se răsucea în gol, vălvurele metalice tulburându-i suprafața. Fluidul îi amintea de un filmuleț pe care-l văzuse demult, în care o picătură de apă plutea la accelerație gravitațională zero. Deși știa că globula aceea era microscopică, îi putea zări fiecă unduire, în vreme ce mîngiuța de plasmă se rotea lent, în suspensie.

— Plutește, șopti el.

— Așa să facă! izbucni Vittoria. Antimateria este extrem de instabilă. Din punct de vedere energetic, este imaginea în oglindă a materiei, așa încât, dacă vin în contact, cele două se anihilează reciproc instantaneu. Izolarea

antimateriei de materie constituie o provocare dificilă, desigur, fiindcă pe Pământ totul e constituit din materie. Eșantioanele trebuie stocate fără a atinge absolut nimic... nici măcar aerul.

Langdon era uluit. „Ce înseamnă să lucrezi în vid!”

— Capcanele acestea de antimaterie, îi întrerupse Kohler uimit, trecându-și un deget alburii peste marginea unuia din recipiente... Au fost concepute de tatăl tău?

— De fapt, au fost concepute de mine, spuse Vittoria cu modestie.

Kohler își ridică ochii spre ea.

— Tata a produs primele particule de antimaterie, dar nu-și dădea seama cum le poate stoca. Eu i-am sugerat aceste containere: înveliș ermetic nanocompozit, cu electromagneți opuși la capete.

— Se pare că geniul tatălui tău a fost molipsitor.

— Nu chiar. Am preluat ideea din natură. Sepia cuirasat își imobilizează prada între tentacule folosind descărcări nematocistice. Am utilizat și eu același principiu. Fiecare container are doi electromagneți, câte unul la fiecare capăt; câmpurile magnetice create, de sens opus, se întâlnesc în centrul recipientului și mențin antimateria acolo, suspendată în vid.

Langdon privi din nou containerele. Antimaterie plutind în vacuum, fără a atinge nimic. Kohler avea dreptate: era genial.

— Unde este sursa de alimentare a electromagneților? întrebă directorul.

— În pilonul de sub container. Recipientele sunt înșurubate într-un suport care le încarcă în mod continuu, astfel încât electromagneții sunt activi tot timpul.

— Și dacă nu mai sunt activi?

— Evident, antimateria nu mai stă suspendată, atinge fundul recipientului și asistăm la o anihilare.

Langdon ciuli urechile:

— Anihilare?

Cuvântul nu-i plăcea câtuși de puțin. Vittoria părea însă

netulburată:

— Da. Dacă antimateria intră în contact cu materia, ambele sunt distruse instantaneu. Fizicienii numesc acest proces „anihilare”.

— Oh! făcu Langdon.

— E cea mai simplă reacție din natură. O particulă de materie și una de antimaterie se combină și formează două particule *noi*, numite fotoni. Un foton este o mică izbucnire de lumină.

Profesorul auzise despre fotoni; știa că sunt particule de lumină – cea mai pură formă de energie. Se abținu să întrebe despre modul în care căpitanul Kirk folosea torpilele fotonice împotriva klingonienilor, însă își exprimă o altă nedumerire:

— Așadar, dacă antimateria cade, vedem o mică izbucnire de lumină?

Vittoria ridică din umeri:

— Depinde ce înțelegem prin „mică”. Iată, dați-mi voie să vă arăt!

Întinse mâna după un recipient și începu să-l deșurubeze din suportul lui.

Pe neașteptate, Kohler scoase un strigăt de spaimă și se repezi în față, lovind-o peste mână:

— Vittoria! Ai înnebunit?!

În mod greu de crezut, Kohler se ridicase, clătinându-se pentru câteva momente pe picioarele lui subțiratece. Fața îi era albă ca varul:

— Vittoria! Doar nu vrei să scoți containerul acela!

Langdon îi privea tăcut, surprins de panica neașteptată a directorului.

— Cinci sute de nanograme! exclamă Kohler. Dacă întrerupi câmpul magnetic...

— Domnule director, nu este absolut niciun pericol, îl asigură Vittoria. Fiecare container are o baterie de siguranță, pentru situațiile în care este desprins de sursa de alimentare. Eșantionul rămâne suspendat, chiar dacă iau recipientul de pe suport.

Kohler o privi nesigur. Apoi, ezitând încă, reveni în scaunul său.

— Bateriile se activează în mod automat, continuă Vittoria, când recipientul este desprins din alimentator și funcționează timp de douăzeci și patru de ore. Sunt ca un rezervor suplimentar de benzină.

Apoi se întoarse spre Langdon, sesizând nedumerirea acestuia:

— Antimateria are câteva caracteristici neobișnuite, care îi conferă un grad înalt de pericolozitate. Se consideră că o mostră de zece miligrame – cât volumul unui fir de nisip – conține tot atâta energie cât două sute de tone metrice de combustibil convențional.

Langdon simți iar că amețește.

— Aceasta este sursa energetică a viitorului, continuă Vittoria, de o mie de ori mai puternică decât energia nucleară. Randament total, sută la sută. Fără reziduuri. Fără iradiere. Fără poluare. Câteva grame pot alimenta un oraș mare timp de o săptămână.

„Câteva grame?” Langdon se trase încet mai departe de

pilonii cu recipiente.

— Nu vă îngrijorați! Aceste eșantioane sunt doar fracțiuni de gram – milionimi. Relativ inofensive.

Întinse din nou mâna după un recipient și-l deșurubă din locașul lui. Kohler tresări, dar nu spuse nimic. Când containerul se desprinsese de pilon, se auzi un bip scurt și la baza recipientului se aprinse un afișaj electronic. Cifrele roșii clipeau, pornind numărătoarea inversă de la douăzeci și patru de ore:

24.00.00...

23.59.59...

23.59.58...

Langdon studie cronometrul și decise că semăna îngrijorător de mult cu ceasul unei bombe.

— Bateria, explica Vittoria în continuare, funcționează douăzeci și patru de ore încheiate înainte de a se descărca. Poate fi reîncărcată Prin amplasarea containerului înapoi pe pilon. A fost concepută ca o măsură de siguranță, dar este utilă și în cazul unui transport.

— Pentru transport? spuse Kohler, năuc. Adică scoți chestiile astea din laborator?

— Sigur că nu! Dar mobilitatea ne permite să le studiem. Vittoria îi conduse până în capătul laboratorului, unde trase o cortină, lăsând să se vadă o fereastră; dincolo de ea se întindea o altă încăpere. Pereții, podeaua și plafonul acesteia erau placate în întregime cu oțel. Camera îi amintea lui Langdon de rezervorul unui petrolier cu care călătorise odată în Papua —Noua Guinee pentru a studia tatuajele populației Hanța.

— Acesta este un bazin de anihilare, declară Vittoria.

— Voi chiar studiați anihilările? întrebă Kohler.

— Tata era fascinat de fizica Big Bangului – cantități uriașe de energie din fragmente minuscule de materie.

Tânăra deschise un sertar de oțel de sub fereastră, puse înăuntru containerul cu antimaterie și apoi închise sertarul la loc, apăsând după aceea o manetă aflată alături. După o clipă, containerul apărură de cealaltă parte a ferestrei,

alunecând lin pe podeaua metalică, până ce se opri în mijlocul încăperii.

— Veți vedea acum, le spuse ea cu un zâmbet rigid, prima dumneavoastră anihilare materie-antimaterie. Câteva milionimi de gram, un eșantion foarte mic.

Langdon privi recipientul de pe podeaua uriașului bazin de anihilare. Kohler se întoarse și el spre fereastră, părând destul de neîncrezător.

— Firește, continuă Vittoria, ar trebui să așteptăm douăzeci și patru de ore până ce bateria s-ar descărca, dar sub podeaua acestei încăperi se află magneți al căror câmp pătrunde prin container și deplasează antimateria din centrul acestuia. Iar când materia și antimateria se ating...

— Anihilare, șopti Kohler.

— Și încă un lucru! Antimateria eliberează energie pură: o conversie de sută la sută a masei în fotoni. Așa că vă rog să nu priviți eșantionul în mod direct. Acoperiți-vă ochii!

Langdon era precaut de felul lui, dar acum i se părea că Vittoria exagerează. „Să nu privesc direct la container?” Obiectul acela se afla la peste treizeci de metri distanță, în dosul unui perete extrem de gros de plexiglas armat. În plus, mostra din recipient era invizibilă, microscopică. „Să-mi acopăr ochii? Dar câtă energie poate produce frântura aceea...?”

Vittoria apăsă pe buton.

În clipa aceea, Langdon simți că a orbit brusc. Un punct de lumină intensă izbucni în container și apoi explodează cu o undă de șoc ce radie în toate direcțiile, orbitoare, izbindu-se de fereastră cu o forță ca de tunet. Lumina străluci pentru un moment, arzându-i ochii și apoi se retrase, absorbită parcă în sine, prăbușindu-se într-o scânteiere ce se topi într-o clipă în neant. Langdon se dădu înapoi, împleticindu-se și clipi des, încercând să-și recapete vederea. Când reuși, privi printre pleoapele strânse în camera de anihilare. Containerul de pe podea dispăruse. Vaporizat! Nu mai era nici urmă de el.

— D... Doamne! bâlbâi el.

Vittoria clătină din cap cu un aer trist:
— Exact asta a spus și tata.

Kohler privea fix în camera de anihilare, cu o expresie de stupeoare totală. Alături de el, Langdon arăta de-a dreptul înmărmurit.

— Vreau să-mi văd tatăl! ceru Vittoria. Eu v-am arătat laboratorul. Acum vreau să-l văd pe tata.

Kohler se întoarse spre ea, lent, de parcă n-ar fi auzit-o:

— De ce ați așteptat atât de mult? Trebuia să-mi fi spus imediat despre această descoperire.

Tânăra îl privi fix. „Câte motive o mai fi vrând?”

— Domnule director, putem vorbi despre asta mai târziu. Acum vreau să-mi văd tatăl.

— Știi ce implică această tehnologie?

— Sigur că știu! Venituri pentru CERN. Mari. Dar acum vreau să...

— De aceea ați păstrat secretul? o întrebă Kohler, în mod clar pentru a-i distrage atenția. Vă era teamă că eu și consiliul vom vota pentru brevetarea lui?

— Ar trebui brevetat, replică Vittoria, simțindu-se atrasă în discuție. Antimateria constituie o tehnologie importantă. Dar e și periculoasă. Eu și tata mai aveam nevoie de timp pentru a îmbunătăți procedurile de lucru și pentru a le conferi mai multă siguranță.

— Cu alte cuvinte, nu aveți încredere că eu și consiliul vom pune prudența științifică înaintea lăcomiei financiare.

Vittoria era surprinsă de indiferența din tonul directorului:

— Au fost și alte probleme, răspuse ea. Tata avea nevoie de timp pentru a prezenta antimateria într-o lumină potrivită.

— Ce vrei să spui?

„Tu cam ce crezi că vreau să spun?”

— Materie creată din energie... Ceva creat din nimic... Practic, am dovedit că Geneza a fost posibilă din punct de vedere științific.

— Așadar, nu voia ca implicațiile religioase ale descoperirii sale să se piardă într-un val de pragmatism?

— Este un fel de a spune.

— Dar tu?

Preocupările Vittoriei vizau o cu totul altă direcție. Orientarea comercială era critică pentru succesul pe piață al oricărei noi surse energetice. Deși avea un potențial uriaș, conferit de randamentul său ridicat și de lipsa de poluare, tehnologia bazată pe antimaterie risca – dacă ar fi fost dezvăluită prematur – să fie denigrată de mediile politice care atacaseră anterior energia nucleară și pe cea solară. Energia nucleară fusese utilizată înainte de a se fi luat toate măsurile necesare de siguranță și, drept urmare, se înregistraseră accidente. Energia solară fusese pusă în aplicare înainte de a fi destul de eficientă și mulți oameni își pierduseră banii. Ambele tehnologii aveau acum o reputație proastă și abia dacă mai supraviețuiau.

— Interesele mele, explică Vittoria, nu sunt tot atât de înalte ca armonizarea științei cu religia.

— Protejarea mediului, sugeră Kohler.

— O sursă nelimitată de energie. Fără a secătui solul. Fără poluare. Fără radiații. Tehnologia bazată pe folosirea antimateriei ar putea salva planeta.

— Sau ar putea-o distruge, ricana directorul. Depinde de cine și pentru ce o folosește.

Vittoria simți un frison când trupul infirm al lui Kohler tremură scurt, apoi acesta, după o scurtă pauză, întrebă:

— Cine mai știa despre antimaterie?

— Nimeni. Ți-am mai spus asta.

— Atunci, de ce crezi că a fost ucis tatăl tău?

Vittoria se crispă la auzul acestei întrebări:

— N-am idee. Avea dușmani aici, la CERN, știi asta, dar asasinarea lui n-a avut nimic de-a face cu antimateria. Ne-am jurat unul altuia să mai păstrăm secretul pentru câteva luni, până ce aveam să fim gata.

— Și ești sigură că tatăl tău și-a respectat promisiunea?

Vittoria se înfuriase:

— Tata a respectat jurăminte și promisiuni mult mai grele decât asta!

— Iar *tu* n-ai spus nimănui?

— Bineînțeles că nu!

Kohler răsuflă greu, apoi vorbe rar, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu grijă:

— Să presupunem totuși că cineva a aflat. Și să mai presupunem că a reușit cineva să intre aici, în laborator. Ce crezi că ar fi putut căuta? Avea tatăl tău notițe aici? Vreo documentație cu privire la procesul tehnologic?

— Domnule director, am avut suficientă răbdare. Acum vreau și eu niște răspunsuri. Tot îmi vorbești despre o intrare prin efracție, dar ai văzut scannerul de retină. Tatăl meu a fost foarte atent cu privire la păstrarea secretului și a siguranței în laborator.

— Fă-mi pe plac! izbucni Kohler, luând-o prin surprindere. Ce ar putea lipsi de aici?

— N-am idee!

Vittoria cercetă încăperea cu priviri furioase. Toate eșantioanele de antimaterie se aflau la locul lor. Biroul tatălui ei era în perfectă ordine.

— N-a intrat nimeni aici, declară ea în cele din urmă. Totul e în regulă aici, sus.

Kohler o privi surprins:

— Aici, *sus*?

Vittoria rostise cuvântul fără a-și da seama, instinctiv.

— Da, aici, în laboratorul de sus.

— Vrei să spui că ați folosit și laboratorul de jos?

— Pentru depozitare.

Kohler se întoarse spre ea, tușind din nou:

— Ați folosit camera Haz-Mat pentru depozitare? Depozitarea a ce?

„Materiale periculoase, ce altceva?!”

Vittoria își pierduse răbdarea:

— A antimateriei!

Kohler se ridică, sprijininindu-se de brațele scaunului.

— Mai există și alte eșantioane? De ce mama dracului nu

mi-ai spus?

— Tocmai am făcut-o! Și abia dacă mi-ai dat ocazia să vorbesc!

— Trebuie să verificăm și eșantioanele acelea. Acum!

— Eșantionul, îl corectă Vittoria. E unul singur. Și e bine. Nimeni n-ar fi putut...

— Numai unul? ezită Kohler. Și de ce nu-i aici, sus?

— Tata voia să-l păstreze jos, mai adânc în subteran, ca o măsură de precauție; este mai mare decât celelalte.

Schimbul de priviri alarmate dintre director și Langdon nu-i scăpă fizicienei.

— Ați creat un eșantion *mai mare* de cinci sute de nanograme?

— A fost necesar, spuse Vittoria pe un ton defensiv. Trebuia să demonstrăm că pragul investiții/rendament putea fi trecut în siguranță.

Principala problemă în cazul noilor surse energetice era de fiecare dată una de tip investiții raportate la randament: ce sumă trebuia cheltuită pentru obținerea combustibilului. Construirea unei sonde pentru extragerea unui singur baril de țiței nu ar fi fost o afacere bună. Dacă aceeași sondă, cu un minimum de cheltuieli, putea extrage milioane de barili de petrol, atunci era cu totul altceva. Aceeași era situația și în cazul antimateriei. Activarea a douăzeci și cinci de kilometri de electromagneți pentru obținerea unei cantități infime de antimaterie consuma mai multă energie decât furniza antimateria respectivă. Pentru a demonstra că noua tehnologie era viabilă și eficientă, trebuia să se creeze eșantioane mai mari.

Deși Leonardo Vetra ezitase, Vittoria îl îndemnase și insistase pentru a obține o mostră substanțială. Îi argumentase că, dacă vor ca antimateria să fie luată în serios, era nevoie să dovedească două lucruri. În primul rând, că puteau fi produse cantități eficiente din punct de vedere al costurilor. În al doilea rând, că exista posibilitatea stocării în deplină siguranță a eșantioanelor. Avusese câștig de cauză în cele din urmă și tatăl ei acceptase, deși cu

inima strânsă. Insistase însă asupra necesității de a păstra secretul și deplina siguranță a mostrelor. Antimateria – insistase Vetra – trebuie depozitată în Haz-Mat, o nișă săpată în granit, cu douăzeci și cinci de metri mai în adânc decât laboratorul principal. Eșantionul urma să fie secretul lor și numai ei doi aveau acces la el.

— Vittoria! insistă Kohler, cu vocea încordată. Cât de mare este eşantionul pe care l-ați creat?

Fiziciană simți o plăcere răutăcioasă; știa că răspunsul ei îl va ului chiar și pe marele Maximilian Kohler. Văzu în fața ochilor antimateria de dedesubt – o priveliște incredibilă. Suspendată în interiorul containerului, perfect vizibilă cu ochiul liber. Aceasta nu mai era o frântură microscopică, ci o picătură dolofană. Trase adânc aer în piept și răspunse:

— Un sfert de gram.

Fața lui Kohler deveni albă ca varul:

— Poftim? Un sfert de gram? spuse el, pradă unui nou acces de tuse. Asta înseamnă... aproape cinci kilotone!

Kilotone! Vittoria ura acest cuvânt; ea și tatăl ei nu-l foloseau niciodată. O kilotonă era egală cu 1 000 de tone metrice de TNT.

Kilotona era o măsură pentru armament. Încărcătură. Forță distructivă. Ea și tatăl ei vorbeau în termeni de electron-volți și juli – energie constructivă.

— Atâta antimaterie ar putea distruge absolut totul pe o rază de un kilometru! exclamă Kohler.

— Da, dacă ar fi anihilată toată odată – ceea ce n-ar face nimeni!

— Cu excepția cuiva care nu știe. Sau dacă sursa de putere ar ceda.

Directorul se îndrepta deja spre ascensor.

— Tocmai de aceea tata a amplasat eşantionul în Haz-Mat, cu o sursă de putere sigură și un sistem de securitate dublu.

Kohler se întoarse spre ea, cu speranță în priviri:

— Aveți un sistem de siguranță suplimentar la Haz-Mat?

— Da. Un al doilea scanner de rețină.

Kohler rosti numai două cuvinte:
— Jos! Acum!

Ascensorul de marfă cobora în viteză, ca o piatră.

Încă douăzeci și cinci de metri în adâncul pământului.

Vittoria simțea acut spaima celor doi bărbați de lângă ea. Fața, de obicei lipsită de emoții a lui Kohler era acum încordată. „Știu, spuse în sinea ei, că eșantionul este uriaș, dar precauțiile pe care le-am luat sunt...”

Liftul se opri.

Ușile se deschiseră și Vittoria o luă înaintea, pe culoarul slab luminat. În față, la capătul acestuia, se zărea o ușă uriașă de oțel. HAZ-MAT. Scannerul de rețină de lângă ușă era la fel cu cel de sus. Vittoria se apropie. Atentă, își aliniea ochiul în dreptul lentilei.

Se trase înapoi. „Ceva nu era în regulă. Lentila de obicei imaculată era pătată, mânjită cu ceva ce semăna a... *sânge*?” Nedumerită, se întoarse spre cei doi bărbați, dar privirea ei se lovi de două chipuri de ceară. Langdon și Kohler erau albi la față și priveau fix un punct aflat la picioarele ei.

Vittoria le urmă privirea... în jos.

— Nu! strigă profesorul, repezindu-se la ea.

Dar era prea târziu.

Vittoria zări obiectul de pe podea. Era ceva deopotrivă bizar și totuși foarte cunoscut, familiar.

Totul dură doar o clipă.

Apoi, cu o oroare imensă, își dădu seama. Holbându-se la ea de pe podea, aruncat ca un gunoi, era un ochi de om. Vittoria ar fi recunoscut culoarea aceea ca de alună oriunde.

Tehnicianul însărcinat cu securitatea își ținu respirația, în vreme ce superiorul său i se aplecă peste umăr, studiind șirul de monitoare. Un minut se scurse.

„Tăcerea comandantului era ceva de așteptat”, își spuse tehnicianul. Superiorul lui era un om care respecta protocolul în mod ferm și rigid. La urma urmei, nu ajunsese la comanda uneia dintre cele mai de seamă forțe de securitate din lume, vorbind mai întâi și apoi gândind.

„Dar oare la ce se gândește?”

Obiectul pe care-l vedeau pe ecranul monitorului era un fel de container – un recipient cu pereți transparenți. Restul era mai dificil de identificat.

În interiorul containerului, ca prin cine știe ce efect special, un strop de lichid cu aspect metalic părea să *plutească* suspendat în aer. Picătura apărea și dispărea în luminița roșie, care clipea a unui afișaj digital în continuă scădere, care făcea ca tehnicianului să i se facă pielea de găină.

— Poți să micșorezi contrastul? întrebă comandantul, luându-l pe tehnician prin surprindere.

Acesta se conformă și imaginea păru să se lumineze puțin. Comandantul se aplecă pentru a privi mai îndeaproape ceva ce devenise vizibil la baza containerului.

Tehnicianul studie și el noua apariție. Lângă afișajul electronic, abia zărindu-se, se afla un acronim. Patru litere de tipar ce luceau în izbucnirile intermitente de lumină.

— Rămâi aici, zise comandantul. Nu spune nimănui nimic. Mă ocup eu de asta.

Haz-Mat. Cincizeci de metri în subteran.

Vittoria Vetra se împletici, aproape căzând peste scanerul de rețină. Simți cum americanul se repede pentru a o prinde. Pe podea, la picioare, ochiul tatălui ei o privea. Simți că i se taie respirația. „I-au scos ochiul!” Totul în jur începu să se învârtă o dată cu ea. Kohler era în spatele ei, aproape, și vorbea. Langdon o ajută să se apropie de ușă. Ca într-un vis, se pomeni privind în scaner. Mecanismul piui.

Ușa se deschise.

Pe fondul terorii stârnite de ochiul tatălui ei, Vittoria simți prima lovitură a ororii ce-o aștepta înăuntru. Când își plimbă privirile încețoșate prin încăpere, își dădu seama că se dezlănțuie coșmarul. În fața ei, unicul podium de reîncărcare era gol.

Containerul dispăruse! îi scosese ochiul tatălui ei pentru a-l fura. Implicațiile erau prea ample pentru a-și da acum seama. Totul se întorsese împotriva lor. Eșantionul care urma să demonstreze că antimateria constituia o sursă de energie sigură și viabilă fusese furat. „Dar nimeni nu știa despre existența lui!” Și totuși, adevărul nu putea fi negat. Cineva aflase, iar Vittoria nu-și putea imagina cine. Nici chiar Kohler, despre care se spunea că știe tot ce mișcă la CERN, habar n-avusese de proiect, acest lucru era limpede.

Tatăl ei era mort. Asasinat pentru geniul lui.

Pe lângă durerea care-i încheștase inima, o nouă emoție începu să iasă la suprafață. Chiar mai rea. Covârșitoare. Vinovăția. O vinovăție incontrollabilă, copleșitoare. Ea fusese cea care-l convinsese pe Leonardo Vetra să creeze eșantionul... deși el nu voise inițial. Și acum fusese ucis din această cauză.

„Un sfert de gram...”

La fel ca orice tehnologie – focul, praful de pușcă, motorul cu combustie internă – dacă ajungea pe mâini greșite, antimateria putea fi letală. Extrem! Antimateria era o armă mortală. Puternică și de neoprit. Odată desprins din locașul lui de alimentare de la CERN, containerul se apropia de un sfârșit inexorabil. Angrenajul se pusese în mișcare.

Iar când timpul va expira...

O lumină orbitoare. Un bubuit asurzitor. Incinerare instantanee. Doar explozia... și un crater gol rămas în urmă. Un crater *uriaș*.

Ideea că geniul pașnic al tatălui ei avea să fie utilizat ca armă de distrugere îi otrăvea sângele. Antimateria era arma ideală a teroriştilor. Nu avea componente metalice și deci putea fi trecută fără probleme prin detectoarele de metale, nu avea compuși chimici și deci câinii nu îi puteau da de urmă, nu putea fi dezactivată chiar dacă autoritățile ar fi reușit să localizeze containerul. Numărătoarea inversă începuse...

Langdon nu știa ce altceva să facă. Își scoase batista și o întinse pe podea, peste ochiul lui Leonardo Vetra. Vittoria ședea în pragul laboratorului, cu chipul descompus de panică și durere. Încercă să se apropie din nou de ea, dar Kohler interveni:

— Domnule Langdon...

Cu figura lipsită de orice expresie, directorul îi făcu semn să vină mai aproape, astfel încât ea să nu-i poată auzi. Fără tragere de inimă, Langdon se supuse.

— Dumneavoastră sunteți specialistul, începui Kohler în șoaptă. Vreau să știu ce intenționează ticăloșii ăștia de *Illuminati* să facă, o dată ce au luat antimateria.

Profesorul încercă să se concentreze. În ciuda haosului creat de această situație, prima sa reacție era una logică: respingere. Kohler nu făcea decât supoziții. Supoziții absurde.

— *Illuminati* au dispărut, domnule director. Sunt sigur de acest lucru. Crima asta poate însemna orice – poate chiar că un alt angajat al CERN care a aflat despre descoperirea domnului Vetra a considerat proiectul prea periculos pentru a fi continuat.

Kohler îl privi buimac:

— Credeți că asta e o crimă *de conștiință*, domnule Langdon?! Absurd! Cel care l-a ucis pe Leonardo nu a vrut decât un singur lucru: eșantionul de antimaterie. Și sunt convins că au planuri mari cu el.

— Vă referiți la terorism.

— Exact.

— Dar *Illuminati* nu erau teroriști.

— Spuneți-i asta lui Leonardo Vetra.

Langdon resimți dureros adevărul ultimei afirmații. Fizicianul fusese însemnat cu simbolul confreriei *Illuminati*. „Dar de unde apăruse?” Simbolul sacru părea prea dificil de reprodus pentru ca cineva să-l folosească doar cu scopul de a-și ascunde urmele și a îndrepta bănuielile în altă parte. Trebuia să existe o altă explicație.

Din nou, Langdon încercă să ia în calcul imposibilul. „Dacă *Illuminati* erau încă activi și dacă ei furaseră antimateria, ce intenționează? Către ce țintă s-ar îndrepta?” Minte îi oferi instantaneu răspunsul, dar partea aceea rațională din el îl alungă pe loc. Într-adevăr, confreria avea un inamic declarat, evident, dar un atac terorist pe scară largă împotriva *acestui* inamic era de neconceput. Da, *Illuminati* ucideau oameni, dar *indivizi* aparte, ținte atent selectate; distrugerea în masă era cu totul altceva. Și totuși... un astfel de plan ar avea o semnificație mai degrabă măreață: antimateria, cea mai de seamă realizare științifică, folosită pentru a distruge...

Langdon refuză să accepte o asemenea idee absurdă.

— Există, spuse el pe neașteptate, o altă explicație logică, pe lângă cea a terorismului.

Kohler îl privi tăcut, în mod evident curios, și profesorul încercă să-și pună ordine în gânduri. *Illuminati* dețineau

totdeauna o putere uriașă grație mijloacelor *financiare*. Controlaseră bănci. Avuseseră în proprietate lingouri de aur. Se spusese chiar că deținuseră cea mai valoroasă piatră prețioasă din lume, diamantul *Illuminati* - o nestemată perfectă, de dimensiuni uriașe.

— Banii, rosti el ferm. Antimateria ar fi putut fi furată pentru a fi comercializată.

Kohler îl privi, incredul:

— Scopuri financiare? Și unde, mă rog, ar putea ei să vândă un strop de antimaterie?

— Nu mă refer la eșantion, ci la tehnologie, care valorează probabil o avere. Poate că cineva a furat eșantionul pentru a-l studia și a încerca să-i identifice tehnologia de obținere.

— Spionaj industrial? Dar bateria se descarcă în douăzeci și patru de ore! Cercetătorii aceia ar fi făcuți praf înainte de a apuca să studieze ceva.

— Poate că o reîncarcă înainte de a exploda. Poate că vor construi un podium de alimentare ca acestea de aici, de la CERN.

— În douăzeci și patru de ore? Chiar dacă ar fi furat planurile, construirea unui reîncărcător ar dura *luni* de zile, nu ore!

— Are dreptate, interveni Vittoria cu voce scăzută.

Ambii bărbați se întoarseră spre ea. Fiziciană se apropie de ei, cu mersul la fel de tremurat ca și glasul:

— Are dreptate. Nimeni nu ar putea construi un alimentator în timp util; numai interfața ia câteva săptămâni. Filtrele de flux, servobobinele, aliajele de forță - toate calibrate la gradientul energetic specific amplasamentului.

Langdon se încruntă. Era clar: un recipient pentru antimaterie nu era ceva pe care să-l bagi pur și simplu în priză și gata. Odată scos din CERN, containerul pornise pe un drum de douăzeci și patru de ore, cu sens unic, spre distrugere.

Astfel că nu mai rămânea decât o singură, tulburătoare,

concluzie.

— Trebuie să chemăm Interpolul, spuse Vittoria cu o voce pe care ea însăși abia și-o recunoscuse. Trebuie să anunțăm autoritățile. Imediat.

— În niciun caz, replică directorul.

Cuvintele lui o înghețară:

— Nu? Ce vrei să spui cu asta?

— Tu și tatăl tău m-ați pus într-o situație extrem de dificilă.

— Domnule director, avem nevoie de ajutor. Trebuie să găsim containerul și să-l aducem înapoi înaintea de a se întâmpla ceva. Avem o responsabilitate!

— Avem responsabilitatea de *a gândi!* o întrerupse Kohler cu duritate în glas. Situația asta ar putea avea repercusiuni foarte, foarte grave pentru CERN.

— Te îngrijorează *reputația* instituției?! Știi ce ar putea face containerul acela dintr-un oraș? Are o rază de acțiune de un kilometru! Cartiere întregi!

— Poate că tu și tatăl tău ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte de a crea eșantionul.

Vittoria simți că rămâne fără aer:

— Dar... dar... ne-am luat toate precauțiile necesare!

— După cum se vede, nu!

— Dar nimeni *nu știa* despre antimaterie!

Tânăra își dădu seama de absurditatea argumentului său; desigur că știa cineva. Cineva aflase.

Ea însă nu spusese nimănui, ceea ce însemna că existau numai două explicații posibile. Fie că tatăl său se destăinuise cuiva fără a-i spune ei – ceea ce nu avea niciun sens, fiindcă *Leonardo* era cel care insistase ca amândoi să jure că vor păstra secretul – fie că îi urmărisese cineva. „Telefonul mobil, poate? Vorbiseră de câteva ori în timpul călătoriilor ei. Spuseseră oare vreodată prea multe? Posibil. Apoi, mai era și poșta electronică. Dar fuseseră amândoi discreți, nu-i așa? Sistemul de securitate al CERN? Cineva îi monitorizase fără știrea lor?” Vittoria își dădea seama însă că nimic din toate astea nu mai conta acum. Faptul era

consumat. „Tata e mort.”

Gândul îi dădu un val de energie. Își scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor scurți.

Kohler se repezi la ea tușind violent, cu fulgere de mânie în ochi:

— Pe cine... vrei să suni?

— Centrala telefonică a CERN. Să ne facă legătura cu Interpolul.

— Gândește-te! strigă Kohler cu vocea sugrumată. Ești chiar atât de naivă? Containerul poate fi acum oriunde în lume! Nicio instituție nu se poate mobiliza suficient de repede pentru a-l găsi la timp.

— Și atunci stăm cu mâinile în sân?

Vittoria nu se simțea bine sâcâind un om cu sănătatea atât de șubredă, însă directorul avea un comportament așa de bizar, încât aproape că nici nu-l mai recunoștea.

— Ba da, dar facem lucruri *inteligente*, replică el. Nu punem în pericol reputația CERN implicând niște autorități care oricum nu ne pot fi de niciun ajutor. Încă nu. Deocamdată, trebuie să ne gândim bine.

Vittoria știa că există o logică în spusele directorului, dar mai știa și că logica, prin definiție, era o scuză pentru lipsa de responsabilitate morală. Tatăl ei își dedicase viața respectării moralei – știință pașnică, etică, încredere în faptul că omul este în esență bun... Și ea credea în aceste lucruri, dar le percepea în termeni de karma. Întorcându-se cu spatele spre Kohler, își deschise mobilul.

— Nu poți face una ca asta! replică el.

— Încearcă să mă oprești!

Kohler nu schiță niciun gest.

După o clipă, Vittoria își dădu seama de ce: aici, în subteran, telefonul nu avea semnal. Furioasă la culme, porni spre ascensor.

Hassassin-ul ajunsese la capătul tunelului de piatră. Torța încă mai ardea puternic, fumul ei amestecându-se cu mirosul mușchiului de pe ziduri și cu aerul stătut. În jur domnea tăcerea. Ușa de fier care îi bloca drumul părea tot atât de veche ca și tunelul, ruginită, dar încă solidă. Așteptă în întuneric, încrezător.

Era aproape timpul.

Janus îi promisese că din interior cineva îi va deschide ușa. *Hassassin*-ul se minună de iscusința trădării. Ar fi așteptat și toată noaptea la această ușă pentru a-și duce sarcina la bun sfârșit, dar știa că nu va fi nevoie; doar lucra pentru niște oameni hotărâți.

Câteva minute mai târziu, exact la ora stabilită, se auzi zornăitul unor chei grele de cealaltă parte a ușii: scrâșnetul metalului pe metal, în vreme ce încuietorile multiple erau descuiate. Una câte una, broaștele masive se deschiseră, scârțâind de parcă nu mai fuseseră unse de secole. În sfârșit, toate cele trei încuietori cedară.

Apoi, liniște.

Hassassin-ul așteptă răbdător cinci minute, exact așa cum i se spusese. Apoi, cu sângele pulsându-i nebunește, împinse. Ușa de metal se deschise.

— Vittoria, n-am să-ți permit!

Vocea lui Kohler hârâia și şuiera din ce în ce mai rău, pe măsură ce ascensorul urca.

Tânăra se feri de el. Voia puțină izolare, voia ceva familiar în locul ăsta care, dintr-o dată, nu mai părea familiar. Dar știa că nu va avea parte de ele. Deocamdată, trebuia să-și ascundă durerea și să acționeze. „Să ajung la un telefon.”

Robert Langdon stătea alături de ea, tăcut ca de obicei. Vittoria renunțase să se mai întrebe cine o fi omul. „Un specialist?!” Kohler n-ar fi putut fi mai vag decât atât. „Domnul Langdon ne poate ajuta să-l găsim pe ucigașul tatălui tău.” Până acum nu îi fusese de niciun ajutor. Compasiunea și amabilitatea sa păreau reale, însă individul ascundea în mod clar ceva. De fapt, amândoi ascundeau, nu numai el.

Kohler îi vorbea iarăși:

— Ca director al CERN, sunt răspunzător pentru viitorul științei. Dacă transformi această situație într-un incident internațional și CERN are de suferit...

— Viitorul științei? izbucni Vittoria. Chiar crezi că ai să scapi de responsabilitate negând că antimateria provine de la CERN? Chiar ai de gând să ignori viețile pe care le punem în pericol?

— Nu *noi* le punem în pericol, o corectă Kohler. *Tu* le-ai pus. Tu și tatăl tău.

Tânăra își întoarse privirile.

— Cât despre periclitarea vieților, reluă directorul, exact despre asta este vorba, despre viață. Știi că tehnologia de obținere a antimateriei are implicații enorme pentru viața pe Pământ. Dacă CERN va fi distrus de scandalul iscat, *toată lumea* va avea de pierdut. Viitorul omenirii este hotărât în locuri precum CERN, de savanți ca tine și ca tatăl

tău, care lucrează pentru a soluționa problemele viitorului.

Vittoria mai auzise tirada despre „știința ca Dumnezeu” a lui Kohler și niciodată nu se lăsase impresionată. *Știința însăși* cauzase jumătate din problemele pe care acum încerca să le rezolve. „Progresul” era cea mai rea boală a Mamei Terra.

— Dezvoltarea științifică implică riscuri, peroră Kohler în continuare, și întotdeauna a fost așa. Programele spațiale, cercetările genetice, medicina – greșeli se fac în toate domeniile. Știința trebuie să supraviețuiască propriilor erori, cu orice preț. Pentru binele *tuturor*.

Vittoria era uimită de abilitatea directorului de a cântări argumentele morale cu o pură detașare științifică. Intelectul său părea a nu avea absolut nimic în comun cu spiritul, cu eul său.

— Crezi cumva că institutul pe care îl conduci este atât de necesar pentru viitorul planetei, încât ar trebui să renunțăm la orice responsabilitate morală?

— Nu vorbi despre morală cu mine! Ați depășit o limită atunci când ați creat acel eșantion și ați pus în pericol întreaga instituție. Eu încerc să protejiez nu numai locurile de muncă ale celor trei mii de angajați ai noștri, ci să apăr și reputația tatălui tău. Gândește-te *la el*. Un om ca Leonardo Vetra nu merită să rămână în conștiința oamenilor ca inventatorul unei arme de distrugere în masă.

Vittoria simți ca săgețile directorului și-au atins ținta. „Eu sunt cea care l-a convins pe tata să creeze eșantionul. Vina este a mea!”

Când ușa se deschise, Kohler încă mai vorbea. Vittoria ieși din lift, își scoase telefonul și încercă din nou. Tot n-avea semnal. „La naiba!” Se îndreptă spre ușă.

— Vittoria, oprește-te! strigă directorul cu un șuier astmatic și se grăbi s-o urmeze. Ia-o mai încet! Trebuie să discutăm.

— *Basta di parlare!*¹

¹ „Ajunge cu vorba!” — în italiană în original (n.tr.).

— Gândește-te la tatăl tău! Ce ar face el?

Tânăra nu se opri.

— Vittoria, n-am fost întrutotul sincer cu tine.

Parcă fără voia ei, pașii i se răriră.

— Nu știu ce-a fost în mintea mea, continuă directorul. Încercam doar să te protejez. Spune-mi ce vrei. Trebuie să colaborăm.

Vittoria se opri, dar nu întoarse capul:

— Vreau să găsim antimateria. Și vreau să aflu cine mi-a ucis tatăl.

Kohler oftă:

— Vittoria, știm deja cine l-a ucis pe tatăl tău. Îmi pare rău.

Acum, tânăra se întoarse:

— Poftim?

— Nu știam cum să-ți spun. Este greu să...

— *Știi* cine l-a ucis pe tatăl meu?

— Avem o idee bine fondată, da. Ucigașul a lăsat în urmă un fel de carte de vizită. Din acest motiv l-am chemat pe domnul Langdon. Grupul care a revendicat asasinatul este specialitatea domniei sale.

— Grupul? Un grup terorist?

— Vittoria, au furat un sfert de gram de antimaterie!

Tânăra își întoarse privirile spre profesorul care aștepta în celălalt capăt al încăperii. Totul părea să capete sens acum. „Asta explică în parte secretomania lor.” Era uimită că nu-și dăduse seama mai devreme. La urma urmei, Kohler chemase autoritățile. Pe cele potrivite. Acum părea clar. Robert Langdon era american, un tip conservator, dintr-o bucată și, în mod evident, inteligent. „Ce altceva ar fi putut fi?” Dintr-o dată, simți un val de speranță și se întoarse spre el:

— Domnule Langdon, vreau să știu cine l-a ucis pe tatăl meu. Și mai vreau să știu dacă agenția dumneavoastră poate găsi antimateria.

— Agenția mea? bâigui profesorul.

— Ești de la CIA, presupun.

Kohler interveni:

— Domnul Langdon este profesor de istoria artei la Universitatea Harvard.

Vittoria simți cum un val de gheață o cuprinde.

— Profesor de... artă?

— Este specialist în simbolistica diverselor culte. Vittoria, credem că tatăl tău a fost ucis de un cult satanic.

Fiziciană auzi cuvintele, însă sensul lor părea să nu-i pătrundă în minte. „Un cult satanic!”

— Grupul care revendică responsabilitatea se autointitulează *Illuminati*.

Vittoria se uita când la unul, când la altul, întrebându-se dacă totul nu era cumva doar un soi de glumă perversă:

— *Illuminati*? Acei *Illuminati* din *Bavaria*?

Kohler o privi încremenit:

— Adică ai auzit despre ei?

Tânăra simți cum lacrimi de frustrare îi împânzesc ochii:

— *Illuminati* din *Bavaria*: *Noua Ordine Mondială*. Jocurile pe computer ale lui Steve Jackson. Jumătate dintre băieții de aici le joacă pe Internet. Dintr-o dată vocea i se frânse: Dar nu înțeleg...

Kohler îi aruncă lui Langdon o privire nedumerită, iar acesta încuviință:

— Un joc popular. O veche confrerie care pune stăpânire pe planetă. Semiistoric. Nu știam că a ajuns și în Europa.

— Ce tot vorbești acolo? izbucni ea. *Illuminati*? E doar un joc pe computer!

— Vittoria, interveni Kohler, *Illuminati* este grupul care a revendicat uciderea tatălui tău.

Încercând din toate puterile să-și rețină lacrimile, tânăra se strădui să se controleze și să evalueze situația în mod logic. Dar cu cât se concentra mai tare, cu atât înțelegea mai puțin. Tatăl ei fusese asasinat. La CERN se înregistrase o gravă încălcare a securității. Undeva în lume se afla o bombă cu ceas, iar ea era responsabilă pentru acest lucru. Și, în plus, directorul apelase la un profesor de artă pentru a-i ajuta să localizeze o confrerie legendară a sataniștilor.

Dintr-o dată, se simți singură. Dădu să plece, dar Kohler îi tăie calea și duse o mână la buzunar. Scoțând o coală de hârtie mototolită, i-o întinse.

Vittoria se trase înapoi îngrozită, la vederea faxului.

— L-au marcat, șopti directorul. I-au înfierat pieptul.

Secretara Sylvie Baudeloque era deja îngrozită. Se foia fără astâmpăr în fața biroului gol al lui Kohler. „Pe unde naiba umblă omul ăsta? Și ce să fac eu?”

Ziua fusese una foarte bizară. Desigur, orice zi de lucru pentru Maximilian Kohler putea deveni stranie, dar directorul fusese azi într-o formă de zile mari.

— Găsește-mi-l pe Leonardo Vetra! îi ceruse de dimineață, când venise la birou.

Conștiincioasă, Sylvie îi trimisese apeluri pe pager, îi telefonase și îi expediasse câteva e-mail-uri. Nimic.

Așa că directorul pornise în trombă, probabil pentru a-l găsi el însuși pe Vetra. Când revenise, după câteva ore, Kohler nu arăta deloc bine – nu că ar fi arătat vreodată cu adevărat bine, dar acum părea mai rău decât de obicei. Se încuiase în biroul său și secretara îl auzea prin ușă folosind modemul, faxul, telefonul. Apoi plecase din nou în aceeași viteză și de atunci nu se mai întorsese.

Sylvie se hotărâse să ignore aceste toane, considerându-le doar un alt episod din melodrama kohleriană, dar începu să se îngrijoreze când directorul nu revenise pentru injecțiile zilnice; starea sănătății sale impunea administrarea unui tratament regulat și ori de câte ori directorul se abătea de la el, rezultatele erau dintre cele mai neplăcute: șoc respirator, accese de tuse și o alergătură nebună a personalului sanitar. Uneori Sylvie își spunea că Maximilian Kohler dorea să se omoare.

Se gândi să-l cheme pe pager, dar știa că orgoliul lui nu accepta dădăceala. Săptămâna trecută se înfuriase atât de rău când un colaborator îi arătase puțină compasiune, încât se ridicase pe picioarele-i tremurânde și aruncase cu o mapă în capul omului. „Regele” Kohler putea fi surprinzător de agil când era *pisse*².

² Furios, iritat, în franceză în original.

În momentul de față însă, grija pentru sănătatea lui Kohler trecuse pe planul al doilea, fiind înlocuită de o problemă mult mai presantă. Cu cinci minute în urmă o sunase o centralistă agitată, care îi spusese că are un apel urgent pentru director.

— Nu este disponibil, replicase Sylvie.

Apoi centralista CERN îi spusese de la cine era apelul, iar secretara răsese cu jumătate de gură:

— Și identitatea apelantului poate fi confirmată...? Înțeleg. Bine. Îmi poți spune despre ce este...?

Auzind răspunsul, Sylvie oftă:

— Nu. În regulă. Spune-i să aștepte. Îl voi găsi imediat pe domnul director. Da, înțeleg. Mă voi grăbi.

Dar nu reușise să-l găsească. Sunase de trei ori pe telefonul lui mobil și de fiecare dată primise același mesaj: „Abonatul contactat nu este în zona de acoperire”.

„În afara zonei? Dar cât de departe putuse să plece?” Așa că Sylvie îl apelase prin pager. De două ori. Fără răspuns. Așa ceva nu-i stătea în fire directorului. Îi trimisese apoi un e-mail pe laptop. Nimic! De parcă omul dispăruse de pe fața pământului.

Furios, iritat, în franceză în original.

„Și eu ce fac acum?” se întrebă secretara.

În afară de a pleca ea însăși să-l caute prin tot complexul, Sylvie știa că nu mai există decât o singură modalitate de a-l contacta. Nu va fi deloc mulțumit, însă tipul de la telefon nu era unul pe care să-l lași să aștepte. Și, după cum se părea, nici nu ar fi acceptat să i se spună că directorul nu putea fi găsit.

Surprinsă de îndrăzneala ei, Sylvie se hotărî. Intră în biroul lui Kohler și se apropie de o cutie de metal fixată pe zidul din spatele mesei de lucru. O deschise, studie o clipă butoanele și îl găsi repede pe cel bun.

Apoi trase adânc aer în piept și luă microfonul.

Vittoria nu-și amintea cum ajunseseră în liftul principal, dar acolo erau. Urcau. Kohler se afla în spatele ei, respirând din ce în ce mai greu. Privirea îngrijorată a lui Langdon trecea parcă prin ea fără a o vedea. Îi luase faxul din mână și-l pusese în buzunarul hainei, departe de ochii ei, dar imaginea îi rămăsese încă vie în memorie.

Lumea Vittoriei părea să se piardă undeva în neguri. „*Papa!*” Minteaa îi zbură la el; pentru o clipă, în oaza liniștită a amintirilor, Vittoria era din nou împreună cu tatăl ei. Avea nouă ani și se rostogolea la vale pe o coastă de deal, printre flori de colț, cerul elvețian boltindu-se deasupra ei:

— *Papa! Papa!*

Leonardo Vetra râdea alături de ea:

— Ce este, îngeraș?

— *Papa!* chicotise ea, cuibărindu-se lângă el. Întreabă-mă ce materie am!

— Dar ne distrăm atât de bine, drăguța mea! De ce să-ți amintesc acum de școală?

— Tu întreabă-mă!

— Bine! Ce materie ai?

Vittoria începuse imediat să râdă:

— Ce materie? Toate materiile! *Totul* e materie! Pietrele! Copacii! Atomii! Chiar și bursucii! *Totul* e materie!

El începuse să râdă:

— Tu ți-ai dat seama de asta?

— Sunt deșteaptă, nu?

— Mica mea Einstein!

Vittoria însă se încruntase:

— Avea un păr caraghios! I-am văzut fotografia.

— Da, dar mintea îi era ascuțită. Ți-am povestit ce a demonstrat el, nu-i așa?

— Tată! exclamase ea, cu ochii măriți de teamă. Nu! *Ai promis!*

— $E = mc^2$! o gâdilase el, jucăuș. $E = mc^2$.

— Nu vreau *matematică*! Ți-am spus, doar! Urăsc matematica!

— Mă bucur c-o urăști. Fiindcă fetele *nu au voie* să învețe matematica.

Vittoria încremenise:

— *N-au voie?*

— Desigur că nu. Toată lumea știe asta. Fetele se joacă cu păpuși. Băieții învață matematică. Fetițele nu au nicio treabă cu matematica. Nici măcar nu-mi este permis să stau de vorbă cu ele despre matematică.

— Ce?! Dar asta nu-i drept!

— Regulile sunt reguli. Niciun pic de matematică pentru fete.

Vittoria îi aruncase o privire teribilă:

— Dar păpușile sunt plicticoase!

— Îmi pare rău. Ți-aș putea povesti despre matematică, dar, dacă aș fi prins...

Și Leonardo Vetra aruncase priviri temătoare în jur, spre dealurile pustii. Vittoria se uitase și ea atentă în lături și apoi șoptise:

— Bine, povestește-mi încet.

Hurducăitul liftului o trezi din reverie. Vittoria deschise ochii. Tatăl ei dispăruse.

Realitatea năvăli din nou în conștiința ei, ca o gheară de gheață. Ridică ochii spre Langdon. Compasiunea din privirile lui semăna cu atingerea caldă a unui înger păzitor, mai cu seamă pe fondul imaginii reci a lui Kohler.

Un unic gând începu să-i sfredească mintea, neobosit:

„Unde este antimateria?”

Cumplitul răspuns se afla la numai câteva clipe distanță.

„Maximilian Kohler este rugat să sune imediat la biroul său.”

Lumina orbitoare a soarelui îi izbi ochii atunci când uşile liftului se deschiseră şi Langdon păşi în holul principal. Înainte ca ecoul cuvintelor rostite la megafon să se stingă, toate dispozitivele electronice de pe scaunul lui Kohler începură să piuie, să ţiuie şi să bipăie simultan. Pagerul. Telefonul. Laptopul. Directorul privi cu aparentă surprindere luminiţele intermitente. Ajunsese din nou în zona de semnal.

— Domnul director Kohler este rugat să sune la biroul său!

Azul numelui său la staţia de amplificare păru să-l ia prin surprindere.

Înălţă ochii, cu un aer mânios, ce se transformă aproape imediat în îngrijorare. Privirile i se încrucişară cu ale lui Langdon şi ale Vittoriei. Cei trei rămaseră o clipă nemişcaţi, de parcă tensiunile dintre ei se dizolvaseră, înlocuite de o unică presimţire.

Kohler îşi desprinsese telefonul mobil de pe braţul scaunului. Formă un număr de interior şi îşi înăbuşi un alt acces de tuse. Vittoria şi Langdon aşteptau.

— Eu sunt... Kohler, spuse directorul, cu o voce astmatică. Da? Am fost în subteran şi n-am avut semnal.

Apoi ascultă câteva clipe, ochii cenuşii mărimdu-i-se treptat:

— *Cine?* Da, fă-mi legătura! Şi după o pauză, reluă: Alo? Sunt Maximilian Kohler. Director al CERN. Cu cine vorbesc?

Vittoria şi Langdon priveau în tăcere, în timp ce Kohler asculta.

— Ar fi preferabil, spuse directorul în cele din urmă, să nu vorbim despre această problemă prin telefon. Vin acolo imediat. După un nou acces de tuse, continuă: Ne

întâlnim... la... Aeroportul Leonardo da Vinci. În patruzeci de minute.

Directorul părea că nu-și mai poate controla respirația. Încându-se, tușind, abia reuși să mai rostească:

— Localizați imediat containerul... Vin acum.

Apoi își închise telefonul. Vittoria se apropie de el, dar Kohler nu mai putea vorbi. Langdon privi cum tânăra deschide din nou celularul și formează numărul infirmeriei. El însuși se simțea ca o corabie la marginea unei furtuni: zgâlțâit, dar detașat.

„Ne întâlnim la Aeroportul Leonardo da Vinci”! Cuvintele lui Kohler îi răsunau încă în minte.

Umbrele incerte care-i înneguraseră gândurile întreaga dimineață se concretizară instantaneu într-o imagine clară. Încă pradă unei vagi nedumeriri, simți cum o ușă se deschide undeva în interiorul lui... ca și cum un prag mistic ar fi fost depășit. „Ambigrama. Preotul-om de știință ucis. Antimateria. Și acum... ținta.” Aeroportul Leonardo da Vinci nu putea însemna decât un singur lucru. Într-o frântură de secundă, Langdon își dădu seama că tocmai trecuse de cealaltă parte a barierei. Acum credea.

„Cinci kilotone. Să fie lumină!”

Doi infirmieri își făcură apariția, alergând din celălalt capăt al bolului, în uniforme albe. Îngenuncheară lângă Kohler și-i puseră pe față o mască de oxigen, în timp ce lucrătorii aflați în trecere se opriseră și priveau.

Directorul inspiră adânc de două ori, își smulse masca și, încă gâfâind în căutarea aerului, privi spre Langdon și Vittoria:

— Roma.

— Roma? Întrebă ea. Antimateria se află în Roma? Cine a telefonat?

Figura lui Kohler era schimonosită, iar ochii îi luceau, apoși:

— Elvețienii...

Dar se sufocă și infirmierii îi puseră din nou masca. În vreme ce se pregăteau să-l ducă spre infirmerie, Kohler

apucă brațul lui Langdon.

Profesorul încuviință cu o mișcare a capului. Știa.

— Duceți-vă... șuieră directorul pe sub mască. Duceți-vă... și sunați-mă...

Infirmierii îi împingeau deja scaunul.

Vittoria rămăsese încremenită, privindu-l cum se îndepărtează. Apoi se răsuci spre Langdon:

— Roma? Dar... ce era cu *elvețienii*?

Langdon își puse o mână pe umărul ei, șoptind abia auzit:

— Garda Elvețiană. Santinelele Cetății Vaticanului.

Avionul X-33 se înălță și porni spre sud, spre Roma. La bord, Langdon ședea tăcut. Ultimele cincisprezece minute se scurseseră învăluite parcă într-o ceață deasă. Acum, că-i relatase Vittoriei totul despre *Illuminati* și despre ura acestora împotriva Vaticanului, amploarea situației începuse să devină mai clară chiar și pentru el însuși.

„Ce naiba fac eu aici? se întrebă. Ar fi trebuit să mă întorc acasă atunci când am avut ocazia!” Undeva, în adâncul său, știa însă că această ocazie nu va mai exista.

Logica îl îndemnase frenetic să plece înapoi, la Boston. Și totuși, interesul profesional îi înăbușise într-un fel instinctul prudenței. Tot ce știuse și crezuse despre dispariția confreriei se dovedea acum o strălucită înșelătorie, și o parte din ființa sa voia dovezi. De asemenea, mai era și acea problemă de conștiință. Kohler fiind bolnav, Vittoria rămăsese singură, iar el își dădea seama că, dacă informațiile pe care le deținea despre *Illuminati* îi puteau fi de vreun folos, avea obligația morală să nu se dea la o parte.

Și totuși, mai era și altceva. Deși-i era rușine să recunoască, vestea privind amplasarea antimateriei îi stârnise oroare nu numai prin prisma vieților omenești periclitate, ci și din alt punct de vedere.

Arta.

Cea mai amplă colecție de artă a lumii stătea acum pe o bombă cu ceas. Muzeul Vatican adăpostea, în 1 407 săli, peste 60 000 de exponate neprețuite: Michelangelo, da Vinci, Bernini, Botticelli. „Oare, la nevoie, ar fi fost posibilă evacuarea tuturor acestor opere de artă? Aproape sigur că nu.” Multe exponate erau sculpturi, extrem de grele și de voluminoase. Fără a mai ține seama că unele dintre cele mai de seamă comori ale Vaticanului erau arhitecturale: Capela Sixtină, Bazilica San Pietro, celebra scară în spirală

a lui Michelangelo, ce ducea spre *Musèò Vaticano* – neprețuite mărturii ale geniului creator uman. „Oare cât timp a mai rămas din cele douăzeci și patru de ore ale containerului?”

— Îți mulțumesc fiindcă ai venit cu mine, îi spuse Vittoria cu o voce moale.

Langdon se trezi din visare și ridică ochii. Tânăra ședea în celălalt bord. Chiar și în lumina fluorescentă atât de „dură” din cabină, trupul ei iradia pace și stăpânire de sine, ca o aură magnetică. Răsuflarea ei părea mai profundă acum, de parcă în ea se aprinsese o scânteie, un instinct de autoconservare, o nevoie de dreptate și de răzbunare, alimentată de dragostea filială.

Nu avusese timp să-și schimbe pantalonii scurți și bluza fără mâneci cu care se întorsese din Baleare, iar acum pielea ei bronzată i se făcuse ca de găină în aerul rece al avionului. Instinctiv, Langdon își scoase haina și i-o întinse.

— Cavalerism american? Întrebă ea, dar acceptă sacoul și-i mulțumi tăcut.

Avionul străbătu o zonă cu turbulențe și Langdon simți un fior de spaimă. Cabina lipsită de ferestre părea iarăși mică, înghesuită, și profesorul încercă să-și imagineze că se află undeva, pe câmp, într-un spațiu deschis. Încercarea era într-un fel ironică, știa acest lucru; la urma urmei, pe câmp, într-un spațiu deschis, se aflase atunci când se întâmplase. „Beznă care te zdrobește...” Își alungă amintirea din minte. „Nu-i decât poveste veche!”

Vittoria îl privea:

— Crezi în Dumnezeu, domnule Langdon?

Cuvintele ei îl luară prin surprindere, iar tonul curios din vocea tinerei era chiar mai descumpănitor decât întrebarea în sine. „Ce vrea să spună? Auzi: dacă cred în Dumnezeu?” Sperase la un subiect de conversație mai ușor, așa, pentru trecerea timpului în avion.

„O adevărată enigmă spirituală, îi spuse, așa mă consideră prietenii.” Deși studiase ani de zile religia, Langdon nu era un tip religios. Respecta puterea credinței,

atitudinea binevoitoare a Bisericii, forța pe care religia o conferea anumitor oameni... dar suprimarea intelectuală a neîncrederii, imperativă pentru a putea „crede” cu adevărat, fusese totdeauna un obstacol de netrecut pentru mintea lui analitică.

— *Vreau să cred*, se surprinse răspunzând.

Replica Vittoriei nu avea nicio nuanță critică sau de provocare:

— Și atunci, de ce n-o faci?

— Păi, nu-i chiar atât de ușor, surise el. Credința impune veritabile salturi în gol ale convingerilor - acceptarea mintală a miracolelor, a Imaculatei Concepții, intervențiile divine... Și apoi, mai sunt și codurile de conduită. Biblia, Coranul, scrierile budiste... toate implică cerințe similare - și pedepse identice. Toate susțin că, dacă nu trăiești conform unui cod anume de comportament, te paște iadul. Eu nu-mi pot imagina un Dumnezeu care să acționeze astfel.

— Sper că nu le permiți și studenților să ocolească întrebările așa cum ai făcut-o dumneata acum.

Replica ei îl luase pe neașteptate:

— Poftim?

— Domnule Langdon, eu nu te-am întrebat dacă crezi în ceea ce spun *oamenii* despre Dumnezeu. Te-am întrebat dacă dumneata crezi *în Dumnezeu*. E o diferență între cele două. Scripturile nu-s altceva decât povești... legende și relatări ale încercărilor omului de a-și satisface nevoia de a înțelege sensul lumii și al existenței. Nu ți-am cerut să faci o analiză a literaturii religioase. Voiam doar să știu dacă tu crezi *în Dumnezeu*. Când te uiți la cerul plin de stele, simți răsuflarea divină? Ești conștient, în interiorul ființei tale, că privești lucrarea lui Dumnezeu?

Langdon cugetă câteva clipe, tăcut.

— Sunt prea indiscretă, se scuză Vittoria.

— Nu, doar că...

— Sunt sigură că în clasă dezbați împreună cu studenții probleme de credință.

— Nenumărate.

— Și îmi imaginez că îți asumi de fiecare dată rolul avocatului diavolului, pentru a incita opiniile pro și contra.

— Probabil că experiența didactică nu ți-e străină, zâmbi Langdon.

— Ba da, însă am învățat de la un adevărat maestru. Tata putea argumenta cu aceeași ușurință pe ambele fețe ale unei benzi Mobius.

Langdon râse, amintindu-și de ingenioasa alcătuire a benzii Mobius - un inel răsucit de hârtie care, din punct de vedere tehnic, are *o singură* față; el o văzuse pentru prima dată în lucrările lui M. C. Escher.

— Pot să-ți spun o întrebare, doamnă Vetra?

— Spune-mi Vittoria. „Doamnă Vetra” parcă mă îmbătrânește.

Langdon suspină neauzit, deodată conștient de propria vârstă.

— Vittoria, sunt Robert.

— Spuneai ceva despre o întrebare.

— Da. Ca om de știință și fiică a unui preot catolic, ce crezi *tu* despre religie?

Vittoria își dădu la o parte o şuviță de păr de pe frunte:

— Religia este ca limbajul sau vestimentația. Acceptăm doar variații ușoare de la practicile cu care am fost învățați. În esență însă, toți pretindem același lucru. Că viața are sens. Și că îi suntem recunoscători Forței care ne-a creat.

Langdon era intrigat:

— Susții deci că religia adoptată - creștină sau musulmană, de pildă - nu depinde decât de locul în care te-ai născut?

— Mi se pare evident. Uită-te la distribuția marilor religii pe glob.

— Așadar, credința este întâmplătoare?

— Deloc. Credința este universală. Modalitățile noastre specifice de a o înțelege și transpune sunt aleatorii. Unii dintre noi se roagă lui Iisus, alții se îndreaptă spre Mecca, o a treia categorie studiază particulele subatomice... În final

Însă, cu toții căutăm Adevărul, acel adevăr care este deasupra noastră și dincolo de noi.

Langdon și-ar fi dorit ca și studenții lui să se exprime la fel de clar. La naiba, și-ar fi dorit ca *el* însuși să se exprime cu aceeași claritate!

— Dar Dumnezeu? Crezi în Dumnezeu?

După un moment lung de tăcere, Vittoria răspunde:

— Știința îmi spune că Dumnezeu trebuie să existe. Mintea îmi spune că niciodată n-am să-L pot înțelege. Iar inima îmi spune că nici nu trebuie s-o fac.

„Mai concis de-atât nici nu se poate!”

— Așadar, crezi ca Dumnezeu este real, dar că nu-L vom putea înțelege niciodată.

— O! N-o vom putea înțelege, replică ea, surâzând. Indienii voștri din America au dreptate.

— Mama Terra...

— Geea. Planeta e un organism viu, iar noi toți suntem celule, fiecare cu rolul său specific. Interconectate. Susținându-se una pe cealaltă. Și susținând întregul.

Privind-o Langdon simțea pâlپând în el ceva ce nu mai simțise de multă vreme. Ochii ei aveau o limpezime ademenitoare... la fel ca puritatea ce-i răzbătea din voce.

— Domnule Langdon, aș vrea să-ți pun o altă întrebare.

— Robert, o corectă el.

„«Domnule Langdon» parcă mă îmbătrânește. Dar de fapt, chiar sunt bătrân!”

— Dacă întrebarea mea nu te supără, Robert, cum de te-ai implicat în problema confreriei *Illuminati*?

— Păi, banii au fost la mijloc.

Pe chipul Vittoriei se citi dezamăgirea:

— Banii? Consultanță, vrei să spui?

Langdon râse, dându-și seama de confuzie:

— Nu! M-am referit la bani ca *monedă*.

Duse mâna la buzunar, scoase un teanc de bancnote și extrase din el una de un dolar.

— Am devenit fascinat de acest cult atunci când am aflat că moneda americană este plină de simboluri *Illuminati*.

Ochii Vittoriei se îngustară, parcă neștiind dacă să-l ia în serios sau nu. Langdon îi întinse bancnota:

— Uită-te pe spatele ei. Vezi Marea Pecete din stânga?

— Te referi la piramidă?

— Exact. Știi ce legătură au piramidele cu istoria Statelor Unite?

Vittoria ridică din umeri.

— Exact! Absolut *niciuna*.

— Și atunci, de ce este simbolul *central* al Marii Pечеți a SUA?

— Asta e o poveste mai ciudată. Piramida este un simbol ocult ce reprezintă o convergență spre înalt, spre sursa supremă a iluminării. Vezi ce se află deasupra ei?

Vittoria studie bancnota:

— Un ochi într-un triunghi.

— Simbolul acesta se numește *trinacria*. Ai mai văzut altundeva ochiul în triunghi?

— Păi, da, spuse ea după un moment de gândire. L-am mai văzut, dar nu știu sigur...

— Este inscripționat pe lojele masonice din lumea întreagă.

— Simbolul acesta este masonic?

— Nu. Este *Illuminati*. Ei îl numesc „delta strălucitoare” și îl consideră un apel la o schimbare luminată. Ochiul semnifică abilitatea confreriei de a se infiltra pretutindeni și de a supraveghea totul. Triunghiul strălucitor reprezintă iluminarea; totodată, așa se scrie litera grecească delta, care este simbolul matematic pentru...

— Schimbare. Tranziție.

Langdon surise:

— Uitasem că discut cu un om de știință.

— Vrei să spui deci că Marea Pecete a SUA este un apel la o transformare luminată, atotvăzătoare?

— Unii ar numi-o Noua Ordine Mondială.

Vittoria îl privi uimită, apoi ochii i se îndreptară din nou spre bancnotă:

— Sub piramidă scrie *Novus... Ordo...*

— *Novus Ordo Seclorum*. Înseamnă „Noua Ordine Laică”.

— Laică, adică nereligioasă?

— Nereligioasă, exact. Expresia arată clar obiectivul *Illuminati*, dar contrazice totodată textul înscris alături: *In God we trust* - „În Dumnezeu ne încredem.”

Tânăra părea derutată:

— Dar cum au ajuns simbolurile astea pe cea mai puternică monedă a lumii?

— Majoritatea specialiștilor cred că a fost „opera” vicepreședintelui Henry Wallace - un mason de rang înalt, care, în mod cert, avea relații strânse cu *Illuminati*. Dacă era un membru al confreriei sau era doar influențat de ea, nimeni nu știe. Dar Wallace a fost cel care i-a sugerat președintelui alcătuirea Marii Peciți.

— Cum? Și de ce ar fi acceptat președintele să...

— Președintele în cauză era Franklin D. Roosevelt. Wallace i-a spus doar că *Novum Ordum Seclorum* se traduce prin *New Deal*³.

Vittoria părea sceptică:

— Și Roosevelt n-a mai arătat simbolul *nimănu*i înainte de a cere Trezoreriei să-i imprime pe bancnote?

— N-a fost nevoie. El și Wallace se aveau ca frații.

— Ca frații?

— Uită-te într-o carte de istorie, zâmbi Langdon. Franklin D. Roosevelt era un bine cunoscut mason.

³ Politică economico-socială susținută de administrația Roosevelt în anii 1933-1945 (n. tr.).

Langdon își ținu răsufierea în vreme ce avionul X-33 coborî în spirală deasupra Aeroportului internațional „Leonardo da Vinci”. Vittoria ședea în fața lui, cu ochii închiși, ca și cum s-ar fi străduit să țină situația sub control. Aeronava ateriza și se îndreptă spre un hangar particular.

— Îmi pare rău pentru viteza redusă, se scuza pilotul. A trebuit să frânez; există reglementări privind zgomotul în zonele populate.

Langdon își privi ceasul. Zburaseră timp de treizeci și șapte de minute.

Pilotul deschise ușa:

— Îmi spune și mie cineva ce s-a întâmplat?

Nici Vittoria și nici Langdon nu-i răspunseră.

— Bine, replică el, întinzându-se alene. Îmi pun muzică, dau drumul la aer condiționat și aștept aici.

Soarele de după-amiază târzie strălucea. Langdon își aruncă peste umăr sacoul de tweed. Vittoria își ridică fața spre cer și trase adânc aer în piept, ca și cum razele soarelui i-ar fi putut transmite un fel de energie supranaturală.

„Ce ți-e și cu mediteranienii ăștia!” își spuse Langdon neauzit, deja asudat.

— Îmi pari cam mărișor pentru desene animate! rosti Vittoria, fără a deschide ochii.

— Poftim?

— Ceasul de la încheietură. L-am remarcat când eram în avion.

Langdon roși ușor. Era obișnuit cu remarcele caustice la adresa ceasului său de mână. Exemplarul de colecție cu Mickey Mouse pe cadran era un cadou primit în copilărie de la părinți. În ciuda aspectului caraghios al șoricelului ce indica ora cu brațele întinse în lături, acesta era singurul

ceas pe care-l purtase vreodată. Rezistent la apă și fluorescent pe întuneric, era perfect pentru turele de bazin înot sau pentru plimbările pe aleile întunecoase ale campusului, seara. Când studenții îi chestionau gusturile, le răspundea că purta acel ceas pentru a-și aminti să-și păstreze mereu inima tânără.

— E ora șase.

Vittoria încuviință în tăcere, tot cu ochii închiși:

— Cred că vine legătura noastră.

Langdon auzi huruitul îndepărtat al unui motor, privi spre sursa sunetului și simți un gol în stomac. Dinspre nord, traversând pe deasupra pistei, se apropia un elicopter. Mai călătorise odată cu elicopterul, în Valea Palpa din Anzi, pe când studia liniile de la Nazca, și nu-i plăcuse deloc. „O cutie de pantofi zburătoare!” După o dimineață de drumuri cu avionul ultrarapid, sperase că Vaticanul va trimite după ei o mașină.

„Ei bine, se pare că nu.”

Elicopterul încetini deasupra lor, pluti la punct fix pentru câteva secunde și apoi coborî spre pista din față. Era alb și avea imprimat pe lateral un blazon – două chei încrucișate deasupra unui scut și a coroanei papale. Langdon cunoștea bine simbolul: era sigiliul tradițional al Vaticanului, simbolul sacru al Sfântului Scaun – de fapt, vechiul tron al Sfântului Petru.

„Elicopterul sfânt”, mormăi el, privind aterizarea aeronavei. Uitase că Vaticanul dispunea de o chestie ca asta, pentru a-l transporta pe papă la aeroport, la diverse întruniri sau la palatul său de vară de la Gandolfo. El, unul, ar fi preferat, cu siguranță, o mașină.

Pilotul sări din cockpit și se apropie de ei. Acum Vittoria părea alarmată:

— *Ăsta* e pilotul nostru?

Langdon îi înțelegea îngrijorarea:

— A zbura sau a nu zbura. Aceasta-i întrebarea.

Pilotul părea desprins dintr-un vodevil. Tunica sa bufantă era dungată în auriu și albastru strălucitor; pantalonii până

la genunchi și jambierele se încadrau în același tipar. În picioare avea încălțări late, ca niște papuci, iar pe cap purta o beretă neagră.

— Uniforma tradițională a Gărzii Elvețiene, îi explică Langdon. Concepută de Michelangelo însuși.

Când omul se apropie, profesorul adăugă:

— Trebuie să recunosc că nu e una dintre cele mai grozave creații ale maestrului!

În ciuda aspectului său burlesc, Langdon nu se îndoia de profesionalismul pilotului, care se apropie de ei cu aceeași rigiditate și demnitate ca orice căpitan al celor mai de seamă forțe aeriene din lume. Profesorul citise de multe ori despre severele cerințe pe care trebuia să le îndeplinească o persoană pentru a deveni membru al reputatei Gărzii Elvețiene. Recrutați din cele patru cantoane catolice ale Elveției, candidații erau în mod obligatoriu cetățeni elvețieni cu vârsta cuprinsă între nouăsprezece și treizeci de ani, înalți de cel puțin 1,70 m, pregătiți de Armata Elvețiană și, obligatoriu, necăsătoriți. Acest corp militar era invidiat de toate guvernele lumii și constituia cea mai devotată și mai bine pregătită forță de securitate din lumea întreagă.

— Sunteți de la CERN? întrebă pilotul când ajunse în fața lor. Vocea lui avea inflexiuni de oțel.

— Da, domnule.

— Ați sosit foarte repede, replică elvețianul, privind cu interes aeronava X-33. Apoi se întoarse spre Vittoria: Doamnă, aveți cumva și alte haine?

— Poftim?

Omul făcu semn spre picioarele ei:

— Nu este permis accesul cu pantaloni scurți în Cetatea Vaticanului.

Langdon urmă privirea pilotului și se încruntă. Uitase. Vaticanul nu accepta picioarele goale deasupra genunchiului – atât la bărbați, cât și la femei. Această regulă constituia o cerință a respectului datorat al orașului sfânt.

— Asta-i tot ce am, răspuse Vittoria. Am venit pe fugă.
Pilotul clătină din cap, vădit nemulțumit, apoi se răsuci spre Langdon:

— Aveți la dumneavoastră vreo armă?

„Vreo armă?” exclamă el în sinea sa. N-am nici măcar lenjerie de schimb! Și clătină din cap.

Omul se aplecă și începu să-i pipăie picioarele, de la pantofi în sus. „Toma necredinciosul!” Mâinile urcau, ajungând prea aproape de zona inghinală; în cele din urmă, trecură la piept și la umeri. În mod aparent mulțumit, elvețianul se întoarse spre Vittoria și o măsură din ochi. Tânăra se încruntă:

— Nici să nu te gândești!

Pilotul o fixă cu o privire în mod clar menită s-o intimideze. Ea însă nu clipi.

— Ce este asta? întrebă el, arătând cu mâna o umflătură în buzunarul pantalonilor ei scurți.

Vittoria scoase telefonul mobil extraplat. Elvețianul îl luă, îl butonă și, satisfăcut că era doar un simplu telefon, i-l înapoie:

— Vă rog să vă întoarceți, îi ceru.

Vittoria se supuse, întinse brațele în lateral și se roti cu 360 de grade.

Pilotul o studie cu atenție. Pentru Langdon era deja clar că șortul și bluza strânse pe trup ale Vittoriei nu erau umflate decât acolo unde trebuia. Se părea că și elvețianul ajunsese la aceeași concluzie:

— Mulțumesc. Pe aici, vă rog!

Elicopterul Gărzii Elvețiene aștepta. Vittoria urcă prima, cu aerul cel mai firesc, abia oprindu-se pentru o fracțiune de secundă când trecu pe sub rotorul în mișcare. Langdon rămase puțin în urmă.

— N-avem șanse să vină o mașină?! strigă el pe jumătate în glumă către elvețianul care se așezase la comenzi.

Omul nu răspunse. Langdon știa totuși că, ținând seama de stilul de șofat puțin nebunesc al romanilor, zborul cu elicopterul era mai sigur. Așa că trase adânc aer în piept și

urcă, ferindu-se când trecu pe sub elice. În vreme ce pilotul încălzea motoarele, Vittoria îi strigă:

— Ați localizat containerul?

Elvețianul privi peste umăr, cu o expresie nedumerită:

— Ce să localizăm?

— Containerul. Ați telefonat la CERN referitor la container!

Omul ridică din umeri:

— N-am idee despre ce vorbiți. Azi am fost foarte ocupați. Mie comandantul mi-a spus să vin să vă iau. Asta-i tot ce știu.

Vittoria îi aruncă lui Langdon o privire preocupată:

— Fixați-vă centurile, vă rog, le ceru pilotul.

Profesorul își încheie centura. Micul fuzelaj părea să se strângă și mai mult în jurul lui. Apoi, cu un huruit parcă și mai puternic, elicopterul se ridică și coti brusc spre nord, spre Roma.

„Roma... *caput mundi*”, locul în care a domnit odinioară Cezar, unde a fost crucificat Sfântul Petru. Leagănul civilizației moderne. Și în inima ei... o bombă cu ceas.

Văzută din avion, Roma e un labirint - un labirint indescifrabil de drumuri vechi, șerpuind printre clădiri, fântâni și ruine.

Elicopterul Vaticanului păstră o altitudine scăzută în timp ce traversa spre nord-vest, prin stratul de smog aruncat de traficul constant. Langdon privi în jos, spre furnicarul de motorete, autocare și automobile Fiat mișunând în toate direcțiile. „*Koyaanisqatsi*”, își spuse, amintindu-și termenul prin care indienii Hopi defineau „viața neechilibrată”.

Vittoria stătea tăcută alături de el.

Elicopterul viră, înclinându-se.

Simțind cum stomacul îi ajunge în gât, Langdon continuă să privească în jos. Undeva, în zare, se zăreau ruinele Colosseumului. Acest amfiteatru, crezuse el dintotdeauna, era una dintre marile ironii ale istoriei. Devenită în prezent un demn simbol al culturii și civilizației umane, arena fusese construită pentru a găzdui timp de secole o serie de ceremonii barbare - prizonieri sfâșiați de lei înfometăți, armate de sclavi luptându-se până la moarte, violuri în grup ale prizonierelor capturate de pe tărâmurii îndepărtate, decapitări și castrări publice. „Era un fel de ironie a sorții - sau, poate, dimpotrivă - faptul că arena Colosseumului servise ca model pentru stadionul de fotbal al Universității Harvard, unde în fiecare toamnă erau reînviată vechile tradiții sălbatice... cohorte de suporteri pasionați, cerând zdrobirea echipei rivale, Yale.”

În vreme ce elicopterul înainta spre nord, Langdon zări Forumul Roman - inima Romei precreștine. Coloanele golașe păreau niște pietre funerare stinghere într-un cimitir pe care metropola din jur reușise, nu se știe cum, să nu-l înghită.

Spre vest, valea largă a Tibrului schița meandre uriașe traversând orașul. Chiar de sus se vedea că apa e adâncă.

Vârtejurile create din loc în loc erau maronii, pline de aluviuni aduse de ploile abundente.

— Drept în față, spuse pilotul, urcând ceva mai sus.

Vittoria și Langdon se aplecară în scaune și o văzură imediat. Ca un munte ridicându-se dintre cețurile dimineții, o cupolă uriașă se înălța deasupra stratului de smog alburiu: Bazilica San Pietro.

— Ei, pe *asta* Michelangelo chiar a reușit-o! îi spuse Langdon Vittoriei.

Până acum nu mai văzuse bazilica din avion. Fațada de marmură strălucea intens în soarele după-amiezei. Decorat cu 140 de statui reprezentând sfinți, martiri și îngeri, uriașul edificiu era larg cât două terenuri de fotbal puse cap la cap și lung cât șase. Interiorul său putea adăposti 60 000 de oameni... de peste o sută de ori mai mulți decât întreaga populație a Vaticanului, cea mai mică țară din lume.

Incredibil totuși, nici chiar o construcție atât de impresionantă nu lăsa în umbră piața care o înconjura. O vastă întindere de granit, Piazza San Pietro constituia o uimitoare oază largă în mijlocul aglomerației din Roma. În fața bazilicii, mărginind piața elipsoidală, 284 de coloane formau patru arce concentrice, aparent scăzând treptat în înălțime – un artificiu arhitectural menit să amplifice grandoearea pieței.

Privind magnificul ansamblu din fața lui, Langdon se întreabă ce-ar spune Sfântul Petru dacă ar mai fi astăzi aici. Sfântul murise în chinuri cumplite, crucificat cu capul în jos, chiar în acest loc. Acum odihnea în cel mai sacru mormânt, adânc în măruntaiele pământului, exact sub cupola centrală a bisericii.

— Cetatea Vaticanului, rosti pilotul pe un ton care nu părea nicidecum ospitalier.

Langdon privi spre bastionul de piatră ce se ivise în fața lor – fortificații impenetrabile în jurul complexului de clădiri... bizare metereze pământești de apărare a unei lumi spirituale a secretelor, puterii și misterului.

— Uite!

Vittoria îl prinse pe Langdon de braț, arătându-i cu gesturi repezi ceva în Piazza San Pietro, aflată chiar sub ei. Profesorul își lipi obrazul de fereastră și privi în jos.

— Acolo, insistă ea, cu degetul întins.

Zona din spate a pieței părea un fel de parcare în care se înghesuiau vreo zece camioane și tiruri. Pe acoperișul fiecăruia se înălțau farfurii uriașe ale antenelor de satelit. Toate erau inscripționate cu nume familiare: Televisor Europea, Video Italia, BBC, United Press Internațional.

Langdon privea derutat, întrebându-se dacă nu cumva știrea despre antimaterie devenise deja publică. Vittoria părea brusc încordată.

— De ce e atâta presă aici? Întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Pilotul se întoarse și aruncă o privire mirată peste umăr:

— Ce s-a întâmplat? Dar nu știți?

— Nu! replică ea cu duritate în glas.

— *// Conclavo!* începe în aproximativ o oră. Lumea întreagă e cu ochii pe noi.

// Conclavo!

Cuvântul îi răsună îndelung în urechi, înainte de a-l izbi ca un buldozer în piept. „*// Conclavo*. Conclavul de la Vatican.” Cum de uitase? Era doar cea mai importantă știre a zilei!

Cu cincisprezece zile în urmă, după un mandat de doisprezece ani, extrem de popular în lumea întreagă, papa se stinsese din viață. Toate ziarele din lume publicaseră articole despre infarctul fatal al suveranului pontif survenit în somn – un deces neașteptat, despre care se șoptea că ar fi fost cam suspect. Acum însă, conform tradiției, la cincisprezece zile după trecerea papei la cele veșnice, la Vatican urma să aibă loc *// Conclavo* – ceremonia sacră în cursul căreia 165 de cardinali din lumea întreagă – cei mai puternici oameni ai creștinătății – se reuneau în Cetatea Vaticanului pentru a alege un nou suveran pontif.

„Toți cardinalii din lume se află aici, astăzi”, își spuse Langdon, în vreme ce elicopterul zbura pe deasupra bazilicii. Sub el, cetatea papală se întindea între zidurile ei

fortificate. „Întreaga structură de putere a Bisericii Catolice stă pe o bombă cu ceas.”

Cardinalul Mortati își lăasă privirile să lunece pe bolta decorată a Capelei Sixtine, încercând să găsească un moment de tăcută meditație. În jur se auzea murmurul cardinalilor din lumea întreagă. Prelații sporovăiau la lumina sfeșnicelor, șoptind entuziasmați și consultându-se unii cu alții în cele mai diverse limbi ale planetei, predominante fiind engleza, italiana și spaniola.

Lumina în interiorul capelei era de obicei delicată – razele piezișe ale soarelui pătrunzând în interior asemenea unor irizări venite din paradis – dar nu și astăzi. Așa cum cerea tradiția, toate ferestrele capelei fuseseră acoperite cu draperii de catifea neagră. Astfel, nimeni din interior nu putea trimite semnale sau comunica în vreun fel cu exteriorul. În consecință, capela era învăluită într-un întuneric întrerupt doar de licărul luminărilor... o lumină tremurătoare ce părea să-i purifice pe toți cei pe care-i atingea, conferindu-le o aură fantomatică... aidoma sfinților.

„Ce privilegiat sunt, își spuse Mortati, fiindcă voi conduce acest Sfânt Conclav.” Cardinalii care aveau peste optzeci de ani nu mai erau eligibili pentru scaunul pontifical și nu participau la conclav; la cei șaptezeci și nouă de ani ai săi, Mortati era cel mai vârstnic dintre prelații prezenți la Vatican și de aceea fusese desemnat să conducă lucrările.

Respectând tradiția, cardinalii se reuniseră cu două ore înainte de conclav pentru a sporovăi unii cu ceilalți și a schimba impresii de ultim moment. La ora 19 urma să sosească și șambelanul defunctului papă, care avea să rostească rugăciunea de deschidere, părăsind apoi capela. Garda Elvețiană va încuia după aceea ușile, închizându-i pe cardinali înăuntru și sigilând astfel conclavul. Astfel va începe cel mai vechi și cel mai secret ritual politic din lumea întreagă. Ușile Capelei Sixtine nu se vor mai

deschide decât atunci când cardinalii vor fi decis care dintre ei va fi următorul papă.

Conclavul! Chiar și numele avea un înțeles tainic. *Con clave* înseamnă literal „încuiat cu cheia”. Cardinaliilor nu le era permis nici cel mai vag contact cu lumea de afară: niciun telefon, niciun mesaj, nicio șoaptă prin ușile închise, nicio influență din exterior. Astfel era asigurat faptul că înalții prelați vor avea *Solum Deum prae oculis...* „numai pe Dumnezeu în fața ochilor”.

În afara capelei, firește, presa aștepta, făcând supoziții și speculații cu privire la identitatea celui care va deveni păstorul miliardului de creștini catolici din lumea întreagă. Conclavurile erau adesea învăluite într-o atmosferă tensionată, de tratative politice și nu o dată în decursul secolelor se întâmplase ca în dosul sfintelor uși închise să aibă loc bătăi, otrăviri și chiar asasinate. „Istorii vechi, își spuse Mortati. În această seară, conclavul va fi pașnic, senin, armonios și, mai presus de toate, scurt.”

Sau, cel puțin, așa se spunea.

Totuși, între timp apăruse ceva neașteptat. În mod ciudat, patru cardinali lipseau din capelă. Mortati știa că toate ieșirile din Cetatea Vaticanului erau păzite și cei patru nu puteau fi prea departe; cu toate acestea, acum, când abia dacă mai era o oră până la rugăciunea inaugurală, lipsa lor era deconcertantă. La urma urmei, absenții nu erau niște cardinali *oarecare*: erau *cei patru*.

Cei patru aleși.

În calitatea sa de conducător al lucrărilor, Mortati trimisese deja vorbă Gărzii Elvețiene cu privire la absența cardinalilor, dar încă nu primise niciun răspuns. Ceilalți prelați observaseră deja lipsa acestora și acum schim-bau între ei șoapte îngrijorate. Dintre *toți* cardinalii, aceștia patru ar fi trebuit să fie punctuali! Mortati începu să se teamă că totuși seara aceasta avea să fie una lungă. Nici n-avea idee cât de lungă.

Din motive de securitate și de protecție fonică, eliportul Vaticanului este amplasat în nord-vestul cetății, cât mai departe posibil de San Pietro.

— *Terra firma*, anunță pilotul când aterizară, apoi coborî și deschise portiera glisantă.

Langdon coborî primul și întinse mâna pentru a o ajuta pe Vittoria, dar ea sărise deja pe pistă. Fiecare mușchi din trupul ei părea pregătit pentru un unic obiectiv: găsirea antimateriei înainte de a fi prea târziu.

După ce întinse un parasolar pe parbrizul elicopterului, pilotul le făcu semn să se îndrepte spre o mașinuță electrică de golf supradimensionată, care aștepta în apropiere. Vehiculul porni silențios, paralel cu frontiera vestică a Vaticanului – un bastion înalt de peste cincisprezece metri, suficient de gros pentru a stăvili chiar și un atac cu tancuri. De-a lungul zidului, postați la intervale de cincizeci de metri, membri ai Gărzii Elvețiene supravegheau interiorul complexului. Mașinuță viră abrupt la dreapta, pe Via della Osservatorio. Pe indicatoare, Langdon citi: *Palazzo Governatorato, Collegio Ethiopiana, Basilica San Pietro, Capella Sistina*.

Drumul mergea paralel cu o clădire scundă, pe care scria: *Radio Vaticana*.

„Acesta era deci locul din care, își spuse Langdon, transmitea cel mai ascultat post de radio al lumii, împărtășind cuvântul Domnului milioanei de ascultători de pe întregul mapamond.”

— *Attenzione!* spuse pilotul, întrând brusc într-un giratoriu.

Profesorului abia îi venea să-și creadă ochilor văzând priveliștea ce i se deschise în față. „*Giardini Vaticani*.” Inima cetății. Drept înainte se zărea partea din spate impunătoare a bisericii San Pietro – o imagine pe care, își

dădu el seama, foarte puțini oameni o puteau vedea. Spre dreapta se întindea Palatul Tribunalului, luxoasa reședință papală ale cărei decorațiuni baroce puteau rivaliza numai cu cele de la Versailles. Fațada severă a palatului Governorato, centrul administrativ al Vaticanului, rămăsese în spatele lor. Iar în față, spre stânga, se ridica masivul ansamblu rectangular al Musei Vaticani. Langdon știa însă că de această dată nu va avea timp pentru a-l vizita.

— De ce nu e nimeni pe aici? întrebă Vittoria, văzând aleile pustii.

Elvețianul își privi ceasul negru, milităresc – un bizar anacronism sub mâneca bufantă a uniformei sale pitorești.

— Cardinalii se află în Capela Sixtină, unde conclavul va începe în mai puțin de o oră.

Langdon încuviință tăcut, amintindu-și vag că înalții prelați obișnuiau să petreacă două ore în capelă, pentru a medita și a schimba câteva cuvinte. Răgazul era menit că reînnoade vechile prietenii și să detensioneze viitoarele alegeri.

— Dar restul localnicilor și personalul?

— Accesul lor în cetate este interzis până când se vor încheia lucrările conclavului, din motive de securitate și discreție.

— Și când se încheie conclavul?

— Numai Dumnezeu știe, replică elvețianul.

Cuvintele lui reflectau o realitate crudă.

După ce opri mașinuța pe pajiștea din spatele bisericii San Pietro, elvețianul îi conduse spre o piațetă placată cu marmură. Traversând-o, se apropiară de zidul posterior al bazilicii și pătrunseră într-o curticică triunghiulară, dincolo de Via Belvedere, printr-o serie de clădiri înghesuite unele în altele. Studiind istoria artei, Langdon reținuse suficiente noțiuni de italiană pentru a înțelege indicatoarele spre Tipografia Vaticanului, Laboratorul de Restaurare a Tapiseriilor, Oficiul Poștal și Biserica Santa Ana. Străbătând

o altă piațetă, ajunseră în sfârșit la destinație.

Biroul Gărzii Elvețiene se află chiar alături de Il Corpo di Vigilanza, spre nord-est de bazilică, într-o clădire joasă din piatră. Pe ambele laturi ale intrării, ca două statui, stăteau de pază doi membri ai Gărzii Elvețiene.

„La urma urmei, soldații ăștia nu arată chiar atât de ilar”, își spuse Langdon. Deși înveșmântați în uniforma albastru-aurie, fiecare purta tradiționala „lance a Vaticanului” – un fel de sulită de doi metri cu vârful ascuțit ca o lamă – despre care se spunea că decapitase mii de mulsulmani în timpul cruciadelor din secolul al XV-lea.

La apropierea celor doi necunoscuți, paznicii înaintară cu un pas și își încrucișară lănciile, blocând astfel intrarea. Unul din ei își îndreptă nedumerit ochii spre pilot:

— *I pantaloni*, spuse el, arătând spre șortul Vittoriei.

Pilotul le făcu semn să se retragă:

— *Il comandante vuole vederli subito*⁴.

Paznicii se încruntară, dar făcură un pas în spate.

Înăuntru era răcoare. Birourile administrative nu semănau deloc cu ce și-ar fi imaginat Langdon. În încăperile decorate și impecabil mobilate se aflau picturi pe care orice muzeu din lume le-ar fi expus cu dragă inimă în galeria principală.

Pilotul le indică o scară abruptă:

— Jos, vă rog!

Langdon și Vittoria coborâră treptele albe de marmură, printre două șiruri de sculpturi reprezentând nuduri masculine. Fiecare statuie „purta” o frunză de smochin de o nuanță ușor mai deschisă decât restul corpului.

„Marea castrare”, suspină Langdon în sinea lui.

Fusese una dintre cele mai oribile tragedii ale artei renascentiste. În 1857, Papa Pius al IX-lea a decis că reprezentarea fidelă a formelor masculine riscă să corupă bunele moravuri în interiorul Vaticanului. În consecință, a

⁴ Comandantul dorește să-i vadă imediat. — în italiană în original (n.tr.).

luat o daltă și un ciocan și a distrus organele genitale ale tuturor nudurilor masculine din Vatican, mutilând astfel opere de Michelangelo, Bramante și Bernini. Pentru a acoperi „cicatricele”, a folosit frunze de smochin din ipsos. Sute de sculpturi au fost astfel castrate; uneori Langdon se întreba dacă nu cumva exista pe undeva o grămadă uriașă de penisuri din marmură.

— Pe aici, îi îndemnă elvețianul.

Ajunseseră la capătul scărilor, în fața unei uși masive din oțel. Pilotul tastă un cod și ușa se deschise. Langdon și Vittoria intrară.

Dincolo de prag se afla un haos organizat.

Biroul Gărzii Elvețiene.

Langdon rămase o clipă în prag, uimit de disonanța secolelor din fața sa. Încăperea era o bibliotecă renescentistă bogat decorată, cu rafturi încrustate, carpete orientale, tapiserii delicate... pe fondul cărora se detașa un vălmășag de aparate electronice de ultimă oră – șiruri de computere, faxuri, hărți electronice ale Vaticanului și televizoare ce transmiteau programul CNN. Bărbați în uniforme colorate scriau cu frenezie la computere și ascultau atenți în căștile lor futuriste.

— Așteptați aici, le spuse pilotul.

Apoi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei, unde un bărbat foarte înalt și vânjos, într-o uniformă militară albastru-închis vorbea la un telefon mobil, stând atât de drept, încât părea aplecat pe spate. Pilotul îi spuse ceva, iar omul aruncă o privire spre Langdon și Vittoria, apoi înclină din cap, se întoarse cu spatele și își continuă convorbirea telefonică.

Pilotul reveni la ei:

— Comandantul Olivetti va discuta cu dumneavoastră imediat.

— Mulțumim.

Apoi pilotul ieși din încăpere și urcă scările de marmură.

Langdon îl studie pe comandantul Olivetti, dându-și seama că acesta deținea, de fapt, comanda forțelor armate ale Vaticanului. Așteptând alături de Vittoria, profesorul urmarea agitația din încăpere: ofițerii pitoresc îmbrăcați alergau de colo-colo, strigând ordine în italiană.

— *Continua cercando!* se răstema unul într-un telefon.

— *Probasti il museo?* întreba altul.

Langdon nu avea nevoie de cunoștințe vaste de limba italiană pentru a înțelege că forțele de securitate din fața sa se aflau în mijlocul unei intense acțiuni de căutare. Vestea

rea era că, în mod evident, nu găsiseră încă antimateria.

— Te simți bine? o întrebă pe Vittoria.

Fiziciană ridică din umeri, oferindu-i un surâs obosit.

Când își termină, în sfârșit, convorbirea și se apropie de ei, comandantul părea că devine tot mai masiv și mai înalt cu fiecare pas pe care-l făcea spre ei. Langdon era și el un tip înalt, deloc obișnuit să-și privească interlocutorii de jos în sus, dar cu Olivetti situația se schimba. Se vedea clar că peste comandant trecuseră furtuni care îl căliseră și-l oțeliseră. Părul său negru era tuns scurt, conform regulamentului militar, iar în ochi îi ardea acea fermitate dură pe care o oferă doar anii îndelungi de pregătire intensă. Mișcările îi erau scurte, precise și rigide, iar casca minusculă fixată discret în spatele urechii îi dădea mai degrabă aerul unui agent al Serviciilor Secrete americane.

Comandantul li se adresă într-o engleză cu accent. Vocea lui era uimitor de joasă pentru un om atât de masiv – ceva mai mult de o șoaptă, însă în ea răsună aspra eficiență a militarului.

— Bună ziua, li se adresă el. Sunt comandantul Olivetti – *Comandante Principale* al Gărzii Elvețiene. Eu i-am telefonat directorului dumneavoastră.

— Mulțumim pentru că ne-ați primit, răspunse Vittoria, privind în sus spre el.

Comandantul nu îi răspunse. Le făcu semn să-l urmeze și-i conduse printre aparatele electronice spre o ușă laterală:

— Intrați! le spuse, deschizându-le ușa.

Langdon și Vittoria se pomeniră într-o cameră de control întunecată, în care un perete întreg de monitoare video oferea imagini în alb-negru ale diverselor locații din complex. Un tânăr stătea pe scaun și urmărea imaginile atent.

— *Fuori!* i se adresă Olivetti.

Tânărul se ridică și ieși.

Comandantul se apropie de unul dintre monitoare și arătă spre el, apoi se întoarse spre oaspeții săi:

— Această imagine provine de la o cameră video ascunsă undeva în Cetatea Vaticanului. Aș vrea o explicație.

Langdon și Vittoria privesc monitorul, tresărind. Imaginea era clară. Fără umbră de îndoială. Era containerul cu antimaterie al CERN. În interiorul lui, o picătură licăritoare de lichid metalizat plutea amenințătoare, iluminată de clipitul ritmic al ceasului digital. În mod straniu, zona din jurul containerului părea cufundată într-o beznă totală, ca și cum antimateria s-ar fi aflat într-un dulap sau într-o cameră obscură. În partea de sus a monitorului licărea un text suprapus: „Tansmisie directă – Camera numărul 86”.

Vittoria privește ceasul digital al containerului pentru a vedea cât timp a mai rămas.

— Mai puțin de șase ore, murmură ea privind-l pe Langdon.

Profesorul își verifică ceasul de la mână:

— Așadar, avem timp până la...

Dar se opri, înghițindu-și cu greu nodul din gât.

— Miezul nopții, sfârși Vittoria fraza în locul lui.

Miezul nopții! Așadar omul nostru are ceva fler dramatic.

Cel care furase containerul calculase totul cu precizie. O presimțire sumbră îl cuprinsese pe Langdon, dându-și seama că se afla chiar în „punctul fierbinte”.

Șoapta lui Olivetti părea acum mai degrabă un șuierat:

— Acest obiect aparține instituției dumneavoastră?

— Da, domnule, încuviință Vittoria. A fost furat de la noi. Conține o substanță extrem de combustibilă, numită antimaterie.

Olivetti părea neafectat:

— Cunosc bine substanțele pirotehnice, doamnă Vetra, dar n-am auzit până acum de antimaterie.

— Este o tehnologie nouă. Trebuie s-o localizăm imediat sau să evacuăm Vaticanul.

Comandantul închise ochii și apoi îi redeschise cu mișcări lente, deliberate, de parcă astfel ar fi putut schimba cele rostite de Vittoria.

— Să evacuăm? Știți ce eveniment urmează să aibă loc

aici, în această seară?

— Da. Iar viețile cardinalilor dumneavoastră sunt în pericol. Avem la dispoziție aproximativ șase ore. Ați înregistrat ceva progrese în privința localizării containerului?

— Încă n-am început să căutăm.

Vittoria simți că se sufocă:

— Poftim? Dar i-am auzit clar pe oamenii dumneavoastră vorbind despre căutarea...

— Căutăm ceva, da, dar nu containerul dumneavoastră. Ce caută oamenii mei nu vă privește pe dumneavoastră.

— Așadar, nici măcar *n-ați început* să căutați containerul?

Ochii păreau să i se afunde lui Olivetti în orbite; omul avea o privire la fel de animată ca aceea a unei insecte.

— Doamna Vetra, da? Permiteți-mi să vă explic ceva. Directorul instituției dumneavoastră a refuzat să-mi ofere telefonic orice detalii cu privire la acest obiect, exceptând faptul că trebuie să-l găsesc imediat. Suntem însă extrem de ocupați și nu-mi pot oferi luxul de a dedica un dispozitiv de forțe unei situații, înainte de a avea informații concrete despre ea.

— În acest moment există o singură informație relevantă, domnule, replică Vittoria – și anume că peste șase ore, acest container va șterge Vaticanul de pe fața pământului.

Olivetti nu se clinti. Când vorbi, tonul său avea un aer ușor dojenitor:

— Doamnă Vetra, trebuie să mai știți ceva. În ciuda aparențelor arhaice ale Vaticanului, toate intrările, publice și private, sunt echipate cu cele mai sofisticate echipamente de supraveghere existente la ora aceasta în lume. Dacă cineva ar fi încercat să intre cu vreun dispozitiv exploziv, ar fi fost imediat detectat. Avem scanere de izotopi radioactivi și filtre olfactive concepute de specialiștii americani pentru detectarea celor mai slabe urme de substanțe combustibile și toxice. Avem de asemenea cele mai avansate detectoare de metale și scanere cu raze X.

— Impresionant, replică Vittoria, cu aceeași răceală în

glas ca a lui Olivetti. Din păcate, antimateria nu este radioactivă, are semnalul chimic al hidrogenului pur, iar containerul este din plastic. Niciunul dintre dispozitivele dumneavoastră nu l-ar fi putut detecta.

— Dar obiectul dumneavoastră are o sursă de energie, spuse comandantul, arătând spre afișajul electronic de la baza containerului. Chiar și cea mai slabă urmă de nichel-cadmiu ar fi înregistrată ca...

— Și bateriile sunt tot din plastic.

Evident că răbdarea lui Olivetti era pe sfârșite:

— Baterii din plastic??!

— Gel polimeric electrolitic cu teflon.

Comandantul se aplecă spre ea, pentru a-și accentua parcă avantajul pe care i-l oferea înălțimea:

— *Signorina*, Vaticanul primește zeci de amenințări cu bombă în fiecare lună. Eu, personal, i-am instruit pe absolut toții membrii Gărzii Evețiene în privința explozibililor moderni. Sunt perfect conștient că nu există în lume nicio substanță capabilă să producă distrugerile despre care mi-ați vorbit, cu excepția focoarelor nucleare cu miezul combustibil cât o minge de base-ball.

Vittoria îl țintui cu o privire intensă:

— Natura are încă multe mistere nedezvăluite.

— Vă pot întreba cine sunteți dumneavoastră mai exact? se interesă Olivetti, aplecându-se mai mult spre ea. Care este funcția dumneavoastră la CERN?

— Fac parte din personalul superior de cercetare și sunt reprezentantul CERN la Vatican în cazul acestei crize.

— Scuzați-mi lipsa de politețe, dar dacă avem de-a face într-adevăr cu o criză, de ce stau eu de vorbă cu dumneavoastră, și nu cu directorul instituției? Și cum vă permiteți să intrați în Cetatea Vaticanului în pantaloni scurți?

Langdon oftă adânc. Abia dacă-i venea să creadă că, în aceste circumstanțe, omului îi mai ardea de respectarea codului vestimentar. Dar apoi își spuse că, dacă niște penisuri de piatră puteau corupe bunele moravuri ale

rezidenților Vaticanului, picioarele în pantaloni scurți ale Vittoriei Vetra reprezentau cu certitudine o amenințare la adresa securității naționale!

— Domnule comandant, interveni el, încercând să dezamorseze ceea ce părea a fi o a doua bombă gata să explodeze. Numele meu este Robert Langdon. Sunt profesor de simbolistică în SUA și nu am nicio legătură cu CERN. Am văzut însă o demonstrație a puterii distructive a antimateriei și susțin afirmația doamnei Vetra cu privire la primejdia extremă. Avem motive să credem că acel container a fost amplasat în interiorul complexului de un cult antireligios, cu intenția de a zădărnici conclavul.

Olivetti se întoarce, privind în jos spre Langdon:

— Vasăzică, am în fața mea o femeie în pantaloni scurți care-mi spune că un strop de lichid o s-arunce Vaticanul în aer și un profesor american care pretinde că suntem amenințați de un cult antireligios. Și ce anume vă așteptați să fac eu acum?

— Să găsiți containerul, replică Vittoria. Imediat.

— Imposibil. Dispozitivul acela ar putea fi oriunde. Cetatea Vaticanului este imensă.

— Camerele video nu sunt echipate cu senzori GPS?

— De obicei nu sunt *furate*. Ne-ar trebui zile întregi pentru a localiza camera dispărută.

— N-avem la dispoziție zile întregi! Avem numai șase ore!

— Șase ore până când se va întâmpla ce, doamnă Vetra? o interogă Olivetti, dintr-o dată cu un alt ton, apoi arată cu degetul spre imaginea de pe ecran. Până când cifrele acelea ajung la zero? Până când Vaticanul va dispărea? Credeți-mă, nu sunt blând cu cei care se interferează în sistemul meu de securitate. Și nici nu-mi plac mașinăriile care apar în mod misterios în interiorul complexului. Sunt preocupat. Este *datoria* mea să fiu preocupat. Dar ce mi-ați spus dumneavoastră aici mi se pare inacceptabil.

Langdon interveni brusc, aproape pe negândite:

— Ați auzit de *Illuminati*!

Masca de obicei dură a comandantului începu să cedeze. Ochii lui își schimbară culoarea parcă, asemenea unui rechin gata de atac.

— Vă previn: n-am timp pentru asemenea chestii!

— Așadar, ați auzit despre *Illuminati*.

Ochii lui Olivetti erau tăioși ca niște pumnale:

— Sunt un apărător devotat al Bisericii Catolice. *Desigur* că am auzit despre *Illuminati*. Au dispărut de decenii bune.

Langdon își băgă mâna în buzunar și scoase faxul cu imaginea trupului înfierat al lui Leonardo Vetra, pe care i-l întinse comandantului.

— Am studiat Confreria *Illuminati*, spuse în timp ce Olivetti privea faxul. Îmi este greu să accept faptul că această grupare este încă activă, și totuși apariția simbolului combinată cu bine cunoscutul legământ al confreriei împotriva Cetății Vaticanului m-a determinat să-mi schimb convingerile.

— O farsă realizată pe computer, replică Olivetti și-i întinse faxul înapoi.

Langdon îl privi, uluit:

— O farsă?! Priviți simetria! Dintre toți oamenii, dumneavoastră în primul rând ar trebui să vă dați seama că autenticitatea acestui...

— Exact autenticitatea lipsește aici. Poate că doamna Vetra nu v-a informat, dar oamenii de știință de la CERN critică de zeci de ani politica Vaticanului. În mod regulat ne cer să retractăm teoria creaționistă, să prezentăm scuze oficiale pentru Galilei și Copernic și să renunțăm la critica împotriva cercetărilor pe care le considerăm imorale sau periculoase. Care din următoarele scenarii vi se pare mai plauzibil – acela care susține că un cult satanic vechi de patru sute de ani a renăscut, beneficiind de o armă avansată de distrugere în masă ori cel care afirmă că vreun farsor de la CERN încearcă să întrerupă, cu o înșelătorie bine executată, un important eveniment al Vaticanului?

— Trupul din fotografia aceea, interveni Vittoria cu o voce arzătoare, este al tatălui meu. *Asasinat*. Credeți că eu

aș numi asta *o glumă*?

— Nu știu, doamnă Vetra. Dar știu că, până când nu voi primi niște răspunsuri logice, raționale, în niciun caz nu voi da alarma. Vigilența și discreția sunt îndatoririle mele... astfel încât activitățile spirituale să se poată desfășura aici în cele mai bune condiții. Mai cu seamă astăzi.

— Cel puțin, amânați conclavul, sugerează Langdon.

— *Să-l amân?* izbucni Olivetti, cu ochii ieșindu-i aproape din orbite. Câtă aroganță din partea dumneavoastră! Un conclav nu-i un meci din liga americană de base-ball care să poată fi amânat din cauza ploii! Este un eveniment sacru, cu un ritual și o procedură stricte. Las la o parte faptul că un miliard de catolici din lumea întreagă își așteaptă suveranul. Îl las la o parte și pe acela că presa din sute de țări așteaptă afară. Protocoalele pentru alegerea unui nou suveran pontif sunt sfinte – nu pot fi modificate! Din 1179, con-clavurile au rezistat cutremurelor de pământ, foametei și chiar ciumei. Credeți-mă, nici acesta de astăzi nu va fi anulat din cauza unui om de știință asasinat și a unei picături de Dumnezeu știe ce!

— Duceți-mă la persoana responsabilă pentru acest eveniment, îi ceru Vittoria.

— Eu sunt aceea.

— Nu. Cineva din rândurile *clerului*, insistă ea.

Pe fruntea lui Olivetti, vinele începură să se umfle.

— Clerul nu mai este aici. Cu excepția Gărzii Elvețiene, la ora aceasta, în Cetatea Vaticanului, nu mai este prezent decât Colegiul Cardinalilor. Iar acesta se află în Capela Sixtină.

— Dar șambelanul? Întrebă Langdon brusc.

— Cine?

— Șambelanul defunctului papă, repetă Langdon cu siguranță în glas, rugându-se în sine să ca memoria să nu-i joace vreo festă.

Își amintea că citise la un moment dat despre ciudatul transfer de autoritate în cadrul Vaticanului, o dată cu decesul unui papă. Dacă memoria nu-l înșela, în timpul

interimatului, puterea deplină îi revenea asistentului personal al ultimului papă - șambelanul său - care supraveghea lucrările conclavului până la alegerea unui nou suveran pontif.

— Cred că șambelanul este persoana responsabilă în momentul de față, adăugă Langdon.

— *Il camerlengo*? se răsti Olivetti. Șambelanul este doar un preot. Nici măcar n-a fost canonizat încă! Este doar camerierul defunctului papă!

— Dar se află aici. Iar dumneavoastră sunteți în subordinea lui. Olivetti își încrucișă brațele:

— Domnule Langdon, într-adevăr, regulamentul prevede că șambelanul deține autoritatea executivă pe durata conclavului, dar numai pe motivul că, nefiind eligibil pentru scaunul pontifical, poate asigura corectitudinea alegerilor. Este ca atunci când președintele dumneavoastră moare, iar unul dintre ajutoarele sale îi ia locul temporar în Biroul Oval. *Il camerlengo* este tânăr, iar cunoștințele sale în ceea ce privește problemele de securitate - și nu numai - sunt extrem de limitate. Așa că, din toate punctele de vedere, eu sunt șeful aici.

— Duceți-ne la el, îi ceru Vittoria din nou.

— Imposibil. Conclavul începe în patruzeci de minute. *Il camerlengo* se află în biroul papei, se pregătește. Nu intenționez în niciun caz să-l deranjez pentru o problemă de securitate.

Vittoria dădu să-i răspundă, dar se opri când auzi o bătaie în ușă. Olivetti se duse să deschidă.

Un paznic în uniformă de gală ședea în prag, arătând spre ceasul de la mână:

— *É l'ora, comandante.*

Olivetti își verifică și el ceasul, apoi înclină din cap și se întoarse spre Langdon și Vittoria, ca un judecător care se întreabă ce verdict să dea.

— Urmați-mă!

Traversând centrul de comandă, îi conduse într-o cămăruță cu pereți de sticlă, lipită de zidul din spate:

— Biroul meu.

Încăperea nu avea nimic special – un birou plin de acte, dulapuri, scaune, un răcitor de apă.

— Mă întorc în zece minute, le spuse. Vă sugerez să folosiți acest timp pentru a hotărî cum anume veți proceda mai departe.

Vittoria se repezi la el:

— Dar nu puteți pleca pur și simplu! Containerul este...

— N-am timp pentru așa ceva! Poate că ar trebui să vă rețin până la terminarea lucrărilor conclavului, când *voi avea* într-adevăr timp.

— *Signore!* insistă paznicul, arătând din nou cu degetul spre ceas. *Spazzare di capella.*

Olivetti încuviință și dădu să plece.

— *Spazzare di capella?* întrebă Vittoria. Vă duceți să măturați capela?

Comandantul se întoarse, sfredelind-o cu privirea.

— Căutăm microfoane, doamnă Vetra – o problemă de discreție. Oricum, nu-i ceva pe înțelesul dumneavoastră, adăugă el, făcând un semn spre picioarele ei în pantaloni scurți.

Cu aceasta, trânti ușa în urma lui, zăngănind pereții de sticlă ai cămăruței, scoase o cheie din buzunar și încuie ușa dintr-o mișcare.

— *Idiota!* strigă Vittoria. Nu ne poți lăsa aici!

Afară, Olivetti îi spuse ceva paznicului, iar acesta dădu din cap în semn că a înțeles. Când comandantul părăsi centrul de comandă, paznicul se răsuci spre ei cu brațele încrucișate la piept; la șold i se vedea un revolver masiv.

„Perfect, mormăi Langdon. Al naibii de perfect!”

Vittoria se încruntă la gardianul aflat dincolo de ușa încuiată a biroului lui Olivetti. Acesta se încruntă și el la ea, uniforma lui colorată nepotrivindu-se câtuși de puțin cu aerul amenințător din privirile sale.

„*Che fiasco!*” își spuse ea. Să fim ținuți prizonieri de un tip înarmat, în pijama!”

Langdon era tăcut, iar Vittoria spera că-și storcea creierul său de Harvard pentru a găsi o modalitate de a-i scoate din impas. Din privirea lui însă își putea da seama că era mai degrabă șocat decât gânditor; îi părea rău că-l implicase atât de mult în această problemă.

Primul ei instinct fusese acela de a-și scoate telefonul mobil și a-l suna pe Kohler, dar știa că ar fi fost o prostie. În primul rând, paznicul ar intra probabil și i-ar lua telefonul. În al doilea rând, dacă astmul lui Kohler își urma cursul obișnuit, în mod cert directorul nu ar fi în stare să ia nicio măsură. Nu că ar fi ajutat la ceva, de altfel! Olivetti nu părea dispus să creadă pe nimeni pe cuvânt la ora actuală.

„Amintește-ți! se îndemnă în sinea ei. Amintește-ți soluția pentru această încercare!”

„Să-ți amintești” – asta era unul din „trucurile” budiștilor. În loc să se străduiască să caute soluția unei probleme practic imposibile, Vittoria îi cerea propriei minți să-și „amintească” acea soluție. Ideea că odată știuse răspunsul respectiv îi inducea în subconștient gândul că acesta *exista* deja... eliminând astfel sentimentul de neajutorare. Tânără utilizase frecvent acest proces pentru a rezolva diverse probleme științifice pe care ceilalți savanți le credeau imposibil de rezolvat.

În momentul de față însă, trucul nu părea să funcționeze, așa că Vittoria începu să-și evalueze opțiunile... și necesitățile. Trebuia să avertizeze pe cineva. Cineva în complexul acesta al Vaticanului trebuia s-o ia în serios. Dar

cine? *Camerlengo*? Cum? Era închisă în cutia asta de sticlă cu o singură ieșire!

„Mijloace, își spuse. Întotdeauna există mijloace. Mai cercetează o dată împrejurimile.”

Instinctiv, își coborî umerii, își relaxă privirea și inspiră de trei ori, profund. Simți cum bătaile inimii i se potolesc, iar mușchii i se destind. „Bun, lasă-ți mintea liberă... Care sunt aspectele pozitive ale situației de față? Care sunt atuurile mele?”

Odată relaxată, mintea analitică a Vittoriei Vetra devenea o forță redutabilă. În numai câteva secunde, își dădu seama că prizonieratul constituia tocmai calea lor de scăpare.

— Eu dau un telefon, rosti brusc cu voce tare.

— Voiam și eu să-ți sugerez să-l suni pe Kohler, dar...

— Nu pe Kohler. Pe altcineva.

— Pe cine?

— *Il camerlengo*.

Langdon o privi nedumerit:

— Îți telefonezi șambelanului? Cum?

— Olivetti a spus că *il camerlengo* se află în biroul papei.

— Și știi numărul de telefon personal al papei?

— Nu, dar nu voi suna de pe telefonul meu.

Și făcu semn spre un aparat telefonic complicat de pe biroul comandantului, ticsit de butoane pentru numere de urgență, apoi adăugă:

— Șeful securității trebuie să aibă o linie telefonică directă cu biroul papal.

— Da, dar mai are și un culturist înarmat, postat la nici doi metri distanță.

— Noi suntem însă încuiați aici.

— Asta am observat-o și eu!

— Voiam să spun că *paznicul* este încuiat afară. Ne aflăm în biroul personal al lui Olivetti. Crezi că mai are și altcineva o cheie?

Langdon privi soldatul înarmat:

— Sticla asta mi se pare cam subțire, iar pistolul lui e cam prea mare!

— Și ce-o să facă, o să mă-mpuște fiindcă dau un telefon?

— Naiba știe! Locul ăsta e ciudat și după cum au decurs lucrurile până acum...

— Ori încerc, îl întrerupse Vittoria, ori ne vom petrece următoarele cinci ore și patruzeci și opt de minute într-o închisoare a Vaticanului. Cel puțin așa vom avea un loc cu vizibilitate bună când antimateria va exploda!

Langdon păli:

— Dar paznicul îl va anunța pe Olivetti în clipa în care vei pune mâna pe telefon. În plus, aparatul ăsta are vreo douăzeci de butoane și nu vād să scrie undeva cui corespunde fiecare. O să le încerci pe toate în speranța că-l vei nimeri repede pe cel bun?

— Nu! replică ea, îndreptându-se deja spre telefon. Doar pe unul singur.

Vittoria ridică receptorul și apăsă primul buton de sus.

— Numărul *unu*. Fac pariu pe unul din dolarii aceia ai tăi cu simboluri *Illuminati* că butonul ăsta face legătura cu biroul papei. Ce altceva ar putea fi mai important pentru comandantul Gărzii Elvețiene?

Langdon nu mai avu timp să-i răspundă. Paznicul de la ușă începu să bată în geam cu patul armei, făcându-i semne să lase telefonul. Vittoria îi făcu cu ochiul ștregărește. Soldatul părea gata să explodeze de furie. Langdon se depărtă de ușă, întorcându-se spre Vittoria:

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, fiindcă tipul ăsta nu pare deloc vesel!

— La naiba! exclamă Vittoria. Mi-a răspuns robotul!

— *Robotul?! Papa are un robot telefonic?*

— Nu era biroul papei, răspunse ea și închise. Era meniul săptămânal pentru șeful bucătăriei.

Langdon îi surâse paznicului de afară, care ațintea spre ei o privire sumbră, în timp ce-l apela pe Olivetti de pe telefonul său mobil.

Centrala telefonică a Vaticanului este amplasată în Ufficio di Comun-icazione, în spatele Oficiului Poștal – o cămăruță în care se află o centrală Corelco 141 cu opt linii. Aici sunt preluate peste două mii de apeluri telefonice zilnic, majoritatea acestora fiind trecute în mod automat prin sistemul de înregistrare a informațiilor.

În această seară, unicul operator se delecta cu o ceașcă de ceai tare. Se simțea mândru știind că era unul dintre foarte puținii angajați prezenți acum în Cetatea Vaticanului. Desigur că această cinste era oarecum diminuată de prezența Gărzii Elvețiene la ușa centralei. „Mă escortează până și la baie, își spuse operatorul. Ah, ce neplăceri trebuie să îndurăm în numele Sfântului Conclav!”

„Din fericire, în seara aceasta avea de prelucrat puține apeluri. Sau poate din *nefericire*”, cugetă el. În ultimul timp, lumea părea din ce în ce mai puțin interesată de activitatea Vaticanului. Numărul telefoanelor primite de la diversele mijloace de informare în masă scăzuse simțitor și chiar fanaticii sunau mai rar. Biroul de presă sperase ca evenimentul din această seară să schimbe oarecum situația. Din păcate însă, cu toate că Piazza San Pietro era plină de mașini ale presei, majoritatea păreau a aparține mass-media italiene și europene. Erau prezente doar câteva rețele de radio și televiziune internaționale, care își trimiseseră, fără îndoială, *i giornalisti secundar*⁵.

Operatorul sorbi din ceașca sa, întrebându-se cât de mult avea să dureze conclavul de data aceasta. „Până pe la miezul nopții”, presupuse el. În ultima vreme, aproape toți cei din interiorul Vaticanului știau cine este favoritul pentru scaunul papal, cu mult înainte de începerea conclavului, așa încât procesul devenise mai degrabă un fel de ritual de trei-patru ore decât niște alegeri propriu-zise. Desigur, în

⁵ Reporterii secundari, în italiană în original (n.tr.).

rândul cardinalilor puteau apărea disensiuni de ultimă oră, care riscau să prelungească ceremonia până în zori... sau chiar mai mult. Conclavul din 1831 durase cincizeci și patru de zile. „Seara asta va fi altfel”, își spuse operatorul; zvonurile spuneau că acest conclav avea să fie aproape o formalitate.

Zbârnâitul unei linii interioare de pe panoul centralei telefonice îl smulse din visare. Omul privi luminița roșie și se scărpină nedumerit în creștet. „Ciudat, exclamă ca pentru sine. Linia zero. Cine să sune astăzi, din interior, la biroul de informații? Și cine să fie acolo, acum?”

— *Città del Vaticano, prego?* rosti cu voce tare, ridicând receptorul.

Vocea de la celălalt capăt vorbea precipitat în italiană. Operatorul recunoscuse vag accentul obișnuit al Gărzii Elvețiene – o italiană fluentă cu inflexiuni franco-elvețiene. Apelantul nu făcea însă în niciun caz parte din Garda Elvețiană.

La auzul vocii de femeie, operatorul se ridică brusc în picioare, aproape răsturnându-și ceașca de ceai. Privi din nou linia telefonică: nu greșise. O derivație. Apelul venea din interior. „O femeie în Cetatea Vaticanului? În seara asta?”

Femeia vorbea repede și era furioasă. Operatorul petrecuse ani îndelungi la telefon și știa când avea de-a face cu un *pazzo*⁶.

Individa asta nu părea deloc trăsnită. Avea un ton precipitat, dar rațional. Calm și eficient. Omul îi ascultă cererea uluit.

— *Il camerlengo?* întrebă el, încercând să-și dea seama de unde provenea apelul. Dar nu vă pot face legătura... da, știu că se află în biroul papei, dar... Cine spuneți că sunteți dumneavoastră...? Și vreți să-l avertizați cu privire la...

Operatorul asculta din ce în ce mai alarmat:

— Toată lumea este în pericol? Cum asta? Și de unde sunați? Poate că ar trebui să vă fac legătura cu Garda...

6 Nebun, în italiană în original (n.tr.).

Omul își întrerupse brusc fraza, apoi reluă:

— *Unde* spuneți că vă aflați? Unde?

Ascultă răspunsul înmărmurit, apoi luă o hotărâre:

— Rămâneți pe fir, vă rog!

Lăsând linia în așteptare înainte ca femeia să poată replica, apelă biroul comandantului Olivetti pe linia directă.

„În niciun caz femeia aceea nu se poate afla în...”

La celălalt capăt al firului cineva răspunse imediat:

— *Per l'amore di Dio!* răsună vocea feminină, deja familiară. Fă-mi odată legătura aceea!

Ușa centrului de comandă al Gărzii Elvețiene se deschise și oamenii se traseră rapid în lături, făcându-i loc comandantului Olivetti, care năvăli ca o rachetă. Mergând către biroul său, comandantul își dădu seama că paznicul nu-l mințise: Vittoria Vetra vorbea la telefonul său personal.

„*Che coglioni che ha questa!*” înjură în sinea lui. La dracu' cu toate astea!”

Livid, se repezi la ușă și înfipse cheia în broască și dădu ușă de perete:

— Ce faci acolo? zbieră.

Vittoria îl ignoră. „Da, spunea ea în receptor. Și trebuie să atenționez...”

Olivetti îi smulse telefonul din mână și-l duse la ureche:

— Cine dracului e-acolo?

Pentru o frântură de secundă, umerii comandantului căzură.

— Da, *camerlengo*, spuse apoi în receptor. Corect, *signore*... dar problemele de securitate impun... desigur că nu... Am reținut-o aici pentru... Cu certitudine, însă... Da, domnule, replică el după o îndelungată tăcere. Îi aduc imediat.

Palatul Apostolic este un conglomerat de clădiri în apropiere de Capela Sixtină, în colțul de nord-est al Cetății Vaticanului. Oferind o priveliște largă asupra celebrei Piazza San Pietro, palatul găzduiește apartamentele pontificale și biroul papei.

Vittoria și Langdon străbătură un lung coridor rococo, urmându-l pe comandantul Olivetti, a cărui ceafă pulsa ritmic de furie. După ce urcară trei șiruri de trepte, intrară pe un culoar slab luminat.

Lucrările de artă expuse pe pereți erau copleșitoare – busturi delicate, tapiserii, frize – opere valorând sute de mii de dolari. Conduși de Olivetti, ocoliră o fântână arteziană de alabastru, pătrunseră într-un alcov și se apropiară de una din cele mai mari uși pe care le văzuse Langdon în viața lui.

— *Ufficio di Papa*, declară el, aruncându-i Vittoriei o privire acidă. Fără a clipi, ea întinse mâna pe lângă comandant și ciocăni cu putere în ușă.

„Biroul papei”, își spuse Langdon, aproape fără a-i veni să creadă că se află în fața uneia din cele mai sacre încăperi din lume.

— *Avanti!* strigă cineva dinăuntru.

Când ușa se deschise, Langdon își puse mâna streașină la ochi: lumina soarelui era orbitoare. Încet, reuși să-și focalizeze privirea.

Biroul papei semăna mai degrabă cu o sală luxoasă de bal. Podeaua uriașă de marmură roșie era încadrată de ziduri decorate cu fresce pitorești. Un candelabru enorm domina încăperea, iar șirul de ferestre boltite oferea o panoramă extraordinară asupra pieței scăldate în soare.

„Dumnezeule, murmură Langdon, asta zic și eu cameră cu priveliște!”

În cealaltă parte a încăperii, un bărbat stătea la un birou sculptat și scria de zor.

— *Avanti*, striga el din nou, lăsând stiloul jos și făcându-le semn să înainteze.

Olivetti se apropie cu mersul lui milităresc.

— *Signore*, spuse pe un ton de scuză, *no ho potuto...*⁷

Bărbatul îi făcu semn să tacă, se ridică și își studie vizitatorii. *Il camerlengo* nu semăna deloc cu imaginea clericilor fragili, vârstnici și senini pe care Langdon și-i imagina bătând culoarele Vaticanului. Nu avea în mână vreun șirag de mătănii sau un crucifix. Nu purta o robă ornată, ci doar o sutană simplă, neagră, care îi scotea în evidență silueta solidă. Părea a avea spre patruzeci de ani – abia un copil după standardele Vaticanului. Chipul lui radia o frumusețe surprinzătoare, cu un smoc des de păr castaniu și ochi verzi ce străluceau atât de viu, încât păreau a fi iluminați de însăși energia universului. Când șambelanul se apropie, Langdon observă însă în privirea lui o oboseală extremă – ca a unui suflet ce trecuse prin cele mai grele cincisprezece zile ale vieții sale.

— Sunt Carlo Ventresca, spuse omul într-o engleză perfectă, șambelanul fostului papă.

Vocea îi era amabilă și modestă, cu o vagă tonalitate italiană.

— Vittoria Vetra, se prezentă fiziciană, făcând un pas înainte și întinzându-i mâna. Vă mulțumesc că ne-ați primit.

Olivetti tresări dur când șambelanul strânse mâna femeii.

— Dumnealui este Robert Langdon, continuă Vittoria, istoric al religiilor de la Universitatea Harvard.

— *Padre*, șopti acesta, cu cel mai bun accent italian, aplecându-și fruntea.

— Nu, nu, insistă *camerlengo*, ridicându-l de umeri. Biroul Sfinției Sale nu-mi conferă și mie sfințenie. Eu sunt doar un preot, un șambelan care-și face datoria la vreme de nevoie.

Langdon își îndreptă spatele.

— Vă rog să luați loc, îi îndemnă omul Bisericii, trăgând câteva scaune în jurul biroului.

Vittoria și Langdon se așezară, Olivetti preferă să rămână

7 „Domnule, nu am putut...” în italiana în original (n.tr.).

în picioare. *Camedengo* se așează în spatele biroului, își încrucișă mâinile, oftă și așteaptă, cu ochii ațintiți la vizitatorii săi.

— *Signore*, spuse comandantul, ținuta femeii este vina mea. Eu...

— Nu ținuta dumneaei mă interesează acum, interveni șambelanul, cu oboseală în glas. Când însă operatorul Vaticanului îmi telefonează cu o jumătate de oră înainte de începerea conclavului pentru a-mi spune că o femeie sună din biroul *dumneavoastră* pentru a mă atenționa cu privire la o amenințare gravă despre care nu am fost informat – ei, *asta* chiar mă interesează!

Olivetti încremenise, cu pieptul arcuit, ca un soldat la inspecție.

Langdon se simțea hipnotizat de prezența șambelanului. Deși tânăr și foarte obosit, preotul avea aerul unui erou mitic, radiind carismă și autoritate.

— *Signore*, interveni comandantul, tot cu un ton de scuză în glas, dar la fel de ferm, nu trebuie să vă îngrijați dumneavoastră pentru problemele de securitate. Aveți alte responsabilități.

— Sunt perfect conștient de responsabilitățile mele. Știu, de asemenea, că, în calitate de *direttore intermediario*, îmi revine și responsabilitatea pentru binele și siguranța tuturor participanților la acest conclav. Spuneți-mi ce se întâmplă!

— Situația este sub control.

— Aparent, nu.

— Părinte, interveni Langdon întinzându-i faxul mototolit, priviți!

Comandantul Olivetti făcu un pas înainte, încercând să ia el hârtia:

— Părinte, vă rog să nu vă tulburați...

Șambelanul luă faxul, ignorându-l pe Olivetti pentru o vreme. Privi imaginea cadavrului lui Leonardo Vetra și respirația i se accelerează:

— Ce este aceasta?

— Acela este tatăl meu, spuse Vittoria cu o voce

tremurândă. A fost preot și totodată om de știință. A fost asasinat noaptea trecută.

Expresia șambelanului se îndulci pe loc:

— Copilul meu drag, exclamă el privind-o. Îmi pare atât de rău! Apoi se închină și studie din nou faxul, cu ochii plini de groază:

— Dar cine ar fi...? Și această arsură de pe...

Șambelanul își întrerupse fraza și apropie hârtia de ochi, pentru a vedea mai bine.

— Scrie *Illuminati*, explică Langdon. Nu mă îndoiesc că sunteți familiar-izat cu acest nume.

O expresie stranie se așternu pe figura preotului:

— Am auzit numele, într-adevăr, însă...

— *Illuminati* l-au ucis pe Leonardo Vetra pentru a fura o nouă invenție pe care el...

— *Signore*, obiectă Olivetti, e absurd! *Illuminati*? evident că totul este doar o farsă bine pusă la punct!

Camerlengo cântări pentru o clipă cuvintele comandantului, apoi se întoarse și-l aținti pe Langdon cu o privire atât de grea, încât profesorul simți că nu mai are aer:

— Domnule Langdon, mi-am petrecut întreaga viață în sânul Bisericii Catolice. Cunosc bine datele despre *Illuminati*... și legenda simbolurilor înfierate. Totuși, trebuie să vă previn că sunt un om al prezentului. Creștinătatea are destui dușmani reali, fără a mai fi nevoie să reînvie fantomele trecutului.

— Simbolul este autentic, replică Langdon, poate pe un ton puțin prea defensiv, și roti faxul în fața șambelanului.

Văzând simetria perfectă, acesta rămase tăcut.

— Nici chiar computerele moderne, adăugă profesorul, nu au reușit să creeze o ambigramă simetrică a acestui cuvânt.

Camerlengo își încrucișă mâinile și păstră din nou tăcerea o vreme:

— *Illuminati* au dispărut, spuse în cele din urmă. Acum mult timp. Aceasta este realitatea istorică.

Langdon încuviință:

— Ieri aș fi fost de acord cu dumneavoastră.

— Ieri?

— Înainte de evenimentele petrecute azi. Cred că *Illuminati* au ieșit la suprafață pentru a-și duce la îndeplinire un vechi legământ.

— Iertați-mă, vă rog. Cunoștințele mele despre istorie scârțâie puțin. Despre ce legământ vorbiți?

Langdon trase adânc aer în piept:

— Distrugerea Cetății Vaticanului.

— *Distrugerea Vaticanului?* repetă șambelanul, părând mai degrabă nedumerit decât înspăimântat. Dar așa ceva ar fi imposibil!

Vittoria clătină din cap:

— Mi-e teamă că mai avem și alte vești rele.

— Este adevărat? Întrebă șambelanul, privind uimit când la Vittoria, când la Olivetti.

— *Signore*, interveni acesta, recunosc că există aici un fel de dispozitiv. Este vizibil pe unul dintre monitoarele noastre, dar în ceea ce privește afirmațiile doamnei Vetra despre forța distructivă a acelei substanțe, pur și simplu nu pot...

— Așteaptă o clipă, îl întrerupse preotul. Adică *puteți vedea* lucrul acela?

— Da, *signore*. Prin camera mobilă numărul 86.

— Și atunci, de ce nu l-ați recuperat?

— Ar fi foarte dificil, *signore*.

Olivetti își menținu postura rigidă în vreme ce-i explică șambelanului situația.

Camerlengo ascultă în tăcere, iar Vittoria aproape că-i simțea cum crește îngrijorarea.

— Sunteți sigur că obiectul se află în interiorul Vaticanului? Poate că cineva a scos-o din complex și transmite din altă parte.

— Imposibil, răspuse Olivetti. Zidurile exterioare sunt ecranate electronic pentru protejarea comunicărilor din interior. Semnalul nu poate proveni *decât* din interior; altfel nu l-am recepționa.

— Și, presupun, interveni *camerlengo*, că acum căutați această cameră dispărută cu toate forțele de care dispuneți.

Comandantul clătină din cap:

— Nu, *signore*. Localizarea camerei ar putea dura sute de ore de muncă. În prezent avem alte probleme de securitate și, cu tot respectul pe care i-l datorez doamnei Vetra, picătura de lichid despre care vorbește este foarte mică. Nu poate avea forța explozivă pe care o pretinde dumneaei.

Răbdarea Vittoriei ajunsese la limită:

— Picătura aceea este suficientă pentru a nimici întreaga Cetate a Vaticanului! N-ați ascultat niciun cuvânt din ce v-am spus?

— Doamnă, replică Olivetti cu o răceală de oțel în glas, am o bogată experiență în domeniul explozibililor.

— Experiența dumneavoastră este rămasă în urmă! În ciuda aspectului meu exterior, care văd că vă deranjează, lucrez ca fizician principal la cea mai de seamă instituție de cercetări sub-atomice a lumii. Eu însămi am conceput containerul care împiedică Eșantionul de antimaterie să explodeze chiar în acest moment. Și vă previn că, dacă nu găsiți acel recipient în următoarele șase ore, paznicii dumneavoastră nu vor mai avea ce păzi aici, decât o gaură mare în pământ!

Olivetti se răsuci spre *camerlengo*, cu ochii scânteind de furie:

— *Signore*, conștiința nu-mi permite să mai accept așa ceva. Timpul dumneavoastră este irosit de niște farsori. *Illuminati*?! O picătură ce ne va distruge pe toți?!

— *Basta!*

Șambelanul rostise cuvântul cu voce joasă, și totuși acesta părea să mai zăbovească încă în cameră. După un moment de tăcere, preotul continuă:

— Periculos sau nu, *Illuminati* sau nu, lucrul acela, indiferent ce-o fi el, n-ar trebui să se afle în interiorul Vaticanului... cu atât mai mult în preajma conclavului. Vreau să-l găsiți și să-l îndepărtați! Organizați imediat căutările!

Comandantul însă insistă:

— *Signore*, chiar dacă aș folosi toți oamenii de care dispun, ar putea dura zile întregi pentru a găsi camera lipsă. De asemenea, după ce am vorbit inițial cu doamna Vetra, mi-am trimis unul dintre subordonați să consulte cel mai avansat ghid de balistică pe care îl avem, pentru a vedea ce spune acesta despre o substanță numită antimaterie. Nu a găsit însă nicio mențiune. Niciuna.

„Prostănac încrezut! își zise Victoria. Un ghid de

balistică? Într-o enciclopedie ai încercat? La litera A!” Olivetti încă mai vorbea:

— *Signore*, dacă sugerați o cercetare amănunțită a întregului complex al Vaticanului, trebuie să obiectez.

— Comandante, replică șambelanul cu mânie în glas. Îți amintesc că atunci când mi te adresezi mie, te adresezi, de fapt, funcției pe care o reprezint. Îmi dau seama că nu-miiei poziția în serios, și totuși, conform legii, eu conduc aici. Iar dacă nu greșesc, cardinalii se află în siguranță în Capela Sixtină, astfel încât problemele de securitate vor fi minime până la începerea conclavului. Nu înțeleg totuși de ce ezitați să căutați acel dispozitiv. Dacă nu v-aș cunoaște, aș putea crede că puneți conclavul în pericol în mod intenționat.

Olivetti îl privi furibund:

— Cum îndrăzniți!? L-am servit pe papă timp de doisprezece ani! Și pe papa dinaintea lui alți paisprezece! Din 1483 Garda Elvețiană a...

Stația de emisie-recepție pe care o avea la centură începu să hârâie sonor, întrerupându-l:

— *Comandante?*

Olivetti apăsă scurt o tastă:

— *Sono occupato! Cosa vuoi?!⁸*

— *Scusi*, continuă vocea. Vă sun din biroul de comunicații. Am considerat că trebuie să vă informez: am primit o amenințare cu bombă.

Olivetti nu părea câtuși de puțin îngrijorat.

— Păi, ocupați-vă! Urmați procedura obișnuită.

— Așa am făcut, domnule, dar apelantul... Nu v-aș fi deranjat, domnule comandant, dar cel care ne-a sunat a menționat substanța pe care mi-ați spus s-o caut în ghid. *Antimateria*.

Cei din încăpere schimbară priviri înmărmurite.

— A menționat... ce? bâlbâi Olivetti.

— Antimateria, domnule. În timp ce încercam să identificăm locul apelului, am mai făcut câteva cercetări.

8 “Sunt ocupat! Ce dorești?!” , în italiana în original (n.tr.).

Informațiile despre antimaterie sunt... hm, sincer, sunt îngrijorătoare.

— Parcă spuneai că ghidul de balistică nu menționează acea substanță.

— Am găsit ceva pe Internet. „Aleluia!” își zise Vittoria.

— Substanța pare a fi foarte explozivă, continuă subordonatul lui Olivetti. Este greu de crezut că această informație este corectă, însă se spune aici că, la cantități egale, antimateria are o încărcătură explozivă de aproximativ o sută de ori mai mare decât cea a unui focos nuclear.

Comandantul se încovoie; parcă vedea un munte prăbușindu-se. Sentimentul de triumf al Victoriei dispăru instantaneu sub privirea îngrozită a șambelanului.

— Ați localizat apelul? se bâlbâi Olivetti.

— N-am reușit. E un celular puternic încriptat. Liniile SAT sunt interschimbate, astfel că triangulația a fost eliminată. Semnăturile IF sugerează că apelantul se află undeva, în Roma, dar nu avem cum să aflăm mai multe.

— A făcut vreo cerere? întrebă comandantul, cu voce moale.

— Nu, domnule. Doar ne-a avertizat că în interiorul complexului se află ascunsă acea antimaterie. Părea surprins că nu știam încă. M-a întrebat dacă am văzut-o deja. Dumneavoastră mi-ați spus despre antimaterie, așa că am decis să vă anunț.

— Ai procedat corect. Cobor într-un minut. Anunță-mă imediat dacă sună din nou.

Urmă un scurt moment de pauză, apoi soldatul reluă în aparat:

— Apelantul e încă pe fir, domnule.

Olivetti arăta de parcă tocmai ar fi fost electrocutat.

— Adică linia e încă deschisă?

— Da, domnule. Încercăm de zece minute să localizăm apelul, dar nu obținem decât indicii vagi. Probabil știe că nu-l putem identifica, fiindcă refuză să închidă înainte de a vorbi cu *il camerlengo*.

— Fă-mi legătura, interveni șambelanul. Acum!

Olivetti se întoarce spre el:

— Părinte, nu! Un negociator specializat al Gărzii Elvețiene este mult mai indicat pentru această sarcină.

— *Acum!*

Comandantul dădu ordinele necesare.

După o clipă, telefonul de pe biroul șambelanului Ventresca începu să sune. Preotul apăsă rapid tasta pentru teleconferințe:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi?

Vocea care răsună din difuzorul telefonului era rece, metalică, debordând de aroganță. Toți cei din încăperea ascultau atenți. Langdon încercă să-i identifice accentul. „Din Orientul Mijlociu, poate?”

— Sunt mesagerul unei vechi confrerii, anunță vocea, într-o cadență stranie. O confrerie pe care ați nedreptățit-o vreme de secole. Sunt mesagerul Frăției *Illuminati*.

Langdon simți cum mușchii i se contractă, în vreme ce ultimele dubii i se spulberau. Pentru o frântură de secundă puse stăpânire pe el aceeași combinație de emoție, incitare și spaimă brută care îl copleșise dimineată, când văzuse pentru prima dată ambigrama.

— Ce vrei? întrebă *camerlengo*.

— Sunt reprezentantul oamenilor de știință. Oameni care, ca și voi, caută răspunsuri. Răspunsuri referitoare la destinul omului, la rolul și la creatorul lui.

— Oricine ai fi, îl întrerupse șambelanul, eu...

— *Silenzio!* Ai face mai bine să asculți. De două mii de ani Biserica voastră a dominat această căutare a adevărului. V-ați strivit opoziția sub minciuni și profeții întunecate. Ați manipulat adevărul pentru a servi scopurilor voastre, i-ați asasinat pe cei ale căror descoperiri vă contraziceau planurile. Sunteți surprinși cumva că ați devenit acum ținta oamenilor ilumi-nați din întreaga lume?

— Oamenii iluminați nu recurg la șantaj pentru a-și susține cauza.

— Șantaj?! Cel de la telefon izbucni în râs. ăsta nu e șantaj! Nimicirea Vaticanului nu este negociabilă. Am așteptat patru sute de ani ziua asta. La miezul nopții, cetatea voastră va fi distrusă. Nu puteți face nimic pentru a împiedica acest lucru.

Olivetti se repezi la microfonul telefonului:

— Accesul în oraș e imposibil! N-aveați cum să fi

amplasat explozibil aici!

— Vorbele tale sunt pline de credința ignorantă a unui membru al Gărzii Elvețiene. Ești, poate, vreunul dintre ofițeri? Cu certitudine trebuie să știi că în decursul secolelor *Illuminati* s-au infiltrat în cele mai elitiste organizații de pe glob! Chiar crezi că Vaticanul este imun?

„Iisuse, își spuse Langdon, au un om înăuntru!” Nu mai era câtuși de puțin un secret că infiltrarea constituia principala armă și specialitate a confreriei; *Illuminati* pătrunseseră în rândurile masonilor, în interiorul marilor rețele bancare, în organismele guvernamentale. Churchill însuși declarase odată în fața reporterilor că, dacă spionii englezi ar fi reușit să se infiltreze în armata nazistă în măsura în care o făcuseră *Illuminati* în Parlamentul Britanic, războiul s-ar fi încheiat în mai puțin de-o lună.

— Asta nu-i decât o cacealma nu prea reușită! izbucni Olivetti. Este imposibil ca influența voastră să fie atât de puternică.

— De ce? Fiindcă Garda Elvețiană veghează? Fiindcă păzește toate colțișoarele lumii voastre închise? Dar ce-aveți de zis despre cei din Garda Elvețiană? Nu sunt și ei oameni? Chiar credeți că sunt gata să-și dea viața pentru povestea cu tipul care mergea pe apă? Cum altfel credeți că a ajuns containerul acela în cetatea voastră? Și cum v-au dispărut în după-amiaza asta patru dintre cele mai prețioase bunuri pe care le aveți?

— Patru bunuri? Iătră Olivetti. Ce vrei să spui?

— Unu, doi, trei, patru. Încă nu le-ați simțit lipsa?

— Ce naiba tot vorbești acolo...?

Dar Olivetti își înghiți brusc restul cuvintelor și căscă ochii mari, de parcă ar fi primit un pumn în plex.

— Ți-a căzut fisa! replică apelantul. Să-ți citesc numele lor?

— Ce se întâmplă aici? întrebă *camerlengo*, privind nedumerit în jur.

Insul de la telefon râse:

— Ofițerul nu te-a informat încă? Ce păcătos! Dar nu mă

surprinde. Cu atâta orgoliu pe capul lui! Îmi închipui ce rușine-i e să-ți spună adevărul... că patru dintre cardinalii pe care a jurat să-i apere au dispărut...

— De unde ai această informație? izbucni Olivetti.

— *Camerlengo*, rânji apelantul, întreabă-ți comandantul dacă *toți* cardinalii sunt prezenți în Capela Sixtină.

Șambelanul se întoarse spre Olivetti, ochii săi verzi cerând o explicație:

— *Signore*, șopti acesta la urechea preotului, este adevărat că patru dintre cardinali nu au ajuns încă în Capela Sixtină, dar nu trebuie să vă alarmați. Toți au fost prezenți de dimineață în sala de recepție și deci știm că se află în siguranță, în Cetatea Vaticanului. Chiar dumneavoastră ați luat ceaiul cu ei, cu numai câteva ore în urmă. Pur și simplu au întârziat la reuniunea dinaintea conclavului. Îi căutăm, dar sunt sigur că au pierdut noțiunea timpului și sunt pe undeva, admirând operele de artă.

— Admirând operele de artă? Orice urmă de calm pierise din glasul șambelanului: Locul lor era în capelă încă de acum mai bine de o oră!

Langdon îi aruncă Vittoriei o privire uimită. „*Cardinali lipsă? Deci, pe aceștia îi căutau ei acolo, jos?!*”

— Poate că inventarul nostru vă va convinge, reluă individul de la telefon. Avem așa: cardinalul Lamassé din Paris, cardinalul Guidera de la Barcelona, cardinalul Ebner din Frankfurt...

Olivetti părea că se face tot mai mic, cu fiecare nume rostit. Apelantul făcu o pauză, ca și când s-ar fi delectat cu savoarea ultimului nume.

— Iar din Italia... cardinalul Baggia.

Șambelanul se înmuie ca pânzele unei corăbii pe o mare fără vânt. Clătinându-se, se lăsă în scaunul din spatele biroului.

— *I preferiti*, șopti stins. Cei patru favoriți... inclusiv Baggia... cel mai probabil succesor al suveranului pontif... Cum e posibil?

Langdon citise destul despre alegerile papale moderne

pentru a înțelege disperarea din ochii șambelanului. Deși în mod teoretic oricare dintre cardinalii cu vârsta sub optzeci de ani ar putea deveni papă, doar câțiva dintre aceștia aveau prestanța necesară pentru a obține majoritatea de două treimi în lupta feroce a voturilor. Aceștia erau numiți *i preferiti*. Iar acum dispăruseră cu toții!

Fruntea șambelanului lucea de sudoare:

— Ce intenții ai cu acești oameni?

— Ce intenții crezi că am? Doar sunt un descendent al *Hassassinului*.

Langdon simți un fior; cunoștea bine acest nume. În cursul anilor Biserica își făcuse câțiva dușmani de moarte, iar printre aceștia se afla *Hassassin*, Cavalerii Templieri care fuseseră ori vânați, ori trădați de Vatican.

— Eliberează-i pe cardinali, spuse *camerlengo*. Nu ți-e suficientă amenințarea de a distruge Cetatea lui Dumnezeu?

— Uită-i pe cardinali. Ei sunt deja pierduți. Fii sigur însă că moartea lor va rămâne în amintire... În amintirea a milioane de oameni. Visul fiecărui martir! O să fac din ei niște stele ale presei. Unul câte unul. Ce rost are să schimbi lumea, dacă lumea nu se uită? Uciderile publice au ceva senzațional în ele, nu-i așa? Voi ați demonstrat asta cu mult timp în urmă... Inchiziția, torturarea Cavalerilor Templieri, cruciadele... Și, desigur, *la purga*. Il *camerlengo* amuțise.

— Nu-ți amintești de *la purga*? Bineînțeles că nu, tu ești doar un copil! Preoții nu sunt istorici pricepuți, oricum. Nu cumva fiindcă istoria îi face să se rușineze?

— *La purga*, se pomeni Langdon rostind cu voce tare. O mie șase sute șazeci și opt. Biserica a înfierat patru savanți *Illuminati* cu simbolul crucii. Pentru a-i curăța de păcate.

— Cine a vorbit? Întrebă vocea de la telefon, părând mai mult intrigată decât îngrijorată. Cine se mai află acolo?

— Numele meu nu este important, spuse Langdon, încercând să-și alunge tremurii din voce.

Se simțea nedumerit și derutat vorbind cu un *Illuminati* în viață... de parcă ar fi discutat pe viu cu George

Washington.

— Sunt un om de știință care a studiat istoria confreriei din care faci parte, adăugă el.

— Superb! răspunse celălalt. Sunt fericit că mai există oameni în viață care își amintesc despre crimele comise împotriva noastră.

— Cei mai mulți dintre noi vă considerau dispăruți.

— O eroare pe care frăția a promovat-o cu susținute eforturi. Ce altceva mai știi despre *la purga*?

Langdon ezită. „Ce altceva mai știi? Că toată situația de acum e o nebunie, asta știi!”

— După ce au fost înfierați, cei patru savanți au fost uciși, iar trupurile lor au fost lăsate să putrezească în locuri publice din Roma, ca un avertisment pentru cei care-ar mai fi dorit să se alăture confreriei.

— Exact. Iar noi vom face la fel. *Qui pro quo*. Considerați-o o răzbunare simbolică pentru asasinarea fraților noștri. Cei patru cardinali ai voștri vor muri, câte unul în fiecare oră, începând cu ora opt. Până la miezul nopții, lumea întreagă se va fi cutremurat.

Langdon se apropie de telefon:

— Chiar intenționați să-i *înfierăți* și să-i ucideți pe cei patru?

— Istoria se repetă, nu-i așa? Desigur, noi vom da dovadă de ceva mai multă eleganță și îndrăzneală decât Biserica. Voi obișnuiți să ucideți pe ascuns, aruncând cadavrele când nu se uita nimeni. Atâta lașitate!

— Ce vrei să spui? Întrebă Langdon. Că îi veți înfiera și ucidе *în public*?

— Exact! Numai că... depinde ce înțelegi prin „public”. Văd că azi puțini oameni mai vin la biserică.

Langdon înțelege:

— Îi veți ucidе în biserici?

— Ca un gest de amabilitate. Așa Dumnezeu le va putea trimite sufletele în rai mai repede. Mi se pare just. Firește, presa se va bucura și ea de spectacol, îmi închipui.

— E o cacealma! interveni Olivetti, cu vocea din nou

calmă. Nu poți uide un om în biserică, așteptându-te să scapi cu fața curată pe urmă.

— Cacealma? Ne mișcăm printre gărzile voastre elvețiene aidoma unor fantome, răpim patru cardinali din cetatea voastră atât de bine păzită, amplasăm un dispozitiv letal în inima celui mai sfânt dintre templele voastre și voi credeți că asta e o cacealma?! Când vom începe să ucidem și victimele vor fi găsite, presa va da năvală. Până la miezul nopții toată lumea va afla despre cauza *Illuminati*.

— Și dacă amplasăm forțe de ordine în toate bisericile? replică Olivetti.

Individul râse:

— Mi-e teamă că natura prolifică a religiei voastre va face imposibilă o astfel de misiune. Ai mai ținut socoteala în ultima vreme? Sunt peste patru sute de biserici catolice în Roma. Catedrale, biserici, tabernacole, abații, mănăstiri, schituri, școli parohiale...

Duritatea de pe chipul lui Olivetti persista.

— Peste nouăzeci de minute începe, reluă omul cu un ton de finalitate în glas. Unul la fiecare oră. O progresie matematică a morții. Acum trebuie să plec.

— Așteaptă! ceru Langdon. Spune-mi despre simbolurile cu care intenționați să-i înfierăți pe cei patru.

Ucișorul părea amuzat:

— Presupun că știi deja care vor fi aceste simboluri. Sau ești cumva vreun sceptic? Dar le vei vedea curând – ca o dovadă că vechile legende sunt adevărate.

Langdon își simțea capul învârtindu-se; știa exact ce voia să spună individul. Își aminti de arsura de pe pieptul lui Leonardo Vetra. Tradiția *Illuminati* menționa cinci simboluri. „Au mai rămas patru simboluri și avem patru cardinali lipsă.”

— Am jurat, interveni șambelanul, să aduc un nou papă în seara asta. Am jurat în fața lui Dumnezeu.

— *Camerlengo*, se auzi vocea apelantului, lumea nu are nevoie de un nou papă. După miezul nopții, acesta nu va mai avea ce să păstorească, decât un morman de ruine.

Biserica Catolică e terminată. Dominația voastră asupra lumii a luat sfârșit.

În încăpere domni tăcerea pentru câteva clipe. Șambelanul părea cuprins de o tristețe sinceră:

— Te înșeli. Biserica înseamnă mai mult decât piatră și mortar. Nu poți șterge pur și simplu două mii de ani de credință... indiferent despre ce credință este vorba. Nu poți zdrobi credința, distrugând doar manifestările ei pământești. Biserica Catolică va supraviețui cu sau fără cetatea Vaticanului.

— O minciună nobilă. Dar nu e decât o minciună. Amândoi știm adevărul. Ia spune-mi, de ce este Vaticanul o fortăreață?

— Oamenii Domnului trăiesc într-o lume periculoasă.

— Dar *cât* de tânăr ești? Vaticanul e o cetate fortificată, fiindcă jumătate din averea Bisericii Catolice este adăpostită între zidurile sale - picturi rare, sculpturi, giuvaeruri neprețuite, cărți de valoare... Apoi mai sunt lingourile de aur și documentele imobiliare din seifurile Băncii Vaticanului... Estimări din interior cifrează valoarea activelor voastre la 48,5 miliarde de dolari. Ce mai cuib pe care stați! Măine totul va fi cenușă. Active lichidate. Veți fi faliti! Nici măcar oamenii în sutană nu pot accepta să muncească pe gratis.

Veridicitatea acestor afirmații părea să se oglindească în privirile șocate ale comandantului și ale șambelanului. Langdon nu știa ce anume e mai uluitor - că Biserica Catolică avea atâția bani sau că *Illuminati* aflaseră despre ei.

Il camerlengo suspină adânc:

— Credința, nu banii constituie coloana vertebrala a acestei biserici.

— Alte minciuni! Anul trecut ați cheltuit 183 de milioane de dolari în încercarea de a vă susține diocesezele din lumea întreagă. Participarea la slujbele religioase a înregistrat un minimum absolut, scăzând cu patruzeci și șase de procente în ultimul deceniu. Donațiile sunt pe jumătate din cât erau

cu numai șapte ani în urmă. Tot mai puțini băieți vin să urmeze cursurile seminariilor. Deși nu vreți să recunoașteți, Biserica voastră moare. Considerați asta o șansă de a se stinge cu un bum!

Olivetti făcu un pas înainte. Avea acum un aer mai puțin combativ, de parcă ar fi realizat, în sfârșit, realitatea cu care se confrunta. Părea un om care caută cu disperare o ieșire. Orice ieșire:

— Și dacă o parte din lingourile acelea ar veni să finanțeze cauza voas-tră?

— Nu ne insulta pe amândoi!

— Avem bani.

— Și noi. Mai mulți decât îți poți închipui.

Langdon își aminti despre presupusele comori ale confreriei - vechile averi ale masonilor bavarezi, ale clanurilor Rothschild, Bilderberger, legendarul diamant *Illuminati*...

— *I preferiti*, interveni șambelanul rugător, schimbând subiectul. Cruță-i. Sunt bătrâni. Sunt...

— Sunt fecioarele sacrificate! râse necunoscutul. Spune-mi *chiar* crezi că sunt virgini? Vor chelălăi mielușeii când vor fi uciși? *Sacrifici vergini nell' altare di scienza*.

Șambelanul rămase tăcut multă vreme:

— Sunt oameni credincioși, răspuse el, în cele din urmă. Nu se tem de moarte.

Individul rânji:

— Și Leonardo Vetra era un om credincios și totuși am văzut frica în ochii lui, noaptea trecută. O frică pe care am exterminat-o.

Vittoria, care tăcuse până în acel moment, țâșni deodată în picioare, cu trupul încordat de ură:

— *A sino!* Era tatăl meu!

Un chicot răzbătu din telefon:

— Tatăl tău? Dar ce-i asta? Vetra avea o fică? Ar trebui să știi că tăticuțul tău a scâncit la sfârșit ca un țânc. Jalnic! Un individ patetic!

Vittoria se trase înapoi, ca izbită de cuvintele asasinului.

Langdon se îndreaptă spre ea, dar tânăra își regăsi echilibrul și își aținti ochii întunecați asupra telefonului:

— Jur pe viața mea că, înainte de ivirea zorilor, te voi găsi. Vocea i se ascuți, ca o rază laser: Iar când te voi găsi...

Hassassin-ul izbucni într-un râs grosolan:

— O femeie de spirit! Sunt excitat. Poate că, înainte de finele acestei nopți, te voi găsi *eu*. Iar când te voi găsi...

Cuvintele străpunseseră aerul ca o lamă. Apoi legătura se întrerupse.

Cardinalul Mortati era lac de sudoare în roba sa neagră. Nu numai că în Capela Sixtină era deja cald ca într-o saună, dar mai rămăseseră doar douăzeci de minute până la deschiderea conclavului și încă nu avea nicio veste despre cei patru cardinali care lipseau. În absența lor, șoptele de nedumerire schimbate de ceilalți prelați între ei se transformaseră în îngrijorare vădită.

Mortati nu-și putea imagina unde ar putea fi chiulangiii. „Cu *il camerlengo*, poate?” Știa că șambelanul se întreținuse cu cei patru la un ceai intim în cursul după-amiezei, dar asta fusese cu câteva ore în urmă. „Să fie oare bolnavi? Au mâncat ceva ce nu le-a priit?” Mortati se cam îndoia. Chiar aflați pe patul de moarte, *i preferizi* ar fi făcut tot posibilul pentru a fi aici. Șansa de a fi ales pontif suprem i se oferea unui cardinal doar o dată în viață – iar în cele mai multe cazuri *niciodată* – iar legile Vaticanului spuneau că, pentru a fi eligibil, un cardinal trebuia neapărat să se *afle în interiorul* Capelei Sixtine în momentul votului.

Deși aceștia erau cei patru *preferiti*, puțini cardinali mai aveau dubii în privința celui ce avea să devină următorul papă. În ultimele cincisprezece zile se înregistrase o veritabilă avalanșă de faxuri și telefoane în care se discuta problema potențialilor candidați. Așa cum era obiceiul, fuseseră aleși patru prelați preferați, fiecare dintre aceștia îndeplinind cerințele tradiționale de eligibilitate: să fie vorbitor de italiană, spaniolă și engleză. Să nu aibă secrete ci un trecut fără pată. Să aibă o vârstă cuprinsă între șaizeci și cinci și optzeci de ani.

Ca de obicei, unul dintre *preferiti* se detașase de ceilalți trei în opiniile colegiului elector. Acesta era cardinalul Aldo Baggia, din Milano. Trecutul său personal și religios nepătat, combinat cu excelenta stăpânire a limbilor străine și cu abilitatea de a transmite mesajul spiritual îi conferise

calitatea de favorit.

„Dar unde naiba este acum?” se întrebă Mortati.

Venerabilul prelat era iritat de absența celor patru în primul rând fiindcă lui îi revenise sarcina de a conduce lucrările conclavului. Cu o săptămână în urmă, Colegiul Cardinalilor îl alesese în unanimitate pentru funcția de Mare Elector – maestrul de ceremonii al conclavului. Deși șambelanul ocupa în acest moment cea mai înaltă treaptă în cadrul Bisericii, acesta era doar un preot și nu cunoștea bine complexitatea procesului electiv, astfel că se impusese alegerea unui cardinal care să conducă ceremonia din interiorul Capelei Sixtine.

Cardinalii glumeau adesea spunând că a fi ales Mare Elector era cea mai crudă onoare a creștinătății. Cel care primea această responsabilitate pierdea dreptul de a mai candida la alegerile respective și, totodată, era obligat să petreacă mult timp în zilele dinaintea conclavului, studiind *Universi Dominici Gregis* pentru a se familiariza cu subtilitățile ritualurilor secrete ale conclavului și a asigura astfel buna desfășurare a procesului electiv.

Totuși, Mortati nu avea resentimente; știa că alegerea sa fusese una logică. Pe lângă faptul că era cel mai vârstnic cardinal, fusese totodată un apropiat al defunctului papă, ceea ce-l ridicase în ochii celorlalți. Cu toate că se încadra încă în limitele de vârstă, era prea „copt” pentru a fi un candidat serios. La șaptezeci și nouă de ani, trecuse deja pragul tacit dincolo de care colegiul mai putea avea încredere că starea lui de sănătate ar fi făcut față programului de lucru riguros pe care îl presupunea pontificatul. În mod obișnuit, papa lucra paisprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână, și se stingea extenuat, în medie, după 6,3 ani de serviciu. O glumă care circula în rândul cardinalilor spunea că papalitatea era „cea mai rapidă cale spre rai” pentru un cardinal.

Mulți credeau că Mortati ar fi putut deveni papă cu câțiva ani în urmă, dacă ar fi fost mai puțin deschis la minte. Când era vorba despre candidatura la scaunul pontifical, de bază

era o sfântă treime: conservatorism, conservatorism, conservatorism.

Lui Mortati i se păruse întotdeauna o ironie amuzantă faptul că ultimul papă, Domnul să-l odihnească! se dovedise surprinzător de liberal, o dată ce preluase funcția supremă. Sesizând poate că lumea modernă se îndepărtează de Biserică, pontiful operase numeroase deschideri, relaxând poziția Bisericii față de știință și chiar donând bani pentru anumite cauze științifice. Din fericire, aceasta a constituit pentru el o sinucidere politică. Catolicii conservatori l-au declarat „senil”, în vreme ce puritanii științei l-au acuzat că încearcă să extindă influența Bisericii și acolo unde nu-i era locul.

— Așadar, unde sunt cei patru?

Mortati se întoarse. Unul dintre cardinali îl bătea pe umăr:

— Domnia ta știi unde sunt, nu-i așa?

Mortati încercă să nu se arate prea îngrijorat:

— Poate că se află încă la șambelan.

— La ora aceasta? Ar fi complet neobișnuit, replică omul neîncrezător. Să fi pierdut *il camerlengo* noțiunea timpului?

Mortati se îndoia cu siguranță, dar nu spuse nimic. Era conștient că majoritatea cardinalilor nu-i acorda șambelanului o importanță prea mare, considerându-l prea tânăr pentru a-l sluji pe papă atât de îndeaproape. Lui i se părea că mulți erau, de fapt, invidioși, dar el îl admira pe tânărul preot, aprobându-l tacit pe ultimul papă fiindcă îi acordase funcția de *camerlengo*. Cînd privea în ochii șambelanului, Mortati nu vedea decât convingere și știa că, spre deosebire de majoritatea cardinalilor, el punea credința și Biserica pe primul plan, înaintea politicilor meschine. *Il camerlengo* era cu adevărat un om al lui Dumnezeu.

Pe parcursul mandatului său, devotamentul ferm și neclintit de care dăduse dovadă tânărul prelat devenise legendar; mulți i-l atribuiău întâmplării miraculoase din copilăria lui... o întâmplare care ar fi lăsat urme adânci în

inima oricărui om. „Miracolul și minunea lui”, gândea Mortati, dorindu-și adesea ca și în copilăria lui să se fi petrecut o întâmplare din care se putea naște o credință atât de fermă.

Din nefericire pentru Biserică, Mortati știa că *il camerlengo* nu va deveni papă niciodată. Accederea la scaunul pontifical implica un anumit nivel de ambiție politică – un lucru care-i lipsea tânărului șambelan; de multe ori refuzase propunerile papei de a-i oferi funcții clericale mai înalte, spunând că preferă să slujească Biserica și credința ca un om simplu.

— Și acum ce facem? întrebă cardinalul, bătându-l din nou pe umăr.

— Poftim?

— Au întârziat! Noi ce facem acum?

— Ce *putem* noi să facem? replică bătrânul. Să așteptăm. Și să avem credință.

Părănd profund nemulțumit de răspunsul primit, cardinalul se retrase din nou în întunericul capelei.

Mortati rămase locului o clipă, ștergându-și fruntea de sudoare și încercând să-și limpezească gândurile. „Într-adevăr, ce vom face?” Își îndreptă privirile dincolo de altar, spre celebra frescă a lui Michelangelo, *Judecata de Apoi*. Lucrarea nu-i oferi însă niciun răspuns. Era o ilustrare cutremurătoare, înaltă de un metru și jumătate, a lui Iisus Hristos împărțind omenirea în drepti și păcătoși și azvârlindu-i pe ultimii în iad: cărnuri sfârtecate, trupuri arzând și chiar unul dintre rivalii artistului, reprezentat cu urechi de măgar. Guy de Maupassant scrisese odată că fresca semăna cu un desen de bălci realizat de un cărbunar ignorant. Iar cardinalul Mortati împărțea opinia scriitorului.

Langdon stătea nemișcat în fața unei ferestre blindate și privea aglomerarea de furgonete și trailere ale presei din Piazza San Pietro. Incredibila convorbire telefonică îl lăsase năuc... oarecum aerian; parcă nu mai era el însuși.

Aidoma unui șarpe din tenebrele uitate ale istoriei, *Illuminati* reveniseră la viață și se încolăciseră în jurul unui vechi dușman. Fără revendicări. Fără negocieri. Doar răzbunare. Diavolesc de simplu. Sufocant. O răzbunare pregătită timp de 400 de ani. Ca și cum, după secole de persecuție, știința contraataca.

Așezat la biroul său, *il camerlengo* privea fix telefonul. Olivetti rupse primul tăcerea.

— Carlo, i se adresă el pe numele de botez, mai degrabă ca un prieten îngrijorat decât ca un ofițer la datorie. De douăzeci și șase de ani mi-am dedicat viața apărării acestui locaș. Se pare că astăzi m-am dezonorat.

Șambelanul clătină din cap:

— Noi doi Îl servim pe Dumnezeu în moduri diferite, dar slujirea Lui aduce totdeauna onoare.

— Evenimentele astea... nu-mi pot imagina cum... o asemenea situație...

Olivetti părea copleșit:

— Îți dai seama că nu avem decât o singură posibilitate de acțiune. Eu sunt responsabil pentru securitatea Colegiului Cardinalilor.

— Mă tem că responsabilitatea aceasta îmi aparține mie, *signore!*

— Atunci oamenii tăi vor asigura imediat evacuarea.

— *Signore?*

— Celelalte opțiuni pot fi aplicate mai târziu - căutarea acestui dispozitiv, a cardinalilor lipsă și a răpitorilor. Acum însă, ceilalți cardinali trebuie puși la adăpost. Caracterul sacru al vieților omenești este mai presus de orice. Oamenii

acea constituie însăși fundația Bisericii noastre.

— Sugerăți să anulăm chiar acum conclavul?

— Avem de ales?

— Dar cum rămâne cu datoria dumneavoastră de a oferi lumii un nou papă?

Tânărul șambelan suspină și se întoarce spre fereastră, privind orașul ce se întindea în zare:

— Sfinția Sa mi-a spus odată că papa este un om prins între două lumi... lumea reală și cea divină. Și m-a avertizat că, dacă o ignoră pe cea reală, nicio Biserică nu poate supraviețui pentru a se bucura de lumea divină.

Dintr-o dată, vocea lui părea a transmite o înțelepciune prea profundă pentru anii șambelanului:

— Lumea reală se bazează pe noi în seara aceasta. Am face o mare greșală dacă am ignora-o. Orgoliul și tradițiile nu ne pot umbri rațiunea.

Olivetti încuviință, impresionat:

— V-am subestimat, *signore*.

Șambelanul părea că nu-l auzise, privirile sale continuând să rățăcească pe fereastră.

— Voi vorbi deschis, *signore*. Lumea reală este lumea mea. Eu am de-a face zi de zi cu hidoșenia ei, astfel încât ceilalți să-și poată urma aspirațiile pure. Permiteți-mi să vă ofer sfaturile mele în situația actuală. Pentru asta am fost pregătit. Deși valoroase, instinctele dumneavoastră... s-ar putea dovedi dezastruoase.

Preotul se întoarce. Olivetti inspiră adânc și continuă:

— Evacuarea Colegiului Cardinalilor din Capela Sixtină ar fi cea mai proastă decizie pe care am putea-o adopta acum.

Il camerlengo nu părea indignat, ci doar confuz:

— Și ce sugerezi?

— Să nu le spunem nimic cardinalilor. Să sigilăm conclavul. Astfel vom avea timp pentru a încerca și alte opțiuni.

Șambelanul îl privi cu un aer tulbure:

— Adică să încui întregul Colegiu al Cardinalilor deasupra unei bombe cu ceas?

— Da, *signore*. Deocamdată. Mai târziu, dacă va fi nevoie, ne vom ocupa de evacuare.

— Amânarea ceremoniei chiar *înainte* de a începe ar stârni numeroase întrebări, însă după ce uşile se vor închide, nimeni nu va mai putea interveni. Procedurile obişnuite obligă...

— Lumea *reală*, *signore*! În această seară ne aflăm în lumea reală! Ascultaţi-mă bine, îi ceru Olivetti, vorbind de această dată cu tonul autoritar al militarului. Ar fi o nesăbuintă să deplasăm prin Roma o sută şaizeci şi cinci de cardinali nepregătiţi şi neprotejaţi. Am risca să provocăm temeri şi chiar panică în rândul unor oameni foarte bătrâni şi, sincer să fiu, un infarct fatal în această lună a fost suficient.

„Un infarct fatal”! Cuvintele comandantului îi reamintiră lui Langdon de titlurile pe care le citise în ziare împreună cu un grup de studenţi: „Papa a suferit un infarct şi a decedat în somn”.

— În plus, continuă Olivetti, Capela Sixtină este o fortăreaţă. Deşi nu ne lăudăm cu acest lucru, structura este puternic armată şi poate rezista la orice atac, cu excepţia celui cu rachete. În această după-amiază am cercetat fiecare colţişor al capelei, în căutarea microfoanelor şi a altor dispozitive de ascultare. Capela este curată, sigură şi sunt convins că antimateria nu se află înăuntru. Pe moment, nu există loc mai sigur pentru Colegiul Cardinalilor. Dacă se va ajunge la aşa ceva, vom putea discuta mai târziu despre evacuarea de urgenţă.

Langdon era impresionat. Logica rece şi inteligentă a lui Olivetti îi amintea de Kohler.

— Domnule comandant, interveni Vittoria, cu vocea încordată, mai există şi alte probleme. Nimeni n-a mai creat până acum o cantitate atât de mare de antimaterie. Nu pot decât să estimez raza ei de acţiune. Zona adiacentă a Romei poate fi şi ea în pericol. Dacă recipientul se află în subteran sau într-una dintre clădirile centrale, efectul în afara acestor ziduri ar putea fi minim, însă dacă a fost

amplasat în apropiere... În *această* clădire, de exemplu...

Și Vittoria nu-și mai sfârși ideea, mulțumindu-se să-și îndrepte privirile îngrijorate spre mulțimea adunată în Piazza San Pietro.

— Sunt perfect conștient de responsabilitățile mele față de lumea de afară, replică Olivetti. Protecția acestui sanctuar a fost datoria mea timp de peste două decenii. Nu am nici cea mai vagă intenție de a permite detonarea antimateriei.

Șambelanul ridică ochii spre el:

— Crezi că o poți *găsi*?

— Dați-mi voie să discut posibilitățile de acțiune cu câțiva dintre specialiștii mei. Dacă întrerupem alimentarea electrică în întregul Vatican, vom putea elimina zgomotul de fundal, obținând un mediu de lucru suficient de clar pentru a recepta ceva din câmpul magnetic al containerului.

Vittoria îl privi mai întâi surprinsă, apoi chiar impresionată:

— Vreți să stingeți lumina în toată cetatea Vaticanului?

— Poate. Nu știu încă dacă este posibil, dar aș vrea să cercetez această opțiune.

— Cardinalii s-ar întreba, firește, ce anume s-a întâmplat.

Olivetti clătină din cap:

— Conclavul se desfășoară la lumina luminărilor; cardinalii nici nu și-ar da seama. După încuierea ușilor, vom putea întrerupe energia electrică în întregul perimetru, cu câteva mici excepții, și vom începe căutarea. O sută de oameni pot acoperi o arie mare în cinci ore.

— *Patru* ore! îl corectă Vittoria. Trebuie să duc containerul înapoi la CERN. Detonarea nu poate fi evitată dacă nu reîncarc bateriile.

— Nu le puteți reîncărc a aici?

— Interfața e prea complexă. Dacă aș fi putut, aș fi adus-o cu mine.

— Atunci, *patru* ore, spuse Olivetti încruntat. Suficient timp. Panica nu ajută la nimic. *Signore*, aveți la dispoziție

zece minute. Duceți-vă în capelă și sigilați conclavul. Lăsați-le oamenilor mei timpul necesar pentru a-și face treaba. Când ne vom apropia de ora critică, vom lua și deciziile care se cuvin.

Langdon se întrebă cât de aproape de „ora critică” intenționa comandantul să ajungă.

Șambelanul nu părea convins:

— Dar colegiul va întreba despre *i preferiti*... mai cu seamă despre Baggia... va vrea să știe unde sunt.

— Va trebui să născociți ceva, *signore*. Spuneți-le că le-ați oferit celor patru un ceai care nu le-a priit.

Preotul îl privi, oripilat:

— Să stau la altarul Capelei Sixtine și să mint în fața Colegiului Cardinalilor?!!

— Pentru siguranța lor. *Una bugia veniale*. O minciună nevinovată. Datoria dumneavoastră este aceea de a menține calmul. Iar acum vă rog să mă scuzați, fiindcă trebuie să începem.

Olivetti pornise deja spre ușă, dar *il camerlengo* interveni:

— Comandante, nu putem pur și simplu să le întoarcem spatele celor patru cardinali dispăruți.

Ofițerul se opri în pragul ușii.

— Baggia și ceilalți trei se află în prezent în afara sferei noastre de influență. Trebuie să renunțăm la ei... pentru binele general. Militarii numesc acest lucru *triere*.

— Vrei să spui *abandonare*!

Vocea lui Olivetti deveni din nou ca de oțel:

— Dacă ar exista vreo posibilitate, *signore*, una cât de mică, pentru a-i găsi pe cei patru cardinali, mi-aș da viața în acest scop. Totuși... continuă el arătând cu mâna spre fereastra prin care ultimele raze ale soarelui aureau marea de acoperișuri a Romei, căutarea a patru oameni într-un oraș cu cinci milioane de locuitori este peste puterile mele. Nu voi irosi un timp prețios pentru a-mi liniști conștiința cu o acțiune inutilă. Îmi pare rău.

Vittoria interveni, pe neașteptate:

— Dar dacă *l-am prinde* pe asasin, nu l-ați putea determina să vorbească?

Olivetti o privi încruntat:

— Soldații nu-și pot permite să fie sfinți, doamnă Vetra. Credeți-mă, înțeleg foarte bine dorința dumneavoastră de a-l prinde pe acest individ.

— Nu este doar o dorință personală. Ucigașul știe unde se află anti-materia... *și* cei patru cardinali. Dacă l-am putea găsi într-un fel...

— Să cădem de bună voie în plasa lui? Credeți-mă, dacă aș lăsa Vaticanul neprotejat pentru a supraveghea sutele de biserici din Roma aș proceda exact așa cum speră *Illuminati* că voi face... irosind timp și forțe prețioase sau, mai rău, lăsând Banca Vaticanului complet neapărată. Fără a-i mai menționa pe ceilalți cardinali.

Omul avea dreptate.

— Dar poliția din Roma? Întrebă șambelanul. Am putea alerta forțele civile. Să apelăm la ajutorul lor pentru a-l găsi pe răpitor.

— O altă greșeală, ripostă Olivetti. Știți ce părere au despre noi carabinieri romani. N-am obține decât ajutorul șovăitor al câtorva Oameni, care ar „vinde” imediat știrea presei internaționale. Exact ceea ce vor dușmanii noștri. Oricum, vom fi nevoiți în curând să tratăm cu mass-media.

„Voi face din cardinalii voștri stele ale presei, își aminti Langdon cuvintele asasinului. Trupul primului cardinal va apărea la ora opt. Apoi, câte unul în fiecare oră. Presa se va delecta.”

Il camerlengo vorbea din nou, cu o ușoară iritare în voce:

— Comandante, nu putem accepta cu conștiința curată să nu facem nimic pentru cardinalii dispăruți!

Olivetti îi întoarse o privire înghețată:

— Rugăciunea Sfântului Francisc, *signore*... V-o amintiți?

Tânărul preot rosti scurta rugăciune, cu durere în glas:

— Dumnezeule, dă-mi puterea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba!

— Credeți-mă: *acesta* este unul dintre lucrurile acelea.

Și, în clipa următoare, ieși din încăpere.

Birourile centrale ale British Broadcast Corporation (BBC) se află în Londra, puțin la vest de Piccadily Circus. Centrala telefonică începu să sune și o tânără aspirantă la funcția de redactor ridică receptorul.

— BBC, spuse ea, strivindu-și chiștocul de Dunhill.

Vocea de la aparat era aspră, cu un accent care amintea de Orientul Mijlociu:

— Am o poveste de care postul voastru ar putea fi interesat. Tânăra luă un pix și o coală de hârtie:

— Privitor la...?

— Alegerile papale.

Fata se încruntă îngrijorată. BBC difuzase cu o zi în urmă un scurt reportaj preliminar, iar audiența fusese medie. Publicul nu prea mai era interesat de Vatican.

— Care-i ideea?

— Aveți în Roma un reporter care se ocupă de alegeri?

— Cred că da.

— Trebuie să vorbesc direct cu el.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot da numărul fără a ști cât de cât...

— Asupra conclavului planează o amenințare. Asta-i tot ce vă pot spune.

Tânăra continua să ia notițe, apoi întrebă:

— Numele dumneavoastră?

— Numele meu nu are nicio relevanță.

Ziarista nu era deloc surprinsă:

— Și aveți dovezi în sprijinul acestei afirmații?

— Am.

— Aș fi bucuroasă să le aud, însă politica postului nostru nu ne permite să comunicăm numerele de telefon ale reporterilor noștri decât dacă...

— Înțeleg. Voi suna la un alt post de televiziune. Vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră. La rev...

— Așteptați un moment! Puteți rămâne pe fir?

Tânăra îl lăsa în așteptare și își întinse gâtul, gânditoare. Artă identificării potențialilor farsori nu era câtuși de puțin o știință perfectă, dar individul de la telefon tocmai trecuse cele două teste tacite ale BBC referitoare la autenticitatea unei surse telefonice: refuzase să-și spună numele și era nerăbdător să încheie convorbirea. Țicniții și cei avizi de glorie de obicei insistau și se văicăreau.

Din fericire pentru ea, reporterii trăiau cu eterna spaimă a ratării unei știri de senzație, așa că rareori se supărau fiindcă le făcea legătura cu vreun megaloman. Irosirea a cinci minute din timpul unui reporter era ceva scuzabil; ratarea unui titlu-bombă, nu.

Căscând alene, deschise computerul și tastă „Vatican” într-un motor de căutare. Când văzu numele reporterului care se ocupa de alegerile papale, chicoti în sinea ei. Era un tip nou, venit de curând de la o fițuică murdară din Londra și care urma să se ocupe de unele dintre subiectele mondene ale BBC.

Acum era, probabil, plictisit de moarte, așteptând o noapte întreagă pentru a înregistra spotul vieții lui, zece secunde în direct. În mod cert avea să-i fie recunoscător fiindcă-i întrerupea monotonia așteptării.

Tânăra copie numărul de telefon al reporterului de la Vatican și apoi, aprinzându-și o altă țigară, i-l comunică anonimului de la celălalt capăt al firului.

— Nu va reuși, spuse Vittoria, plimbându-se de colo-colo prin biroul papei. Chiar dacă o echipă a Gărzii Elvețiene va reuși să filtreze interferențele, va trebui să se afle practic *deasupra* containerului pentru a reuși să detecteze vreun semnal de la acesta. Și asta numai dacă recipientul este accesibil – neizolat de alte bariere. Dacă e închis în vreo cutie metalică, undeva, într-una dintre clădirile astea? Sau dacă e ascuns într-o conductă metalică de aerisire? Detectarea lui ar fi imposibilă. Și dacă în Garda Elvețiană s-a infiltrat într-adevăr cineva din afară? Cine ne poate asigura de corectitudinea căutărilor?

Șambelanul părea vlăguit:

— Și ce propuneți, doamnă Vetra?

„Dar nu e evident?” îi veni ei să strige, înfuriată. Dar se mulțumi să explice:

— Propun, domnule, să luați imediat și alte măsuri de precauție. Putem spera, prin absurd, că rezultatele căutărilor vor fi pozitive. Totuși, priviți pe fereastră. Îi vedeți pe toți acei oameni? Și clădirile acelea de dincolo de piață? Mașinile presei? Turiștii? Probabil că se află cu toții în raza de acțiune a exploziei. Trebuie să faceți ceva *acum*!

Il camerlengo înclină ușor din cap.

Vittoria se simțea frustrată. Olivetti îi convinsese pe toți că timpul era suficient, dar ea știa că, dacă vestea despre situația Vaticanului se răspândea, în numai câteva minute întreaga zonă avea să devină un furnicar de oameni. Mai văzuse o asemenea situație o dată, în fața Parlamentului Elvețian. În timpul unei amenințări cu bombă, complicată cu o luare de ostateci, mulțimea se adunase în jurul clădirii, pentru a vedea ce se mai întâmplă. În ciuda avertismentelor poliției cu privire la pericolul la care se expun, oamenii veneau în număr tot mai mare. Nimic nu atrage interesul mulțimilor mai mult decât tragedia umană.

— *Signore*, insistă Vittoria, omul care mi-a ucis tatăl se află pe aici, pe undeva. Fiecare celulă din trupul meu ar vrea să pornească imediat în urmărirea lui. Și totuși, eu stau în acest birou... fiindcă am o responsabilitate față de dumneavoastră. Și față de ceilalți. Sunt vieți omenești în pericol, *signore*. Mă auziți?

Șambelanul nu-i răspunse.

Vittoria își auzea inima bubuindu-i în piept. „De ce nu poate Garda Elvețiană să-l localizeze pe blestematul acela care a sunat? Asasinul este cheia! El știe unde se află antimateria... el știe unde sunt cardinalii! Prinde ucigașul și totul e rezolvat!”

Tânăra își dădu seama că riscă s-o ia razna - o situație stranie, pe care și-o amintea vag din copilărie, din anii de orfelinat: o frustrare pentru abordarea căreia nu avea instrumentele necesare. „Ai instrumente, își spuse, întotdeauna ai instrumentele necesare.” Fără rost, însă. Gândurile i se învâlmășeau în minte, sugrumând-o. Ea era un cercetător, un om care soluționa cele mai diverse probleme. Aceasta era însă o problemă fără soluție. „Ce date îți trebuie? Ce vrei?” Se îndemnă să inspire adânc, dar pentru prima dată în viața ei, nu reuși. Se sufoca.

Langdon simțea că-i vuiește capul și că se află undeva, la limita dintre rațional și irațional. Privi spre Vittoria și spre *camerlengo*, dar peste chipurile lor se suprapuneau imagini terifiante: explozii, îmbulzeala presei, camere de filmat, patru trupuri umane înfierate.

Satan... Lucifer... Aducătorul de lumină... Satan...

Își scutură capul pentru a scăpa de imaginile de coșmar. „Terorism bine calculat”, își aminti el, încercând să se agațe de elementele raționale. „Haos planificat!” Mintea îi zbură la un seminar pe care îl audiase cândva la Radcliffe, pe când studia simbolismul pretorian; de atunci percepția despre terorism i se schimbase în mod radical.

— Terorismul, afirmase profesorul, are un unic scop. Care este acesta?

— Uciderea oamenilor nevinovați? sugeră un student.

— Incorect. Moartea este doar *un produs secundar* al terorismului.

— O etalare a forței?

— Nu. Convingerile slabe nu există.

— Provocarea terorii?

— Exact. Simplu spus, obiectivul terorismului este acela de a crea teroare, frică. Teamă subminează încrederea în autorități. Slăbește dușmanul din interior... cauzând mișcări de masă. Terorismul nu este o expresie a furiei, ci o armă politică. Elimină fațada de infailibilitate a unui guvern și ai distrus încrederea poporului.

„Pierderea încrederii... a credinței...”

Asta să fie totul? Langdon se întreba cum va reacționa lumea creștină la vederea cardinalilor mutilați aidoma unor câini. Dacă puterea credinței nu-l putea apăra pe un slujitor al Domnului de uneltele Satanei, ce speranțe mai puteau avea restul oamenilor? Capul profesorului se învârtea mai rău acum... voci slabe se războiau în mintea lui: „Credința nu te apără. Medicamentele și airbag-urile... astea sunt lucrurile care te apără. Dumnezeu nu te apără. Inteligența, da. Iluminarea. Încrede-te în ceva care dă rezultate palpabile. Cât de mult a trecut de când n-a mai mers nimeni pe apă? Miracolele moderne aparțin științei... computere, vaccinuri, stații spațiale... chiar și miracolul divin al creației. Materie din nimic... Într-un laborator. Cine mai are nevoie de Dumnezeu? Nu! Știința e noul Dumnezeu!”

Vocea ucigașului îi răsună în minte: „La miezul nopții... o progresie matematică a morții... *sacrifici vergini nell' altare di scienza.*”

Apoi brusc, ca o mulțime împrăștiată de bubuitul unei arme, vocile se stinseră. Robert Langdon sări în picioare. Scaunul în care stătuse se răsturnă cu zgomot pe podeaua din marmură.

Vittoria și șambelanul se repeziră spre el:

— Mi-a scăpat, șopti Langdon uluit. Era chiar în fața ochilor mei...

— Ce ți-a scăpat? întrebă Vittoria. Langdon se întoarse spre tânărul preot:

— Părinte, de trei ani înaintez petiții acestui birou, solicitând să mi se acorde acces la Arhivele Vaticanului. Am fost refuzat de șapte ori.

— Domnule Langdon, îmi pare rău, dar nu mi se pare un moment potrivit pentru o asemenea solicitare.

— Am nevoie de acces imediat. Cei patru cardinali dispăruți. Cred că-mi voi putea da seama unde anume vor fi uciși.

Vittoria se holbă la el, sigură că nu înțelesese bine. Șambelanul avea o privire tulbure, ca și cum fusese ținta unei glume crude:

— Vă așteptați cumva să cred că această informație se află undeva, în *arhivele noastre*?

— Nu pot promite că o voi identifica în timp util, dar dacă-mi veți permite să intru...

— Domnule Langdon, eu trebuie să ajung în Capela Sixtină în patru minute. Arhivele se află de cealaltă parte a Cetății Vaticanului.

— Vorbești serios, nu-i așa? interveni Vittoria, privindu-l pe Langdon adânc în ochi și resimțindu-i parcă entuziasmul.

— Nu prea e momentul pentru glume! replică el. Tânăra se întoarse spre șambelan:

— Părinte, dacă există o șansă... o șansă cât de mică pentru a afla unde anume se vor petrece acele asasinate, vom putea încercui zonele și...

— Dar arhivele? insistă preotul. Cum ar putea conține ele vreun indiciu?

— Ar dura prea mult să vă explic. Dar dacă am dreptate, am putea folosi aceste informații pentru a-l prinde pe *Hassassin*.

Il camerlengo îl privi de parcă voia să-l creadă, dar nu putea.

— Cele mai sacre codice ale creștinismului se află în arhivele acelea. Comori pe care eu însumi nu sunt demn să le admir.

— Sunt conștient de acest lucru.

— Accesul este permis numai prin decret scris al curatorului și al Consiliului Bibliotecarilor din Vatican.

— *Sau*, insistă Langdon, prin mandat *papal*. Așa scria în fiecare răspuns negativ pe care curatorul mi l-a trimis.

Șambelanul încuviință tăcut:

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar, dacă nu mă înșel, mandatul papal este eliberat în *acest* birou. Din câte știu eu, în această seară dumneavoastră sunteți responsabil aici. Și ținând seama de circumstanțe...

Preotul scoase un ceas din buzunarul sutanei și îl privi. Când îi vorbi, Langdon nu sesiză în ochii lui decât profundul adevăr:

— Domnule profesor, sunt gata să-mi dau viața în această zi pentru salvarea Bisericii. Credeți cu adevărat că acel document se află aici? Și că ne poate ajuta să identificăm cele patru biserici?

— N-aș fi solicitat accesul în mod repetat, dacă n-și fi fost convins. Italia este destul de departe de Statele Unite pentru a călători aici așa, de-un moft, pe un salariu de profesor. Documentul la care mă refer este un vechi...

— Vă rog, îl întrerupse șambelanul. Iertați-mă! În acest moment mintea mea nu mai poate procesa alte detalii. Știți unde sunt amplasate arhivele?

Langdon simți un val de emoție:

— În spatele Porții Santa Ana.

— Impresionant! Majoritatea specialiștilor sunt convinși că se află dincolo de ușa secretă de după Tronul Sfântului Petru.

— Nu. Acolo este Archivio della Reverenda di Fabbrica di San Pietro. O eroare frecventă.

— Un bibliotecar docent îi însoțește totdeauna pe cei care intră, fără excepție. În această seară nu se mai află aici niciun docent. Dumneavoastră îmi cereți, de fapt, acces liber. Nici cardinalii noștri nu intră singuri acolo.

— Voi da dovadă de cel mai înalt respect și de grijă atentă față de documentele dumneavoastră. Bibliotecarii

nu vor vedea nicio urmă a trecerii mele prin arhive.

Undeva deasupra lor, clopotele Bazilicii San Pietro începură să sune. Șambelanul își verifică din nou ceasul:

— Trebuie să plec. După un moment de tăcere, îl măsură din ochi pe Langdon și adăugă: Voi trimite un membru al Gărzii Elvețiene să vă aștepte la arhive. Vă acord încrederea mea totală, domnule Langdon. Duceți-vă!

Profesorul rămăsese fără glas.

Tânărul preot părea să iradieze acum o stranie siguranță de sine. Întinse mâna și-i strânse umărul lui Langdon cu o forță surprinzătoare:

— Vreau să găsiți ceea ce căutați. Repede!

Arhivele Secrete ale Vaticanului sunt situate la capătul îndepărtat al Curții Borgia, pe culmea unei coline ce urcă de la Poarta Santa Ana. Ele adăpostesc peste douăzeci de mii de volume și se spune că aici se află adevărate comori, precum jurnalele lipsă ale lui Leonardo da Vinci și chiar cărțile nepublicate vreodată ale Bibliei.

Langdon străbătu în viteză Via della Fondamenta spre arhive, încă nevenindu-i să creadă că va fi primit înăuntru. Vittoria mergea alături de el, ținând pasul cu ușurință. Părul ei cu miros de migdale flutura lin în vânt, iar Langdon îi inspira parfumul. Gândurile începură să i-o ia razna și se strădui să le aducă pe făgașul normal:

— Îmi spui și mie ce căutăm? întrebă ea.

— O cârtică scrisă de un tip pe nume Galilei.

— Dar știi că nu te încurci! Ce-i în ea?

— Se presupune că în cuprinsul ei se află ceva numit *il segno*.

— "Semnul?"

— Semnul, indiciul, semnalul... depinde cum traduci.

— Semnul pentru *ce*?

— Pentru o locație secretă. Confreria *Illuminati* fondată de Galilei trebuia să se apere de Vatican și de aceea au stabilit aici, în Roma, un loc secret de întrunire, pe care l-au numit Biserica Iluminării.

— Cam obraznic să numești „biserica” un bârlog satanist! Langdon clătină din cap:

— Grupul înființat de Galileo nu era câtuși de puțin satanist. Din el făceau parte savanți care visau la iluminarea științifică. Locul de întrunire era doar unul în care să se poată reuni în siguranță pentru a discuta despre subiectele interzise de Vatican. Deși se știe că acest bârlog secret a existat, nimeni n-a aflat, nici până în ziua de azi, unde anume era el situat.

— Se pare că *Illuminati* știau să păstreze un secret!

— Cu certitudine! De fapt, niciodată n-au dezvăluit cuiva din afara confreriei unde anume se reuneau. Această precauție le asigura protecția, dar totodată ridica o dificultate când se punea problema recrutării de noi membri.

— Nu se puteau dezvolta dacă nu-și făceau publicitate, conchise Vittoria, mintea și pașii ei păstrând ritmul perfect.

— Exact. Vestea despre confreria lui Galilei a început să se răspândească pe la 1630, iar numeroși savanți din lumea întreagă porneau în veritabile pelerinaje secrete spre Roma, sperând să devină membri *Illuminati*... dornici să poată privi prin telescopul lui Galilei și să ia cunoștință de ideile maestrului. Din păcate însă, ca urmare a acelei discreții extreme, când ajungeau în Roma, oamenii de știință nu știau încotro să se îndrepte sau cu cine să vorbească fără a se trăda. *Illuminati* voiau noi membri, dar nu-și puteau permite să riște făcându-și cunoscut locul de întrunire.

— Pare a fi o *situazione senza soluzione*.

— Exact! O fundătură.

— Și atunci, ce-au făcut?

— Erau oameni de știință: au studiat problema și au găsit soluția. Una cu adevărat strălucită. *Illuminati* au creat un fel de *hartă* ingenioasă, care îi îndruma pe savanți spre sanctuarul lor.

Dintr-o dată pe chipul Vittoriei se așternu o expresie sceptică:

— Săgeți desenate pe zidurile caselor? Întrebă ea, încetinindu-și pașii.

— Oarecum, însă mult mai subtil. Harta consta într-o serie de indicii disimulate, amplasate în diverse locuri publice din oraș. Un indiciu te îndrumă spre următorul... și apoi spre celălalt... și așa mai departe, iar în final ajungeai la sanctuarul *Illuminati*.

Vittoria îl privi incredulă:

— Parcă ar fi o căutare a comorilor. Langdon râse ușor:

— Într-un fel, da, este. *Illuminati* numeau acest șir de indicii „Calea Iluminării” și toți cei care doreau să se alăture confreriei erau nevoiți s-o urmeze până la capăt. Ca un fel de test.

— Dar dacă Vaticanul ar fi vrut să-i găsească, n-ar fi fost suficient să urmeze pur și simplu seria de indicii?

— Nu. Calea era ascunsă. Ca un joc de puzzle construit în așa fel încât doar anumiți oameni să poată identifica indiciile, aflând astfel unde anume era ascunsă Biserica Iluminării. Confreria a dorit ca acest test să constituie, oarecum, o inițiere, funcționând nu doar ca o măsură de siguranță, ci și ca un element de triere, prin care doar cei mai iscusiți savanți să ajungă la sanctuar.

— Nu-mi vine să cred! În secolul al XVII-lea, clericii erau printre cei mai educați și cei mai cultivați oameni din lume. Dacă aceste indicii erau amplasate în locuri publice, cu certitudine la Vatican existau persoane capabile să le identifice.

— Sigur, replică Langdon, dacă *ei ar fi știut* despre acele indicii. Dar nu știau. Și nu le-au remarcat niciodată, fiindcă *Illuminati* le-au conceput în așa fel încât clericii să nu-și poată da seama ce sunt. Au folosit o metodă numită în simbolică „disimulare”.

— Camuflaj!

Langdon era impresionat:

— Cunoști termenul!

— *Dissimulazione*. Cea mai bună metodă de apărare a naturii. Încearcă să remarci un pește-trompetă care înoată în sus înotând vertical printre alge!

— Bun! reluă profesorul. *Illuminati* au utilizat același concept: au creat indicii care se pierdeau pe fundalul vechii Rome. Nu puteau folosi ambigrame sau simboluri științifice, fiindcă ar fi fost evidente și de aceea au apelat la un artist membru al confreriei – același maestru anonim care concepusese ambigrama-simbol „*Illuminati*” – și i-au cerut să realizeze patru sculpturi.

— Patru sculpturi *Illuminati*?

— Da, lucrări care să respecte două principii directoare. În primul rând, statuile urmau să arate la fel ca restul operelor de artă din Roma... astfel încât Vaticanul să nu bănuiască niciodată că ar aparține confreriei.

— Așadar, artă cu specific religios.

Langdon încuviință, din ce în ce mai incitat, și continuă într-un ritm accelerat:

— Cel de-al doilea principiu impunea ca sculpturile să respecte patru teme specifice. Fiecare trebuia să fie un tribut adus unuia dintre cele patru elemente ale științei.

— *Patru* elemente? Dar sunt peste o sută!

— În secolul al XVII-lea nu erau atâtea, îi reaminti profesorul. Primii alchimiști credeau că întregul univers este format din numai patru elemente: Pământul, Aerul, Focul și Apa.

Crucea precreștină, știa Langdon, era cea mai frecventă reprezentare a acestor patru elemente: patru brațe corespunzătoare aerului, focului, apei și pământului. Dincolo de asta, de-a lungul istoriei existaseră efectiv *zeci* de reprezentări simbolice ale celor patru elemente – ciclurile vieții pitagoreice, *Hong-Fan*-ul chinezesc, rudimentele masculin și feminin din filosofia jungiană, cvadrantele zodiacului... Chiar și musulmanii venerau cele patru elemente, deși în Islam ele sunt numite „pătrate, nori, fulgere și valuri”. Lui Langdon însă îi stârnise fiori totdeauna modul modern de aplicare a elementelor primordiale – cele patru grade mistice de inițiere absolută ale masonilor: Pământul, Aerul, Focul și Apa.

Vittoria părea uluită:

— Așadar, acest artist *Illuminati* a realizat patru opere de artă cu *aspect* religios, dar care erau, de fapt, un tribut adus Pământului, Aerului, Focului și Apei?

— Exact, răspuse Langdon, cotind pe Via Sentinel spre arhive. Lucrările se pierdeau în marea de opere de artă religioasă din Roma. Donându-le anonim anumitor biserici și apoi uzând de influența lor politică, membrii confreriei au facilitat amplasarea sculpturilor în patru biserici atent alese

de ei. Fiecare statuie constituia un indiciu... sugerând subtil direcția către următoarea biserică... unde aștepta un alt indiciu. Totul funcționa ca o cale ascunsă, disimulată sub forma artei religioase. Dacă un candidat *Illuminati* putea găsi prima biserică și indiciul pentru elementul Pământ, îl putea urma până la Aer, de acolo la Foc, apoi la Apă și, în cele din urmă, la Biserica Iluminării.

Vittoria părea din ce în ce mai derutată:

— Și toate astea au ceva de-a face cu prinderea asasinului *Illuminati*?

Langdon surise, scoțându-și asul din mânecă:

— Oh, da! *Illuminati* numeau aceste patru biserici cu un termen special: Altarele Științei.

— Îmi pare rău, dar asta nu-mi spune nim...

Vittoria se întrerupse brusc și, după o clipă, exclamă:

— *L' altare di scienza?* Asasinul *Illuminati* ne-a avertizat că-i va sacrifica pe cei patru cardinali pe altarele științei!

— *Patru cardinali*. Patru biserici. Patru altare ale științei.

Tânara îl privi împietrită:

— Vrei să spui că acele patru biserici în care vor fi sacrificați cardinalii sunt aceleași patru care marchează vechea Cale a Iluminării?

— Așa cred.

— Dar de ce să ne fi oferit ucigașul acest indiciu?

— De ce nu? îi replică Langdon. Foarte puțini istorici știu ceva despre cele patru sculpturi. Chiar și mai puțini sunt de părere că ele există cu adevărat. Iar amplasarea lor a rămas secretă timp de patru sute de ani! Nu mă îndoiesc că actualii *Illuminati* au considerat că pot păstra secretul încă cinci ore. În plus, ei nu mai au nevoie acum de acea cale! Ascunzătoarea secretă a dispărut, probabil, de mult. Astăzi trăiesc și ei în lumea modernă. Se întrunesc în consiliile de administrație ale băncilor, cinează la cluburi selecte, se relaxează pe terenuri de golf private... În seara asta, vor să-și facă public secretul. Acesta este momentul lor. Marea dezvăluire.

Langdon se temea însă că această dezvăluire va avea o

simetrie aparte, despre care încă nu pomenise nimic. „Cele patru simboluri.” Asasinul jurase că fiecare cardinal va fi înfierat cu un simbol diferit. „Ca dovadă că vechile legende sunt adevărate”, spusese el. Legenda celor patru ambigrame era la fel de veche ca și confreria însăși: pământul, aerul, focul, apa – patru cuvinte desenate perfect simetric. Exact ca și termenul *Illuminati*. Fiecare cardinal urma să fie înfierat cu unul din anticele elemente ale științei. Zvonul că aceste patru simboluri nu erau în italiană, ci în *engleză* constituia încă un punct de controversă în rândul istoricilor. Engleza părea o deviere aleatorie de la limba lor maternă... iar *Illuminati* nu făceau nimic la întâmplare.

Langdon coti pe aleea ce ducea spre clădirea arhivelor. Imagini fantomatice i se perindau prin minte. Urzeala *Illuminati* începea să-și dezvăluie grandoarea. Confreria jurase să rămână în subteran cât timp va fi nevoie, acumulând suficientă putere și forță de influență pentru a putea reieși la suprafață fără teamă și a-și duce cauza la îndeplinire în văzul întregii lumi. Deja *Illuminati* nu se mai ascundeau. Erau gata să-și arate puterea, confirmând faptul că mitul devenise realitate. Iar în această seară avea loc marea inaugurare.

— Iată și escorta noastră, spuse Vittoria, arătând spre un soldat al Gărzii Elvețiene care alerga de-a latul unei peluze, spre ușa clădirii.

Când îi văzu, soldatul se opri brusc și se holbă la ei, întrebându-se parcă dacă nu cumva are halucinații. Fără un cuvânt, se răsuci cu spatele la ei și își scoase stația de emisie-recepție. Aparent nevenindu-i să creadă, întrebă ceva prin intermediul aparatului. Lătratul furios care se auzea din stație era indescifrabil pentru Langdon, dar mesajul era clar. Soldatul ridică din umeri, închise stația și se întoarse spre ei, cu o expresie nemulțumită.

Nimeni nu rosti o vorbă când ei intrară în clădire. Trecând prin patru uși de oțel și alte două parolate, coborâră o scară lungă și ajunseră într-un hol cu două încuietori cu cifru.

Dincolo de o altă serie de porți electronice îi aștepta un culoar lung, la capătul căruia se aflau două uși masive de stejar, duble. Soldatul se opri, îi privi din nou și, bombănind abia auzit, se apropie de o cutie metalică fixată în zid. O descuie, o deschise și tastă un cod. Ușile începură să bâzâie și încuietoarea cedă.

Elvețianul se întoarse spre ei și le adresă primele cuvinte:

— Arhivele se află dincolo de această ușă. Mi s-a ordonat să vă escortez până aici și să mă întorc pentru o altă misiune.

— Plecați? întrebă Vittoria.

— Garda Elvețiană nu are acces la Arhivele Secrete. Dumneavoastră vă aflați aici numai deoarece comandantul meu a primit un ordin direct în acest sens de la *camerlengo*.

— Dar noi cum vom mai *ieși*?

— Securitate monodirecțională. Nu veți avea nicio problemă.

Aceasta fiind toată conversația, soldatul se răsuci pe călcâie și porni înapoi pe culoar.

Vittoria mai comentă ceva, dar Langdon n-o auzi. Nu mai vedea decât ușile duble din fața lui, întrebându-se ce secrete și ce mistere se aflau dincolo de ele.

Deși știa că nu are mult timp la dispoziție, șambelanul Carlo Ventresca mergea cu pași rari. Avea nevoie să rămână puțin singur pentru a-și aduna gândurile înaintea rugăciunii de deschidere. Se întâmplaseră atât de multe! Traversând singur coridoarele ce duceau spre aripa de nord, încercările ultimelor cincisprezece zile apăsau încă greu asupra umerilor săi.

Își urmase îndatoririle sfinte până la ultima literă.

Conform legilor Vaticanului, după moartea papei, șambelanul trebuia să confirme personal decesul, plasându-și degetele pe carotida pontifului, ascultându-i răsuflarea și apoi strigându-l pe nume de trei ori. Legea nu permitea o autopsie. Apoi sigilase dormitorul papal, distrusese inelul pontifical în formă de pește, împrăștiase cerneala folosită la sigiliile papale și organizase ceremonia funerară. Odată rezolvate aceste lucruri, începuse pregătirile pentru conclav.

„Conclavul, își spuse. Ultimul obstacol!” Una dintre cele mai vechi tradiții ale creștinătății. În prezent, fiindcă rezultatul ajunsese să fie cunoscut de obicei chiar dinainte de începerea conclavului, întregul proces era criticat ca fiind demodat – mai degrabă o comedie burlescă decât o alegere propriu-zisă. Totuși, șambelanul știa că aceasta era doar o neînțelegere. Conclavul nu se rezuma doar la o alegere, ci era un transfer antic, mistic, de putere. Tradiția era atemporală... discreția extremă, bucățelele de hârtie împăturite, arderea voturilor, amestecul unor vechi substanțe, semnalele de fum...

Străbătând Logiile Papei Grigore al XIII-lea, șambelanul se întrebă dacă Mortati intrase deja în panică. Remarcase, fără îndoială, absența celor patru *preferiti*. În lipsa lor, votarea putea dura toată noaptea. Numirea lui Mortati ca Mare Elector fusese o alegere bună; cardinalul era deschis

la minte și nu se sfia să-și spună răspicat părerea. În seara aceasta, conclavul va avea nevoie mai mult ca oricând de un lider.

Când ajunse în capătul Scării Regale, *il camerlengo* se opri o clipă cu senzația că se află în fața provocării vieții lui. Putea auzi chiar și de aici forfota din Capela Sixtină – conversațiile tensionate dintre cei o sută șaizeci și cinci de cardinali.

„O sută șaizeci și unu de cardinali!”, se corectă el.

Pentru o clipă, simți cum se prăbușește spre iad, printre oameni urlând, înghițit de flăcări, pe sub pietrele și sângele care curgeau din cer.

Apoi, tăcere.

Când copilul își reveni, se afla în Rai. Totul în jurul lui era alb. Lumina era pură și orbitoare. Deși unii ar fi putut spune că un copil de zece ani nu are cum să înțeleagă ce e raiul, micul Carlo Ventresca înțelegea foarte bine. Iar acum era în Rai. „Unde altundeva ar fi putut fi?” În unicul deceniu petrecut de el pe Pământ, copilul simțise deja măreția lui Dumnezeu – sunetul tunător al orgii, cupolele avântate spre cer, glasurile unite în cântec, vitraliile strălucind în auriu. Mama lui Carlo, Măria, îl ducea la slujbă în fiecare zi. Biserica era casa lui.

— De ce venim noi la slujbă chiar în fiecare zi? întrebase Carlo odată, deși frecvența nu-l deranja câtuși de puțin.

— Fiindcă așa l-am promis lui Dumnezeu, îi răspunsese mama lui. Și o promisiune făcută lui Dumnezeu este cea mai importantă dintre toate promisiunile. Niciodată să nu-ți încalci cuvântul dat Domnului.

Carlo îi promisese că n-o va face niciodată. O iubea pe mama lui mai mult decât pe oricine pe lume. Ea era îngerul lui sfânt. Uneori îi spunea *Maria benedetta* – „Maria cea binecuvântată” – deși ei nu-i plăcea deloc. Îngenunchea și el alături când ea se ruga, simțindu-i parfumul dulce al trupului și ascultându-i murmurul vocii, în timp ce-și rotea rozariul: „Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te lui Hristos pentru noi, păcătoșii. Acum și-n ceasul morții

noastre. Amin!”

— Unde este tatăl meu? o întreba Carlo câteodată, deși știa că tatăl lui murise înainte ca el să se nască.

— Dumnezeu este tatăl tău acum, îi răspundea ea de fiecare dată. Ești un copil al Bisericii.

Lui Carlo îi plăcea asta.

— Ori de câte ori ți-e teamă, spunea ea, amintește-ți că acum Dumnezeu este Tatăl tău. El te va apăra și va veghea asupra ta totdeauna. Domnul are *planuri mari* cu tine, Carlo.

Băiețelul știa că mama lui are dreptate; deja îl putea simți pe Dumnezeu în sângele lui.

„Sânge...”

Sânge curgând din cer!”

Liniște. Și apoi, Raiul.

Acest Rai - își dăduse Carlo seama când luminile orbitoare se stinseseră - era, de fapt, secția de terapie intensivă a Spitalului Santa Clara, de lângă Palermo. Carlo fusese unicul supraviețuitor al unui atac terorist cu bombă, ce distrusese capela în care el și mama lui participau la slujbă în timpul vacanței. Treizeci și șapte de oameni muriseră, inclusiv mama lui. Ziarele numiseră supraviețuirea lui „Miracolul Sfântului Francisc”. Pentru un motiv necunoscut, cu doar câteva clipe înainte a exploziei, Carlo plecase de lângă mama lui și intrase într-un alcov mai ferit, pentru a privi o tapiserie care-l înfățișa pe Sfântul Francisc.

„Dumnezeu m-a chemat acolo, își spusese el în cele din urmă. El a vrut să mă salveze.”

Durerea era chinuitoare. Încă o măi vedea pe mama lui îngenunchată, trimițându-i un sărut din vârful degetelor. Apoi, cu un zgomot asurzitor, trupul ei plăcut mirositor fusese sfârtecat. Încă mai simțea gustul *răului* uman. Sângele curgea din cer. Sângele mamei lui! Binecuvântata Maria!

„Dumnezeu te va apăra și va veghea asupra ta totdeauna”, îi spusese ea.

„Dar unde e Dumnezeu acum?!”

Apoi, ca o întruchipare lumească a adevărului rostit de mama lui, un preot venise la spital. Nu era un preot oarecare. Un episcop! Și se rugase pentru Carlo. Miracolul Sfântului Francisc! Când copilul își revenise, preotul aranjase ca el să locuiască într-o mică mănăstire de pe lângă catedrala în care predica episcopul. Astfel, Carlo trăise și învățase împreună cu călugării, ba chiar devenise băiatul de altar al protectorului său. Episcopul îi sugerase să urmeze școala publică, dar copilul refuzase. Nicăieri nu ar fi putut fi mai fericit decât în noua lui casă. Acum știa cu adevărat că trăiește în casa Domnului.

În fiecare seară, Carlo se ruga pentru mama lui.

„Dumnezeu m-a salvat pentru un motiv. Care este acel motiv?” se întreba el.

Când împlinise șaisprezece ani, conform legii italiene trebuia să facă doi ani de armată. Episcopul îi explicase că, dacă ar intra la seminar, ar fi scutit de această îndatorire. Dar Carlo îi răspunsese că, deși avea de gând să urmeze seminarul, voia să înțeleagă mai întâi ce e *răul*.

Episcopul nu înțelesese.

Dacă avea să-și petreacă viața în sânul Bisericii, luptând împotriva răului, încercase băiatul să-i explice, trebuia mai întâi să-l înțeleagă. Și ce loc ar fi fost mai potrivit pentru a înțelege răul, decât armata? Armata folosea arme și bombe. *Și o bombă o ucisese pe binecuvântata lui mamă!*

Episcopul încercase să-l convingă să se răzgândească, dar Carlo era hotărât.

— Ai grijă, fiul meu, îi spusese preotul. Și amintește-ți că Biserica te așteaptă la întoarcere.

Cei doi ani de armată fuseseră cumpliți. Băiatul își petrecuse copilăria în liniște și în reculegere. În armată însă, nu exista liniște. Zgomot continuu. Mașinării uriașe pretutindeni. Nicio clipă de pace sufletească. Deși soldații participau la slujba religioasă o dată pe săptămână, Carlo nu simțea prezența lui Dumnezeu în niciunul dintre colegii săi; mințile lor erau prea pline de haos pentru a-L zări pe

Domnul.

Băiatul ura această nouă viață a sa și voia să plece acasă. Dar era hotărât să reziste în continuare. Trebuia să înțeleagă răul. Refuzase să tragă cu arma, așa că militarii îl învățaseră să piloteze un elicopter sanitar. Carlo ura zgomotul și mirosurile, dar cel puțin așa se ridica în văzduh și putea fi mai aproape de mama lui din ceruri. Când i se spusese că antrenamentul de pilot includea și salturi cu parașuta, simțise că-l cuprinde groaza. Și totuși, nu avusese de ales.

„Dumnezeu mă va apăra”, se încurajase el.

Prima lui săritură cu parașuta fusese cea mai incitantă și mai plină de entuziasm experiență pe care o trăise în viața lui. Parcă zbura împreună cu Dumnezeu. Carlo nu se mai sătura acum... liniștea... plutirea... chipul mamei sale întrezărit în norii alburii... „Dumnezeu are planuri mari pentru tine, Carlo!” Când revenise din armată, intrase imediat la seminar.

Asta se întâmplase cu douăzeci și trei de ani în urmă.

Astăzi, în vreme ce cobora Scara Regală, șambelanul Carlo Ventresca se străduia să înțeleagă șirul de evenimente care îl adusesse la această răspântie teribilă.

„Lasă la o parte orice temeri, se îndemnă singur, și încredințează această noapte în mâinile lui Dumnezeu.”

Vedea deja masiva ușa de bronz a Capelei Sixtine, vegheată de patru membri ai Gărzii Elvețiene. Soldații descuiară ușa și o deschiseră. Înăuntru, toate capetele se întoarseră spre el. *Il camerlengo* privi marea de sutane negre și robe roșii din fața lui. De-abia acum înțelegea care era planul lui Dumnezeu. Soarta Bisericii era în mâinile sale.

Șambelanul își făcu semnul crucii și păși peste prag.

Reporterul BBC Gunther Glick stătea asudând în furgoneta parcată pe latura estică a pieții San Pietro și-l înjura pe redactorul său. Deși prima sa evaluare lunară fusese însoțită de superlative – muncitor, inteligent, eficient – iată-l acum, la Vatican, la „pânda-papii”. Știa bine că munca pentru BBC îi conferea mult mai multă credibilitate decât lucrul pentru o fițuică precum *British Tattler*, totuși nu așa înțelegea el munca de reporter.

Datoria lui era una simplă, jignitor de simplă, trebuia să stea aici, așteptând ca o grămadă de boșorogi să-l aleagă pe următorul boșorog-șef, după care să iasă din furgoneta asta și să înregistreze un spot „în direct” de cincisprezece secunde, având Vaticanul pe fundal.

„Grozav!”

Lui Glick încă nu-i venea să creadă că BBC-ul încă mai trimitea reporteri în teren pentru o asemenea bufonie. „Vezi cumva și vreuna dintre marile rețele de televiziune americane aici în seara asta? La naiba, nu!” Fiindcă băieții cei mari știau să-și facă treaba. Ei se uitau la CNN, făceau un scurt rezumat și apoi își filmau reportajul „în direct” în fața unui ecran gol, peste care suprapuneau apoi niște imagini mai vechi, pentru a-i da o tușă realistă. MSNBC folosea chiar vânt și ploaie artificială în studio, conferind reportajelor acea autenticitate de la fața locului. Telespectatorii nu mai vor adevăr; tot ce doresc e cât mai multă distracție.

Glick privi prin parbriz, simțindu-se cu fiecare minut ce trecea tot mai deprimat. Fortăreața imperială a Vaticanului se înălța în fața lui, parcă pentru a-i arăta ce puteau realiza oamenii când își puneau ceva în minte cu adevărat.

— Eu ce-am realizat în viața mea? se întrebă el cu glas tare. Nimic!

— În cazul ăsta, renunță! răsună o voce de femeie în

spatele lui.

Glick tresări. Uitase că nu e singur, se răsuci spre bancheta din spate, unde cameramanul său, Chinita Macri, ședea tăcută, ștergându-și ochelarii. Totdeauna își ștergea ochelarii. Chinita era negresă – deși prefera să i se spună afro-americană – puținel cam grasuță și inteligentă foc. Și avea grijă să nu te lase să uiți lucrul ăsta. Era o pipiță ciudată, dar Glick o plăcea. Iar acum chiar că simțea nevoia să schimbe o vorbă cu cineva.

— Care-i problema, Gunth? întreba ea.

— Ce facem noi aici?

Chinita continua să-și lustruiască ochelarii:

— Asistam la un eveniment interesant.

— Un grup de bătrânei încuiați în întuneric este interesant pentru tine?

— Știi că te paște iadul, nu-i așa?

— Sunt deja acolo!

— Ia spune-mi! Îl îndemnă Chinita, exact așa cum făcea mama lui.

— Vreau și eu să las ceva în urmă, să mă fac cunoscut.

— Ai scris pentru *The British Tattler*.

— Da, dar nimic răsunător.

— Ei, haide, am auzit eu că ai scris un articol exploziv despre viața sexuală secretă a reginei cu extratereștii.

— Mulțumesc!

— Ei, roata se întoarce! În seara asta ai să înregistrezi primele tale cincisprezece secunde de istorie.

Glick mârâi. Deja putea auzi vocea crainicei de la știri: „Mulțumesc Gunther, excelent reportaj”. Apoi crainica avea să treacă repede la buletinul meteo.

— Trebuia să fi încercat și eu pentru postul de crainic.

Macri izbucni în râs:

— Fără niciun pic de experiență? Și cu barba *asta*? Las-o baltă!

Glick își trecu mâna prin smocul de păr roșcat din bărbie:

— Mi se pare că-mi dă un aer mai inteligent.

Telefonul furgonetei începu să sune, îndepărtându-l de la

gândurile lui negre.

— Poate e de la redacție, spuse, dintr-o dată plin de speranță. Poate că vor un spot în direct!

— Despre povestea *asta*? Visezi, băiete!

Glick răspunse la telefon cu cea mai bună voce de crainic pe care o reuși:

— Gunther Glick, BBC, în direct de la Vatican.

Individul de la celălalt capăt al firului avea un puternic accent arab.

— Ascultă-mă cu atenție, spuse acesta. Sunt pe punctul de a-ți schimba viața.

Langdon și Vittoria erau singuri lângă ușile duble ce duceau spre sala interioară a Arhivelor Secrete. Decorațiunile erau un amestec bizar de covoare ce acopereau complet podeaua de marmură și camere video ce pândeau de lângă heruvimii sculptați pe plafon. „Renaștere Sterilă”, numi Langdon acest stil în sinea sa. Dincolo de colonada de la intrare se vedea o placă mică de bronz:

„ARCHIVIO VATICANO Curatore, Padre Jaqui Tomaso.”

„Părintele Jaqui Tomaso!” Langdon recunoscuse numele curatorului din scrisorile de refuz pe care le primise: „Stimate domnule Langdon, Cu regret vă scriu pentru a respinge...”

Cu regret...

„Aiurea!” De când preluase Jaqui Tomaso funcția de curator, Langdon nu întâlnise niciun american noncatolic căruia să i se acorde acces la Arhivele Secrete ale Vaticanului. *Il guardiàno*, îl numeau istoricii. Jaqui Tomaso era cel mai dur bibliotecar din lume.

Pășind pragul sălii interioare, Langdon se aștepta aproape să-l vadă pe părintele Jaqui în uniformă militară, cu casca pe cap, stând de pază cu mitraliera. Sala era însă pustie.

Liniște. Lumină difuză.

Archivio Vaticano! Unul dintre visurile vieții sale.

Încă din primul moment, se simți stânjenit, dându-și seama ce romantic incurabil era. Imaginea pe care și-o făurise despre această sala în atâția ani de așteptare era total greșită. Își imaginase rafturi prăfuite, pline până în tavan cu volume ferfenițite, preoți catalogându-le la lumina sfeșnicelor și a ferestrelor cu vitralii, călugări studiind vechi pergamente...

Nici pe departe!

La prima vedere, încăperea părea a fi un hangar imens cu luminile stinse, în care cineva construise vreo zece terenuri de *racquet-ball*. Desigur, Langdon știa ce anume erau cubiculele acelea de sticlă. Nu era deloc surprins să le vadă; umiditatea și căldura riscau să distrugă vechile pergamente, astfel că procesul de conservare impunea incinte ca acestea – galerii etanșe ce fereau cărțile de umiditatea și acizii prezenți în mod natural în aer. Langdon se mai aflate de multe ori în săli ermetic închise și niciodată nu se simțise în largul lui... nu-i plăcea ideea de a intra într-un container etanș, în care nivelul oxigenului era reglat de un bibliotecar.

Galeriile erau întunecate, fantomatice chiar, prost luminate de becuri slabe așezate la capătul fiecărui șir de rafturi. În bezna fiecărui cubicul, Langdon simțea parcă stafiile uriașe – șir după șir de rafturi încărcate de istorie. Era o colecție dată naibii!

Vittoria părea și ea năucită. Lângă el, privea în tăcere uriașele cuburi de sticlă.

Timpul era însă scurt și începu să caute cu privirea un catalog – un catastif masiv în care să fie înscrise toate volumele din arhivă. Nu văzu însă nimic altceva decât licărirea palidă a câtorva monitoare de computer.

— Se pare că au un Biblion. Indexul este computerizat.

— Asta ar grăbi mult căutările, răspuse Vittoria cu speranță în glas.

Langdon ar fi vrut să-i împărtășească entuziasmul, dar nu reușea. Se apropie de un monitor și începu să tasteze câteva cuvinte. Imediat își văzu temerile confirmate:

— Vechea metodă ar fi fost mai bună, spuse cu voce tare.

— De ce?

— Deoarece cărțile nu au parole de protecție. Îmi închipui că o fiziciană ca tine nu se pricepe să spargă coduri și parole.

Vittoria clătină din cap:

— Mă pricep la spart pahare, atâta tot.

Langdon trase adânc aer în piept și se întoarse spre straniul șir de galerii transparente. Se apropie de prima și își lipi fruntea de sticlă. În interiorul slab luminat se zăreau câteva siluete amorfe, pe care le recunoscuseră drept rafturi obișnuite, suluri de pergament și mese de studiu. Își ridică apoi ochii spre tăblițele de identificare de la capătul fiecărui șir. La fel ca în orice bibliotecă, acestea indicau conținutul respectivului șir. Langdon le trecu rapid în revistă, dându-le ocol pe dinafară sticlei protectoare: „PIETRO IL ERMITO... LE CROCIATE... URBANO II... LEVANT...”

— Sunt etichetate, spuse el, dar nu în ordinea alfabetică a autorilor. Nu era deloc surprins. Vechile arhive nu erau aproape niciodată aranjate alfabetic, deoarece mulți dintre autori erau necunoscuți. Nici titlurile nu puteau fi luate ca referință, fiindcă numeroase documente istorice erau doar fragmente de papyrus sau epistole fără titlu. Catalogarea se făcea de cele mai multe ori cronologic. În mod bizar însă, *aici* lucrările nu păreau a fi aranjate în ordine cronologică. Langdon simțea cum un timp prețios se scurge în zadar:

— Se pare că Vaticanul are propriul sistem.

— Ce surpriză!

Profesorul studie din nou etichetele. Documentele acopereau perioade de secole, dar toate cuvintele-cheie, își dădu el seama, erau interconectate.

— Cred că avem de-a face cu o clasificare tematică.

— Tematică? repetă Vittoria cu tonul incredul al omului de știință. Îmi pare inefficientă.

„De fapt, își spuse Langdon gânditor, s-ar putea să fie cea mai iscusită clasificare pe care am văzut-o vreodată.” Totdeauna își îndemnase studenții să disceamă tonurile și aspectele generale ale unei perioade artistice, în loc să se piardă în elemente de detaliu și date precise. Arhivele Vaticanului erau catalogate, aparent, conform aceleiași principiu. „Tușe largi...”

— Totul în această galerie, spuse el ceva mai încrezător, secole întregi de lucrări se referă la cruciade. Aceasta-i tema galeriei de aici.

Da, totul despre cruciade se afla acolo. „Relatări istorice, epistole, lucrări de artă, informații socio-politice, analize moderne. Totul la un loc... facilitând o mai profundă înțelegere a subiectului. Strălucit!”

Vittoria se încruntă:

— Dar o anumită informație poate face referire la *mai multe* teme simultan!

— De aceea au referințe încrucișate.

Și Langdon îi arată o serie de tăblițe colorate, amplasate printre lucrările de pe rafturi.

— Aceste semne indică documente secundare, așezate pe alt raft decât cel corespunzător temei principale.

— Perfect! exclamă ea, părând gata să renunțe.

Apoi își puse mâinile în șold și privi în jurul ei. După o clipă, privi spre Langdon:

— Așadar, domnule profesor, cum se cheamă chestia aceea a lui Galilei pe care o căutăm noi?

Langdon nu-și putu opri un zâmbet. Aproape că încă nu-î venea să creadă că se afla în această încăpere. „Este aici, își spuse. Undeva în întuneric, mă așteaptă.”

— Vino după mine!

Și porni cu pași repezi de-a lungul primei galerii, examinând tăblițele indicatoare ale tuturor rafturilor.

— Îți amintești când ți-am povestit despre Calea Iluminării? Cum își recrutau *Illuminati* noii membri prin intermediul unui test complex?

— Vânătoria comorilor, da.

— Problema cu care s-a confruntat confreria după amplasarea indiciilor era aceea că trebuia să spună într-un fel comunității științifice că această cale exista.

— Logic! Altfel, nimeni n-ar fi știut că trebuie s-o caute.

— Într-adevăr, și chiar dacă *ar fi știut* că exista, savanții nu ar fi avut habar de unde să înceapă. Roma e uriașă.

— Ai dreptate.

Langdon trecu la cealaltă galerie, citind tăblițele, în vreme ce vorbea.

— Cu aproximativ cincisprezece ani în urmă, împreună cu

câțiva istorici de la Sorbona am descoperit o serie de scrisori *Illuminati* în care existau numeroase referiri la *il segno*.

— La semn. Adică anunțul despre Calea Iluminării și despre locul în care aceasta începea.

— Da. Și de atunci, numeroși profesioniști, printre care și eu, au găsit alte referințe la *il segno*. Astăzi este aproape unanim acceptată teoria conform căreia indiciile există și că Galilei le-a comunicat comunității științifice din vremea lui, fără ca Vaticanul să aibă habar.

— Cum?

— Nu suntem siguri, dar cel mai probabil prin intermediul publicațiilor tipărite. De-a lungul anilor, Galilei a publicat numeroase cărți și broșuri.

— Pe care Vaticanul, în mod cert, le-a văzut. Pare cam riscant.

— Într-adevăr. Și totuși, *il segno* a fost distribuit.

— Și nimeni nu l-a identificat?

— Nu. Oricât de ciudat ar părea, peste tot acolo unde apar aluzii la *il segno* - jurnale masonice, vechi periodice științifice, epistole *Illuminati* - acestea iau de cele mai multe ori forma unui număr.

— 666?

Langdon zâmbi:

— De fapt, 503.

— Adică?

— N-am reușit să ne dăm încă seama ce înseamnă. Eu, unul, am devenit fascinat de numărul 503, încercând orice pentru a-i desluși semnificația - numerologie, referințe cartografice, latitudini.

Între timp, Langdon ajunsese la capătul galeriei, o ocoli și se grăbi să citească următorul șir de tăblițe, continuându-și explicațiile:

— Timp de mulți ani, singurul indiciu părea să fie faptul că 503 începe cu cifra 5... una dintre cifrele sacre ale confreriei. Se opri.

— Ceva îmi spune că recent ți-ai dat însă seama de

semnificație și că de aceea ne aflăm acum aici.

— Corect, replică profesorul, mândrindu-se un moment de munca sa. Ai auzit despre o carte a lui Galilei numită *Dialogo*?

— Desigur. Este celebră printre savanți ca fiind cea mai tare în domeniul științei.

„Cea mai tare” nu era chiar expresia pe care ar fi folosit-o Langdon, însă el știa ce voia Vittoria să spună. Între 1630 și 1635, Galilei intenționa să publice o carte în care să susțină modelul heliocentric al sistemului solar, propus de Copernic, dar Vaticanul nu a permis apariția cărții decât cu condiția ca savantul să includă, la fel de bine fundamentat, și modelul geocentric a-great de Biserică – un model despre care Galilei știa că este complet greșit. Însă nu a avut de ales și a fost nevoit să publice cartea oferind spațiu egal ambelor modele.

— După cum probabil știi, reluă Langdon, în ciuda acestui compromis, *Diálogo* a fost considerată eretică și Vaticanul l-a condamnat pe Galilei la arest la domiciliu.

— Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită!

— Așa e, surise profesorul. Totuși, Galilei era un om tenace. În timpul aceluși arest la domiciliu, a scris în taină o lucrare mai puțin cunoscută, pe care istoricii o confundă uneori cu *Diálogo*. Aceasta din urmă se numește *Discorsi*.

— Am auzit de ea. *Discurs asupra mareelor*.

Langdon se opri pentru o clipă, uimit că știa despre o publicație obscură care trata mișcarea planetelor și efectul ei asupra mareelor.

— Ei, exclamă Vittoria, ai uitat că vorbești cu un fizician italian al cărui tată îl venera pe Galilei?

Profesorul râse. Oricum, *Discorsi* nu era cartea pe care o căutau ei; concomitent cu aceasta, istoricii erau de părere că Galilei mai scrisese o altă broșură foarte puțin cunoscută, intitulată *Diagramma*. — *Diagramma della Verità*, spuse el. „Diagrama Adevărului”.

— De asta n-am auzit.

— Nu mă surprinde. *Diagramma* a fost cea mai secretă

lucrare a Savantului – un fel de tratat asupra unor date științifice pe care le considera reale, dar nu avea voie să le dea publicității. La fel ca unele dintre manuscrisele sale anterioare, *Diagramma* a fost scoasă clandestin din Roma de un prieten și publicată în taină, în Olanda. Broșura a devenit în scurt timp populară în cercurile lumii paraștiințifice ale vremii. Apoi Vaticanul a prins de veste și a început o campanie de ardere a cărților.

Vittoria îl privea intrigată:

— Și crezi că *Diagramma* conținea acele indicii? // *segno*? Informațiile despre Calea Iluminării?

— Prin *Diagramma* au fost ele comunicate celorlalți savanți. Sunt sigur de asta.

Langdon ajunsese la a treia galerie și începu să citească și aici tăblițele indicatoare:

— Arhiviștii caută de ani buni un exemplar din această lucrare. Dar pe fondul arderilor ordonate de Vatican și al rezistenței ei scăzute, broșura a dispărut de pe fața pământului.

— "Rezistență scăzută"?

— Arhiviștii clasifică documentele pe o scară de la unu la zece în funcție de integritatea lor structurală. *Diagramma* a fost tipărită pe hârtie de rogoz – subțire ca foița de țigară. Nu rezistă mai mult de un secol.

— De ce n-au tipărit-o pe ceva mai rezistent?

— Așa a vrut Galilei. Pentru a-i proteja pe discipolii săi. În acest fel, savanții prinși cu broșura o puteau arunca pur și simplu în apă și cartea se dezintegra. Era o găselniță grozavă pentru distrugerea probelor incriminatorii, însă un coșmar pentru arhiviști. Se crede că *un singur* exemplar din *Diagramma* a supraviețuit dincolo de secolul al XVIII-lea.

— Numai unul? bâigui Vittoria, privind înmărmurită în jurul ei. Și exemplarul acela se află *aici*?

— Confiscat de Vatican din Olanda la scurt timp după moartea lui Galilei. De ani de zile solicit acces aici pentru a-l vedea – de când mi-am dat seama ce conține.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Vittoria pătrunse între

celelalte galerii, citind restul de tăblițe indicatoare.

— Mulțumesc, spuse el. Caută acele tăblițe care au ceva de-a face cu Galilei, știință, savanți... Vei înțelege când vei vedea.

— Bine, dar încă nu mi-ai spus cum ți-ai dat seama că în *Diagramma* se ascundea acea informație. E ceva în legătură cu numărul pe care-l tot vedeai în epistolele *Illuminati*, 503?

— Da. Mi-a luat ceva vreme, dar într-un târziu am realizat că 503 e doar un cod. Care se referă la *Diagramma*.

Pentru o clipă, Langdon retrăi acel moment de neașteptată revelație: 16 august, cu doi ani în urmă. Stătea pe malul lacului, la nunta fiului unui coleg. În sunet de cimpoi, nuntașii își făcuseră apariția traversând lacul pe o barjă. Vasul era decorat cu flori și ghirlande, iar la prova se vedea desenat cu vopsea un număr scris cu cifre romane: DCII.

Nedumerit, Langdon îl întrebase pe tatăl miresei:

— Ce înseamnă acel 602?

— 602?!

— DCII este numeralul roman 602, spusese el, arătând barja.

Omul izbucnise în râs:

— Nu e un numeral roman! E numele barjei!

— DCII?

— Dick și Connie II.

Langdon simțise cum i se înroșesc urechile; Dick și Connie erau mirii. Barja fusese, în mod evident, botezată în cinstea fericitului cuplu.

— Dar ce s-a întâmplat cu DCI? întrebase el.

— S-a scufundat ieri în timpul repetiției generale.

Fusese rândul lui Langdon să râdă:

— Îmi pare rău să aud asta.

Apoi căzuse pe gânduri, cu ochii la barjă. „DCII, își spusese el, ca un QEII în miniatură.” În clipa următoare își dăduse seama. Acum se răsuci spre Vittoria:

— Așa cum am menționat, 503 e un cod – un truc prin

care *lUuminati* voiau să ascundă ceea ce, inițial, trebuia să fie un numeral roman. Scris cu cifre romane, 503 este...

— DIII.

— Ești rapidă! Te rog să-mi spui că nu faci și tu parte dintre *lUuminati*!

Ea râse:

— Folosesc cifrele romane pentru a codifica straturile pelagice.

„Desigur, mormăi Langdon neauzit, era la mintea cocoșului!”

— Și ce înseamnă DIII?

— DI, DII și DIII sunt abrevieri foarte vechi. Erau folosite de savanții de odinioară pentru a face deosebirea între documentele lui Galilei, pentru că se făceau confuzii frecvente.

Vittoria trase aer în piept:

— *Diàlogo... Discorsi... Diagramma*.

— D-1, D-2 și D-3. Toate științifice. Toate controversate. 503 este DIII. *Diagramma*. Cea de-a treia carte a sa.

— Dar un lucru tot nu se potrivește. Dacă acest *segno*, acest indiciu, această informare despre Calea Iluminării se afla cu adevărat în *Diagramma* lui Galilei, cum de n-a văzut-o și Vaticanul când a confiscat toate exemplarele?

— Poate că a văzut-o, dar nu și-a dat seama. Îți amintești de indiciile *lUuminati*? Obiecte ascunse la vedere...? Disimulare...? Se pare că *il segno* era încifrat în mod similar – foarte vizibil. Invizibil însă pentru cei care nu-l căutau și tot invizibil pentru cei care *nu-l înțelegeau*.

— Adică?

— Adică Galilei l-a ascuns bine. În conformitate cu datele istorice, *il segno* era reprezentat în ceea ce *lUuminati* numeau *lingua pura*.

— Limba pură?

— Da.

— Cu alte cuvinte, matematica.

— Așa cred și eu. Pare, totuși, evident. La urma urmei, Galilei era om de știință și scria pentru oamenii de știință.

Matematica ar fi fost „limbajul” logic pe care l-ar fi folosit pentru a-și codifica semnul. Broșura este intitulată *Diagramma*, deci diagramele matematice pot face și ele parte din acest cod.

În vocea Vittoriei se întrezărea speranța:

— Bănuiesc că Galilei a creat un soi de cod matematic pe care clerul nu l-a remarcat.

— Nu pari prea convinsă.

— Nu sunt fiindcă nici *tu* nu ești. Dacă ai fost atât de sigur cu privire la DIII, de ce n-ai publicat nimic referitor la acest lucru? Dacă ai fi făcut-o, cineva care ar fi avut acces la Arhivele Vaticanului, ar fi venit aici și ar fi verificat deja *Diagramma*.

— N-am vrut să public nimic. Am lucrat din greu pentru a descoperi acea informație și...

Se întrerupse, stânjenit.

— Voiai *gloria*!

— Dintr-un punct de vedere, da, spuse el, roșind ușor. Numai că...

— Nu trebuie să te jenezi! Doar vorbești cu un om de știință! Publicăm sau pierim! Noi la CERN spunem: „Demonstrăm sau ne sufocăm”.

— Nu voiam doar întâietatea. Mă îngrijora faptul că, ajunse în niște mâini nepotrivite, informațiile despre *Diagramma* ar fi riscat să dispară.

— Mâinile nepotrivite fiind cele ale Vaticanului?

— Nu susțin că sunt nepotrivite în sine, dar Biserica a luat totdeauna în derâdere amenințările *Illuminati*. La începutul secolului XX, Vaticanul a mers până într-acolo, încât a declarat că *Illuminati* nu este decât produsul unei imaginații prea bogate. Clerul era de părere – și, poate, pe bună dreptate – că ultimul lucru de care aveau nevoie creștinii era să afle că exista o mișcare anticreștină extrem de puternică, infiltrată în finanțe, politică și învățământ.

„Folosește timpul prezent, Robert, își aminti el singur. EXISTĂ o forță anticreștină foarte puternică, infiltrată în finanțe, politică și învățământ.”

— Deci, crezi că Vaticanul ar fi ascuns toate dovezile referitoare la amenințarea *Illuminati*?

— Posibil. Orice amenințare, reală sau imaginară, subminează încrederea în forța Bisericii.

— Încă o întrebare. Vittoria se întoarce spre el și îl privi lung, de parcă ar fi fost cine știe ce arătare: Vorbești *serios*?

— Cum adică?

— Adică, *ăsta* este planul tău de salvare în situația de față?

Langdon nu-și dădea seama dacă în ochii ei se oglindește doar un sentiment de milă amestecata cu amuzament sau teroare pură.

— Te referi la găsirea *Diagrammei*? Întrebă el, confuz.

— Mă refer la găsirea *Diagrammei*, la identificarea unui semn vechi de patru sute de ani, la descifrarea unui cod matematic și la parcurgerea unui drum marcat de un șir de vechi opere de artă pe care numai cele mai strălucite minți ale istoriei au reușit să le recunoască... și toate astea în următoarele patru ore!

Langdon ridică din umeri:

— Sunt gata să accept și alte sugestii.

Robert Langdon se afla în dreptul galeriei cu numărul 9 și citea etichetele de pe rafturi: „BRAHE... CLAVIUS... COPERNIC... KEPLER... NEWTON...”

Parcurgând numele încă o dată, brusc se simți alarmat. „Aceștia sunt oamenii de știință... dar unde e Galilei?”

Se întoarse spre Vittoria, care verifica galeria alăturată.

— Am găsit tema, dar nu și pe Galilei.

— Nu, nici eu, răspunse ea în timp ce trecea la galeria următoare. Aici e! Dar sper că ți-ai adus ochelarii, fiindcă lui îi este dedicată *toată* galeria asta.

Profesorul se apropie în fugă, Vittoria avea dreptate. Toate tăblițele indicatoare din galeria 10 purtau același nume: „IL PROCESSO GALILEANO”.

Langdon fluieră uimit, dându-și seama de ce savantului îi fusese dedicată o galerie întreagă.

— Procesul lui Galilei! șopti el privind prin sticla protectoare rândurile de manuscrise. Cea mai scumpă și cea mai îndelungată acțiune judiciară din istoria Vaticanului. Paisprezece ani și șase sute de milioane de lire cheltuite! Și totul se află aici.

— ”Câteva” documente juridice!

— Cred că avocații nu s-au schimbat prea mult de-a lungul secolelor.

— Nici rechinii n-au făcut-o!

Langdon se apropie de un buton galben amplasat pe partea laterală a galeriei. Îl apăsă și în interior se aprinseră un șir de becuri. Lumina era de un roșu întunecat și transforma cubul de sticlă într-o casetă purpurie... un labirint de rafturi înalte până sub plafon.

— Dumnezeu! exclamă Vittoria. Ne bronzăm sau lucrăm?

— Pergamentul se decolorează și de aceea iluminarea în galerii se face totdeauna cu lumină întunecată.

— Poți s-o iei razna acolo, înăuntru!

„Sau mai rău”, își spuse profesorul, îndreptându-se spre unica intrare a galeriei.

— Un mic avertisment: oxigenul este un oxidant puternic; prin urmare, în galerii nivelul său e foarte scăzut. În interior este un vid parțial. Respirația ne va fi îngreunată.

— Ei, dacă niște cardinali bătrâni supraviețuiesc, vom izbuti și noi!

„Da, să sperăm că vom fi atât de norocoși!”

Intrarea în galerie se făcea printr-o ușă electronică turnantă. Langdon remarcă dispunerea obișnuită a celor patru butoane de acces pe tocul interior al ușii, câte unul pentru fiecare compartiment. Când se apăsa pe buton, ușa era acționată și schița o jumătate de rotație, apoi se oprea scurt – o procedură standard, menită să mențină atmosfera din interior.

— După ce intru eu, îi explică Langdon, apasă butonul și vino după mine. Înăuntru umiditatea este de numai opt procente, așa că obișnuiește-te să respiri cu gura uscată.

Acestea fiind zise, păși în compartimentul rotativ și apăsa pe buton. Ușa bâzâi sonor și începu să se rotească. Urmând-o, Langdon își pregăti corpul pentru șocul fizic pe care îl suferea întotdeauna în primele secunde petrecute într-un spațiu închis ermetic. Intrarea într-o galerie etanșă semăna cu trecerea bruscă de la altitudine zero la șase sute de metri adâncime. Greața și amețelile erau obișnuite în aceste circumstanțe. „Vezi dublu și pici jos”, își aminti el refrenul arhiviștilor. Simți cum îi pocnesc urechile. Cu un șuierat, ușa se mai roti o dată și încremeni.

Era înăuntru.

Încă din primul moment își dădu seama că aerul era mai rarefiat decât se așteptase. Vaticanul își lua deci arhivele mai în serios decât alții. Langdon încercă să-și controleze senzația de sufocare și își relaxa cutia toracică, astfel ca plămânii să i se dilate. Senzația de apăsare trecu repede. Iată că turele lui zilnice de bazin tot îi foloseau la ceva. Respirând mai normal acum, privi în jurul său. În ciuda

pereților transparenți, el resimțea anxietatea cunoscută. „Sunt închis într-o cutie, își spuse. Într-o cutie roșie ca sângele.”

Ușa bâzâi în spatele lui și Vittoria intră. În clipa în care păși în galerie, ochii începură să-i lăcrimeze, iar respirația i se accelera.

— Ai puțină răbdare, îi spuse Langdon. Dacă amețești, apleacă-te!

— Mă... simt... șopti ea, de parcă... aș face scufundări... cu o proporție greșită... de oxigen.

Profesorul așteptă ca ea să se obișnuiască, fără să se îndoiască de acest lucru. Vittoria Vetra era într-o formă fizică excepțională – spre deosebire de o fostă absolventă de la Radcliffe pe care o însoțise el odată în arhivele ermetice ale Bibliotecii Widener. La sfârșit, fusese nevoit să-i facă respirație gură la gură bieteii femei, care aproape că-și înghițise proteza dentară.

— Te simți mai bine?

Vittoria înclină din cap, în semn că da.

— Eu am zburat cu blestematul vostru de avion spațial, așa că acum mă răzbun, glumi el.

Ea surâse:

— *Touché!*

Langdon căută în cutia de lângă ușă și scoase câteva mănuși albe de bumbac.

— Ținută oficială? întrebă Vittoria.

— Pentru aciditatea pielii. Nu putem atinge vechile documente fără mănuși. Ia-ți o pereche!

— Cât timp mai avem? întrebă ea, în vreme ce-și punea mănușile. Langdon își verifică ceasul cu Mickey Mouse:

— A trecut de ora șapte.

— Trebuie să găsim chestia aceea în mai puțin de o oră.

— De fapt, nu avem chiar atât de mult timp, răspunse el, arătându-i un filtru de aerisire de deasupra capului. În mod normal, când cineva se află înăuntru, curatorul pune în funcțiune sistemul de reoxigenare. Astăzi însă, nu. După douăzeci de minute, amândoi vom rămâne fără aer.

Cu toată lumina roșie din încăpere, paloarea bruscă a Vittoriei era vizibilă.

Profesorul zâmbi și își netezi mănușile:

— Demonstrăm sau murim, doamnă Vetra. Mickey ticăie de zor!

Gunther Glick, reporterul BBC, se holbă timp de zece secunde la telefonul din mână sa înainte de a-l închide. Chinita Macri îl privea lung de pe bancheta din spate a furgonetei:

— Ce s-a întâmplat? Cine era?

Glick se întoarse spre ea, ca un copil care tocmai a primit din greșeală o jucărie și se teme că i-o va lua altul:

— Am primit un pont, suse el. Ceva se petrece la Vatican.

— Se numește „conclav”, ricană Chinita. Ce mai pont!

— Nu, altceva. *Ceva tare!*

„Oare informația primită era chiar adevărată?” Glick simți un val de rușine când își dădu seama cât de mult se ruga să fie adevărată.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că patru cardinali au fost răpiți și urmează să fie uciși în patru biserici diferite în seara asta?

— Aș zice că ai fost luat în balon de vreun amic de la birou cu un simț al umorului cam bizar.

— Și dacă aș mai adăuga că ni se va comunica locul exact al primei execuții?

— Aș vrea să știu cu cine ai vorbit.

— Nu mi-a spus.

— Și dacă doar mânca rahat?

Cinismul Chinitei era ceva de așteptat, dar ea uita că țicniții și mincinoșii fuseseră specialitatea lui la *British Tattler*, vreme de un deceniu. Or tipul care îl sunase nu era nici țicnit, nici mincinos. Cuvintele lui erau teribil de reale. Logice: „Am să te sun din nou chiar înainte de ora opt, ca să-ți spun unde va avea loc primul omor. Imaginile pe care le vei filma te vor face celebru.” Când Glick îl întrebase de ce-i oferă lui asemenea informații, răspunsul primit fusese la fel de rece ca și accentul arab al individului: „Presa este brațul drept al anarhiei”.

— Mi-a mai spus ceva, adăugă reporterul pe un ton mai ridicat.

— Ce? Că Elvis Presley tocmai a fost ales papă?

— Intră, te rog, în baza de date a BBCului. Vreau să văd ce s-a mai scris despre tipii ăștia.

— Ce tipi?

— Fă-mi pe plac!

Macri oftă și făcu întocmai:

— O să ne ia un minut.

Mintea lui Glick o luă la galop:

— Individul a vrut neapărat să știe dacă am cu mine și un cameraman.

— Videograf!

— Și dacă putem transmite în direct.

— Unu virgulă cinci trei șapte megaherzi. Despre ce-i vorba?

Se auzi piuitul bazei de date.

— Bun, am intrat. Ce anume căutăm?

Glick îi spuse termenul.

Macri ridică ochii spre el și îl privi mirată:

— Sper din tot sufletul că glumești!

Organizarea internă a galeriei 10 nu era atât de logică pe cât sperase Langdon, iar manuscrisul *Diagrammei* nu părea a fi așezat alături de celelalte publicații similare ale lui Galilei. Fără acces la clasificarea computerizată și fără un reper de referință, nu puteau face prea multe.

— Ești sigur că *Diagramma* se află aici? Întrebă Vittoria.

— Da. Apare atât în *Ufficio della Propaganda delle Fede...*

— Bine. Dacă ești sigur...

Ea se îndreaptă spre stânga, iar el la dreapta.

Langdon începu să caute. Avea nevoie de toată voința sa pentru a nu se opri și a citi fiecare manuscris pe lângă care trecea. Colecția era impresionantă: *Probatorul... Mesagerul înstelat... Observații Asupra petelor solare... Scrisoare către Marea Ducesă Christina... Apologia pro Galileo...* Și așa mai departe.

Ajunsa la capătul galeriei, Vittoria găsi ceva. Cu vocea sugrumată, strigă:

— *Diagramma della Verità!*

Langdon se repezi prin labirintul roșiatic spre ea:

— Unde?

Ea îi arată și profesorul își dădu imediat seama de ce nu găsisese nimic mai devreme. Manuscrisul nu se afla pe vreun raft, ci într-o casetă cu volume in-folio. De obicei așa se păstrau paginile nelegate. Eticheta de pe casetă nu lăsa loc de dubii cu privire la conținut:

„*DIAGRAMMA DELLA VERITA Galileo Galilei, 1639.*”

Langdon căzu în genunchi, în vreme ce inima îi bătea frenetic:

— *Diagramma...* Bravo! Ajută-mă să scot caseta asta.

Vittoria îngenunche lângă el și împinseră amândoi. Suportul de metal pe care era așezată caseta alunecă spre ei, scoțând la iveală partea de sus a conținutului.

— Nu e încuiată? se miră tânăra la vederea ivărului simplu.

— Niciodată. Uneori documentele trebuie evacuate în mare viteză. În caz de inundație sau de incendiu.

— Atunci, deschide-o!

Langdon nu mai avea nevoie de alte îndemnuri. Visul său de o viață se afla chiar în fața lui, aerul se rarefia cu fiecare clipă, așa că nu era vreme de zăbovit. Trase ivărul și dădu capacul la o parte. Înăuntru, pe fundul casetei, se afla un fel de buzunar din pânză groasă, neagră. Permeabilitatea la aer a pânzei era vitală pentru conservarea conținutului. Apucând buzunărelul cu ambele mâini și ținându-l orizontal, Langdon îl scoase din casetă.

— Mă așteptam la un cufăr cu comori, spuse Vittoria, dar seamănă mai degrabă cu o față de pernă.

— Vino după mine.

Ținând săculețul în fața lui, ca pe o ofrandă de preț, profesorul se apropie de masa de studiu aflată în mijlocul galeriei. Deși această amplasare centrală era menită să reducă efortul de deplasare a documentelor, cercetătorii apreciau intimitatea pe care le-o ofereau șirurile de rafturi din jur. În marile arhive ale lumii aveau loc marile descoperiri și nici unui savant nu-i plăceau privirile curioase, peste umărul său ale rivalilor.

Langdon așează săculețul pe masă și îi desfăcu șnurul. Căutând în cutia cu instrumente a arhiviștilor, găsi penseta dublată cu fetru, poreclită „chimval de deget” – o pensetă mare, prevăzută la capete cu niște discuri. Pradă unui entuziasm ce creștea de la o secundă la alta, Langdon încercă pentru o clipă teama că se va trezi dintr-un moment în altul în biroul său de la Harvard, cu un teanc de lucrări de corectat. Inspirând adânc, deschise buzunărelul și, cu degetele tremurându-i în mânușile de bumbac, introduse penseta.

— Liniștește-te, șopti Vittoria. E hârtie, nu plutoniu!

Langdon glisă penseta de-a lungul filelor din interior, având grijă să aplice o presiune egală. Apoi, în loc să tragă

documentele afară, le țin în loc cu penseta și îndepărtă săculețul – procedura standard pentru a evita pe cât posibil vătămarea filelor. Abia după ce eliberă complet documentele și aprinse sursa de lumină întunecată de dedesubt putu să respire din nou.

Vittoria arăta ca o fantomă, învăluită în lumina stranie care venea de sub masa de sticlă.

— File micuțe, șopti ea impresionată.

Profesorul încuviință tăcut. Teancul de file semăna cu niște foi desprinse dintr-un roman de dimensiuni foarte reduse. Cea de deasupra era o copertă ornamentată cu cerneală, pe care se zăreau titlul, data și numele lui Galilei, scris chiar de mâna savantului.

Într-o frântură de secundă, Langdon uită de spațiul închis, de oboseală și de evenimentele cumplite care îl aduseseră până aici. Nu mai putea decât să privească, fascinat. Întâlnirile de gradul trei cu istoria îl aduceau totdeauna într-o stare de tulburare reverențioasă... de parcă l-ar fi văzut pe da Vinci trasând ultimele tușe ale Giocondei.

Papirusul îngălbenit nu lăsa loc de îndoială în privința vechimii și a autenticității sale, dar dacă lăsați la o parte inevitabila decolorare, documentul era într-o stare extraordinară. „O ușoară albire a pigmentului. O rărire nesemnificativă a pergamentului. Dar în rest... perfect conservat.” Langdon studie scrisul ornat de pe copertă, ochii îi lăcrimau din cauza lipsei de umiditate. Vittoria nu scotea o vorbă.

— Dă-mi o spatulă, te rog, îi ceru el, arătându-i o tăviță cu instrumente de lucru din inox.

Când i-o întinse, profesorul își trecu degetele peste ea pentru a îndepărta electricitatea statică și, foarte atent, o introduse sub copertă. Apoi, ridicând ușor spatula, deschise volumul.

Prima pagină era scrisă de mână – o caligrafie minusculă, stilizată, aproape ilizibilă. Langdon își dădu imediat seama că pe pagina respectivă nu erau nici diagrame, nici numere;

era un eseu.

— Heliocentricitatea, spuse Vittoria, traducând titlul primului in-folio, apoi parcurse repede textul. Se pare că Galilei a renunțat definitiv la modelul geocentric. Era în italiana veche totuși, așa că nu se aștepta la o traducere prea bună.

— Las-o baltă! Noi căutăm ceva din domeniul matematicii. Limbaj pur.

Folosind spatula, trecu la pagina următoare. Nici formule matematice, nici diagrame; simți cum mâinile încep să-i transpire în mânuși.

— "Mișcarea planetelor", traduse Vittoria titlul.

Langdon se încruntă. În oricare altă zi, ar fi fost de-a dreptul încântat să poată citi totul; în mod incredibil, modelul actual al NASA privind orbitele planetare era aproape la fel cu ideile originale ale lui Galilei.

— Nu e matematică, declară Vittoria. Vorbește aici despre mișcările retrograde și orbitele eliptice sau ceva de genul ăsta.

„Orbite eliptice!” Profesorul își aminti că problemele juridice serioase ale lui Galilei începuseră atunci când descrisese mișcările planetelor ca fiind eliptice. Vaticanul preamărea perfecțiunea cercului și de aceea insistase că mișcările cerești nu puteau fi decât circulare. Confreria lui Galilei însă considera că și în elipsă există aceeași perfecțiune, apreciind dualitatea matematică a celor două puncte focale. Elipsa *Illuminati* este și astăzi frecvent întâlnită în decorațiunile masonice.

— Următoarea, ceru Vittoria.

Langdon întoarse pagina.

— Fazele Lunii și marea”, spuse ea.

Fără numere, fără diagrame. O altă pagină. Nimic. Parcurseră astfel vreo zece pagini. Nimic! Nimic! Nimic!

— Credeam că tipul ăsta a fost matematician! Aici e numai text!

Profesorul simți că nu mai poate respira; speranțele începuseră și ele să dispară. În teancul de file mai

rămăseseră doar câteva.

— Nu-i nimic aici, conchise Vittoria. Matematică, deloc. Câteva date, câteva cifre banale, dar nimic care să semene a indicație.

Langdon răsfoi și ultimul in-folio și suspină. Și acesta era tot un eseu.

— Scurtă carte! exclamă fiziciană. El încuviință tăcut.

— *Merda*, cum spunem noi în Roma.

„Rahat”, traduse Langdon ca pentru sine. Chipul lui oglindit în sticla mesei părea că-și bate joc de el, ca și imaginea reflectată dimineață, în fereastra casei sale. „O fantomă îmbătrânită!”

— Dar *trebuie* să fie ceva! exclamă el și disperarea răgușită din propria voce îl surprinse. // *segno* este aici, undeva! Știu sigur!

— Poate că ai greșit în privința DIII...

Langdon se întoarse și o fixă cu privirea.

— Bine, cedă ea, chestia cu DIII este perfect logică. Dar poate că semnul acela nu este matematic.

— *Lingua pura*. Ce altceva ar putea fi?

— Artă?

— Dar nu există nici diagrame, nici imagini în carte!

— Tot ce știu este că *lingua pura* se referă la altceva decât la limba italiană. Matematica mi se părea o alegere logică.

— Sunt de acord cu tine.

Langdon refuza să se recunoască învins atât de repede:

— Numerele sunt scrise, probabil, în cuvinte. Matematica trebuie să fie nu sub formă de ecuații, ci de text.

— Ne va lua ceva timp să citim toate paginile acelea.

— Tocmai timpul ne lipsește. Va trebui să ne împărțim munca, conchise el, refăcând teancul inițial de file. Eu știu suficientă italiană pentru a identifica numerele.

Folosind spatula, tăie teancul ca pe un pachet de cărți și împinse primele șase pagini în fața Vittoriei:

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Sunt sigur.

Vittoria se aplecă și întoarse prima filă cu mâna.

— Spatula! strigă Langdon, luând un alt instrument din tăviță și întinzându-i-l. Folosește spatula!

— Dar port mănuși! bombăni ea. Ce rău le pot face?

— Folsește spatula! Vittoria se supuse.

— Te simți și tu cum mă simt eu?

— Încordat?

— Nu. Fără aer.

Da, și el respira din ce în ce mai greu. Aerul se rarefia mai rapid decât își închipuise. Trebuiau să se grăbească mai tare. Enigmele arhivistice nu constituiau o noutate pentru el, dar de obicei avea la dispoziție mai mult de câteva minute pentru a le rezolva. Fără a mai rosti vreun cuvânt, se aplecă și începu să citească prima pagină din jumătatea sa de teanc.

„Arată-te, pentru numele lui Dumnezeu! Arată-te!”

Undeva în adâncurile Romei, umbra coborî o rampă de piatră și intră într-un tunel subteran. Vechiul pasaj era luminat numai de torțe, aerul era greu și înfierbântat. Undeva sus, vocile înspăimântate ale unor bătrânei strigau în van, doar ecoul le răspundea.

Când coti pe culoar, îi văzu: exact la fel cum îi lăsase: patru bătrâni îngroziți, închiși în dosul unor bare de fier ruginit, într-o nișă de piatră.

— *Qui êtes-vous?* Cine ești? întrebă unul dintre ei în franceză. Ce vrei să faci cu noi?

— *Hilfe!* Ajutor! strigă altul în germană. Dă-ne drumul de aici!

— Știi cine suntem? întrebă altul într-o engleză cu accent spaniol.

— Liniște! ordonă vocea aspră.

Cel de-al patrulea prizonier, un italian tăcut și gânditor, își aținti privirile în ochii întunecați și goi ai răpitorului, putând să jure că tot ce vedea acolo era chiar iadul. „Dumnezeu să ne ajute”, murmură ca pentru sine.

Ucigașul se uită la ceas și apoi își întoarse privirea spre prizonieri.

— Și acum, spuse el, cine va fi primul?

În Galeria 10 a Arhivelor Vaticanului, Robert Langdon recita numere în italiană, în vreme ce parcurgea în viteză manuscrisele: „*Mille... centi... uno, due, tre... cinquanta*. Am nevoie de o referință numerică, ceva, la naiba!”

Când ajunse la finele volumului, ridică spatula pentru a întoarce pagina. Încercând să alinieze lama acesteia pe fila următoare, mâna începu să-i tremure. Câteva minute mai târziu, își dădu seama că a renunțat la instrument, întorcând paginile cu mâna. „Ah”, exclamă în sinea lui, simțindu-se vinovat. Lipsa de oxigen îi afecta puterea de concentrare. „Se pare că mă paște iadul arhiviștilor!”

— Era și timpul! exclamă Vittoria când îl văzu că întoarce paginile cu mâna, apoi o aruncă pe a ei și-i urmă exemplul.

— Ai găsit ceva?

Vittoria negă, clătinând din cap:

— Nimic care să pară matematică pură. Citesc în viteză... dar nimic de aici nu pare a fi vreun semn sau indiciu.

Langdon continua să traducă din ce în ce mai greu paginile manuscrisului. Cunoștințele lui de italiană erau sumare, iar scrisul foarte mic și limba veche îngreunau și mai mult lucrurile. Vittoria ajunse la capătul teancului înaintea lui și îl privi descurajată, apoi întoarse filele și o luă iar de la capăt, inspectându-le încă o dată cu mai multă atenție.

Când sfârși de citit ultima pagină, Langdon înjură în șoaptă și privi spre fiziciană care se aplecase și studia îndeaproape unul dintre volumele ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Pe paginile tale sunt note de subsol? se interesă ea, fără a-i răspunde.

— N-am observat vreuna. De ce?

— Pe cea de aici este una. Ascunsă într-o îndoitură a hârtiei.

Langdon se apropie să vadă, dar nu reuși să distingă decât numărul paginii scris în colțul din dreapta sus: „Folio 5”. Realiză coincidența abia după câteva secunde și chiar și atunci legătura părea prea vagă. „Folio cinci. Cinci, Pitagora, pentagrame, *Illuminati*. Oare confreria ar fi ales pagina cinci pentru a-și ascunde indiciul?” Prin lumina cețoasă și roșie care-i înconjură, profesorul sesiză o firavă rază de speranță.

— Nota aceea de subsol are ceva matematic în ea?

Vittoria clătină din cap:

— E numai text. Un singur rând. Litere foarte mici. Aproape ilizibile.

Speranța i se năruie.

— Dar trebuie să fie matematică! *Lingua pura!*

— Da, știu... Totuși, poate ar fi bine să auzi asta.

În vocea ei răsunase de data aceasta un dram de entuziasm.

— Citește!

— „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt.”

Fraza nu semăna câtuși de puțin cu ce s-ar fi așteptat el:

— *Poftim?!*

— „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt.”

— „Calea de lumină”?

— Asta spune! „Calea de lumină”.

În vreme ce sensul cuvintelor îi pătrundea în minte, avu un brusc moment de revelație. „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt.” N-avea idee cum îi putea ajuta asta, dar fraza constituia o referire cât se poate de directă la Calea Iluminării. „Calea de lumină. Testul sfânt.” Creierul lui părea că dă rateuri, aidoma unui motor alimentat cu combustibil prost.

— Ești sigură că ai tradus corect?

— Păi... ezită ea, aruncându-i o privire ciudată. Nu a fost nevoie să traduc. Fraza e scrisă în engleză.

Pentru un moment, Langdon avu impresia că acustica galeriei i-a afectat auzul:

— În *engleză?!!*

Vittoria îi împinse documentul în față și profesorul citi literele minuscule din partea de jos a paginii. „*The path of light is laid, the sacred test.*” „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt.”

— Engleză??! Ce caută engleza într-o carte scrisă în limba italiană?

Vittoria ridică din umeri, privindu-l la fel de nedumerită:

— Poate engleza reprezenta pentru ei *lingua pura*... Astăzi este considerată limba internațională a științei. Noi la CERN vorbim cu toții în engleză.

— Dar cartea asta a fost scrisă în secolul al XVII-lea! argumentă Langdon. Nimeni nu vorbea engleza în Italia, nici măcar... nici măcar *clerul*!

Abia acum realizează ceea ce spunea. Minteia lui începu să gonească:

— În secolul al XVII-lea, reluă el vorbind tot mai repede, engleza nu făcea parte dintre limbile acceptate de Vatican. Clerul folosea italiana, latina, germana, ba chiar spaniola și franceza, dar engleza le era complet străină. Oamenii Bisericii o considerau o limbă murdară, limba liber-cugetătorilor, precum Chaucer și Shakespeare.

Gândul îi zbură imediat la simbolurile *Illuminati* pentru Pământ, Aer, Foc și Apă. Legende care susțineau că acestea erau scrise *în engleză* căpătau acum o nouă semnificație.

— Vrei să spui că Galilei considera engleza *lingua pura* fiindcă era una dintre limbile pe care Vaticanul nu le stăpânea?

— Da. Sau poate că, scriind indiciul în engleză, maestrul se asigura că Vaticanul nu-l va pricepe.

— Dar nici măcar nu e un indiciu! „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt.” Ce naiba vrea să însemne asta?

„Are dreptate”, își spuse profesorul. Fraza nu-i ajuta în niciun fel. Dar, rostind-o iar și iar în gând, îi veni brusc o idee. „Ei, asta ar fi de-a dreptul ciudat! își spuse. Să fie, oare, posibil?”

— Trebuie să ieșim de aici! exclamă Vittoria cu voce

sugrumată.

El însă n-o auzi. „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt”. „*The path of light is laid, the sacred test.*”

— E un vers în pentametrul iambic! strigă el deodată, numărând din nou silabele. Cinci perechi de silabe, cele accentuate alternând cu cele neaccentuate.

Vittoria îl privi, buimacă:

— Un vers în ce?

Pentru o frântură de secundă, Langdon se revăzu din nou pe băncile universității, la cursul de engleză. „Iadul pe pământ!” Vedeta echipei de base-ball a școlii, Peter Greer, nu putea ține minte numărul de perechi de silabe dintr-un pentametrul iambic shakespearian. Profesorul, un om agitat pe nume Bissell, se repezise la tablă și urlase: „Pentametrul, Greer! Gândește-te la plăcuța de serviciu de pe stadion! Un penta-gon! Cinci laturi! Penta! Penta! Penta! Dumnezeu!”

„Cinci perechi.” Fiecare pereche având, prin definiție, două silabe. Nici nu-i venea că creadă că, în întreaga lui carieră, nu sesizase legătura. Pentametrul iambic era un metru simetric, bazat pe cifrele sacre ale *Illuminati*: 5 și 2!

„E prea mult! Își spuse el, încercând să-și alunge ideea din minte. E o coincidență fără nicio semnificație!” Dar gândul nu voia să plece. „Cinci... pentru Pitagora și pentagramă. Doi... pentru dualitatea tuturor lucrurilor.”

După o clipă, o altă revelație făcu să i se înmoaie picioarele. Datorită simplității sale, pentametrul iambic era adesea numit „metru pur” sau „vers pur”. *La lingua pura?* Acesta să fie limbajul pur la care se refereau *Illuminati*! „*The path of light is laid, the sacred test...*”

— Ho-paa! exclamă Vittoria.

Langdon se întoarse spre ea și o văzu rotind pagina cu susul în jos. „O, nu din nou!”

— Fraza asta nu are cum să fie o ambigramă!

— Nu, nu e o ambigramă... dar este...

Fără să-și continue ideea, Vittoria se mulțumea să rotească mereu pagina cu câte nouăzeci de grade.

— Este ce?

— Nu e *singura* frază.

— Mai e una?

— Pe fiecare margine a paginii e scrisă câte o frază. Sus, jos, la dreapta și la stânga. Cred că e o poezie.

— Patru versuri? Galileo era poet? Dă-mi să văd!

Vittoria îl ignoră, continuând să răsucească pagina:

— N-am văzut versurile până acum, fiindcă sunt scrise chiar pe margini. Apoi, își lăasă capul pe umăr pentru a citi ultimul rând, exclamă: Ha! Știi ce? Nici măcar nu le-a scris Galilei!

— Poftim?!

— Poemul este semnat John Milton.

— John Milton?

Contemporan cu Galilei, autorul *Paradisului pierdut* fusese un poet și un savant pe care maniacii conspirațiilor îl plasaseră dintotdeauna în fruntea listei cu suspecti *Illuminati*, Afilieră sa la confreria lui Galilei era un zvon pe care Langdon îl considerase dintotdeauna adevărat. Pe lângă faptul că întreprinsese în 1638 un pelerinaj la Roma pentru a se „întreține cu bărbați iluminați”, poetul se întâlnise cu Galilei în vremea când acesta era arestat la domiciliu, întruniri ilustrate în numeroase tablouri renascentiste, printre care și celebrul *Galilei și Milton*, expus chiar și astăzi în Museo della Signoria, în Florența.

— Milton îl cunoștea pe Galilei, nu-i așa? întrebă Vittoria, întinzându-i în sfârșit pagina lui Langdon. Poate că a scris poemul pentru el.

Profesorul își încleștă dinții și, așezând fila fragilă pe masă, citi versul din partea de sus. Apoi roti pagina cu nouăzeci de grade și trecu la rândul scris pe marginea din dreapta. O altă rotație și-l citi pe cel de jos. Încă o dată, marginea din stânga. Cu o ultimă răsucire, pagina reveni în poziția inițială. În total, patru versuri. Primul pe care îl descoperise Vittoria era, de fapt, cel de-al treilea al poemului. Tulburat la culme, Langdon citi din nou cele patru rânduri, în sensul rotirii acelor de ceas: sus, dreapta,

jos, stânga. Când isprăvi, răsuflă adânc, de această dată fără urmă de îndoială:

— Ai reușit, doamnă Vetra!

Ea îi surise ușor:

— Bun, acum putem ieși naibii de aici?

— Trebuie să copiez versurile astea. Am nevoie de hârtie și de un creion.

Vittoria clătină energic din cap:

— Las-o baltă, profesore! N-avem timp să ne jucăm de-a scribul. Mickey ticăie.

Și smulgându-i pagina din mână, porni spre ușă. Langdon sări în picioare:

— Nu poți să scoți fila de aici! Este o...

Dar Vittoria era deja afară.

Cei doi năvăliră în curticica aflată lângă Arhivele Secrete. Aerul curat părea ca un drog în plămânii lui Langdon. Petele roșietice care-i jucau în fața ochilor se stinseră în scurt timp – spre deosebire de sentimentul de vinovăție. Tocmai fusese complice la furtul unei relicve neprețuite din cea mai bine păzită arhivă a lumii. // *camerlengo* îi acordase încrederea lui deplină.

— Repede, strigă Vittoria, ținând încă fila în mână și alergând pe Via Borgia, spre biroul lui Olivetti.

— Dacă vreo picătură de apă ajunge pe pergamentul acela...

— Calmează-te! Când vom descifra ghicitoarea asta, le vom putea înapoia prețiosul lor Folio 5!

Langdon se grăbi pentru a ține pasul cu ea. Pe lângă faptul că se simțea ca un infractor, era încă năucit de implicațiile incredibile ale documentului. „John Milton era un *Illuminatus*. A compus un poem pe care Galilei l-a publicat în al său Folio 5... departe de ochii Vaticanului.”

Leșind din curte, Vittoria îi întinse pagina:

— Crezi că poți să descifrezi chestia asta? Sau ne-am stors creierii până acum degeaba?

Profesorul luă cu grijă documentul și, fără cea mai mică ezitare, îl puse în buzunarul de la piept al sacoului său, la adăpost de lumina zilei și de umezeală.

— Am descifrat-o deja.

Vittoria se opri brusc:

— Ce-ai făcut?

Langdon își continuă mersul alert, iar tânăra se repezi după el:

— Ai citit-o doar *o dată*! Credeam că trebuie să fie ceva greu de descifrat!

Profesorul știa că ea are dreptate și totuși deslușise // *segno* după o singură lectură a poemului. O strofă perfectă

În pentametrul iambic și primul altar al științei i se dezvăluie fără umbră de îndoială. Într-adevăr însă, ușurința cu care izbutise îl neliniște. La urma urmelor, era adeptul vechii etici puritane; aproape că auzea și acum vocea tatălui său repetând vechiul și cunoscutul aforism: „Dacă n-a fost foarte dificil, înseamnă că ai greșit”. Acum însă, Langdon spera că zicala era falsă.

— Știi unde se va petrece primul asasinat. Trebuie să-l anunțăm pe Olivetti.

— Dar cum poți să știi atât de repede? Dă-mi să mai văd și eu poemul o dată!

Și, cu mișcarea agilă a unui boxer, își strecură mâna în buzunarul de la pieptul lui și scoase pergamentul.

— Ai grijă! strigă el. Nu poți să...

Dar Vittoria îl ignoră. Ținând documentul în mână și înclinându-l pentru a prinde mai bine razele apusului, îi studie marginile fără a se opri din mers. Langdon se întinse pentru a reîntra în posesia paginii, dar renunță rapid, încântat de engleza cu accent mediteranean a Vittoriei, care rostea silabele în cadență perfectă cu pașii lor grăbiți.

Pentru o clipă, auzind versurile, se simți de parcă ar fi făcut un salt înapoi în timp... ca și când ar fi fost contemporan cu Galilei și ar fi ascultat poemul pentru prima dată... știind că era, de fapt, un test, o hartă, o aluzie la cele patru altare ale științei... la cele patru indicii care marcau o cale secretă prin Roma. Poemul curgea de pe buzele Vittoriei, aidoma unei melodii:

„De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac,
Misticele elemente-ncruciș în Roma se desfac.
Calea de lumină-i așternută, testul sfânt,
Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.”

Vittoria citi strofa de două ori și rămase apoi tăcută, de parcă aștepta ca eco-ul lor să se stingă de la sine.

„De la al lui Sanzio pământesc cavou”, repetă Langdon în gând. Aici, poemul era cât se poate de limpede: Calea

Iluminării începea de la mormântul lui Sanzio. De acolo, de-a latul Romei, indiciile sugerau calea:

„De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac, Misticele elemente-ncruciș în Roma se desfac.”

„Misticele elemente...” La fel de clar: Pământul, Aerul, Focul, Apa. Elementele științei, cele patru indicii *Illuminati*, disimulate sub forma unor sculpturi religioase.

— Primul indiciu, spuse Vittoria, pare a fi mormântul lui Sanzio.

— Ți-am zis eu că nu e chiar atât de greu!

— Dar cine-i Sanzio? Și unde e mormântul lui?

Langdon surise, încântat de entuziasmul din vocea ei și amuzat de întrebare. Era uimit cât de puțini oameni auziseră de Sanzio, numele de familie al unuia dintre cei mai celebri artiști ai Renașterii. Prenumele lui era cunoscut în toată lumea... copilul-minune care la vârsta de douăzeci și cinci de ani lucra deja pentru papa Iuliu al II-lea, iar când se stinsese, la numai treizeci și opt de ani, lăsase în urmă cea mai impresionantă serie de fresce din întreaga lume. Sanzio fusese un monstru sacru al artei, iar faptul că era cunoscut doar după prenume constituia o dovadă a faimei sale, egalată doar de o elită restrânsă - oameni ca Napoleon, Michelangelo sau Iisus... și, desigur, idoli actuali ale căror voci răsunau în căminele studențești: Sting, Madonna, Jewel și artistul cunoscut înainte sub numele Prince, care folosea acum simbolul ♄ pentru a-și scrie numele, fapt care îl determinase pe Langdon să-l poreclească „Litera Tau Intersectată de Bastonul Hermafroditic”.

— Sanzio, spuse el cu voce tare, este numele de familie al pictorului renașcentist Rafael.

Vittoria îl privi surprinsă:

— Rafael? *Celebrul* Rafael?

— El însuși.

— Așadar, calea începe la mormântul lui Rafael?

— De fapt, e perfect logic, îi explică Langdon, în vreme ce se îndreptau în grabă spre birourile Gărzii Elvețiene.

Illuminati i-au considerat adesea pe pictorii și pe sculptorii de excepție membri onorifici ai confreriei lor și probabil că au ales mormântul lui Rafael ca un tribut adus talentului său.

Profesorul mai știa și că, la fel ca mulți alți reprezentanți ai artei religioase, Rafael fusese bănuیت de un ateism ascuns.

Vittoria îi puse pergamentul înapoi în buzunarul sacoului:

— Și unde se află mormântul lui?

— Mă crezi sau nu, răspunse el trăgând adânc aer în piept, se află în Panteon.

Tânăra îi aruncă o privire sceptică:

— În *celebrul* Panteon?

— *Celebrul* Rafael, în *celebrul* Panteon.

Langdon se văzu nevoit să recunoască: nici el nu s-ar fi așteptat ca primul indiciu să fie plasat tocmai în Panteon. I s-ar fi părut mai firesc ca primul altar al științei să fie o biserică liniștită, mai izolată – ceva mai subtil. Chiar și în secolul al XVII-lea, Panteonul, cu a lui cupolă lui uriașă, cu domul deschis, era unul dintre cele mai cunoscute locuri din Roma.

— Dar este Panteonul cu adevărat o biserică?

— E cea mai veche biserică catolică din Roma.

— Și chiar crezi că primul cardinal va fi ucis acolo? Panteonul este, probabil, una dintre cele mai aglomerate atracții turistice ale capitalei.

Langdon ridică din umeri:

— *Illuminati* au spus că vor ca toată lumea să privească „spectacolul”. Asasinarea unui cardinal în Panteon va atrage, cu certitudine, o sumedenie de spectatori.

— Dar cum își închipuie individul ăsta că va ucide un om acolo și va scăpa neobservat? Ar fi imposibil!

— La fel de imposibil ca răpirea a patru cardinali din Cetatea Vaticanului? Poemul este foarte explicit.

— Și ești sigur că Rafael este înmormântat în Panteon?

— I-am văzut mormântul de multe ori.

Vittoria înclină din cap, părând încă neconvinsă:

— Cât e ceasul?
— Șapte și jumătate.
— Panteonul e departe?
— Vreun kilometru și jumătate. Avem timp.
— În poem se spune „cavoul *pământesc*” al lui Sanzio.
Chestia asta îți sugerează ceva?

— Pământesc? Nu cred că există vreun loc mai „pământesc” în Roma decât Panteonul. Numele său provine de la religia practică inițial aici – panteismul – venerarea tuturor zeilor, îndeosebi a zeilor păgâni ai Mamei-Terra.

Pe când era student la Arhitectură, Langdon aflase cu uimire că dimensiunile sălii principale a Panteonului constituiau un tribut adus zeiței Gee, Mama-Terra. Proporțiile sale erau atât de exacte, încât în interiorul său putea fi introdusă o sferă uriașă, care ar fi umplut tot spațiul disponibil, cu precizie milimetrică.

— Bine, spuse Vittoria, ceva mai convinsă. Și, „gaura de drac”? „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac...”

Langdon nu mai era atât de sigur în această privință:

— „Gaura de drac” trebuie să se refere la *oculus* – celebra deschidere circulară din cupola Panteonului.

— Dar e o *biserică*! De ce i-ar spune deschiderii aceleia „gaură de drac”?

Profesorul se întreba și el același lucru. Nu mai auzise niciodată expresia „gaură de drac”, dar își amintea câteva cuvinte din secolul al VI-lea, care acum păreau, în mod ciudat, potrivite. Venerabilul Bede scrisese la un moment dat că deschiderea din acoperișul Panteonului fusese făcută de dracii care încercaseră să scape din clădire la sfîntirea acesteia, în timpul papei Bonifaciu al IV-lea.

— Și de ce, adăugă Vittoria, în vreme ce intrau într-o altă curte, de ce ar fi folosit *Illuminati* numele Sanzio, dacă pictorului i se spunea mai cu seamă Rafael?

— Pui cam multe întrebări.

— Și tata obișnuia să-mi spună asta.

— Sunt două motive posibile. Unu, numele Rafael are

prea multe silabe și nu s-ar fi încadrat în pentametrul iambic al poemului.

— Pare cam exagerat.

— Ai dreptate. Atunci, poate că au folosit numele Sanzio pentru a face indiciul mai greu de deslușit, așa încât numai cei cu adevărat iluminați să-și dea seama că se referă la Rafael.

Vittoria părea că are și de această dată ceva de obiectat:

— Sunt sigură că, în timpul vieții lui Rafael, numele său de familie era bine cunoscut.

— În mod surprinzător, nu! Folosirea exclusivă a prenumelui constituia un indiciu al statutului social. Pictorul își evita numele de familie, exact așa cum fac vedetele pop în ziua de azi. Madonna, de exemplu, nu-și folosește niciodată numele de familie, Ciccone.

Tânăra îl privi amuzată:

— Știi care e numele de familie al Madonnei?

Langdon regreta deja că a ales acest exemplu; era uimitor câte nimicuri se adunau în mintea unui om ce trăia zi de zi printre zece mii de adolescenți!

Trecuseră de ultima poartă ce ducea spre biroul Gărzii Elvețiene, când în spatele lor tună o voce:

— *Para!*

Răsucindu-se pe loc, Langdon și Vittoria se pomeniră privind în țeava rece a unei carabine:

— *Attento!* exclamă Vittoria, trăgându-se înapoi. Ai grijă cu...

— *Non sportarti!*

— *Soldato!*

Vocea răsunase din celălalt capăt al curții, unde Olivetti tocmai ieșea din clădire:

— Lasă-i în pace!

Soldatul îl privi nevenindu-i să creadă:

— *Ma, signore, è una donna...*

— Treci înăuntru! Îi strigă Olivetti soldatului.

— *Signore, non posso...*

— Acum! Aveți noi ordine. Căpitanul Rocher va informa

trupele în două minute. Vom organiza o căutare.

Uluit, soldatul se grăbi să intre. Olivetti se apropie de Langdon, rigid și furibund:

— Arhivele noastre secrete? Vreau o explicație!

— Avem vești bune, replică profesorul.

Ochii comandantului se îngustară:

— Sper să fie al naibii de bune!

Cele patru Alfa Romeo 155 T-Sparks fără numere de înmatriculare țâșniră pe Via dei Coronari aidoma unor avioane de atac de pe pista de decolare. În mașini se aflau doisprezece membri ai Gărzii Elvețiene în civil, înarmați cu arme semiautomate Cherchi-Pardini, flacoane cu gaze paralizante și dispozitive cu electroșocuri cu rază lungă de acțiune. Cei trei trăgători de elită aveau carabine cu căutare laser.

Așezat pe bancheta din față a primului automobil, lângă șofer, Olivetti se întoarse spre Langdon și Vittoria. În ochii lui se citea aceeași furie acerbă:

— M-ați asigurat că-mi veți da o explicație rațională și acum primesc *asta*?!

Profesorul simțea că nu are loc în mașina mică și înghesuită.

— Vă înțeleg...

— Nu, nu înțelegi nimic! Olivetti nu ridicase vocea, dar tonul lui era mult mai intens: Tocmai am scos din Vatican doisprezece dintre cei mai buni oameni ai mei, chiar înainte de începerea activității conclavului. Am făcut asta pentru a păzi Panteonul, pe baza mărturiei unui american de care n-am auzit în viața mea și care tocmai a interpretat o poezie veche de patru sute de ani. Totodată, am lăsat căutarea antimateriei pe mâinile unor ofițeri de rang inferior.

Pe Langdon îl ardeau mâinile să scoată pergamentul din buzunar și să-l fluture în fața comandantului, dar se abținu și replică:

— Tot ce știu este că informația pe care am găsit-o se referă la mormântul lui Rafael, iar acest mormânt se află în Panteon.

Soldatul aflat la volan înclină din cap:

— Are dreptate, domnule comandant. Eu și soția mea...

— Taci și vezi-ți de drum! Iătră Olivetti. Apoi se întoarse

din nou spre Langdon: Cum ar putea asasinul să-și ucidă victima într-un loc atât de aglomerat și să scape nevăzut?

— Nu știu, dar este evident că *Illuminati* au resurse nebănuite. Au reușit să pătrundă și în CERN, și în Vatican. E un noroc că ne-am dat seama unde va avea loc prima crimă. Panteonul e unica dumneavoastră șansă de a-l prinde pe individ.

— Te contrazici! *Unica* șansă? Parcă spuneai că e un fel de cale, o serie de indicii. Dacă n-ai greșit cu Panteonul, înseamnă că putem urma calea aceea spre celelalte indicii! Vom avea deci *patru* șanse de a-l prinde pe individ.

— Așa speram și eu, răspunse Langdon. Și *am fi avut* patru șanse... cu un secol în urmă.

Momentul în care își dăduse seama că Panteonul era primul altar al științei fusese unul dulce-amăru pentru profesor. Istoriei îi plăcea uneori să joace renghiuri crude celor care o studiau. Ar fi fost greu de crezut că, după atâția ani, Calea Iluminării mai exista încă intactă, cu toate statuile la locul lor; totuși, lui Langdon i-ar fi plăcut s-o poată urma până la capăt și să descopere ascunzătoarea confreriei. Din păcate, acesta era doar un vis irealizabil.

— La sfârșitul secolului al XIX-lea, Vaticanul a ordonat îndepărtarea și distrugerea tuturor statuiilor din Panteon.

Vittoria îl privi șocată:

— De ce?

— Statuile erau reprezentări ale zeilor olimpieni, păgâni. Din nefericire, asta înseamnă că primul nostru indiciu a dispărut... și o dată cu el...

— Orice speranță de a mai găsi Calea Iluminării și celelalte indicii, spuse Vittoria în locul lui.

Langdon înclină din cap:

— Avem *o singură* șansă. Panteonul. După asta, calea dispare.

Olivetti se holbă la ei preț de câteva secunde, apoi se întoarce cu fața spre parbriz:

— Trage pe dreapta! îi ceru el șoferului.

Acesta viră scurt și apăsă pe frână. Celelalte mașini din

spate opriră brusc în urma lor, cu un scârțâit puternic de pneuri.

— Dar ce faci? Întrebă Vittoria.

— Îmi fac meseria, replică Olivetti, întorcându-se din nou spre ei; vocea lui era ca de gheață. Domnule Langdon, când mi-ai spus că-mi vei explica situația pe drum, am presupus că ne vom apropia de Panteon știind bine ce caută oamenii mei acolo. M-am înșelat. Fiindcă, dacă vin aici îmi neglijez alte îndatoriri esențiale și fiindcă teoria asta a dumitale despre sacrificii ale fecioarelor și poezii vechi mi se pare o aiureală, conștiința nu-mi permite să continui. Anulez imediat această misiune.

Apoi scoase din buzunar stația de emisie-recepție și o deschise. Vittoria se întinse peste spătarul banchetei și-l prinse de braț:

— Nu poți face una ca asta!

Olivetti trânti stația pe bordul mașinii și o străfulgeră cu priviri furibunde:

— Ați fost vreodată la Panteon, doamnă Vetra?

— Nu, însă...

— Dați-mi voie să vă spun ceva despre el. Panteonul este o încăpere unică. O sală circulară, construită din piatră și ciment. Are *o singură* intrare. Fără ferestre. O singură intrare *îngustă*. Flancată permanent de nu mai puțin de patru polițiști înarmați, al căror rol este să protejeze acest obiectiv de vandali, de teroriștii anticreștini și de gunoaiele amestecate printre turiști.

— Ce vrei să spunei cu asta? îi spuse ea cu răceală.

— Ce vreau să spun? Vreau să spun că tot ce mi-ați povestit dumneavoastră nu are cum să aibă loc! Îmi puteți oferi un singur scenariu plauzibil despre modul în care cineva ar putea ucide un cardinal *în interiorul* Panteonului? Sau cum ar putea aduce măcar un ostatic înăuntru, trecând pe lângă paznicii înarmați? Nu mai vorbesc de uciderea lui și de fuga de la locul crimei! Și asta fără să fie observat!

Olivetti se aplecă peste spătarul banchetei, izul de cafea din răsuflarea lui izbindu-l pe Langdon în față:

— Cum, domnule Langdon? Oferiți-mi *un singur* scenariu plauzibil!

Profesorul avea senzația că mașina neîncăpătoare se strânge și mai mult în jurul lui. „Habar n-am! Nu eu sunt asasinul! Nu știu cum o va face! Nu știu decât că...”

— Un scenariu? contraatacă Vittoria. Ce părere aveți despre asta? Asasinul vine cu un elicopter și îi dă drumul prin deschiderea din cupolă cardinalului înfierat și urlând de spaimă. Cardinalul se izbește de podeaua din marmură și moare pe loc.

Toți cei din mașină se întoarseră spre ea. Langdon nu știa ce să mai creadă. „Ai o imaginație bolnavă, cucoană, dar știu că ești rapidă!” Olivetti se încruntă:

— E posibil, recunosc, dar dificil să...

— Sau ucigașul îl droghează pe cardinal, continuă Vittoria, îl aduce la Panteon într-un scaun cu roțile, ca pe un turist bătrân și infirm, intră, îi taie gâtul fără a face vreun zgomot și apoi pleacă liniștit.

Olivetti părea acum ușor descumpănit.

„Nu-i rău!” își zise Langdon în sinea lui.

— Sau, reluă ea, ucigașul ar putea...

— Suficient, replică Olivetti. V-am auzit!

Comandantul trase adânc aer în plămâni, pe gânduri. Cineva bătuse energic în geamul portierei și toată lumea din mașină tresări. Era un soldat din mașinile din spate. Olivetti coborî geamul.

— E totul în regulă, domnule comandant? Și ridicându-și mână pentru a-i arăta ceasul militar, adăugă: E șapte patruzeci. Avem nevoie de timp pentru a ne ocupa pozițiile.

Olivetti dădu ușor din cap, dar nu răspunse, mulțumindu-se să-și plimbe degetul pe bordul mașinii, lăsând urme în praful depus. Tăcut, îl studie pe Langdon în oglinda retrovizoare. Într-un târziu, se întoarse spre soldatul defărat. În tonul său nu se simțea o convingere fermă:

— Vreau să-l încercuiți. Mașini în Piazza della Rotunda, Via degli Orfani, Piazza Sant' Ignacio și Sant' Eustachio. Nu mai aproape de două cvartale. Parcați, pregătiți-vă și

așteptați ordinele mele! Trei minute!

— Foarte bine, domnule!

Soldatul se întoarse la mașina lui. Langdon îi aruncă Vittoriei o privire de apreciere. Ea îi zâmbi și, pentru o clipă, profesorul simți o neașteptată căldură, o urmă de magnetism între ei.

Comandantul se întoarse spre ei și-l ținti pe Langdon cu privirea:

— Domnule Langdon, ar fi bine ca toată chestia asta să nu ne explodeze în față.

Profesorul surâse chinuit. „Cum ar putea exploda?”

Directorul CERN, Maximilian Kohler, deschise ochii animat de valul de cromolină și leucotrienă din sângele său, care-i dilata bronhiile și capilarele pulmonare. Respira din nou normal. Se afla într-o rezervă a infirmeriei CERN, iar scaunul său cu roțile îl aștepta lângă pat.

Privi în jur, studiind halatul în care îl îmbrăcaseră. Hainele lui erau împăturite, pe un scaun alăturat. Afară se auzeau pașii unei asistente și directorul așteaptă un lung moment, ascultând atent. Apoi, fără a face nici cel mai mic zgomot, se ridică pe marginea patului, își luă hainele și, chinându-se să-și miște picioarele paralizate, se îmbracă și se târî în scaunul său.

Înăbușindu-și tusea, se apropie de ușă, acționând scaunul manual, cu grijă să nu pornească motorul. Când ajunse în prag, întredeschise ușa și aruncă o privire rapidă. Holul era gol. În liniște deplină, Maximilian Kohler se furișă afară din infirmerie.

— Șapte patruzeci și șase de minute și treizeci de secunde... fix. Nici atunci când vorbea în stația de emisie-recepție, vocea lui Olivetti nu părea să răsunе mai tare decât o șoaptă.

Langdon începuse deja să transpire pe bancheta din spate a mașinii parcate în Piazza de la Concorde, la trei cvartale distanță de Panteon. Vittoria ședea lângă el, părând fascinată de Olivetti, care le transmitea oamenilor săi ultimele ordine.

— Veți intra în dispozitiv la opt punct. Întregul perimetru, lăsând liberă intrarea. Este posibil ca ținta să vă cunoască, deci veți fi *pas visible*. Fără pierderi de vieți omenești. Cineva trebuie să asigure acoperișul. Ținta e obiectivul principal. *Victima* e secundară.

„Iisuse! exclamă Langdon neauzit, înmărmurit de nepăsarea rece cu care Olivetti le comunicase oamenilor săi că bătrânul cardinal era lipsit de importanță. Victima e secundară.”

— Repet. Acțiune fără pierderi de vieți omenești. Avem nevoie de țintă vie. Dați-i drumul!

Olivetti își închise stația. Vittoria îl privi uluită, aproape furioasă:

— Domnule comandant, *înăuntru* nu se duce nimeni?

— Înăuntru?

— În Panteon! Unde se presupune că va avea loc crima!

— *Attento!* Dacă trupele mele au fost infiltrate, este posibil ca asasinul să-mi cunoască oamenii. Colegul dumneavoastră tocmai m-a avertizat că aceasta va fi unica noastră șansă de a captura ținta. N-am de gând să sperii pe cineva punându-mi oamenii să mășăluiască în interior!

— Dar dacă ucigașul este deja înăuntru?

Olivetti se uită la ceas:

— Ținta a fost foarte precisă: opt fix. Mai avem

cincisprezece minute.

— A spus că-l *va ucide* pe cardinal la ora opt fix, dar se poate să-l fi adus deja înăuntru, într-un fel sau altul. Dacă oamenii dumneavoastră văd ținta ieșind, dar nu-și dau seama că e ea? Cineva trebuie să se asigure că interiorul este curat.

— Prea riscant!

— Nu și dacă persoana care intră nu poate fi recunoscută.

— Deghizarea oamenilor mei cere timp și...

— Mă refeream *la mine*! replică Vittoria.

Langdon se întoarce și se holbă la ea. Olivetti clătină din cap:

— În niciun caz!

— Mi-a ucis tatăl!

— Exact, deci vă poate recunoaște.

— L-ați auzit la telefon! Nici nu-i trecuse prin minte că Leonardo Vetra avea o fiică! Așa că, în mod cert, nu știe cum arăt. Aș putea intra ca un turist obișnuit. Dacă văd ceva suspect, ies și le transmit oamenilor dumneavoastră să intre.

— Regret, nu pot permite așa ceva.

— *Comandante*? răsună o voce în stația lui Olivetti. Avem o problemă la poziția din nord. Fântâna ne blochează câmpul vizual. Nu putem vedea intrarea decât dacă ne deplasăm în mijlocul pieței. Ce alegeți? Ne vreți „orbi” sau vulnerabili?

Vittoria decide că a așteptat destul:

— Asta e! Mă duc!

Deschise portiera și coborâ. Olivetti își trânti stația, sări din mașină și se repezi spre ea. Langdon îl urmă imediat. „Ce dracu’ face femeia asta?!”

Comandantul se postă în fața Vittoriei:

— Doamnă Vetra, intuiția dumneavoastră a fost corectă, dar nu pot permite unui civil să se amestece.

— Să se amestece? Nu vedeți că și dumneavoastră acționați pe bâjbâite? Lăsați-mă să vă ajut!

— Aș vrea să pot avea un ochi în interior, dar...

— Dar ce? Dar sunt *femeie*, asta e?

Olivetti nu răspunse.

— Sper că nu asta aveau de gând să spuneți, domnule comandant, fiindcă știți foarte bine că ideea mea este una a naibii de bună și, dacă țineți cumva la vechea poveste cu rahatul *macho* care...

— Lăsați-ne să ne facem meseria!

— Lăsați-mă să vă ajut!

— E prea periculos. N-am avea cum să comun icăm cu dumneavoastră. Dacă v-aș împrumuta o stație de emisie-recepție, imediat v-ați da de gol.

Vittoria duse mâna la buzunarul bluzei și scoase telefonul mobil.

— O sumedenie de turiști au telefoane!

Comandantul își încreți fruntea, nehotărât. Vittoria deschise telefonul, prefăcându-se că formează un număr:

— Bună, dragă, uite, sunt în Panteon. Ar trebui să vezi și tu minunăția asta!

Apoi închise aparatul și se repezi din nou la Olivetti:

— Cine o să-și dea seama? Nu implică niciun risc! Lăsați-mă să fiu omul vostru din interior! Apoi, arătând telefonul mobil prins de Cureaua lui, întrebă: Care e numărul dumneavoastră?

Olivetti nu îi răspunse. Șoferul ascultase întreaga discuție și părea să aibă o idee. Ieși din mașină și-l trase pe comandant de-o parte. După zece secunde de conversație în șoaptă, Olivetti dădu din cap și se întoarce:

— Introduceți în memoria telefonului dumneavoastră numărul ăsta. Și începu să-i dicteze cifrele. După ce Vittoria programă numărul, îi ceru:

— Acum, apelați-mă!

Tânăra făcu întocmai și aparatul de la brâul comandantului începu să sune. Olivetti răspunse și șopti în receptor:

— Intră în clădire, doamnă Vetra, privește în jur, ieși și apoi sună-mă pentru a-mi spune ce-ai văzut.

Vittoria închise telefonul:

— Mulțumesc, domnule.

Langdon simți un impuls brusc și neașteptat de instinct protector.

— Stați puțin, spuse el adresându-i-se lui Olivetti. O trimiteți acolo de una singură?

Vittoria se încruntă spre el:

— O să mă descurc, Robert!

Șoferul Gărzii Elvețiene începu să vorbească din nou cu șeful său.

— E periculos! o avertiză Langdon.

— Are dreptate, interveni Olivetti. Nici chiar cei mai buni oameni ai mei nu lucrează singuri. Iar locotenentul tocmai mi-a sugerat că toată mascarada asta ar fi mai convingătoare dacă ați intra amândoi.

„Amândoi? ezită Langdon. Eu, de fapt, voiam...”

— Dacă veți intra împreună, veți părea un cuplu în vacanță. Vă veți putea chiar ajuta unul pe celălalt; prefer modalitatea asta.

Vittoria ridică din umeri:

— Bine, dar trebuie să ne mișcăm repede.

„Grozavă mutare, băiete!” mormăi Langdon ca pentru sine.

Olivetti începu să le dea indicații:

— Prima stradă pe care veți ajunge este Via degli Orfani. Luați-o la stânga! Duce direct la Panteon. Vă plimbați pe acolo două minute, cel mult. Eu rămân aici, îmi poziționez oamenii și aștept telefonul vostru. Nu vreau să vă las complet lipsiți de apărare. Știe vreunul din voi să tragă?

Și scoase din buzunar un revolver. Lui Langdon îi sări inima din piept. „Dar n-avem nevoie de pistol!” Vittoria întinse mâna după armă:

— Pot să tranchilizez o țestoasă de la patruzeci de metri, de pe o barcă în tangaj.

— Bun! Olivetti îi întinse revolverul și adăugă: Va trebui să-l ascunzi.

Tânăra își privi dezarmată șortul, apoi aruncă o privire

spre Langdon.

„Oh, nu, să nici nu te gândești!” Dar Vittoria se mișcă prea repede pentru a mai apuca el să îi spună ceva. Cu un singur gest, îi deschise sacoul și dădu drumul armei într-unui dintre buzunarele de la piept. Pistolul atârna ca un pietroi, dar măcar avea consolarea că *Diagramma* se afla în celălalt buzunar.

— Avem un aer inofensiv, decise Vittoria. Să mergem! Și, luând brațul profesorului, pomi în josul străzii.

— Braț la braț e bine! strigă șoferul în urma lor. Nu uitați, sunteți turiști! Poate chiar *proaspăt căsătoriți*. Ce-ar fi să vă țineți de mână?

În vreme ce coteau rapid, Langdon ar fi putut să jure că zărește urma unui zâmbet pe chipul Vittoriei.

Sala de „consiliu” a Gărzii Elvețiene este situată lângă Corpo di Vigilanza și este folosită îndeosebi pentru planificarea măsurilor de securitate în cazul diverselor evenimente publice de la Vatican și aparițiilor papei în Piazza San Pietro. În această zi însă, destinația ei era cu totul alta.

Cel care se adresa trupelor reunite era comandantul adjunct al Gărzii Elvețiene, căpitanul Elias Rocher – un tip vânjos, cu trăsături moi, ca de lut. Era îmbrăcat în tradiționala uniformă albastră a ofițerilor, la care adăugase un accent personal, o beretă roșie lăsată pe o parte. Avea o voce surprinzător de cristalină pentru un bărbat atât de solid, iar când vorbea, glasul lui răsună cu limpezimea unui instrument bine acordat. În ciuda privirilor directe, ochii îi părea ușor încetoșați, ca aceia ai unor mamifere nocturne. Subalternii îl porecliseră *orso* – ursul – și uneori glumeau spunând că este „ursul care merge în umbra viperei”. Desigur, comandantul Olivetti era vipera. Rocher era la fel de periculos ca și vipera, dar măcar îl puteai vedea apropiindu-se.

Oamenii îl ascultau acum în poziție de drepti, fără a li se clinti vreun mușchi, deși informațiile care tocmai le fuseseră comunicate erau de natură să le ridice tensiunea arterială cu câteva linii, cel puțin.

Tânărul locotenent Chartrand stătea undeva mai în spate, dorindu-și să se fi aflat printre cei 99 la sută dintre candidații care *nu* fuseseră admiși în această unitate. Avea douăzeci de ani și era cel mai tânăr dintre oamenii de aici; se afla la Vatican abia de trei luni. La fel ca toți ceilalți din încăpere, fusese antrenat în cadrul Armatei Elvețiene și trecuse printr-un program suplimentar *de Ausbildung* cu durata de doi ani, în Berna, înainte de a fi admis la extrem de dura *prova* pentru Vatican, care se desfășurase într-o

locație secretă, în afara Romei. Totuși, nimic din toate aceste antrenamente nu-l pregătise pentru o asemenea criză.

Inițial, Chartrand crezuse că informarea era doar un soi bizar de exercițiu. „Arme futuriste? Culte de mult dispărute? Cardinali răpiți?” Apoi Rocher le arătase imaginile video cu respectiva armă. Prin urmare, nu era deloc un exercițiu!

— Vom întrerupe alimentarea cu energie electrică în anumite zone, spunea Rocher, pentru a elimina interferențele de câmp magnetic. Ne vom deplasa în echipe de câte patru. Vom purta ochelari cu raze infraroșii. Recunoașterea va fi făcută cu obișnuitele detectoare, recalibrate pentru fluxuri de sub trei ohmi. Aveți întrebări?

Niciuna.

Mintea lui Chartrand abia dacă mai ținea pasul:

— Și dacă nu găsim arma în timp util? întrebă, aproape instantaneu dorindu-și să n-o fi făcut.

„Ursul” îi aruncă o privire înghețată pe sub bereta sa roșie. Apoi își expedie oamenii cu un salut sumbru:

— Viteza-ntâi, băieți!

La două străzi de Panteon, Langdon și Vittoria treceau pe lângă un șir de taxiuri parcate, ai căror șoferi moțăiau la volan. Moțăiala era tradițională în Cetatea Eternă – ațipeala oriunde în public fiind o prelungire firească a siestei caracteristice mediteranienilor.

Langdon se străduia să-și păstreze mintea limpede, însă întreaga situație era prea bizară pentru logica sa. Cu șase ore în urmă, dormea dus în campusul de la Harvard. Acum se afla în Europa, prins în bătălia suprarrealistă a unor vechi titani, cu o armă semiautomată în sacou și ținând de mână o femeie pe care de-abia o cunoscuse.

Își îndreptă ochii spre Vittoria. Ea privea drept înainte, iar mâna ei îl ținea strâns, cu forța tipică unei femei independente și hotărâte. Degetele i le învăluiseră pe ale lui cu fermitatea siguranței de sine înnăscute. Fără ezitare. Se simțea din ce în ce mai atras de ea. „Revino-ți!” se muștră singur.

Vittoria părea să-i fi sesizat tulburarea:

— Relaxează-te, îi spuse fără a-și întoarce fața spre el. Ar trebui să avem aerul unor proaspăt căsătoriți.

— Sunt relaxat.

— Îmi strivești degetele!

Roșind ușor, își mai slăbi strânsoarea.

— Respiră prin ochi, îl îndemnă ea.

— Poftim?

— Este relaxant pentru musculatură. Se numește *pranayama*.

— Piranha?

— Lasă peștii! *Pranayama*. Dă-o-ncolo! renunță ea.

Când intrară în Piazza della Rotunda, în fața lor apără imediat clădirea Panteonului. Ca de fiecare dată, Langdon o privi cu o respectuoasă admirație. „Panteonul. Templul tuturor zeilor. Zei păgâni. Ai naturii și ai Pământului.”

Construcția părea mai robustă decât și-o amintea el. Coloanele verticale și frontonul triunghiular aproape că ascundeau cupola circulară. Totuși, inscripția orgolioasă de deasupra intrării nu confirma faptul că se aflau acolo unde trebuie. Langdon o traduse, ca de fiecare dată, amuzat: „Marcus Agrippa, consul pentru a treia oară, a construit acest templu.”

„Să nu mai amintim de modestie”, își spuse el, privind împrejurimile. Zona era înțesată de turiști cu camere video. Câțiva savurau cea mai bună cafea cu gheață din Roma, așezați la mesele în aer liber ale cafenelei La Tazza di Oro. Lângă intrarea în Panteon, patru polițiști înarmați vegheau, exact așa cum spusese Olivetti.

— Totul pare liniștit, constată Vittoria.

Langdon încuviință, însă nu prea convins. Acum, că se afla aici, întregul scenariu îi părea de domeniul suprarerealismului. În ciuda încrederii pe care o arătase Vittoria în raționamentul lui, își dădu seama, tensionat, că datorită lui toate forțele fuseseră masate aici. Poemul *Illuminati* îi reveni în minte: „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac...” „DA, își spuse. Țsta e locul. Mormăitul lui Sanzio!” Mai fusese aici de multe ori înainte și, de sub *oculus*, admirase locul de veci al celebrului Rafael.

— Cât e ceasul? întrebă Vittoria.

— Șapte cincizeci. Zece minute până la primul gong!

— Sper ca soldații aceia să-și știe meseria, spuse ea, privindu-i pe turiștii care intrau și ieșeau din Panteon. Dacă se întâmplă ceva înăuntru, vom fi cu toții în bătaia focului.

Langdon oftă adânc. Simțea revolverul atârându-i greu în buzunar. „Oare ce s-ar întâmplă dacă polițiștii de la intrare l-ar percheziționa și ar găsi arma?” Dar nimeni nu-i dădu nicio atenție; deghizarea lor era convingătoare, pesemne.

— Ai mai tras vreodată și cu altceva în afară de tranchilizante? o întrebă în șoaptă.

— N-ai încredere în mine?

— Să am încredere? Abia dacă te cunosc!

Vittoria se încruntă:

— Și eu care credeam că suntem proaspăt căsătoriți!

În Panteon, aerul era rece și umed, mustind de istorie. Bolta semisferică se arcuia deasupra, parcă lipsită de orice greutate, deschiderea ei fiind chiar mai mare decât cea a cupolei de la San Pietro. Ca de fiecare dată, Langdon se înfioră când pătrunse în unica sală circulară, o remarcabilă îmbinare a artei cu ingeniozitatea tehnică. Deasupra lor, prin celebra deschidere rotundă din cupolă intrau razele palide ale asfințitului. *Oculus!* „Gaura de drac”.

Se aflau chiar sub ea.

Privirile profesorului mângâiară plafonul boltit, zidurile marcate de coloane și podeaua de marmură lustruită. Ecoul slab al pașilor și vocile murmurate ale turiștilor creau un fond sonor delicat. Langdon îi studie pe *cei* zece-cincisprezece turiști ce se foiau de colo-colo în penumbră. „Ești printre ei?” întrebă el neauzit.

— Totul pare în regulă, spuse Vittoria, ținându-l încă de mână.

Profesorul înclină din cap, afirmativ.

— Unde e mormântul lui Rafael?

Langdon încercă să se concentreze și privi în jur. Morminte. Altare. Pilaștri. Nișe. Făcu semn spre o capelă cu decorațiuni deosebite, aflată la stânga lor, de cealaltă parte a sălii:

— Cred că acolo e.

Vittoria trecu în revistă întreaga încăpere:

— Nu văd pe nimeni care să semene cu un asasin pe punctul de a ucide un cardinal. Ne uităm puțin jur?

— Nu-i decât un singur loc aici în care s-ar putea ascunde un criminal. Hai să verificăm *le rientranze*.

— Firidele?

— Da. Nișele din zid.

De jur împrejurul incintei, alternând cu altarele și monumentele funerare, se aflau o serie de nișe

semicirculare. Deși nu foarte vaste, acestea erau suficient de încăpătoare pentru a permite cuiva să se ascundă în ele. Odinioară ele adăpostiseră statuile zeilor olimpici, dar, când Vaticanul transformase Panteonul în biserică creștină, toate aceste sculpturi păgâne fuseseră distruse. Pentru Langdon era teribil de frustrant să-și dea seama că se află în fața primului altar al științei și că indiciul plasat inițial aici dispăruse. I-ar fi plăcut să știe care dintre statui fusese indiciul și încotro arăta ea. Ce ar fi putut fi mai incitant decât să găsească un indiciu *Illuminati* – o statuie care să-i arate încotro se îndrepta Calea Iluminării? Și cine să fi fost sculptorul anonim care o realizase?

— Eu mă duc în partea din stânga, spuse Vittoria. Tu ia-o la dreapta și ne întâlnim după o sută optzeci de grade.

Langdon surâse strâmb. După ce se despărți de ea, oroarea întregii situații îi reveni în minte. În vreme ce se îndrepta spre jumătatea dreaptă a circumferinței, vocea asasinului părea să șoptească undeva, în apropierea lui: „La ora opt. Sacrificii pe altarele științei. O progresie matematică a morții. Opt, nouă, zece, unsprezece și apoi... miezul nopții”. Langdon se uită din nou la ceas: 7.52. Opt minute.

Când se apropie de prima firdă, trecu pe lângă mormântul unuia dintre regii catolici ai Italiei. La fel ca multe altele în Roma, sarcofagul era poziționat puțin pieziș față de zid. Un grup de vizitatori părea nedumerit de acest fapt, dar profesorul nu se opri să le explice. Mormintele creștine se încadrau rareori în aliniamentul arhitectural, fiind dispuse astfel încât să privească totdeauna spre est. Era o veche superstiție, pe care o discutase chiar luna trecută la cursul de simbolistică.

— E absolut neverosimil! izbucnise o studentă din primul rând când Langdon le dezvăluise motivul orientării spre răsărit a mormintelor. De ce să prefere creștinii ca morții lor să stea cu fața spre soare-răsare? Doar vorbim aici despre creștinism, nu despre venerarea Zeului-Soare!

Langdon zâmbise, în timp ce se plimba prin spatele

catedrei, mușcând dintr-un mar.

— Domnule Hitzrot! strigase apoi.

Un tânăr ce moțăia undeva, în spatele sălii, sărise în picioare:

— Ce? Eu?

— Cine-i bărbatul îngenuncheat în fața lui Dumnezeu? Îl întrebase profesorul, indicând o reproducere a unei picturi renascentiste de pe un perete.

— Păi... un sfânt.

— Excelent! Și de unde știi că e un sfânt?

— Fiindcă are o aureolă în jurul capului.

— Bun! Iar această aureolă îți spune ceva?

Hitzrot zâmbise larg:

— Da! Îmi amintești de chestiile acelea egiptene despre care am învățat semestrul trecut. Acele... discuri solare!

— Mulțumesc, Hitzrot. Culcă-te la loc! Apoi, întorcându-se cu fața spre ceilalți studenți, Langdon continuase: La fel ca majoritatea simbolurilor creștine, aureolele au fost împrumutate de la antica religie egipteană, care venera Soarele. Creștinismul este plin de exemple ale adorării Soarelui.

— Ce? exclamase tânără din primul rând. Mă duc în fiecare zi la biserică, dar nu văd pe nimeni venerând Soarele!

— Așa să fie? Dar pe douăzeci și cinci decembrie ce sărbătoriți dumneavoastră?

— Crăciunul. Nașterea lui Iisus Hristos.

— Și totuși, conform Bibliei, Iisus s-a născut în martie. Atunci, oare ce sărbătorim de fapt la sfârșitul anului?

Tăcere.

— Pe douăzeci și cinci decembrie, prieteni, reluase Langdon, îl celebrau anticii pe *Sol Invictus* - „Soarele Neînvins” - zi care coincidea cu solstițiul de iarnă: acea perioadă minunată a anului în care soarele revine mai mult pe boltă, iar zilele încep să se mărească.

Mușcând încă o dată din mărul său, profesorul continuase:

— Religiile cuceritoare adoptă frecvent sărbătorile poporului cucerit, pentru a facilita convertirea acestuia. Procesul se numește „transmutare” și e menit să-i ajute pe învinși să se familiarizeze cu noua credință. Credincioșii păstrează aceleași date ale sărbătorilor, se roagă în aceleași locuri sfinte, folosesc simboluri similare... înlocuind pur și simplu doar zeul pe care-l venerează.

Acum fata din primul rând părea de-a dreptul furioasă:

— Cu alte cuvinte, afirmați că religia creștină nu e altceva decât o adorare a Soarelui într-un alt ambalaj!

— Ba deloc! Creștinismul nu s-a inspirat doar din venerarea Zeului-Soare. Ritualul canonizării este preluat din anticul rit al zeificării al lui Euhemerus. Practica de a mânca din „carnea zeului” - Sfântă Împărtășanie - a fost împrumutată de la azteci. Chiar și conceptul morții lui Iisus pentru păcatele noastre nu este pe deplin creștin: sacrificiul de sine al unui tânăr pentru a-i absolvi de păcate pe semenii săi apare în cele mai vechi tradiții legate de Quetzalcoatl.

— Și atunci, există măcar *un singur* lucru original în creștinism? mârâise fata.

— Foarte puține lucruri, în *orice* religie, sunt cu adevărat originale. Credințele nu se nasc din nimic, ci derivă unele din altele. Religia modernă este un colaj... o mărturie istorică a dorinței omului de a înțelege divinul.

— Păi... stați puțin, intervenise Hitzrot, dând semne că se trezise din nou. Știu eu ceva original în creștinism. Ce ziceți de *imaginea* noastră despre Dumnezeu? Arta creștină nu L-a reprezentat niciodată pe Dumnezeu sub forma vreunui vultur, a unui erou aztec sau a altei chestii la fel de ciudate. Totdeauna L-a portretizat cu chipul unui bătrân cu barbă albă. Așa că, măcar imaginea noastră despre Dumnezeu este una originală, sper!

Langdon surâsese:

— Când primii oameni convertiți la creștinism au renunțat la foștii lor zei - zei păgâni, romani, greci, egipteni, de care vreți - i-au întrebat pe reprezentanții Bisericii cum

arăta noul zeu pe care urmau să-l venereze. Înțelepți, preoții au ales cel mai temut, mai puternic și mai... familiar chip din întreaga istorie.

Hitzrot îl privise sceptic:

— Un bătrân cu barba albă, lungă?

Langdon indicase o serie de reprezentări ale zeităților antice expuse de-a lungul peretelui. În fruntea lor se afla un bătrân cu o barbă albă, fluturândă:

— Figura lui Zeus ți se pare cumva familiară?

În clipa aceea, cursul luase sfârșit.

— Bună seara, i se adresă un bărbat.

Langdon tresări, amintindu-și că se află în Panteon. Se întoarse și dădu cu ochii de un ins bătrâior, cu o capă albastră și o cruce roșie pe piept. Omul îi oferă un zâmbet cenușiu și-l întrebă într-o engleză cu un puternic accent toscan:

— Sunteți britanic, nu-i așa?

Langdon se holbă la el, nedumerit:

— Nu. Sunt american.

— Oh, Doamne, vă rog să mă iertați! Sunteți atât de frumos îmbrăcat, că mi-am închipuit... Scuzele mele!

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Langdon, simțindu-și inima în gât.

— Păi, m-am gândit că eu v-aș putea ajuta pe dumneavoastră. Sunt ciceronele acestui locaș, explică omul, arătându-și cu mândrie ecusonul emis de municipalitate. Este de datoria mea să vă fac mai interesantă vizita în Roma.

„Mai interesantă?” Pentru Langdon era, oricum, suficient de interesantă.

— Păreți un om distins, continuă ghidul, fără îndoială mai interesat de cultură decât majoritatea celor de aici. V-aș putea oferi câteva informații istorice despre această construcție fascinantă.

Langdon surise politicos:

— Amabil din partea dumneavoastră, dar eu sunt însumi

istoric de artă și...

— Superb! Ochii bătrânelului se luminară, de parcă ar fi dat peste cufărul cu comori: Atunci, nu mă îndoiesc că ideea mea vi se pare excelentă.

— Cred că aş prefera să...

— Panteonul, începu omul să peroreze, a fost construit de Marcus Agrippa în anul 27 î.Hr.

— Da, îl întrerupse Langdon, și a fost reconstruit de Adrian în 119 d.Hr.

— A fost cea mai mare arenă de sine-stătătoare, până în 1960, când a fost construit stadionul Superdome din New Orleans!

Langdon suspină; individul era de neoprit.

— Iar un teolog din secolul al cincilea a numit Panteonul „Casa Diavolului”, avertizând că deschiderea din cupolă constituia locul de intrare al demonilor.

Profesorul nu-l mai asculta. Ridică ochii spre *oculus* și își aminti scenariul imaginat de Vittoria... un cardinal înfierat care se prăbușea prin deschidere și lovindu-se de podeaua de marmură, mort. „Ei, ăsta da eveniment mediatic!” Instantaneu, începu să se uite în jur după reporteri. Nu se vedea niciunul. Trase adânc aer în piept și își spuse că scenariul era unul absurd. Logistica necesară unei asemenea cascadorii era inimaginabilă.

Porni mai departe pentru a continua inspectarea firidelor, dar ghidul se ținea după el, ca un cățeluș lihnit. „Să nu uit vreodată, își spuse Langdon, că nimic nu poate fi mai rău decât un împătimit istoric al artei.”

În cealaltă parte a incintei, Vittoria își conducea propriile investigații. Rămânând singură pentru prima dată de când aflase că tatăl ei fusese ucis, începu să simtă crunta realitate a ultimelor opt ore cum se strânge sufocant în jurul ei. Leonardo Vetra fusese ucis cu cruzime, pe neașteptate. Aproape la fel de dureros era gândul că realizarea tatălui ei fusese pângărită, transformată în armă a teroriștilor. O copleșea sentimentul de vinovăție, fiindcă ea era cea care concepusese sistemul de transport al

antimateriei... containerul aflat acum undeva, în Cetatea Vaticanului. În încercarea de a-și ajuta tatăl, devenise complicea celor care declanșaseră acest haos.

În mod straniu, singurul lucru care părea normal acum în viața ei era prezența acelui individ complet necunoscut: Robert Langdon. În ochii lui își găsea un inexplicabil refugiu... ca în armonia oceanului pe care-l lăsase în urmă dimineață. Era bucurie că el se afla aici. Pe lângă faptul că reprezenta pentru ea o sursă de speranță și de încredere, Langdon folosisese mintea aceea ascuțită a lui pentru a le oferi o șansă, unică, de a-l prinde pe asasinul tatălui ei.

Vittoria se străduia să respire adânc, în vreme ce inspecta nișele; se simțea copleșită de gândurile de răzbunare care o bântuiseră pe întreaga durată a zilei. Ea, o susținătoare ferventă a dreptului la viață al tuturor făpturilor, voia moartea ucigașului. Oricât de rea i-ar fi devenit astfel karma, tot nu ar fi fost în stare să întoarcă resemnată și celălalt obraz. Alarmată și tensionată, simțea cum ceva neobișnuit îi fierbe în sângele ei italian... șoaptele strămoșilor sicilieni care-și apărau onoarea familiei cu orice preț. „*Vendetta*”, își aminti ea, înțelegând pentru prima dată spiritul înaintașilor ei.

Gândul răzbunării îi dădu noi aripi. Se apropia, în sfârșit, de mormântul lui Rafael. Chiar de la distanță se vedea că monumentul era cu totul și cu totul special. Spre deosebire de celelalte, sicriul era protejat de o apărătoare din plexiglas. Prin acest ecran transparent, se vedea partea din față a sarcofagului:

„RAFFAELLO SANZIO, 1483 – 1520.”

Vittoria privi cu atenție mormântul și după aceea citi plăcuța informativă așezată alături.

Apoi o mai citi o dată.

Și încă o dată.

O clipă mai târziu, o luă la fugă strigând în gura mare:

— Robert! *Robert!*

Langdon își continua cu greu cercetările în jumătatea sa de Panteon, urmat îndeaproape de neobositul ghid și de explicațiile neîntrerupte ale acestuia:

— Îmi dau seama că sunteți cu adevărat pasionat de aceste firide! exclamă el la un moment dat, părând încântat. Vă dați seama că grosimea inegală a zidurilor, mai mică în partea de sus, face bolta să pară lipsită de greutate?

Langdon dădu mașinal din cap, pregătindu-se să controleze o altă nișă. Brusc, cineva îl înhăță de umăr. Era Vittoria. Gâfâia și îl trăgea de braț. După teroarea întipărită pe chipul ei, lui Langdon nu îi veni în minte decât un singur lucru: găsise un cadavru.

— Ah, soția dumneavoastră! exclamă ghidul, evident bucuros să aibă un nou client. Apoi, arătând spre pantalonii ei scurți și spre ghetele cu care era încălțată: Ei, la dumneavoastră se vede că sunteți din America!

— Sunt italiancă!

Zâmbetul ghidului se stinse:

— Oh, Doamne!

— Robert, șopti Vittoria, trăgându-l de-o parte, astfel încât să nu-i audă ghidul. Dă-mi *Diagramma* lui Galilei. Trebuie s-o văd!

— *Diagramma*? Bătrânelul se repezi din nou între ei: Dar știu că vă pricepeți la istorie! Din păcate, acel document nu este disponibil, fiind păstrat în arhivele secrete ale Va...

— Ne puteți scuza un moment? îl rugă Langdon, nedumerit de panica din glasul Vittoriei.

Apoi o împinse într-o margine a sălii și scoase fila din buzunar.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce dată poartă chestia asta? întrebă ea, studiind pergamentul.

Ghidul se apropiase iar de ei, cu ochii lipiți de document și cu gura căscată de uimire:

— Dar ăsta nu e... chiar...

— E o reproducere pentru turiști, minți Langdon. Vă mulțumim pentru ajutor. Vă rog, eu și soția mea vrem să vorbim o clipă între patru ochi.

Ghidul se retrase doi pași, fără a-și lua privirea de la pergament.

— Data, insistă Vittoria. Când a publicat Galilei...?

Profesorul îi arată cifrele romane de pe marginea inferioară a filei:

— Asta-i data publicării. Ce s-a întâmplat?

— 1639?

— Da. Ce nu e în regulă?

Chipul Vittoriei se întunecă:

— Avem probleme, Robert. Probleme mari. Datele nu se potrivesc.

— Ce date nu se potrivesc?

— De pe mormântul lui Rafael. Pictorul a fost îngropat aici abia în 1759. La un secol după ce *Diagramma* a fost publicată.

Langdon rămase cu ochii ațintiți la ea, încercând să pătrundă sensul cuvintelor rostite.

— Ba nu, spuse el. Rafael a murit în 1520, cu mult înainte de publicarea *Diagrammei*.

— Da, dar a fost îngropat *aici* mult mai târziu!

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Tocmai am citit. Trupul lui Rafael a fost adus în Panteon în 1758 - un tribut istoric adus oamenilor de seamă ai Italiei.

Când își dădu seama de sensul cuvintelor ei, Langdon simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Când a fost scris poemul acela, continuă Vittoria, mormântul lui Rafael se afla în altă parte. Pe atunci, Panteonul nu avea nimic de-a face cu Rafael Sanzio!

— Dar... asta înseamnă... se bâlbâi profesorul.

— Da, înseamnă că am venit unde nu trebuie!

Langdon simți că amețește. „Imposibil! Eram sigur că...”

Vittoria țâșni de lângă el și se repezi la ghid, trăgându-l de braț:

— *Signore*, scuzați-ne! Unde era trupul lui Rafael în secolul al XVII-lea?

— La Ur... Urbino, bâigui omul, năucit. Acolo unde s-a născut!

— Imposibil! Altarele *Illuminati* ale științei se aflau toate în Roma! exclamă Langdon. Sunt sigur de asta!

— *Illuminati*? bălmăji ghidul, holbându-se din nou la pergamentul din mâna profesorului. Dar *cine* sunteți voi, oameni buni?

Vittoria prelua inițiativa:

— Căutăm ceva ce se numește cavoul pământesc al lui Sanzio. Aici, în Roma. Ne puteți spune unde ar fi?

Ghidul o privi, confuz:

— Acesta este singurul mormânt din Roma al lui Rafael.

Langdon încerca să gândească, dar mintea refuza să-l mai ajute. Dacă mormântul pictorului nu se afla în 1655 în Roma, atunci la ce se referea poemul? „Al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” „Ce naiba poate fi asta? Gândește!”

— A mai existat un artist pe nume Sanzio? întrebă Vittoria.

— Eu nu mai știu altul, răspunse ghidul.

— Dar o altă personalitate, din *orice* alt domeniu? Un om de știință, un poet sau un astronom pe care să-l fi chemat Sanzio?

Bătrânelul arăta de parcă ar fi vrut s-o rupă la fugă de-acolo:

— Nu, doamnă. Singurul Sanzio de care am auzit a fost Rafael, arhitectul.

— Arhitect? Dar credeam că a fost pictor!

— A fost și una, și alta, desigur. La fel ca Michelangelo, ca da Vinci...

Langdon nu știa dacă spusele ghidului sau mormintele bogat decorate din jur îl ajutaseră să-și dea seama, dar

oricum, nu asta conta. Important era că ideea îi venise. „Sanzio fusese arhitect!” De aici, gândurile începură să i se înșiruie în mod logic. În Renaștere, arhitecții aveau două scopuri în viață: preamărirea lui Dumnezeu prin intermediul bisericilor construite și glorificarea mai-marilor zilei prin mormintele impresionante pe care le concepeau.

„Cavoul lui Sanzio. Așa să fie, oare?” Imaginile se succedau mai repede acum în mintea lui.

Mona Lisa lui da Vinci.

Nuferii lui Monet.

David al lui Michelangelo.

Cavoul pământesc al lui Sanzio...

— Sanzio *a proiectat* cavoul! spuse Langdon cu voce tare.

— Poftim?

— Poemul nu se referă la locul în care a fost înmormântat Rafael, ci la un mormânt *conceput* de el.

— Despre ce vorbești acolo?

— Am interpretat indiciul în mod greșit. Nu locul de îngropăciune al artistului trebuie să-l căutăm, ci un mormânt pe care el l-a proiectat pentru *altcineva*. Nu pot să cred că m-am înșelat atât de rău! Jumătate din sculpturile realizate în Roma în epocile renașcentistă și barocă erau destinate monumentelor funerare. Rafael a proiectat probabil sute de cavouri! adăugă el, fără a-și putea stăpâni un zâmbet.

Vittoria nu părea deloc veselă:

— Sute?

— Oh! făcu Langdon, revenit cu picioarele pe pământ.

— Și e vreunul dintre ele „pământesc”, profesore?

Dintr-o dată, începu să se simtă stingherit; știa jenant de puține lucruri despre opera lui Rafael. Cu Michelangelo era altceva, dar operele lui Rafael nu-l pasionaseră deloc. Abia dacă știa vreo două dintre cele mai celebre monumente funerare ale sale, însă nici despre acestea nu era foarte sigur cum arată.

Parcă sesizând complexe lui Langdon, Vittoria se

Întoarse spre ghid, care începuse deja să se depărteze cu pași mici, îl prinse de braț și-l trase înapoi:

— Am nevoie de un mormânt, îi spuse. Proiectat de Rafael. Un mormânt care să poată fi considerat „pământesc”.

Bătrânelul părea acum de-a dreptul nefericit:

— Un mormânt conceput de Rafael? Nu știu... A proiectat atât de multe... Și probabil că vă referiți la o capelă realizată de el, nu la un mormânt. Arhitecții proiectau totdeauna capelele împreună cu mormintele.

Langdon își dădu seama că omul avea dreptate:

— Există capele sau monumente funerare concepute de Rafael care să poată fi considerate „pământești”?

Ghidul ridică din umeri:

— Îmi pare rău. Nu știu la ce vă referiți. Termenul „pământesc” nu descrie nimic din ceea ce știu eu. Iar acum, ar trebui să plec.

Vittoria îl înhăță din nou de braț și citi primul vers al poemului de pe pergament:

— ”De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” Cuvintele astea vă spun ceva?

— Absolut nimic.

Bărbia lui Langdon zvâcni în sus; pe moment, uitase partea a doua a versului. „Gaură de drac?!”

— Da! se repezi el la ghid. Asta e! Există vreo capelă proiectată de Rafael care să aibă o deschidere în plafon, un *oculus*?

— Din câte știu eu, Panteonul este unic din acest punct de vedere. Dar...

— Dar ce? exclamă Vittoria și Langdon la unison.

Bătrânelul înclină capul și făcu un pas spre ei:

— O „gaură de drac”? murmură ca pentru sine, gânditor. „Gaură de drac”... Asta înseamnă cumva... *buco diàvolo*!

— Exact, încuviință Vittoria.

— Păi, este o expresie pe care n-am mai auzit-o cam de mult. Dacă nu mă înșel, *buco diàvolo* se referă la ceva subteran, la...

— La o criptă, adică? sări Langdon.

— Da, dar la un tip anumit de criptă. Cred că „gaură de drac” este un termen vechi care desemna o vastă incintă funerară amplasată într-o capelă... sub un alt mormânt.

— Ca un osuar? întrebă profesorul recunoscând imediat construcția la care se referea ghidul.

— Exact! Acesta e cuvântul pe care îl căutam!

Langdon rămase o clipă pe gânduri. Osuarele constituiseră o ieftină soluționare ecleziastică a unei dileme neplăcute. Atunci când o biserică îi cinstea pe cei mai de seamă enoriași ai ei, oferindu-le morminte impresionante în interiorul sfântului locaș, adesea ceilalți membri ai familiei solicitau, la rândul lor, să fie înmormântați alături de cei dragi, asigurându-și astfel un loc de veci râvnit de mulți alții. Dacă însă biserica nu avea spațiu sau fonduri suficiente pentru a construi morminte luxoase pentru întreaga familie, apela adesea la săparea unui osuar – o nișă în podea, lângă mormântul principal, unde erau îngropați membrii mai puțin merituoși ai respectivei familii. Osuarul era apoi acoperit cu echivalentul renașcentist al unui chepeng. Deși convenabile, osuarele au ieșit rapid din uz din cauza duhoriei care pătrundea uneori în catedrală. „Gaură de drac...”, își spuse Langdon din nou. El, unul, nu auzise termenul niciodată; acum însă, părea să se potrivească de minune.

Inima continua să-i bată cu putere. „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” O singură întrebare mai rămăsese nelămurită:

— Rafael a proiectat vreun mormânt care să aibă o astfel de gaură de drac?

Ghidul se scarpină în cap:

— Păi... Îmi pare rău, dar... nu-mi vine în minte decât unul singur.

„Numai unul?” Profesorul nici nu și-ar fi putut dori un răspuns mai bun.

— Unde? strigă Vittoria.

Omul le aruncă o privire ciudată:

— Se numește Capela Chigi. Este mormântul lui Agostino Chigi și al fratelui său, ambii bogați patroni ai artelor și ai științei.

— Ai *științei*?! exclamă Langdon.

— Unde?

Dar ghidul ignoră întrebarea Vittoriei, din nou bucuros să fie de ajutor:

— Cât despre faptul că mormântul acesta este sau nu „pământesc”... nu știu. Cu certitudine însă, este... cum să spun eu... *differénte*.

— Diferit? repetă Langdon. Cum anume?

— Nu se încadrează în peisaj. Rafael a fost doar arhitectul monumentului. Decorațiunile interioare au fost realizate de un alt sculptor. Nu-mi pot aminti numele lui.

Langdon era numai urechi. „Un maestru *Illuminati* anonim, poate?”

— În orice caz, cel care a realizat interiorul a dat dovadă de o crasă lipsă de gust, continuă ghidul. *Dio mio! Atrocità!* Cine ar vrea să fie îngropat sub *pyramides*?

— Piramide? întrebă Langdon, crezând că nu a auzit bine. În capelă sunt piramide?

— Da, știu, oribil, nu-i așa?

Vittoria îl înșfăcă din nou de braț:

— *Signore*, unde se află această Capelă Chigi?

— Cam la doi kilometri nord de aici, în Biserica Santa Maria del Popolo.

— Mulțumim, răsuflă Vittoria, ușurată. Hai să...

— Hei, o întrerupse ghidul. Tocmai mi-am amintit ceva. Ce prost sunt!

— Vă rog, nu ne spuneți că v-ați înșelat!

— Nu, dar trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Capela Chigi nu s-a numit totdeauna așa. Inițial, era cunoscută sub numele *Capella della Terra*.

— „Capela Terrei”? întrebă Langdon.

— Sau, spuse Vittoria pornind deja spre ușă, Capela *Pământului*!

leșind în fugă în Piazza della Rotunda, Vittoria Vetra scoase telefonul din buzunar:

— Domnule comandant Olivetti! Am greșit locul!

— Ați greșit? bâigui militarul. Cum adică?

— Primul altar al științei este la Capela Chigi!

— Unde? Vocea lui Olivetti era furioasă acum. Dar domnul Langdon a spus...

— La Santa Maria del Popolo. Doi kilometri spre nord. Trimiteți-vă oamenii acolo imediat! Avem patru minute!

— Dar oamenii mei sunt pe poziții *aici*! N-am cum să...

— Mișcați-vă!

Și închise telefonul. În urma ei, Langdon ieși din Panteon, năuc. Vittoria îl prinse de mână și-l trase spre șirul de taxiuri aparent lipsite de șoferi, care așteptau lângă bordură. Ajunseră la ele, bătu cu pumnul în capota primului și șoferul sări în sus, deșteptat brusc din moțăială. Tânăra deschise portiera din spate și-l împinse pe Langdon înăuntru, aruncându-se și ea apoi pe banchetă:

— Santa Maria del Popolo! anunță ea. *Presto!*

Buimac și pe jumătate speriat, șoferul călcă pe pedala de accelerație.

Gunther Glick preluase controlul computerului de la Chinita Macri, care ședea acum ghemuită pe bancheta din spate a furgonetei BBC, privind derutată peste umărul colegului ei.

— Ți-am spus eu! exclamă Glick, apăsând câteva taste. *British Tattler* nu e singurul ziar care publică articole despre indivizii ăștia!

Macri se aplecă, să vadă mai bine. Glick avea dreptate. Baza de date a BBC arăta că, în ultimii zece ani, rețeaua difuzase șase reportaje despre Confreria *Illuminati*. „Măi să fie!” exclamă ea pentru sine.

— Și cine sunt cei care au făcut reportajele astea? Niște coate-goale?

— BBC nu angajează coate-goale.

— Ba te-a angajat pe tine!

— Nu pricep de ce ești atât de sceptică. Există numeroase documente istorice despre *Illuminati*.

— Ca și despre vrăjitoare, OZN-uri și monstrul din Loch Ness!

Glick citi lista de articole și de reportaje.

— Ai auzit cumva de un tip pe nume Winston Churchill?

— Parcă! ricană Chinita Macri.

— BBC a realizat cu ceva timp în urmă un documentar istoric despre viața lui Churchill. Apropo, omul era un catolic convins. Știi că în 1920 a dat publicității o declarație prin care condamna Confreria *Illuminati* și-i avertiza pe britanici cu privire la o conspirație mondială împotriva moralității?

Macri îl privi neîncrezătoare:

— Unde a publicat-o? În *British Tattler*?

— În *London Herald*, zâmbi Glick. Pe 8 februarie 1920.

— Nu cred!

— Delectează-ți ochii!

Macri se apropie pentru a privi mai bine. „*London Herald*, 8 februarie 1920. N-aș fi zis!”

— Ei, Churchill era paranoic!

— Poate, dar nu era singurul, răspunse Glick, citind mai departe. Se pare că președintele SUA, Woodrow Wilson, a vorbit de trei ori la radio în 1921 și acuza controlul crescând al *Illuminati* asupra sistemului bancar american. Vrei un citat din transcrierea emisiunii radiofonice?

— Nu țin neapărat.

Dar Glick i-l oferi, oricum:

— Uite ce spunea: „Este o forță atât de bine organizată, atât de subtilă și de răspândită, încât nimeni nu îndrăznește s-o critice pe față”.

— N-am auzit niciodată de așa ceva.

— Poate fiindcă în 1921 erai doar o puștoaică.

— *Merci* de compliment!

Macri primise lovitura din plin. Știa că începea să-și arate vârsta. La patruzeci și trei de ani, cârlionții ei negri și deși aveau multe fire cărunte, iar ea era prea orgolioasă pentru a le vopsi. De la mama ei, o femeie de credință baptistă, învățase respectul și mulțumirea de sine. „Când ești o femeie de culoare, obișnuia mama ei să spună, nu trebuie să te ascunzi. Încearcă și în ziua aia ai murit. Ține capul sus, zâmbeste larg și lasă-i pe toți să se întrebe ce secret știi de ești veselă mereu.”

— Dar de Cecil Rhodes ai auzit? o întrebă Glick.

— Bancherul britanic?

— Da, cel care a fondat bursele Rhodes.

— Să nu-mi spui că și el...

— *Illuminati*.

— Aiurea!

— Ba BBC! 16 noiembrie 1984.

— BBC a scris că, de fapt, Cecil Rhodes era membru al Confreriei *Illuminati*?

— Exact. Și în conformitate cu rețeaua noastră, Bursele Rhodes sunt, de fapt, niște fonduri înființate cu secole în urmă, pentru a recruta cele mai luminate minți ale lumii.

— E ridicol! Unchiul meu a fost bursier Rhodes!

— Ca și Bill Clinton! îi făcu Glick cu ochiul.

Macri începea să se înfurie. Niciodată nu-i plăcuseră articolele alarmiste, în goană după senzațional. Totuși, știa destule despre BBC pentru a-și da seama că fiecare reportaj difuzat era înainte atent documentat și verificat.

— Uite ceva ce n-o să uiți ușor: BBC, 5 martie 1998. Chris Mullin, membru al unui comitet parlamentar, le-a cerut tuturor parlamentarilor masoni să-și declare această afiliere.

Da, Chinita Macri își amintea. În cele din urmă, solicitarea i-a inclus, pe lângă parlamentari, pe polițiști și pe judecători.

— Care a fost motivul? întrebă ea.

Glick citi:

— "... Îngrijorarea că facțiuni secrete ale masoneriei exercită un control substanțial asupra organismelor politice și financiare."

— Așa e.

— A stârnit ceva zarvă. Masonii din Parlament s-au înfuriat. Aveau și de ce! Cei mai mulți s-au dovedit oameni de bună-credință, care s-au alăturat masonilor din dorința de a încheia niște relații și în scopuri caritabile, fără a avea vreo idee cu privire la afilierile trecute ale organizației.

— *Presupusele* afilieri.

— Cum o fi! Uită-te la chestia asta! o îndemnă Glick. Unele relatări stabilesc o legătură între *Illuminati* și Galileo Galilei, *Guerenet*-ii din Franța și *Alumbrados* din Spania. Ba chiar cu Karl Marx și Revoluția Rusă!

— Istoriei îi place să se rescrie, uneori.

— Bun, vrei ceva de actualitate? Privește aici! O referire la *Illuminati* într-un număr recent al *Wall Street Journal*.

— Chiar așa?

— Ia ghicește care este, în prezent, cel mai popular joc pe computer în America?

— *Ia-te după Pamela Anderson!*

— Nu, dar ești pe-aproape. Jocul se numește *Illuminati*:

Noua Ordine Mondială.

Macii citi peste umărul lui Glick:

„Firma Steve Jackson Games a dat o nouă lovitură... o aventură cvasiistorică în care o antică frăție satanistă din Bavaria încearcă să pună stăpânire pe lumea întreagă. Puteți găsi jocul on-line la...”

Dintr-o dată, simți că i se face rău:

— Și ce au tipii ăștia, *Illuminati*, împotriva creștinismului?

— Nu numai împotriva creștinismului, o corectă Glick, ci împotriva religiei în general. Deși de la individul care tocmai mi-a telefonat am înțeles că tipii chiar au o fixație cu Vaticanul.

— Ei, haide, ce naiba! Doar nu crezi *cu adevărat* că insul chiar e cine ți-a spus că e!

— Un mesager al Confreriei *Illuminati*? Gata să ucidă patru cardinali? Nu cred, ci sper din tot sufletul!

Taxiul străbătu cei doi kilometri pe Via della Scrofa în nici două minute și opri pe latura sudică a Pieței del Popolo cu puțin înainte de ora opt. Langdon îi dădu șoferului mai mulți dolari decât făcea drumul, fără a mai aștepta restul, și coborî însoțit de Vittoria.

Piața era pustie; doar o mână de localnici se veseleau la o masă a Cafenelei Rosati – un loc frecventat de literații italieni. O pală de vânt aduse aroma pastelor și a cafelei espresso.

Langdon încă nu-și revenise după greșeala pe care o făcuse la Panteon. O singură privire în jur îi stârni însă acum cel de-al șaselea simț. Piața părea a iradia un subtil aer *Illuminati*. Pe lângă faptul că avea o formă perfect eliptică, în centrul ei se înălța un obelisc egiptean – o coloană rectangulară de piatră cu vârful piramidal. Amintire a jafurilor din vremea Romei imperiale, obeliscurile puteau fi zărite în numeroase locuri din Roma și erau numite de simboțiști „Piramide Înălțate” – extensii spre cer ale sacrei conformații piramidale.

În vreme ce studia monolitul, Langdon își simți privirile atrase de altceva din fundal. Ceva mult mai interesant:

— De data asta, chiar am nimerit locul, îi spuse el Vittoriei. Uită-te acolo!

Și-i arătă impunătoarea Porta del Popolo, un arc de piatră ce străjuia piața de secole. Chiar în centru, în partea cea mai înaltă a porții, se vedea o inscripție:

— Ți se pare familiară?

Vittoria privi simbolul gravat:

— O stea strălucind deasupra unei grămezi triumphiulare de pietre?

— O sursă de lumină deasupra unei piramide.

Ea se întoarse spre el, cu ochii măriți de uimire:

— La fel ca... Marele Sigiliu al Statelor Unite?

— Exact! Simbolul masonic de pe bancnota de un dolar.

Vittoria trase adânc aer în piept, cercetând piața din priviri:

— Și unde-i biserica aceea?

Biserica Santa Maria del Popolo părea o navă de război aterizată din greșeală acolo, așezată pieziș la baza unei coline, în colțul sud-estic al pieței. Construită în secolul al XI-lea, aspectul ei era urât și de schelăria ridicată pe fațadă.

Langdon încercă să-și pună ordine în gânduri, în vreme ce alergau spre intrare. Chiar era posibil ca în biserică să aibă loc o crimă? Ar fi vrut ca Olivetti să-și aducă mai repede oamenii; în buzunar, revolverul îi atârna mai greu și parcă nelalocul lui.

Scările de la intrare erau în *ventaglio* - ca un evantai ospitalier - o ironie a sorții în acest caz, fiindcă erau blocate de schele, materiale de construcție și un panou pe care scria: „*Costruzione. Non entrare.*”

Langdon își dădu seama că, închisă pentru renovare, biserica era locul perfect pentru ucigaș - spre deosebire de Panteon. Aici nu avea nevoie de niciun truc, nici de o strategie ingenioasă; doar de a găsi o cale de acces.

Vittoria se strecură fără să ezite printre schele și urcă treptele.

— Vittoria! o strigă el. Dacă individul e încă înăuntru...

Dar ea părea să nu-l fi auzit, apropiindu-se de ușa închisă a locașului. Langdon se grăbi pe urmele ei. Înainte de a apuca să-i mai spună ceva, ea puse mâna pe mâner și împinse. Ușa nu se clinti.

— Trebuie să mai fie o intrare!

— Probabil, spuse Langdon, dar Olivetti va ajunge și el într-un minut. E prea periculos să intrăm singuri. Ar trebui să supraveghem biserica de aici până când...

Vittoria se întoarse spre el, fulgerându-l cu privirea:

— Dacă mai există o intrare, înseamnă că mai există și o ieșire! Iar dacă tipul ăsta dispare, suntem *fungito!*

Profesorul știa suficientă italiană pentru a înțelege că avea dreptate.

Aleea din dreapta bisericii era îngustă și întunecată, mărginită de ziduri înalte de o parte și de alta. Duhnea a urină – o miasmă obișnuită într-un oraș în care barurile erau de douăzeci de ori mai numeroase decât toaletele publice.

Amândoi o luară la fugă pe aleea fetidă. După vreo cincisprezece metri, Vittoria îl prinse de braț și-i făcu semn. Langdon văzuse și el. Drept în față se zărea o ușă de lemn, cu balamale mari – obișnuita *porta sacra*, intrarea destinată doar clericilor. Multe dintre aceste intrări auxiliare ieșiseră din uz cu ani buni în urmă, pe măsură ce noi clădiri fuseseră construite în apropiere.

Vittoria se repezi la ușă, dar se opri brusc cu ochii fixați pe clanță și cu o expresie perplexă pe figură. Langdon ajunsese și el și văzu mânerul inelar ciudat, în locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să fie clanța.

— Un *annulus*, șopti el.

Apoi întinse mâna, prinse inelul metalic și, fără să facă zgomot, îl trase spre el. Se auzi un clic și atât. Vittoria tresări. La fel de tăcut, Langdon roti inelul în sensul acelor de ceasornic. Degeaba. Încruntându-se, încercă și în sens invers, tot fără niciun rezultat.

Vittoria privi în fața lor, pe alee:

— Crezi că mai există vreo intrare?

Nu credea. Majoritatea catedralelor renașcentiste erau construite pentru a servi la nevoie drept fortărețe în cazul unui atac, așa încât erau prevăzute cu cât mai puține căi de acces.

— Dacă mai există o intrare, spuse el, probabil că e ascunsă undeva, în partea din spate – mai degrabă o porțiță de scăpare decât o intrare propriu-zisă.

Vittoria pornise deja.

Langdon o urmă în timp ce înaintau în semiobscuritatea aleii. Zidurile se înălțau vertical pe lângă ei. Undeva, un clopot începu să bată. Ora opt...

Robert Langdon nu auzi atunci când Vittoria îl strigă. Se opri în dreptul unui vitraliu acoperit cu zăbrele și încerca să privească înăuntru:

— Robert!

De această dată, șoapta ei sonoră îi ajunse la urechi. Ridică ochii și o văzu la capătul aleii. Arăta cu o mână spre partea din spate a bisericii și cu cealaltă îi făcea semn să se apropie. Fără tragere de inimă, se conformă. La baza zidului din spate, un parapet din piatră ascundea o nișă îngustă - un fel de tunel ce pătrundea direct în fundația bisericii.

— O intrare? Întrebă ea.

Langdon încuviință. „O ieșire, de fapt, dar să nu ne pierdem în amănunte!”

Vittoria îngenunche și privi înăuntru:

— Hai să încercăm ușa: Să vedem dacă e descuiată.

Langdon dădu să obiecteze, dar ea îl prinse de mână și-l trase după ea în deschizătură.

— Așteaptă!

Se opri și se întoarse spre el, nerăbdătoare. Profesorul oftă:

— Intru eu primul!

— O altă dovadă de cavalerism? Întrebă ea.

— Vârsta înaintea frumuseții.

— Țsta a fost un compliment?

Langdon îi surâse și, trecând pe lângă Vittoria, intră în tunel.

— Ai grijă la trepte, îi spuse.

Pătrunse precaut în întuneric, sprijinindu-se cu o mână de zid. Piatra era aspră la pipăit. Pentru o clipă, își reaminti străvechiul mit al lui Dedal și modul în care băiatul se deplasa prin labirint, fără a-și lua mâna de pe zid, convins că va ajunge la capătul acestuia dacă nu va întrerupe nicio clipă contactul cu peretele. Langdon înainta încet, nu foarte sigur că voia să ajungă la capăt.

Tunelul se îngusta ușor și profesorul își rări pașii. Vittoria

era aproape, în spatele lui. La un moment dat, zidul cotea spre stânga și în fața lor apăru un alcov semicircular. În mod straniu, acolo se zărea o lumină slabă. În licărirea ei, Langdon distinse conturul unei uși masive de lemn.

— Oh! exclamă el.

— E încuiată?

— A fost.

— A fost?!

Vittoria se apropie și Langdon îi arată cu mâna. Învăluită într-o rază de lumină care provenea dinăuntru, ușa era întredeschisă... atârând într-o balama ruptă de o daltă ce se vedea încă înfiptă în lemn.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi, în întuneric, Langdon simți mâna Vittoriei urcând pe pieptul lui, ușor, strecurându-se pe sub sacou.

— Liniștește-te, profesore! Vreau doar să pun mâna pe armă!

În acea clipă, în interiorul Muzeului Vaticanului, o echipă a Gărzii Elvețiene se împrăștie în toate direcțiile. Muzeul era cufundat în întuneric și militarii purtau ochelari cu infraroșii la fel ca pușcașii marini americani. Prin ei, totul se vedea într-o fantomatică nuanță de verde. Fiecare om purta căști conectate la un detector cu care își verifica drumul – același dispozitiv pe care-l foloseau de două ori pe săptămână pentru a căuta microfoane în complexul Vaticanului. Soldații se deplasau metodic, căutând în spatele statuiilor, în nișe și în firide, în dulapuri, pe sub mobilier. Detectorul începea să țiuie îndată ce sesiza cel mai slab câmp magnetic. În această seară însă, nu primeau niciun semnal.

Interiorul Bisericii Santa Maria del Popolo era un fel de grotă scăldată într-o lumină palidă. Părea, mai degrabă, o stație de metrou neterminată, decât o catedrală. Spațiul central era ticsit de cărămizi, dale de piatră, grămezi de moloz, roabe și chiar un baros ruginit. Coloane gigantice se înălțau din podea, susținând cupola. În lumina slabă a vitraliilor, praful dansa leneș, iar sub o frescă de Pinturicchio, Langdon și Vittoria studiau interiorul cavernos.

Nimic nu se mișca. Tăcere de mormânt.

Fiziciană ținea pistolul îndreptat în față, cu ambele mâini. Langdon își verifică ceasul: 20.04. „Suntem amândoi nebuni! Își spuse. E mult prea periculos.” Și totuși, știa că, dacă mai era în biserică, asasinul putea ieși oricând, pe oricare dintre uși, fără să-l poată opri cineva. Singura soluție era să-l prindă înăuntru. Asta... dacă mai era acolo. Greșeala lui de la Panteon avea să-i coste scump pe toți și Langdon se simțea copleșit de vinovăție. Nu mai avea rost să insiste acum asupra precauțiilor; el era cel care îi adusese în această fundătură.

Vittoria avea un aer sălbatic în vreme ce parcurgea cu privirea spațiul gol al bisericii.

— Așadar, șopti ea, unde e Capela Chigi?

Langdon își miji ochii, studiind zidurile exterioare. Spre deosebire de concepțiile încetățenite, bisericile renaștentiste aveau fiecare *mai multe* capele, catedralele cu adevărat mari, ca Notre Dame din Paris, având mai mult de zece. Aceste capele nu erau propriu-zis *încăperi* separate, ci niște *întrânduri* – nișe semicirculare practicate în zidurile laterale ale locașului.

„Vești proaste”, își spuse Langdon zărind cele patru firide din fiecare perete. Opt capele în total. Deși opt nu era un număr foarte mare, mai rău era faptul că în fața fiecărui întrând atârna câte o folie uriașă de poliuretan translucid,

probabil pentru a împiedica să pătrundă în interior praful stârnit de lucrările de renovare.

— Poate fi oricare dintre nișele acelea acoperite, îi răspunse el. N-avem de unde ști care anume este Capela Chigi, decât dacă ne uităm înăuntru. De aceea, poate ar fi bine să-l așteptăm pe Oli...

— Care este absida secundară stângă?

Langdon se întoarse spre ea, uimit de terminologia arhitecturală pe care părea că o stăpânește:

— Absida secundară stângă?

Vittoria făcu semn spre zidul din spate. Pe o plăcuță decorativă încastrată în piatră era gravat același simbol pe care-l văzuseră afară: o piramidă sub o stea strălucitoare. Sub ea era scris:

„BLAZONUL LUI ALESSANDRO CHIGI, AL CĂRUI MORMÂNT ESTE AMPLASAT ÎN ABSIDA SECUNDARĂ STÂNGĂ A ACESTEI CATEDRALE.”

„Blazonul lui Chigi era o piramidă sub o stea? Oare bogatul patron al artelor și al științei fusese și el un *Illuminati*?” Dădu ușor din cap spre Vittoria:

— Bună treabă, Nancy Drew!

— Poftim?

— N-are-a face. Eu...

Zgomotul unui metal care se trăneste de podea răsună la doar câțiva metri distanță. Clinchetul răsună în întreaga biserică. Langdon o trase pe Vittoria după o coloană, iar ea aținti pistolul spre sursa sunetului și încremeni așa. Tăcere. Așteptară câteva momente. Zgomotul se auzi iar, de această dată mai degrabă semăna cu un scârțâit metalic. Langdon își ținu răsuflarea. „Nu trebuia să accept să intrăm aici!” Sunetul se apropia, un fel de fojgăit ritmic, precum mersul unui om șchiop. Brusc, la baza coloanei, apăru ceva.

— *Figlio di puttana!* îl înjură Vittoria în șoaptă, sărind înapoi. Langdon țâșni și el în spate.

De după coloană, trăgând după el un sandwich pe

jumătate mâncat, se ivise un șobolan enorm. Animalul încremeni când îi văzu și se holbă un moment interminabil la țeava revolverului, pentru ca apoi, nesinchisindu-se deloc, să-și continue drumul spre cine știe ce cotlon al bisericii.

— Mama doctorului... icni Langdon, înghițindu-și cuvântul la jumătate.

Vittoria lăsă arma și-și veni rapid în fire. Privind pe după coloană, profesorul văzu geanta unui muncitor întinsă pe podea, probabil trasă de pe masa de lucru de șobolanul flămând. Apoi cercetă întreaga incintă, căutând o urmă de mișcare, și-i spuse Vittoriei:

— Dacă tipul e aici, mai mult ca sigur că a auzit zgomotul ăla. Ești sigură că nu vrei să-l așteptăm pe Olivetti?

— Absida secundară stângă. Unde e?

Cu inima îndoită, se întoarse și încercă să se orienteze. Terminologia folosită pentru descrierea arhitecturii unei catedrale semăna puțin cu indicațiile de scenă din dramaturgie: în totală contradicție cu intuiția. Se așeză cu fața spre altarul principal. *Centrul scenei*. Apoi arătă cu degetul mare peste umăr, în spate.

Amândoi se răsuciră pentru a privi.

Aparent, Capela Chigi era situată în a treia sau a patra firdă din dreapta lor. Din fericire, Langdon și Vittoria se aflau pe *latura* cea bună a bisericii. Din nefericire însă, erau în *capătul* greșit. Vor trebui să străbată întreaga lungime a catedralei, trecând prin fața altor trei capele, fiecare dintre acestea acoperită cu o folie de plastic translucid.

— Așteaptă, spuse profesorul. Mă duc eu primul.

— Las-o baltă!

— Eu sunt cel care a dat-o în bară la Panteon!

— Da, dar eu sunt cea care are arma!

În ochii ei, Langdon citi ceea ce de fapt credea ea: „Eu sunt cea care și-a pierdut tatăl. Eu sunt cea care a contribuit la crearea unei arme de distrugere în masă. Scalpul ticălosului e al meu...”

Dându-și seama că nu are rost să insiste, se resemnă și o

urmă pășind cu grijă, fără să facă zgomot, de-a lungul laturii estice a bisericii. Trecând prin dreptul primei capele acoperite, simți tensiunea momentului, de parcă ar fi participat la cine știe ce joc suprarealist. „Aleg cortina numărul trei”, își spuse.

Locașul era tăcut, zidurile groase din piatră împiedicând pătrunderea oricăror sunete din afară. În vreme ce treceau prin fața capelilor, palide forme umanoide păreau că-i privesc de dincolo de plastic. „Sunt doar sculpturi din marmură!”, se liniști Langdon singur, sperând că nu se înșală. Era 20.06. Fusesse, oare, asasinul punctual și fugise din biserică înainte de sosirea lor? Sau se mai afla încă aici? Langdon nu știa care din cele două scenarii i-ar fi convenit mai mult.

Ajunseră în absida secundară, impunătoare în întunericul ce începea să cuprindă catedrala. Înserarea părea să se lase repede, accentuată de culorile mate ale vitraliilor. La un moment dat, o cortină de plastic din spatele lor tremură ușor, parcă împinsă de un curent de aer și Langdon se întreabă dacă nu cumva cineva, undeva, deschisese o ușă.

Vittoria încetini pașii în apropierea celei de-a treia firide. Ținând arma întinsă, îi făcu semn cu capul spre stela alăturată. Pe blocul de granit erau gravate două cuvinte:

„CAPELLA CHIGI.”

Langdon încuviință și, fără un sunet, se apropiară de colțul deschiderii. Vittoria apropie arma de marginea foliei de plastic și-l îndemnă din priviri pe Langdon să tragă cortina.

„Acum ar cam trebui să-ncep să mă rog”, își spuse el. Ezitând, întinse mâna peste umărul ei. Cu grijă, începu să tragă perdeaua la o parte. Plasticul se deplasă doi centimetri și se opri brusc, cu un păcănit sonor. Amândoi înghețară. Tăcere. După o clipă, părând că se mișcă cu încetin-itorul, Vittoria se aplecă și își lipi un ochi de deschizătura îngustă. Langdon încercă și el să privească

peste umărul ei.

Pentru câteva secunde, niciunul nu îndrăzni să răsuflă.

— Nu e nimeni aici, spuse Vittoria în cele din urmă, lăsând revolverul jos. Am ajuns prea târziu!

Profesorul însă n-o auzi; preț de o clipă, se simți transportat într-o altă lume. Niciodată în viața lui nu-și imaginase că o capelă ar putea arăta așa. Decorată în întregime cu marmură castanie, Capela Chigi era extraordinară și ochii lui Langdon nu știau ce să privească mai întâi. Era greu de imaginat că ar putea exista o capelă mai *pământească* decât aceasta – de parcă Galilei și *Illuminati* o concepuseră ei înșiși.

Deasupra lor, pe cupolă, străluceau cele șapte planete și o puzderie de stele. Sub ele se înșiruiau cele douăsprezece semne ale zodiacului – simboluri pământești, păgâne, împrumutate din astronomie. Zodiacul amintea și el în mod direct de Pământ, Aer, Foc și Apă, cvadrantele reprezentând forța, intelectul, pasiunea și sentimentul. „Pământul corespunde forței”, își aminti Langdon.

Mai jos, pe perete, se zăreau picturi închinatelor celor patru anotimpuri – *primavera, estate, autunno, inverno*. Dar mai incredibile erau cele două structuri care dominau capela. Copleșit și într-o tăcută admirație, profesorul nu-și mai putea lua ochii de la ele. „Nu se poate! Pur și simplu nu se poate!” Și totuși, se putea. De-o parte și de alta a capelei, într-o simetrie perfectă, se aflau două piramide din marmură, înalte de trei metri.

— Nu văd niciun cardinal, șopti Vittoria, sau vreun asasin.

Așa că trase plasticul la o parte și intra.

Privirea lui Langdon rămăsese fixată pe piramide. „Ce caută piramidele în interiorul unei capele creștine?” Și, de necrezut, asta nu era totul. Chiar în centrul fiecărei piramide, încastrat în marmură, se afla câte un medalion de aur... așa cum nu mai văzuse el vreodată... o elipsă perfectă. Discurile sclipeau în ultiminele raze ale înserării, filtrate prin cupolă. „Elipsele lui Galilei?”

Piramide? O cupolă înstelată?” Capela era mai încărcată

de semnificații *Illuminati* decât orice altă încăpere din câte văzuse el vreodată.

— Robert! izbucni vocea Vittoriei. Uite!

Revenit brusc la realitate, privi încotro îi arăta ea.

— Ce mama dracului! strigă și făcu repede un pas în spate.

Pe podea se afla un schelet uman care rânjea la el – un mozaic de marmură detaliat, ilustrând „moartea în zbor”. Scheletul avea în mână o tăbliță pe care se zăreau piramida și stelele de deasupra. Dar nu imaginea în sine îi înghețase lui sângele în vine, ci faptul că mozaicul era amplasat pe o piatră circulară – *cuppermento* – care fusese ridicată ca o trapă și acum ședea înclinată într-o parte, alături de o deschidere întunecată în podea.

— Gaura de drac, murmură el.

Fusese atât de absorbit de boltă, încât nu observase și podeaua. Se apropie cu pași mărunți, precauți. Din deschidere se ridica o duhoare cumplită. Vittoria își duse mâna la nas:

— *Che puzza!*

— Emanații, explică Langdon. Vaporii emanați de oasele care putrezesc.

Respirând prin mâneca hainei, se aplecă și privi înăuntru. Beznă.

— Nu văd nimic.

— Crezi că e cineva acolo jos?

— N-am cum să știu.

Vittoria îi făcu semn spre celălalt capăt al deschiderii, unde o scară de lemn putredă cobora în adânc. El clătină însă din cap: „Nici să nu te gândești!”

— Poate e vreo lanternă printre uneltele acelea, spuse ea, părând bucuroasă că a găsit o scuză să se depărteze puțin. Mă duc să mă uit.

— Fii atentă! Nu știm sigur că ucigașul...

Dar Vittoria plecase deja.

„O femeie care știe ce vrea”, comentă el, neauzit.

Se întoarse spre trapă, simțindu-se deja amețit de

miasmele din interior. Ținându-și răsuflarea, își coborî capul sub buza deschiderii, încercând să răzbată cu privirile în întuneric. Treptat, pe măsură ce ochii i se adaptau, începu să zărească umbre vagi. Puțul părea că se continuă cu o încăpere de mici dimensiuni. „Gaura de drac!” Oare câte generații ale familiei Chigi zăceau acolo, una peste alta?

Închise ochii și așteptă ca pupilele să i se dilate și să poată vedea mai bine. Când îi deschise din nou, i se păru că o siluetă vagă plutea undeva, dedesubt. Începu să tremure, dar se stăpâni să n-o ia la fugă. „Oare am vedenii? Chiar e un corp uman aici?” Silueta păru că se oprește. Langdon închise ochii din nou și așteptă de această dată mai mult, așa încât pupilele lui să poată prinde apoi chiar și cea mai slabă rază de lumină.

Începuse să amețească și gândurile i-o luau razna. „Încă două-trei secunde.” Nu știa dacă din cauza miasmelor sau a faptului că stătea cu capul puternic înclinat, dar în mod cert nu se simțea bine. Când în sfârșit deschise ochii, imaginea pe care o zări i se păru absolut inexplicabilă.

Cripta era învăluită într-o stranie lumină albăstruie. Un șuier slab îi ajunsese la urechi. Pe pereții verticali ai puțului jucau raze de lumină. Dintr-o dată, deasupra lui apărură o umbră lungă. Speriat, se ridică dintr-un salt.

— Ai grijă! strigă cineva în spatele lui.

Înainte de a apuca să se întoarcă, simți o durere ascuțită în ceafă. Se roti în loc și o văzu pe Vittoria cu o lampă de sudură în mână. Flacăra șuierătoare arunca licăriri albastre pe zidurile capelei.

— Ce naiba faci?! izbucni el, ducându-și mâna la ceafă.

— Voiam să-ți ofer puțină lumină, dar ai dat exact peste mine.

Profesorul se încruntă întrebător spre dispozitivul din mâna ei.

— Asta-i tot ce am găsit, răspunse ea. N-am văzut nicio lanternă.

Langdon începu să-și fricționeze ceafa:

— Nu te-am auzit când veneai.

Vittoria îi întinse lampa, strâmbându-se din cauza duhorii.

— Crezi că vaporii aceia sunt inflamabili?

— Să sperăm că nu.

Luă lampa și se apropie încet de deschizătură. Cu mișcări lente introduse flacăra în puț, luminând zidul lateral. Apoi o coborî mai mult. Cripta era circulară, și avea aproximativ șase metri în diametru. Podeaua se afla undeva, la vreo nouă metri, întunecată. De pământ. În clipa aceea, zări trupul.

Instinctiv, se trase înapoi.

— E aici! strigă, forțându-se să nu se ridice.

Contururile siluetei se detașau pe fondul pământiu.

— Cred că a fost dezbrăcat la piele, adăugă, amintindu-și într-o fracțiune de secundă de trupul gol al lui Leonardo Vetra.

— Este unul dintre cardinali?

Profesorul nu știa, dar nici nu-și imagina cine altcineva ar fi putut fi. Continua să privească trupul palid. Neclintit. Lipsit de viață. Și totuși... Era ceva foarte ciudat în poziția siluetei. De parcă ar fi fost...

— Hei! strigă Langdon cu voce tare.

— Crezi că e viu?

Din criptă nu veni niciun răspuns.

— Nu se mișcă, spuse Langdon, dar pare... *Nu, imposibil!*

— Pare *cum?*

Vittoria privea și ea peste marginea deschiderii.

— Parcă ar sta în picioare.

Ținându-și respirația, Vittoria se aplecă peste marginea puțului, încercând să vadă mai bine. După o clipă, se ridică:

— Ai dreptate. Stă în picioare. Poate că e viu și are nevoie de ajutor!

Apoi strigă în deschidere:

— Hei! *Mi può sentire?*

Nu veni niciun răspuns din cripta întunecată. Doar liniște.

Vittoria prinse marginea scării de lemn:

— Cobor!

Langdon o prinse de braț:

— Nu! E prea periculos! Mă duc eu.
De această dată, femeia nu protestă.

Chinita Macri era furioasă. Stătea pe bancheta de lângă șofer, în vreme de furgoneta BBCului aștepta lângă un colț, pe Via Tomacelli. Gunther Glick studia harta Romei, fără să-și da seama unde se află. Așa cum se temuse ea, misteriosul apelant telefonase din nou, de data aceasta având informații.

— Piazza del Popolo, insistă Glick. Pe-asta o căutăm. Acolo-i o biserică. Și înăuntrul, dovada!

— Dovada! Chinita renunță să-și mai șteargă ochelarii și se întoarce spre el: Dovada că un cardinal a fost ucis!?

— Așa mi-a spus.

— Și tu crezi tot ce-auzi?

Chinita Macri își dorea acum, ca de atâtea alte ori, ca ea să fie la conducerea echipei. Dar cameramanii se aflau la mâna țicniților de reporteri pentru care filmau. Dacă Gunther Glick voia să urmeze indicațiile unui telefon anonim, ea era nevoită să-l urmeze, ca un cățeluș în lesă.

Îl privea cum stătea la volan, cu o expresie încăpățânată. „Părinții individului, își spuse ea, trebuie să fi fost niște comedianți frustrați, de-i dăduseră un asemenea nume: Gunther Glick.” Nu-i de mirare că tipul avea impresia că trebuie să demonstreze mereu ceva. Și totuși, în ciuda numelui prost ales și a dorinței lui plictisitoare de a face un reportaj răsunător, Glick era de treabă... plăcut într-un sens relaxat, mămos. Ca Hugh Grant pe ecran.

— N-ar trebui să ne întoarcem în Piazza San Pietro? întrebă ea, cât putu de calm. Vom putea verifica mai târziu biserica asta misterioasă. Conclavul a început acum o oră. Dacă sutele acelea de cardinali iau o decizie și noi nu suntem acolo?

Glick părea să n-o fi auzit.

— Cred că trebuie s-o luăm la dreapta aici, spuse el, înclinând harta și studiind-o mai bine.

— Da, dacă fac la dreapta... și pe urmă imediat la stânga...

Mașina porni pe străduța îngustă din față.

— Ferește! urlă Macri.

Femeia era cameraman, avea ochi buni și, din fericire, Glick avea reflexe bune. Apăsă frâna și se opri chiar înainte de intersecție, exact în clipa în care un șir de Alfa Romeo se ivi parcă din neant și trecu prin fața lor. Ceva mai departe, mașinile frânară, încetiniră și o făcură brusc la stânga, pe același drum pe care voia și el s-o apuce.

— Maniaci! strigă Macri.

Glick părea zdruncinat de-a binelea:

— Ai văzut?

— Da, am văzut! Cât pe ce să ne omoare!

— Nu, mă refeream la mașini. Toate erau la fel! replică el, entuziasmat deodată.

— Da, erau niște maniaci lipsiți de imaginație!

— Și erau pline.

— Și ce-i cu asta?

— Patru mașini identice, fiecare cu câte patru pasageri?!

— Poate-au făcut autostopul!

— În Italia? Țștia n-au auzit nici măcar de benzina fără plumb!

Apăsă pe accelerator și țâșni pe urmele celor patru mașini.

— Ce mama dracului faci? înjură Macri.

Glick străbătu străduța în viteză și viră la stânga, după șirul de Alfa Romeo.

— Ceva îmi spune mie că noi doi nu suntem singurii care mergem la biserică acum.

Cobora încet.

Treaptă cu treaptă pe scara putredă... tot mai adânc sub podeaua Capelei Chigi. În „Gaura de Drac”. Cu fața spre zidul puțului și cu spatele spre criptă, se întreba câte spații închise, înguste și întunecate îl mai așteptau în ziua aceea. Scara scârțâia la fiecare pas, iar mirosul de carne putrezită și umezeală stătută aproape îl sufoca. Langdon nu putea să nu se întrebe unde naiba era Olivetti.

Silueta Vittoriei era încă vizibilă sus, ținând lampa de sudură în interiorul puțului, pentru a-i lumina lui calea. Pe măsură ce cobora tot mai în adânc, licărirea albăstruie scădea în intensitate. Singurul lucru care devenea mai puternic era duhoarea.

După încă douăsprezece trepte, se întâmplă. Piciorul îi atinse o porțiune alunecoasă, acoperită, probabil, cu mușchii, și alunecă. Repezindu-se înainte, se prinse cu mâinile de scară și reuși să nu cadă. Înjură vânătăile căpătate pe brațe, pipăi scara cu piciorul și începu din nou să coboare.

Trei trepte mai jos, alunecă din nou, dar de această dată nu din cauza scării, ci a fricii. În coborâre, trecuse prin dreptul unei nișe săpate în zidul puțului și se pomenise față-n față cu o grămadă de crani. Revenindu-și din sperietură și privind în jur, își dădu seama că, la acest nivel, peretele era alcătuit dintr-un fagure, cu o serie de polițe săpate în piatră – nișe funerare – toate pline cu schelete. În lumina fosforescentă, găvanele goale ale ochilor și oasele înălbite păreau să danseze în jurul lui.

„Schelete la lumina focului”, comentă ca pentru sine, când realizează că trecuse printr-o experiență similară cu doar o lună în urmă. „O seară cu oase și flăcări”. Fusese dineul de binefacere organizat la lumina lumânărilor de Muzeul de Arheologie din New York – somon *flambé* la umbra unui

schelet de brutozaur. Langdon participase la invitația lui Rebecca Strauss, fost model, actualmente critic de artă al ziarului *Times*: un vârtej de catifea neagră, țigări și sâni nu prea subtil siliconizați. De atunci, îl mai sunase de două ori; el – niciodată. „Absolut necavaleresc”, recunosc el, întrebându-se cât ar fi rezistat Rebecca Strauss în miasmele pestilențiale de aici.

În sfârșit, coborî și ultima treaptă și puse piciorul pe solul buretos al criptei. Prin pantofi, pământul părea umed. Repetându-și că zidurile nu se vor închide în jurul lui, se întoarse cu fața spre criptă. Era circulară, de vreo șase metri în diametru. Respirând cu mâna dusă la gură, își îndreptă privirea spre corpul zărit de sus. În întuneric, imaginea era cețoasă. O siluetă albă, carnoasă. Cu spatele spre el. Nemișcată. Tăcută.

Când se apropia, Langdon încercă să înțeleagă la ce se uită, de fapt. Omul era întors în cealaltă parte, așa că nu-i putea vedea fața, dar, într-adevăr, părea că stă în picioare.

— Hei! strigă el înăbușit, prin mânecă.

Nimic. Mai făcu doi pași și deodată își dădu seama că omul era foarte scund. *Prea scund...*

— Ce-i acolo? întrebă Vittoria de sus, schimbând direcția luminii.

Profesorul nu-i răspunse. Ajunsese suficient de aproape pentru a vedea bine și, cu un fior de repulsie, înțelese. Cripta părea că se strânge în jurul lui.

Ieșind asemenea unui demon din țărână, în fața sa stătea un bătrân... sau cel puțin jumătate din el. Omul fusese îngropat în pământ până la mijloc. Cu torsul, gâtul și capul drepte, deasupra solului, cu mâinile legate la spate cu cordonul roșu de cardinal. Trupul avea o stranie poziție verticală, țeapănă, cu pieptul înainte. Capul omului era înclinat pe spate, ochii lui goi privind în sus, de parcă l-ar fi cerut îndurare lui Dumnezeu însuși.

— E mort? se auzi iarăși glasul Vittoriei.

Langdon se apropie mai mult de trup. „Sper, de dragul lui.”

Ajuns la niciun metru, privi ochii ridicați spre cer. Erau ieșiți în afară, albaștri și injectați. Langdon se aplecă încercând să vadă dacă omul mai răsuflă, dar se trase imediat înapoi:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce e?

Aproape înecându-se, reuși să articuleze:

— E mort, cu siguranță. Tocmai am văzut de ce.

Imaginea era cutremurătoare. Gura omului fusese căscată și umplută până la refuz cu țărână.

— Cineva i-a îndesat pe gât un pumn de țărână. S-a sufocat.

— Țărână? Adică... *pământ*?

Langdon înregistrează șocul. Pământ. Aproape că uitase. *Simbolurile. Pământ, Aer, Foc, Apă*. Ucigașul amenințase să-și înfiereze fiecare victimă cu unul dintre vechile elemente ale științei. Primul era Pământul. „De la al lui Sanzio pământesc cavou”. Amețit de duhoare, se roti în jurul cadavrului, pentru a-l vedea din față. Simbolistul din el chestiona încă posibilitatea creării miticei ambigrame. „Pământ? Dar cum?” Și o clipă mai târziu, o văzu. Secole de legende *Illuminati* îi reveniră în minte. Semnul de pe pieptul cardinalului era umflat, mustind. Carnea era carbonizată. *La lingua pura...*

Langdon privea simbolul înfierat, în vreme ce cripta începu să se rotească în jurul lui:

— *Earth*, „Pământ”, șopti el, înclinând capul pentru a citi simbolul și invers. Pământ.

Apoi, dintr-o dată își aduse aminte. „Au mai rămas încă trei.”

În ciuda luminii blânde a sfeșnicelor din Capela Sixtină, cardinalul Mortati nu se simțea deloc în largul lui. Conclavul începuse în mod oficial și fusese deschis sub cele mai rele auspicii.

Cu o jumătate de oră în urmă, la ora stabilită, *camerlengo* Carlo Ventresca intrase în capelă, se apropiase de altarul principal și rostise rugăciunea de deschidere. Apoi le vorbise pe un ton atât de direct și de pătrunzător, cum nu îi mai fusese dat s-audă lui Mortati vreodată, de la altarul Capelei Sixtine:

— Sunteți conștienți, le spusese șambelanul, că în acest moment cei patru *preferiti* nu sunt prezenți aici. Vă cer, în numele Sfinției Sale, defunctul papă, să procedați conform protocolului... cu credință și cu hotărâre. Fie ca în fața ochilor voștri să se afle numai Domnul!

Și apoi coborâse de la altar, pregătindu-se să plece.

— Dar, izbucni unul dintre cardinali, unde sunt cei patru?

Șambelanul se opri:

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

— Când vor veni?

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

— Sunt bine, sănătoși?

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

Urmase o lungă pauză, la capătul căreia *il camerlengo* adăugase:

— Aveți credință!

Apoi părăsise capela.

Ușile Capelei Sixtine fuseseră încuiate, cu două lanțuri groase pe dinafară, așa cum cerea tradiția. Patru membri ai Gărzii Elvețiene stăteau de pază în holul alăturat. Mortati știa că, de acum și până după alegerea unui nou papă, ușile nu aveau să se mai deschidă decât dacă cineva dinăuntru se îmbolnăvea de moarte sau dacă ar fi sosit cei patru

preferiti. Bătrânul cardinal se rugă să se petreacă acest din urmă lucru, deși din nodul pe care îl simțea în stomac își dădea seama că șansele sunt mici.

„Să pocedăm conform protocolului”, decisese Mortati în cele din urmă, întărit de hotărârea ce răsunase în vocea șambelanului, și ceruse să se treacă la vot. Ce altceva ar fi putut să facă?

Ritualurile pregătitoare pentru acest prim tur duraseră treizeci de minute. Mortati așteptase răbdător la altarul principal, în vreme ce fiecare cardinal, în ordinea vârstei, se apropiase și urmasse procedura tipică de votare.

Acum, în sfârșit, ultimul cardinal ajunsese în fața altarului și îngenunchease:

— Îl chem ca martor, spuse acesta la fel ca toți predecesorii săi, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să-mi fie judecător pentru votul pe care îl dau celui care, în fața lui Dumnezeu, cred că trebuie să fie ales.

Cardinalul se ridică, ținându-și votul deasupra capului, pentru ca toată lumea să-l poată vedea. Apoi coborî hârtiuța spre altar, unde, deasupra unei cupe largi, fusese așezat un platou. Cardinalul depuse votul *său* pe platou. Apoi ridică platoul și, înclinându-l, lăsă votul să cadă în cupă. Această procedură era necesară pentru ca nimeni să nu poată depune, în secret, două sau mai multe voturi.

În continuare, cardinalul așeză platoul la loc pe cupă, se plecă în fața crucii și se întoarse în scaunul său.

Ultimul vot fusese depus.

Acum era vremea ca Mortati să treacă la treabă.

Luând în mâini cupa încă acoperită, o agită pentru a amesteca voturile. Apoi îndepărtă platoul și extrase un vot la întâmplare.

Îl desfăcu. Hârtia era lată de exact cinci centimetri. Mortati rosti cuvintele cu glas tare, pentru ca toți cardinalii să le poată auzi.

— *Eligo in summum pontificem...* declară el, citind textul tipărit la partea de sus a fiecărui buletin de vot. Îl aleg ca suprem pontif.

Și citi numele înscris pe buletin. Apoi ridică un ac cu ață și înțepă buletinul în dreptul cuvântului *Eligo*, după care trase cu grijă hârtia pe ață. În final, notă numele într-un carnet.

În continuare, repetă aceeași procedură. Extrase un buletin din cupă, îl citi cu voce tare, îl înșiră pe ață și notă numele în carnet. Aproape imediat, Mortati își dădu seama că primul tur eșuase. Lipsă de consens. După numai șapte buletine, avea deja șapte nume diferite. Ca de obicei, scrisul fiecăruia era modificat, pentru a nu fi recunoscut. În acest caz însă, disimularea era ironică și inutilă, fiindcă, în mod evident, fiecare cardinal votase pentru el însuși. Aparenta autoimpunere nu avea nimic de-a face cu ambițiile personale, iar Mortati știa acest lucru. Era doar o strategie comună. O manevră defensivă. O tactică de temporizare, menită să asigure faptul că niciun candidat nu obținea suficiente voturi pentru a câștiga, impunând astfel un nou tur de scrutin.

Cardinalii îi așteptau pe cei patru *preferiti*...

După ce notă în carnet și ultimul buletin, Mortati declară votul „eșuat”. Luă firul de ață cu toate buletinele înșirate și legă cele două capete formând un inel. Așeză apoi inelul pe o tavă de argint, adăugă substanțele chimice necesare și se apropie cu tava de un mic șemineu care era alături. Acolo, dădu foc buletinelor de vot. În timpul arderii, substanțele adăugate emanau un fum negru. Captat de un burlan, fumul urcă până la o gaură din acoperiș și de acolo se ridică spre cer, pentru ca toți cei interesați să-l poată vedea. Astfel, cardinalul Mortati trimisese prima sa comunicare pentru lumea din afară.

Un tur de scrutin. Încă n-avem papă.

Aproape asfixiat, Langdon se străduia să urce scara spre raza de lumină de la capătul puțului. Auzea voci deasupra, nu putea să le înțeleagă. Capul i se învârtea, copleșit de imaginea cardinalului înfierat.

Pământ... Pământ...

Mișcându-se cu greu, începu să vadă negru în fața ochilor și o clipă se temu să-și va pierde cunoștința. Mai avea două trepte, când se dezechilibra. Se aruncă înainte, încercând să prindă marginile puțului cu mâna, dar nu reuși. Cealaltă palmă îi alunecă pe scară și aproape că se prăbuși înapoi, în întuneric. O durere ascuțită îl împunse în coaste și deodată simți că plutește în aer, cu picioarele atârându-i libere deasupra hăului.

Doi soldați al Gărzii Elvețiene îl prinseseră zdravăn de sub brațe și îl trăgeau afară. După o clipă, ajunse cu capul deasupra „gurii de drac”, sufocându-se și căutând disperat aerul. Militarii îl scoaseră complet din puț și-l așezară pe jos, întins, cu spatele lipit de marmura rece a podelei.

Pentru un moment, Langdon se întrebă unde se află. Deasupra capului vedea stele... planete... Câteva siluete încețoșate trecură pe lângă el. Niște oameni strigau. Încercă să se ridice în capul oaselor. Lângă el se înălța o piramidă de piatră. Lătrătura furioasă a unei voci familiare răsună între zidurile capelei și în clipa aceea memoria îi reveni.

Olivetti urla la Vittoria:

— De ce dracului nu v-ați dat seama de la început?

Ea încerca să-i explice situația, dar comandantul o întrerupse în mijlocul frazei și se întoarse pentru a mai lătra câteva ordine la oamenii săi:

— Scoateți cadavrul acela de acolo! Percheziționați restul clădirii!

Langdon se ridică pe jumătate. Capela Chigi era înțesată

de soldați. Folia de plastic de la intrare fusese ruptă și aruncată într-o parte, lăsând aerul curat să-i pătrundă în plămâni. Revenindu-și treptat, o văzu pe Vittoria apropiindu-se. Tânăra îngenunche lângă el, privindu-l ca un înger:

— Te simți bine acum?

Îi prinse încheietura, încercând să-i simtă pulsul. Mâna ei era moale și catifelată pe pielea lui.

— Mulțumesc, rosti, ridicându-se de-a binelea. Olivetti e furios.

— Are tot dreptul să fie. Am dat-o-n bară.

— Adică *eu* am dat-o-n bară.

— Atunci, răscumpără-ți greșeala. Să-l prindem data viitoare!

„Data viitoare?” Cuvintele ei erau crude. „Nu mai e nicio dată viitoare! Ne-am ratat unica șansă!”

Vittoria se uită la ceasul lui:

— Mickey zice că mai avem patruzeci de minute. Adună-te și ajută-mă să găsesc următorul indiciu.

— Ți-am spus, Vittoria, sculpturile au fost distruse. Calea Iluminării este...

Dar se opri brusc. Ea surâse ușor.

Brusc, Langdon sări în picioare, dar se împletici. Răsucindu-se în loc, începu să studieze cu ochi mari lucrările de artă din jurul lui. Piramide, stele, planete, elipse. Dintr-o dată, totul îi reveni în minte. „*Acesta* este primul altar al științei! Nu Panteonul!” Acum își dădea seama de perfecțiunea capelei – mult mai subtilă și mai selectivă decât celebrul Panteon. Capela Chigi era o nișă retrasă, o gaură-n perete în adevăratul sens al cuvântului, un omagiu închinat unui mare ocrotitor al științelor, decorat cu simboluri pământești. „Perfect!”

Sprijinindu-se de zid, Langdon privi piramidele uriașe. Vittoria avea dreptate. Dacă această capelă era primul altar al științei, probabil că încă mai exista aici sculptura *Illuminati* care constituia primul indiciu. Cu noi speranțe, își dădu seama că nu era totul pierdut. Dacă indiciul se afla cu

adevărat aici și dacă îl puteau urma până la următorul altar al științei, poate că mai aveau o șansă de a-l prinde pe ucigaș.

Vittoria se apropie mai mult de el:

— Am aflat cine era necunoscutul sculptor *Illuminati*.

Langdon tresări brusc:

— Ce-ai făcut?!

— Acum nu mai trebuie decât să ne dăm seama care dintre sculpturile de aici este...

— Stai puțin! Spui că *știi* cine era sculptorul *Illuminati*?

El petrecuse ani întregi încercând să afle acest lucru. Vittoria zâmbi:

— Era Bernini. Marele Bernini.

Langdon își dădu seama imediat că Vittoria se înșela. Imposibil! Gianlorenzo Bernini era unul dintre cei mai cunoscuți sculptori din toate timpurile, doar Michelangelo îl întrecea. El realizase, în secolul al XVII-lea, mai multe opere decât oricare alt artist. Din păcate, omul pe care îl căutau ei trebuia să fi fost un nimeni, un necunoscut.

Vittoria se încruntă:

— Nu pari prea entuziasmat.

— Imposibil să fie Bernini.

— De ce? A fost contemporan cu Galilei! De asemenea, a fost un sculptor de excepție.

— Și totodată un om celebru, un catolic.

— Da, replică Vittoria. La fel ca și Galilei.

— Ba nu! Cătuși de puțin ca Galilei. Savantul era un spin în coasta Vaticanului. Bernini era copilul-minune al Bisericii: clerul îl adora, de-a dreptul. Îl considera cea mai de seamă autoritate în domeniul artistic. Bernini și-a petrecut întreaga viață la Vatican!

— O acoperire perfectă. Infiltrare *Illuminati*.

Langdon se înfierbântase:

— Vittoria, membrii confreriei îl numeau pe artistul lor secret *il Bmaestro ignoto* - „maestrul necunoscut”.

— Da, necunoscut *pentru ei*. Gândește-te la secretomania masonilor; numai membrii de cel mai înalt

rang cunosc întregul adevăr. Probabil că Galilei a păstrat secretul privind identitatea artistului și l-a dezvăluit doar unui număr restrâns de apropiați... pentru siguranța lui Bernini însuși. Astfel, Vaticanul n-ar fi putut afla adevărul niciodată.

Deși nu era convins, profesorul trebuia să admită că spusele Vittoriei aveau o oarecare logică. *Illuminati* erau recunoscuți pentru păstrarea fragmentata a informațiilor secrete, întregul adevăr fiindu-le cunoscut doar câtorva dintre cei mai înalți membri ai confreriei. Aceasta era și explicația capacității lor de a se rezista și a se dezvolta.

— De altfel, apartenența lui Bernini la confrerie, continuă Vittoria, arată și de ce a conceput aceste două piramide.

Langdon se întoarse pentru a privi cele două piramide din capela și clătină sceptic din cap.

— Bernini era un sculptor *religios*. În niciun caz n-ar fi lucrat el piramidele!

— Spune-i asta plăcuței din spatele tău!

Profesorul se întoarse și citi:

„ARTA CAPELEI CHIGI

Arhitectura îi aparține lui Rafael, dar toate decorațiunile interioare au fost realizate de Gianlorenzo Bernini.”

Apoi mai citi încă o dată, fiindcă îi era greu să creadă. Gianlorenzo Bernini era renumit pentru sculpturile sale elaborate, în care o reprezenta pe Fecioara Maria și diverși îngeri, papi și profeți. Așa că de ce ar fi sculptat *piramide*?

Langdon privi iarăși impunătoarele monumente, simțindu-se total dezorientat. Două piramide, fiecare cu câte un medalion eliptic strălucitor. Cât se poate de necreștine. Piramidele, stelele de pe cupolă, semnele zodiacului... „Toate decorațiunile interioare au fost realizate de Gianlorenzo Bernini.” Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Vittoria avea dreptate. Însemna că Bernini era necunoscutul maestru *Illuminati*; nimeni altcineva nu mai lucrase la decorarea capelei. Implicațiile acestui fapt se

succedau în mintea lui prea repede pentru a le mai putea procesa.

Bernini era un *Illuminatus*.

Bernini concepușe ambigramele *Illuminati*.

Bernini realizase Calea Iluminării.

De-abia mai putea vorbi. Să fie, oare, adevărat că aici, în această micuță Capelă Chigi, renumitul Bernini amplasase o sculptură care trasa prin toată Roma calea către următorul altar al științei?

— Bernini! exclamă el. Nu mi-aș fi închipuit!

— Cine altul decât un celebru artist agreat de Vatican ar fi avut curajul să-și plaseze operele de artă în anumite biserici catolice din Roma și să creeze astfel Calea Iluminării? În mod cert, nu un necunoscut.

Langdon se gândi câteva clipe. Privi iarăși piramidele, întrebându-se dacă nu cumva una din ele era indiciul căutat. „Sau poate amândouă?”

— Piramidele sunt orientate în direcții opuse, spuse el, neștiind cum să interpreteze acest lucru. De asemenea, sunt identice și deci nu-mi pot da seama care din ele...

— Nu cred că asupra piramidelor trebuie să ne concentrăm.

— Dar sunt singurele sculpturi de aici!

Vittoria îi făcu un semn spre Olivetti care, împreună cu un grup de soldați, se afla încă lângă „gaura de drac”.

Langdon urmă direcția gestului ei, spre peretele opus. Inițial, nu văzu nimic. Apoi cineva se mișcă și zări. Marmură albă. Un braț. Un tors uman. Și un chip sculptat. Parțial ascuns într-o nișă. Două siluete umane în mărime naturală, înlănțuite. Pulsul i-o luă razna. Fusesse atât de absorbit de piramide și de cripta subterană, că nici nu observase sculptura. Porni spre ea, trecând prin grupul de soldați. Când se apropie de aceasta, își dădu seama că lucrarea nu-i putea aparține decât lui Bernini – profunzimea compoziției artistice, detaliile chipurilor și ale veșmintelor cizelate în cea mai pură marmură albă, totul amintea de Bernini. Însă abia când ajunsese în fața ei o recunoscuse. Cu ochii pironiți

asupra chipurilor, sughiță surprins.

— Cine sunt cei doi? Întrebă Vittoria, ajunsă în spatele lui. Langdon înmărmurit nu-și putea dezlipi însă ochii de la statuie.

— *Avacum și Îngerul*, șopti el abia auzit.

Sculptura lui Bernini era o operă bine cunoscută, inclusă în numeroase lucrări de istorie a artei. Profesorul uitase însă că se află aici.

— Avacum?

— Da. Profetul care a prezis distrugerea Pământului.

— Și crezi că acesta este indiciul? Întrebă ea, sceptică.

Langdon făcu semn din cap că da. Niciodată în viața lui nu fusese mai sigur de ceva. Acesta era primul indiciu *Illuminati*, fără urmă de îndoială. Deși se așteptase ca sculptura să indice într-un fel calea spre următorul altar al științei, nu sperase ca „indicația” să fie chiar atât de explicită. Atât îngerul cât și Avacum aveau brațele întinse și îndreptate spre un loc de departe.

Brusc, Langdon surâse:

— Deloc subtil, nu-i așa?

Vittoria avea un aer entuziasmat, însă ușor derutat:

— Văd că arată ceva, dar par a se contrazice unul pe celălalt. Îngerul indică într-o parte, iar profetul în alta.

Profesorul râse ușor. Avea dreptate: ambele personaje arătau ceva în depărtare, dar în direcții total *opuse*. El însă rezolvase această problemă. Foarte entuziasmat, porni spre ușă.

— Unde te duci?

— Afară! Trebuie să văd încotro arată sculptura!

— Stai! De unde știi ce direcție să urmezi?

— Poemul! strigă el peste umăr. Ultimul vers!

— ”Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând”?

Vittoria își ridică privirea spre degetul întins al îngerului și ochii îi luciră, umezi:

— Măi, să fiu a naibii!

Gunther Glick și Chinita Macri erau în furgoneta BBCului parcată în Piazza del Popolo, într-un colț îndepărtat. Ajunseseră imediat după cele patru Alfa Romeo, chiar la timp pentru a fi martorii unui incredibil lanț de evenimente. Chinita habar n-avea ce puteau să însemne toate astea, dar camera ei înregistra, oricum.

Imediat ce sosiră în piață, cei doi ziariști văzuseră o veritabilă armată de tineri sărind din automobile și încercuind biserica. Unii aveau armele la vedere. Unul dintre ei, un tip mai în vârstă și mai țeapăn, se repezise pe treptele bisericii, urmat de câțiva băieți care trăsuseră în lacătele ușii, pentru a le distruge. Nu se auzise nimic și Macri își închipuise că armele aveau amortizoare. Apoi indivizii intraseră în biserică.

Chinita sugerase ca ei doi să rămână pe loc și să filmeze totul din umbră. La urma urmei, armele erau arme, iar din furgonetă vizibilitatea era perfectă. Glick nu o contrazise. Acum, de cealaltă parte a pieței, oamenii aceia ba intrau, ba ieșeau din biserică, în timp ce strigau unii la alții. Chinita își reglă camera pentru a urmări îndeaproape echipa care cerceta zona. Deși în civil, toți se mișcau cu o precizie militărească.

— Cine crezi că-s ăștia? întrebă ea.

— Naiba să mă ia dacă știi! Filmezi totul?

— Fiecare cadru.

— Și tot mai crezi că ar trebui să ne întoarcem la „pânda-papii”? o întrebă el, ironic.

Chinita nu știu ce să-i răspundă. Era evident că aici se petrecea ceva, dar avea destulă experiență jurnalistică pentru a ști că evenimentele interesante aveau adesea o explicație cât se poate de banală.

— Ar putea fi o nimica toată, spuse ea. Poate că indivizii au primit același pont ca și tine și acum îl verifică. Poate fi

doar o alarmă falsă.

Glick o prinse de braț:

— Uite-acolo! Focalizează!

Și-i arată ceva în spatele bisericii.

Macri își îndreaptă camera spre trepte.

— Bună, drăguțule! exclamă ea, fixând obiectivul pe bărbatul care tocmai ieșea din biserică.

— Cine-i spilcuitul?

Chinita luă un prim-plan:

— Nu l-am mai văzut până acum. Apoi focaliză pe figura individului și zâmbi: Dar nu m-aș supăra să-l mai văd o dată!

Robert Langdon coborî în fugă scările și se repezi în mijlocul pieței. Începuse să se întunece, soarele coborâse deja dincolo de clădirile din preajmă și umbre lungi dungau piața.

— Bine Bernini, spuse ca pentru sine, încotro arată îngerul tău?

Se întoarse și analiză orientarea bisericii. Își imagină unde se află Capela Chigi în interior și cum era poziționată statuia îngerului. Fără să ezite, se răsuci apoi spre vest, cu fața spre lumina vie a apusului. Timpul curgea repede.

— Sud-vest, spuse el, încruntându-se spre clădirile care-i blocau vederea. Următorul indiciu e undeva, acolo.

Storcându-și creierii, trecu în revistă zeci de pagini de istorie a artei italiene. Deși era un bun cunoscător al operei lui Bernini, știa că sculptorul fusese atât de prolific, încât niciun nespecialist nu putea cunoaște absolut totul despre el. Și totuși, ținând seama de celebritatea primului indiciu – *Avacum și Îngerul* – profesorul spera ca și cel de-al doilea să fie o lucrare pe care o știa.

Pământ, Aer, Foc și Apă. Găsiseră *Pământul* în Capela Chigi: Avacum, profetul care proorocise distrugerea planetei.

Urmează Aerul. Trebuie să-și amintească! „O sculptură a lui Bernini care să aibă ceva de-a face cu Aerul.” Dar nu-i

venea nimic în minte. Totuși, se simțea entuziast, plin de energie. „Mă aflu pe Calea Iluminării! Este încă intactă!”

Privind spre sud-vest, se strădui să zărească peste celelalte acoperișuri turla sau cupola unei catedrale. Dar nu văzu nimic. Avea nevoie de o hartă. Dacă ar ști ce biserici se aflau la sud-vest de acest loc, poate că una din ele i-ar spune ceva. „*Aer*, își repetă în gând. *Aer. Bernini. Sculptură. Aer. Gândește!*”

Langdon se întoarse și urcă din nou treptele. Sub schelă, îi ieșiră în cale Vittoria și Olivetti.

— Spre sud-vest, spuse el gâfâind. Următoarea biserică e undeva spre sud-vest!

Soapta lui Olivetti era înghețată:

— De data asta ești sigur?

— Ne trebuie o hartă, una pe care să se afle toate bisericile din Roma.

Comandantul îl studie câteva clipe, cu aceeași expresie de nepătruns pe chip. Langdon se uită la ceas:

— Nu mai avem decât o jumătate de oră.

Olivetti coborî treptele și se apropie de mașina sa, parcată chiar în fața bisericii. Langdon spera că s-a dus să caute o hartă.

Vittoria era entuziasmată:

— Așadar, Îngerul arată spre sud-vest? Și n-ai idee ce biserici se află într-acolo?

— Nu pot să văd din cauza blestematelor ăstora de clădiri! exclamă el, răsucindu-se pentru a privi din nou în piață: Și nu cunosc suficient de bine bisericile din Ro...

Dar se opri brusc. Vittoria făcu ochii mari:

— Ce-i?

Langdon studie piața încă o dată. Fiindcă urcase treptele, se afla acum puțin mai sus și avea o perspectivă ceva mai bună. Tot nu vedea nimic, dar avea certitudinea că urma direcția cea bună. Privi în sus, la schelăria montată pe zid. Se ridica până aproape de rozeta de pe fațadă, la o înălțime mult mai mare decât cea a clădirilor din jur. Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama ce trebuie să facă.

De cealaltă parte a pieții, Chinita Macri și Gunther Glick ședeau lipiți de parbrizul furgonetei.

— Ai filmat asta?

Macri focaliză pe tipul care se cățăra pe schele.

— Dacă ții neapărat să aflu părerea mea, e puținel cam prea bine îmbrăcat pentru a se juca de-a Omul Păianjen.

— Și cine-o fi duduia lui?

Chinita aruncă o privire spre tânăra atrăgătoare din josul schelei:

— Sunt sigură că ai vrea s-o cunoști!

— Ce zici, n-ar trebui să sunăm la redacție?

— Încă nu. Să mai așteptăm. Mai bine să avem ceva sigur pe țeavă înainte de a le spune că am renunțat la conclav.

— Chiar crezi că i-a făcut cineva de petrecanie unuia dintre boșorogii de acolo?

Chinita izbucni în râs:

— Fii atent, că sigur o s-ajungi în iad!

— Da, dar am să iau un Pulitzer cu mine!

Pe măsură ce urca, scara părea tot mai puțin stabilă. Perspectiva asupra Romei însă se lărgea cu fiecare pas făcut.

Când ajunse la ultimul palier, răsufla mai greu decât ar fi crezut. Se chinui să urce pe platforma de sus, își scutură ipsisul de pe haine și se ridică în picioare. Înălțimea la care se afla nu-l deranja deloc. Ba chiar era plăcută, îl mai învioră puțin.

Priveliștea i se părea copleșitoare. Ca un ocean de foc, acoperișurile de țiglă roșie ale Romei se întindeau în fața lui, strălucind în ultimele raze ale soarelui. De acolo, de sus, pentru prima dată în viață, privirile sale pătrunseră dincolo de poluarea și traficul modern, până la rădăcinile vechii Rome – *Città di Dio*, „Cetatea Domnului”.

Mijindu-și ochii în lumina asfințitului, cercetă marea de acoperișuri, în căutarea unei cupole sau a unei clopotnițe. Dar, oricât de departe ar fi privit, nu zărea nimic. „Sunt sute de biserici în Roma, își spuse. Trebuie să fie una și în partea asta de sud-vest! Dacă o pot vedea de aici, își reaminti el. La naiba, dacă a mai rezistat încă în picioare!”

Străduindu-se să străbată din nou linia orizontului, încet, cu răbdare, reluă căutarea. Știa, desigur, că nu toate bisericile au cupole vizibile, mai cu seamă cele mici și retrase. Și nu trebuia să uite că Roma se schimbese dramatic din secolul al XVII-lea, când bisericile erau, prin lege, cele mai înalte construcții din oraș. Acum însă nu se vedeau decât blocuri de locuințe, clădiri de birouri și turnuri de televiziune.

Pentru a doua oară, privirile sale scrutară întreaga linie a orizontului fără să zărească nimic. Nicio turlă. La distanță, chiar la marginea Romei, cupola masivă a lui Michelangelo păta ușor lumina apusului. San Pietro. Vaticanul. Dintr-o dată, se pomeni întrebându-se ce-or face cardinalii și dacă

Garda Elvețiană reușise să găsească antimateria. Ceva însă îi spunea că nu... și că nici nu vor reuși.

Poemul îi veni din nou în minte și îl analiză iarăși atent, vers cu vers. „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” Mormântul lui Sanzio îl găsiseră. „Misticele elemente-n cruciș în Roma se desfac.” Elementele mistice erau Pământul, Aerul, Focul și Apa. „Calea de lumină-i așternută, testul sfânt.” Calea Iluminării era trasată de sculpturile lui Bernini. „Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.”

Îngerul arăta spre sud-vest...

— Treptele din față! exclamă Glick, făcând semne agitate prin parbrizul furgonetei BBCului. Se întâmplă ceva acolo!

Macri își întoarse camera spre intrarea principală a bisericii. Într-adevăr, acolo se petrecea ceva. Jos, unul dintre indivizii cu alură de militar parcase un Alfa Romeo lângă trepte și deschisese portbagajul. Acum, studia piața de parcă ar fi vrut să se asigure că nu are spectatori. Pentru o clipă, Macri se temu că i-a observat, dar privirile lui trecură mai departe. Aparent mulțumit, scoase o stație de emisie-recepție și începu să vorbească.

Instantaneu, o veritabilă armată ieși din biserică. Aidoma unei echipe de fotbal american spărgând grămada, soldații formară o linie dreaptă în partea de sus a scării. Apoi, mișcându-se ca un zid uman, începură să coboare. În spatele lor, aproape complet ascunși vederii, alți patru soldați păreau că transportă ceva. Ceva greu. Dificil de dus.

Glick se aplecă în față:

— Crezi că fură ceva din biserică?

Macri focaliză camera mai mult, folosind funcția telefoto pentru a străpunge zidul viu, căutând o mică breșă pe undeva. „O frântură de secundă, se rugă ea. Un singur cadru. Atâta vreau.” Dar soldații se mișcau ca unul. „Hai odată!” Chinita menținu camera asupra lor, răbdătoare, și își primi răsplata din plin. Ca o ironie, individul mai vârstnic se împiedică. Doar pentru o clipă, însă era suficient. Macri

Își avea cadrul dorit. De fapt, vreo zece cadre.

— Sună la redacție, îi ceru lui Glick. Avem un cadavru.

Mult mai departe, la CERN, Maximilian Kohler își dirijă scaunul spre biroul lui Leonardo Vetra. Cu o meticulozitate mecanică, începu să scotocească prin dosarele acestuia. Negăsind ce dorea, se mută în dormitor. Sertarul de sus al noptierei era încuiat. Kohler îl deschise cu un cuțit luat din bucătărie.

Înăuntru găsi exact ceea ce căuta.

Langdon sări de pe primul palier al schelei și își scutură praful de pe haine. Vittoria era alături.

— N-ai avut noroc?

Clătină din cap:

— Au pus cadavrul în portbagaj.

Langdon ridică privirea spre mașina pe a cărei capotă Olivetti și un grup de soldați întinseseră o hartă:

— Caută spre sud-vest?

Vittoria încuviință:

— Nu-i nicio biserică. De aici, prima peste care dai este San Pietro.

Profesorul înjură. Cel puțin, ajunseseră amândoi la aceeași concluzie. Se apropie de Olivetti, iar soldații se traseră în lateral, făcându-i loc.

— Nimic, spuse comandantul. Dar harta asta nu menționează toate bisericile, ci doar pe cele mari. Cam cincizeci.

— Noi unde suntem acum?

Olivetti îi indică pe hartă Piazza del Popolo și trasă o linie dreaptă exact spre sud-vest. Linia nu atingea, nici pe departe, vreunul din sumedenia de pătrățele albe care indicau principalele biserici din Roma. Din păcate, principalele erau și cele mai vechi... cele care existau și în secolul al XVII-lea.

— Trebuie să iau niște decizii, spuse Olivetti. Sunteți *sigur* în ceea ce privește direcția?

Langdon își aminti de degetul întins al îngerului, adrenalina pompându-i iarăși intens în vine.

— Da, domnule, foarte sigur!

Comandantul ridică din umeri și trasă din nou linia dreaptă. Aceasta trecea pe Podul Margherita, pe Via Cola di Rienzo, prin Piazza del Risorgimento, fără a atinge vreo biserică, până când se încheia brusc în mijlocul lui Piazza

San Pietro.

— Dar San Pietro ce are? Întrebă unul dintre soldați, cu o cicatrice urâtă sub un ochi. Doar e o biserică!

— Trebuie să fie un loc public, replică Langdon. Bazilica nu-i câtuși de puțin un loc public astăzi.

— Dar linia trece prin Piazza San Pietro, obiectă Vittoria. Piața e un loc public.

— Da, dar acolo nu-s statui.

— Dar nu cumva e un obelisc în mijloc?

Vittoria avea dreptate. În centrul Piazza San Pietro se afla un obelisc egiptean. Langdon îl privi pe cel alături de care parcaseră ei. Piramida înălțată. „O coincidență ciudată”, își spuse și alungă gândul.

— Obeliscul de la Vatican n-a fost sculptat de Bernini, ci a fost adus în Roma de Caligula. Și n-are nimic de-a face cu Aerul. În plus, poemul spune că elementele sunt răspândite prin Roma. Piazza San Pietro se află în Cetatea Vaticanului, nu în Roma.

— Depinde pe cine întrebi, interveni unul dintre soldați.

Langdon ridică ochii spre el:

— Poftim?

— Totdeauna a fost o chestiune controversată. Pe majoritatea hărților, Piazza San Pietro figurează în interiorul Vaticanului, dar fiindcă se află *în afara* zidurilor cetății, autoritățile romane o consideră de secole ca făcând parte din Roma.

Profesorul nu mai auzise așa ceva.

— Glumești! spuse el.

— Am menționat acest lucru, reluă soldatul, numai fiindcă doamna Vetra și comandantul nostru spuneau ceva despre o sculptură legată de aer.

— Și știi dumneata că există o astfel de sculptură în Piazza San Pietro?

— Nu chiar. Nu e tocmai o sculptură. Poate că nici nu e relevantă.

— Spune totuși, îl presă Olivetti.

— Știu despre asta numai fiindcă de obicei sunt de gardă

în piață, și-i cunosc fiecare colțișor.

— Sculptura, îl îndemnă Langdon. Cum arată?

„Oare să fi îndrăznit *Illuminati* atât de mult, încât să-și amplaseze cel de-al doilea indiciu chiar lângă cea mai importantă biserică închinată Sfântului Petru?

— Păi, trec pe lângă ea în fiecare zi. E în centru, chiar acolo unde arată linia de pe hartă. De asta m-am și gândit la ea. Și, cum spuneam, nu e tocmai o sculptură. E mai degrabă un... bloc.

Olivetti începuse să înfurie:

— Un bloc?!

— Da, domnule. Un bloc de marmură încastrat în pardoseala pieții. La baza obeliscului. Dar nu e dreptunghiular. E eliptic. Iar pe bloc e gravată imaginea unei pale de vânt. Soldatul tăcu pentru o clipă, apoi adăugă: *Aer*, cred, dacă e să folosim termeni tehnici.

Langdon rămase cu ochii ațintiți la tânărul soldat.

— Un basorelief! exclamă brusc.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Basorelieful, explică profesorul, este cealaltă jumătate a sculpturii!

„Sculptura este arta desprinderii formelor din material complet sau numai pe jumătate, în relief.” El însuși scrisese această definiție pe tablă ani de-a rândul. Basorelieful era, în esență, o sculptură bidimensională, precum stema de pe o monedă. Medalioanele lui Bernini din Capela Chigi erau un alt exemplu ilustrativ.

— *Bassorelievo*? întrebă soldatul, folosind termenul italian.

— Da, exact! Nu mă gândisem la asta! Blocul despre care vorbești dumneata este numit *Vento Ponente*, Vântul de Vest. Unii îi spun și *Respiro di Dio*.

— „Răsuflarea lui Dumnezeu”?

— Da. *Aer*! A fost sculptat și amplasat aici de arhitectul inițial!

Vittoria îl privi derutată:

— Dar credeam că Michelangelo a fost arhitectul!

— Michelangelo a proiectat *bazilica*. Dar Piazza San Pietro a fost concepută de Bernini!

Când caravana celor patru Alfa Romeo țâșni din Piazza del Popolo, nimeni nu remarcă și furgoneta BBC care se furișă în spatele ei.

Gunther Glick călcase pedala de accelerație până la podea și se Strecură abil prin trafic în urma celor patru mașini, traversând Tibrul pe Ponte Margherita. În mod normal, s-ar fi străduit să păstreze o distanță apreciabilă, pentru a nu fi observat, dar acum abia reușea să se țină după ei. Tipii ăștia zburau!

Macri stătea pe bancheta din spate, încheind o convorbire telefonică. Evident, cu Londra. Închise și-i strigă lui Glick, pentru a acoperi hurelul traficului:

— Vrei întâi veștile bune sau pe cele rele?

Gunther Glick își încreți o sprânceană. Nimic nu era simplu când aveai de-a face cu redacția:

— Pe cele rele.

— Șefi-s cătrăniți fiindcă ne-am abandonat postul.

— Ia te uită ce surpriză!

— Și cred că pontul nostru e o aiureală.

— Evident!

— Șeful m-a avertizat că te afli la doi pași de un șut undeva.

— Grozav! mârâi Glick. Și veștile bune?

— Au acceptat să vadă bucata noastră de peliculă.

Mârâitul lui Glick se transformă într-o chicoteală. „Ei, o să vedem noi cine e la doi pași de ce!”

— Păi, dă-i drumul! îi spuse el Chinitei.

— N-am cum să transmit ceva până când nu ne oprim ca să am o poziție fixă.

— Nu pot opri acum, spuse el, în vreme ce gonea pe Via Cola di Rienzo, virând brusc prin Piazza del Risorgimento.

Macri își prinse laptopul la timp, căci începuse să alunece într-o parte.

— Vezi să nu-mi spargi transmițătorul, că altfel va trebui să ducem personal materialul la Londra!

— Ține-te bine, drăguță! Ceva îmi spune mie că aproape

am ajuns.

— Unde?

Glick se holbă la cupola familiară ce apăruse drept în față:

— Exact acolo de unde am plecat! răspunse el, zâmbind.

Cele patru automobile se strecurau abil în traficul din jurul celebrei Piazza San Pietro. La un moment dat, se despărțiră înconjurând zona și debarcând repede soldații în punctele stabilite. Aceștia se răspândiră în mulțimea de turiști și reporteri, făcându-se imediat nevăzuți. Unii pătrunseră în pădurea de coloane ce mărgineau piața, evaporându-se instantaneu. Privind prin parbriz, Langdon avea impresia că o plasă uriașă se strânge în jurul zonei.

Pe drum, Olivetti îi sunase pe oamenii săi de la Vattican, și acum câțiva membri sub acoperire ai Gărzii Elvețiene patrolau neobservați în centrul pieței, aproape de *Vento Ponente*. În vreme ce trecea în revistă spațiul larg-deschis al pieței, în mintea lui Langdon prinse formă o întrebare deja familiară: „Cum va proceda asasinul *Illuminati* ca să scape nevăzut dintr-un asemenea loc? Cum o să aducă un cardinal printre atâția oameni și o să-l ucidă în văzul tuturor?” Se uită din nou la ceas. Era 20.54. Încă șase minute.

Pe bancheta din față, Olivetti se întoarse spre Langdon și Vittoria:

— Vă duceți împreună chiar pe locul plăcii sau al blocului ăstuia al lui Bernini, ori ce-o mai fi el. Același truc. Vă dați drept turiști. Mă sunați dacă vedeți ceva suspect.

Înainte ca Langdon să poată răspunde, Vittoria îl prinse de mână și-l trase afară din mașină.

Soarele primăverii apusese deja dincolo de cupola bazilicii și umbra masivă a acesteia acoperea jumătate din piață. Profesorul simți un fior de gheață când, împreună cu Vittoria, pătrunse în zona întunecată și răcoroasă. În timp ce se strecura prin mulțime, cerceta atent fiecare chip, întrebându-se dacă vreunul dintre ele nu era cumva al

ucigaşului. Simţea mâna caldă a Vittoriei.

În vreme ce traversau uriaşul spaţiu deschis, deveni conştient de efectul pe care Bernini intenţionase să-l redea – acela de a-i „copleşi pe toţi cei care intrau în piaţă”. El, unul, era, cu siguranţă, copleşit. „Copleşit şi flămând”, îşi dădu el seama, surprins că, într-un asemenea moment, trupul său mai putea încerca încă senzaţii atât de banale.

— Spre obelisc? Întrebă Vittoria mergând repede, dar fără a atrage atenţia.

Încuviinţă, cotind spre stânga:

— Cum stăm cu timpul?

— Cinci minute.

Ea nu mai spusese nimic, dar Langdon simţi cum îl strânge mai tare de mână. Arma era la locul ei, în buzunarul sacoului său şi spera că Vittoria n-are de gând s-o folosească. Nu şi-o putea imagina trăgând cu pistolul în mijlocul pieţei şi împrăştiindu-i creierii unui criminal sub ochii presei din întreaga lume. Pe de altă parte însă, un asemenea incident pălea în comparaţie cu înfierarea şi asasinarea unui cardinal în centrul aceleiaşi Piazza San Pietro.

„Aerul, îşi spusese în sinea sa. Cel de-al doilea element al ştiinţei.” Încercă să-şi imagineze cum ar putea arăta ambigrama, ce metodă va folosi ucigaşul. Din nou, trecu repede în revistă întinderea de granit din faţa lui – un deşert înconjurat de gărzile elveţiene. Dacă *Hassassin*-ul chiar avea de gând să acţioneze aici şi acum, el, unul, nu-şi putea închipui cum ar putea scăpa nepris.

În mijlocul pieţei trona obeliscul de 350 de tone pe care l-a adus Caligula din Egipt. Înalt de douăzeci şi patru de metri, avea obişnuitul vârf piramidal, pe care fusese fixată o cruce din fier. Era suficient de înalt pentru a prinde ultimele reflexe ale apusului, metalul scânteia şi atrăgea atenţia lumii asupra fragmentului din crucea Mântuitorului, închis în interiorul său.

Două fântâni arteziene flancau obeliscul, într-o simetrie perfectă. Orice istoric al artei ştia că fântânile marcau

punctele focale ale pieței eliptice, dar aceasta era o ciudățenie arhitecturală la care el nu se gândise niciodată până acum. Dintr-o dată, întreaga Romă părea să fie plină de elipse, piramide și alte forme geometrice uimitoare.

Se apropiaseră de obelisc și Vittoria își încetini pașii. Expiră profund, de parcă l-ar fi îndemnat pe Langdon să se relaxeze o dată cu ea. Profesorul încercă să se calmeze, relaxându-și umerii și descleștându-și maxilarele.

Undeva, în jurul acestui obelisc îndrăzneț amplasat în apropierea celei mai mari biserici a creștinătății, se afla cel de-al doilea altar al științei: *Vento Ponente*, un bloc de marmură cu suprafața eliptică, sculptat de Bernini.

Gunther Glick pândea din umbra colonadei. În oricare altă zi, bărbatul cu sacou de tweed și femeia cu pantaloni scurți kaki nu i-ar fi atras deloc atenția. Păreau niște turiști obișnuiți, care admirau priveliștea, dar astăzi însă nu era o zi ca oricare alta. Azi era o zi a ponturilor telefonice, a cadavrelor, a mașinilor fără numere de înmatriculare ce goneau sălbatic prin Roma și a bărbaților eleganți ce se cățarau pe schele în căutarea a Dumnezeu știe ce. Așa că Glick nu-și lua ochii de la ei.

Privi în cealaltă parte a pieții și o zări pe Macri. Stătea exact unde-i spusese el, dincolo de cei doi, urmărindu-i îndeaproape. În mâna ei camera video părea un accesoriu banal, dar cu toate că avea aerul unui reporter plictisit și blazat, ieșea în evidență mai mult decât și-ar fi dorit el. Era singurul reprezentant al presei în colțul acela de piață, și inițialele BBCului imprimate pe cameră atrăseseră deja câteva priviri curioase.

Banda pe care o trăsese mai devreme, cu cadavrul gol aruncat în portbagajul mașinii, rula acum la transmițătorul video din furgonetă; Glick știa că imaginile zburau chiar în aceste momente pe deasupra lor, în drum spre Londra. Oare ce vor spune cei din redacție?

Și-ar fi dorit ca el și Macri să fi ajuns la fața locului mai devreme, înainte ca armata de băieți în civil să fi intervenit.

Aceeași armată se infiltrase acum printre turiști și supraveghea piața. În mod cert, ceva ieșit din comun avea să se întâmple.

„Presa este mâna dreaptă a anarhiei”, afirmase ucigașul. Glick nu putea să nu se întrebe dacă tocmai își ratase marea șansă. Privi toate mașinile presei din piață și o văzu pe Macri urmărind cuplul misterios. Ceva îi spunea însă că șansele lui nu se sfârșiseră...

Langdon văzu ceea ce căutau pe când erau cu zece metri buni în urmă. Printre turiștii răzlețiți, elipsa din marmură albă a lui Bernini se detașa pe fondul cenușiu al cuburilor de granit care formau pardoseala pieții. Părea că și Vittoria o zărise, fiindcă palma i se încleștă pe degetele lui.

— Relaxează-te! șopti Langdon. Fă chestia aia a ta cu *piranha*.

Mâna ei mai slăbi din strânsoare.

În vreme ce se apropiau, totul părea cât se poate de firesc în jurul lor. Turiștii rătăceau de colo-colo, grupuri de călugărițe mergeau agale, o fetiță hrănea porumbeli la baza obeliscului.

Langdon se abținu să nu se uite din nou la ceas. Știa că era aproape nouă fix.

Ajunseră chiar deasupra plăcii eliptice și se opriră, așa ca din întâmplare – doi turiști care admiră conștiincioși un obiectiv de însemnătate medie.

— *Vento Ponente*, citi Vittoria inscripția de pe piatră.

Langdon privi basorelieful și îl încercă brusc o senzație de jenă. Nici atunci când îl văzuse în cărțile de artă, nici în numeroasele sale călătorii la Roma, niciodată semnificația plăcii sculptate nu i se păruse atât de evidentă ca în acest moment.

Basorelieful avea o formă eliptică, aproape un metru lungime și reprezenta o figură rudimentar schițată – o ilustrare a Vântului de Miazănoapte în chip de înger. Pornind de la gura îngerului, Bernini trasase o pală de vânt ce sufla dinspre Vatican... „Răsuflarea lui Dumnezeu”. Acesta era tributul adus de Bernini celui de-al doilea element... Aerul... un zefir delicat zburând de pe buzele îngerului. Privind-o înmărmurit, Langdon își dădu seama că lucrarea avea o semnificație chiar mai profundă. Pala de aer era formată din *cinci* jeturi distincte... Cinci! Mai mult

decât atât, medalionul era flancat de două stele strălucitoare. Gândul profesorului zbură la Galilei. „Două stele, cinci jeturi, elipse, simetrie...” Se simțea gol pe dinăuntru. Capul îi vâjâia.

Aproape imediat, Vittoria se puse în mișcare, trăgându-i departe de basorelief.

— Cred că ne urmărește cineva, spuse ea.

— Unde?

Abia după ce parcurseră cam treizeci de metri îi răspunse, făcând un semn spre Vatican, de parcă i-ar fi arătat un element al cupolei.

— Aceași persoană s-a ținut după noi prin toată piața.

Cu un aer firesc, aruncă o privire peste umăr și adăugă:

— Este încă în spate. Nu te opri!

— Crezi că-i *Hassassin*-ul?

— Poate doar dacă *Illuminati* angajează femei cu camere video BBC!

Clopotele bazilicii își începură dangătul lor asurzitor, luându-i aproape prin surprindere. Sosise timpul. Se depărtaseră binișor de *Vento Ponente*, în încercarea de a scăpa de reporteră, dar acum erau nevoiți să revină lângă basorelief.

Pe fondul clopotelor care sunau, întreaga zonă părea întruchiparea liniștii. Turistii se plimbau agale. Un cerșetor beat moțâia la picioarele obeliscului. Fetița încă mai hrănea porumbeii. Langdon se întrebă dacă nu cumva prezența reporterei îl speriasse pe criminal. „Greu de crezut”, își răspunse singur după ce își aminti făgăduiala acestuia: „Voi face din cardinalii voștri stele ale presei”.

Când ecoul celei de-a noua lovituri se stinse, o liniște plăcută învăluia piața.

Apoi... fetița începu să țipe.

Langdon fu primul care ajunse lângă ea. Îngrozită, fetița încremenise arătând cu degetul la baza obeoliscului, unde un bețiv bătrân și zdrențaros căzuse pe trepte. Arăta mizerabil... fiind probabil unul dintre oamenii străzii din Roma. Parul cărunt îi atârna în șuvițe slinoase peste față, iar trupul îi era înfășurat într-un fel de pânză murdară. Fetița o luă la fugă prin mulțime, ținând în continuare.

Repezindu-se spre vagabond, Langdon simți cum îl prinde un val de spaimă. Pe zdrențele omului se zărea o pată mare, întunecată, care continua să se extindă. Sânge. Sânge proaspăt.

Apoi, totul păru că se întâmplă în aceeași frântură de secundă.

Bătrânul se îndoi de la mijloc și se aplecă în față. Langdon sări să-l sprijine, dar ajunse prea târziu. Trupul căzu, se rostogoli pe trepte și ateriză pe pavajul de granit, cu fața în jos.

Nemișcat.

Profesorul căzu în genunchi. Vittoria era lângă el. Mulțimea începuse să se apropie.

Întinzând brațul, Vittoria puse două degete pe gâtul bătrânului.

— Are puls! spuse ea. Întoarce-l cu fața în sus.

Langdon îl prinse de umeri și îl întoarse. În mișcare, zdrențele alunecară. Omul căzu țeapăn pe spate. Chiar în mijlocul pieptului său gol se vedea o porțiune întinsă de carne arsă.

Vittoria icni și se trase înapoi.

Profesorul încremeni, prins undeva între groază și greață. Simbolul era de o terifiantă simplitate.

— *Air*, „Aer” bâigui Vittoria. El e!

Gărzile elvețiene se iviră parcă de nicăieri, în timp ce strigau ordine și alergau după un asasin nevăzut.

În apropiere, un turist povestea cum, cu numai câteva minute în urmă, un individ cu tenul măsliniu fusese atât de amabil și-l ajutase pe bietul bătrân, care abia se târa, să traverseze piața... și chiar se așezase pentru o clipă alături de el pe trepte, înainte de a se pierde în mulțime.

Vittoria smulse zdrențele de pe abdomenul omului și văzu două răni adânci de o parte și de alta a simbolului ars, chiar sub cutia toracică. Îi dădu capul pe spate și începu să-i facă respirație gură la gură. Profesorul nu era câtuși de puțin pregătit pentru cele ce au urmat. Când Vittoria suflă aer în pieptul omului, din cele două răni se auzi un șuierat și sângele țâșni în stropi fini, ca un jet pe care-l aruncă balenele. Lichidul sărat îl izbi pe Langdon drept în față.

Vittoria se opri șocată:

— Plămânii... Îi sunt... perforați!

Langdon își șterse sângele de pe față și privi cele două răni. Perforațiile gâlgăiau. Plămânii cardinalului erau distruși. Omul murise.

Vittoria acoperi cadavrul.

Profesorul rămase locului, privind dezorientat în jur. În clipa aceea, o văzu. Femeia care îi urmărise ceva mai devreme, ședea ghemuită, nu departe. Pe umărul ei, camera video era în funcțiune. Îi surprinse privirile. Langdon își dădu seama că filmase tot. O fracțiune de secundă mai târziu, ca o pisică, femeia dispăru.

Chinita Macri o luase la picior. Tocmai filmase reportajul vieții ei.

Camera video atârna greu, împiedicând-o în fuga ei disperată de-a latul imensei Piazza San Pietro prin mulțimea de gură-cască. Toată lumea părea că merge în direcția opusă ei... *spre* locul cu pricina. Macri încercă să ajungă cât de departe putea. Bărbatul cu sacou de tweed o văzuse și acum își dădea seama că și alții o urmăreau – oameni pe care nu-i vedea, dar care se apropiau de ea, prinzând-o ca într-o plasă.

Încă nu-și revenise după imaginile pe care tocmai le înregistrase. Oare mortul chiar era cine credea ea că e? Deodată, pontul primit de Glick nu mai părea doar o aiureală.

În vreme ce alerga spre furgoneta BBCului, un tânăr cu alură de militar apăru brusc în fața ei. Ochii li se întâlniră și amândoi rămaseră pentru o clipă nemișcați. Apoi tânărul duse fulgerător la gură un aparat, vorbi în el și apoi făcu un pas spre ea. Macri se roti în loc și țâșni înapoi în mulțime, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

În timp ce se strecura prin grămada de trupuri umane, scoase caseta înregistrată din aparat. „Celuloid de aur”, își spuse, ascunzând-o la spate, sub cureaua pantalonilor, și lăsându-și poalele bluzei pe deasupra. Pentru prima dată în viață, îi părea bine că avea câteva kilograme în plus. „Glick, unde mama dracului ești?!”

Alt soldat apăru în stânga ei. Știu că nu mai are mult timp și se pierdu din nou în mulțime. Scoase o casetă nouă din geantă, o introduse în cameră. Apoi începu să se roage.

Mai avea vreo treizeci de metri până la furgonetă, când doi indivizi se înființară în fața ei, cu brațele încrucișate pe piept. Nu mai avea unde să fugă.

— Filmul, îi ceru unul. Acum!

Macri se trase înapoi și își apăra camera cu brațele.

— Nici gând!

Unul din indivizi își trase haina într-o parte și îi arătă un revolver.

— Bine, împușcă-mă! replică Chinita, uimită și ea de îndrăzneala pe care o avea în glas.

— Filmul! repetă celălalt.

„Unde mama dracului e Glick?!” Macri bătu din picior și strigă cât o ținea gura:

— Sunt cameraman profesionist și lucrez pentru BBC! Conform Articolului 12 al Legii Presei Libere, acest film este proprietatea BBC!

Dar indivizii nu se clintiră. Cel cu arma se apropie de ea:

— Iar eu sunt locotenent al Gărzii Elvețiene și, conform Sfintei Doctrine a teritoriului pe care te afli acum, am drept de percheziție și de confiscare.

Trecătorii începuseră să se îmbulzească în jurul lor. Macri continua să strige cât o ținea gura:

— N-am să-ți dau caseta din acest aparat cu niciun chip, fără să vorbesc mai întâi cu redacția mea din Londra! Așa că îți sugerez...

Soldații se săturaseră. Unul îi smulse camera din mână. Celălalt o apucă de braț și o răsuci cu fața spre Vatican.

— *Grazie*, spuse el, împingând-o printre spectatorii de ocazie.

Femeii nu-i mai rămăsese decât să se roage să n-o percheziționeze și să găsească prima casetă. Dacă ar fi reușit să ascundă filmul suficient de mult timp pentru a...

Deodată, incredibilul se petrecu. Cineva din mulțime o pipăia pe sub bluză și Macri simți cum caseta de la brâu dispăre. Se răsuci în loc, dar își înghiți strigătul. În spatele ei, un Gunther Glick cu răsuflarea tăiată îi făcu ștângărește cu ochiul și se făcu nevăzut printre turiști.

Robert Langdon se împletici în baia situată lângă biroul papei și-și șterse sângele de pe față și buze. Nu era sângele lui, ci al cardinalului Lamassé, care tocmai murise în mijlocul Piazza San Pietro. „Sacrificii ale fecioarelor pe altarele științei.” Până acum, *Hassassin*-ul își puse în practică amenințarea punct cu punct.

Langdon se simțea stors de puteri; avea ochii încercănați și barba începuse să-i întunece obrazul. Baia era luxoasă și imaculată: marmură neagră și robinete de aur, prosoape de bumbac și săpunuri parfumate.

Profesorul încercă să-și alunge din minte simbolul înfierat pe trupul cardinalului. *Aer!* imaginea nu voia să dispară. Văzuse aceste ambigrame încă de când se trezise, dimineată... și știa că mai urmau încă două.

Afară se auzeau voci: Olivetti, șambelanul și căpitanul Rocher discutau despre ce era de făcut în continuare. Căutarea antimateriei nu dăduse deocamdată niciun rezultat. Existau două posibilități: ori soldații nu observaseră containerul, ori intrusul pătrunsese în Vatican mult mai adânc decât putea să-și imagineze comandantul.

Langdon se șterse pe mâini și pe față, apoi se întoarse și căută un pisoar. Nu era niciunul. Doar un vas de WC obișnuit, al cărui capac îl ridică.

În vreme ce-și elibera trupul de o tensiune în plus, un val de sfârșeală îi înmuie picioarele. Emoțiile ce i se învâlmășeau în piept erau atât de multe, de diferite! Era obosit, nemâncat și nedormit, bâjbâind pe Calea Iluminării, traumatizat de două crime oribile. Iar posibilul epilog al acestei drame îl îngrozea din ce în ce mai mult.

„Gândește-te!” își spuse. Dar mintea-i era goală.

Când trase apa, își dădu brusc seama de un lucru: „Ăsta-i WC-ul papei! M-am ușurat în WC-ul papei!” Nu reuși să-și oprească un chicot. „Tronul sfânt!”

În Londra, un tehnician al BBCului scoase o casetă video din receptorul conectat la antena satelit și o luă la fugă. Dădu buzna în biroul redactorului-șef, puse caseta în aparatul video și apăsă butonul de pornire.

În vreme ce banda se derula, tehnicianul îi povesti șefului despre discuția pe care tocmai o avusese cu Gunther Glick, care îl sunase din Vatican. În plus, căutase în arhiva foto a BBC și aflate identitatea victimei din Piazza San Pietro.

Când redactorul-șef ieși din biroul său, în redacție încetă brusc orice activitate.

— În cinci minute intrăm în direct! strigă el. Pregătiți transmisia! Coordonatori media, puneți mâinile pe telefoane! Avem o știre și o vindem! Și avem și imagini!

Coordonatorii își înhățară agendele telefonice:

— Durata filmului? Întrebă unul.

— Treizeci de secunde, răspunse șeful.

— Conținutul?

— Omucidere în direct.

Coordonatorii păreau deja mai entuziasmați.

— Mod de difuzare și preț de licențiere?

— Un milion de dolari SUA licența.

Capetele tresăriră:

— Ce?!

— M-ați auzit! Vreau numai vârfurile: CNN, MSNBC și cei trei mari! Oferiți un forșpan. Cu cinci minute înainte ca BBC să-și înceapă difuzarea.

— Da' ce dracu' s-a întâmplat? Întrebă cineva. L-au jupuit de viu pe premier?

Redactorul-șef clătină din cap:

— Ceva chiar mai bun!

Exact în acea clipă, undeva în Roma, *Hassassin*-ul se bucura de un scurt moment de odihnă într-un fotoliu

confortabil. Privi cu admirație încăperea legendară în care ajunsese. „Mă aflu în Biserica Iluminării, își spuse, bârlogul *Illuminati*”. Îi venea greu să creadă că, după atâtea secole, acesta încă mai exista.

Conștiincios, îi telefonă apoi reporterului BBC cu care vorbise și mai devreme. Era timpul. Lumea încă nu aflate cea mai cutremurătoare dintre vești.

Vittoria Vetra sorbea dintr-un pahar cu apă și ronțăia absentă câteva briose oferite de unul dintre membrii Gărzii Elvețiene. Știa că trebuie să mănânce, dar nu avea poftă. Biroul papei era un furnicar în care se încrucișau frânturi de conversații tensionate. Căpitanul Rocher, comandantul Olivetti și alți șase soldați evaluau pagubele și pregăteau strategia pentru următoarea mișcare.

Robert Langdon stătea alături și privea pe fereastră, spre Piazza San Pietro. Părea frânt. Vittoria se apropie de el:

— Ai vreo idee?

El clătină din cap:

— O brișă?

Chipul lui păru să se lumineze la vederea mâncării:

— La naiba, da! Mulțumesc.

Le devoră într-o secundă. Discuțiile din spatele lor încetară brusc atunci când în încăperea intră *camerlengo* Ventresca, însoțit de două gărzi. „Dacă șambelanul arăta stors de puteri înainte, își spuse Vittoria, acum pare gol de-a binelea.”

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă acesta pe Olivetti.

Din expresia lui, se vedea clar că știa deja ce s-a întâmplat.

Comandantul îl informă sec, cu precizia și răceala militarului care prezintă situația pierderilor:

— Cardinalul Ebner a fost găsit mort în Biserica Santa Maria del Popolo, imediat după ora opt. A fost sufocat și înfierat cu ambigrama „Pământ”. Cardinalul Lamassé a fost ucis în Piazza San Pietro, cu zece minute în urmă. A murit în urma unor perforații ale toracelui. A fost înfierat cu ambigrama „Aer”. Ucigașul a scăpat de fiecare dată.

Șambelanul traversează încăperea și se așează greoi la biroul papei, cu fruntea plecată.

— Dar cardinalii Guidera și Baggia mai sunt încă în viață.

Capul șambelanului zvâcni în sus; privirea îi era îndurerată.

— Aceasta este singura noastră consolare? Doi cardinali au fost asasinați, comandante! Iar ceilalți doi nu vor mai avea mult de trăit, dacă nu-i găsiți.

— Îi vom găsi! Am speranțe.

— Speranțe? Dar până acum ați dat greș!

— Greșit! Am pierdut două bătălii, *signore*, dar vom câștiga războiul. *Illuminati* aveau de gând să transforme această noapte într-un circ mediatic. Până acum, le-am dejucat planurile. Trupurile ambilor cardinali au fost recuperate fără niciun fel de incidente. În plus, căpitanul Rocher m-a informat că s-au înregistrat progrese excelente în localizarea antimateriei.

Căpitanul Rocher făcu un pas înainte. Vittoria își spuse că are o înfățișare mai umană decât colegii săi – riguros, dar nu chiar atât de rigid. Vocea lui era sentimentală și cristalină, ca sunetul unei viori.

— Sper că vom localiza containerul în decurs de o oră, *signore!*

— Căpitane, replică șambelanul, iartă-mă dacă par pesimist, însă am impresia că de fapt căutarea în Vatican ar dura mult mai mult timp decât avem la dispoziție.

— O percheziție *completă*, da. Însă după evaluarea situației, sunt îndreptățit să cred că recipientul cu antimaterie este amplasat într-una dintre zonele albe – acele sectoare ale Vaticanului care sunt accesibile publicului larg: muzeele și bazilica San Pietro, de exemplu. Am întrerupt deja alimentarea electrică în aceste zone și în prezent efectuăm cercetarea.

— Intenționați să verificați doar un *mic procent* din suprafața Vaticanului?

— Da, *signore*. Este foarte puțin probabil ca un intrus să fi avut acces în zonele interioare ale cetății. Faptul că acea cameră video a fost furată dintr-o zonă publică – o scară într-unui din muzee – sugerează că intrusul a avut acces limitat. Prin urmare, nu a putut decât să reamplaseze

camera și antimateria într-o altă zonă publică. Exact asupra acestor zone ne concentrăm și noi căutările.

— Dar intrusul a răpit patru cardinali! Acest lucru indică, în mod cert, o infiltrare mult mai profundă decât am fi crezut.

— Nu neapărat. Să nu uităm că Sfințiiile Lor și-au petrecut astăzi o mare parte a timpului în muzee și în San Pietro, admirându-le pe îndelete în lipsa aglomerației obișnuite. Probabil că au fost răpiți dintr-una dintre aceste zone.

— Și cum au fost scoși în afara zidurilor cetății?

— Încă nu ne-am dat seama.

— Înțeleg. // *Camerlengo* răsuflă adânc, se ridică și se apropie de Olivetti: Comandante, aș vrea să-mi prezentați planul de rezervă pentru evacuare.

— Încă mai lucrăm la el, *signore!* Între timp, am încredere în căpitanul Rocher că va localiza containerul.

Rocher își lovi călcâiele militărește, încântat de votul de încredere acordat:

— Oamenii mei au cercetat deja două treimi din suprafața zonelor albe. Suntem convinși că vom reuși.

Șambelanul nu părea să împărtășească aceeași încredere.

În acel moment, în birou intră soldatul cu cicatricea urâtă sub ochi, ținând în mână o mapă de lucru și o hartă. Se apropie de Langdon:

— Domnule Langdon, am informația pe care ați solicitat-o despre *Vento Ponente*.

— Bun, replică el, înghițind o bucată de brioșă. Hai să ne uităm!

Cealaltă își continuă discuția, profesorul și soldatul întinseră harta pe biroul papei, iar Vittoria li se alătură.

— Aici suntem noi, spuse soldatul în timp ce arăta Piazza San Pietro. Linia centrală a jetului de aer de pe *Vento Ponente* se îndreaptă spre est, în direcția opusă Vaticanului.

Și tânărul trase o linie cu degetul din piață, peste Tibru, până în inima Romei străvechi.

— După cum vedeți, adăugă el, linia străbate aproape întreaga suprafață a orașului. În apropierea ei se află aproximativ douăzeci de biserici catolice.

— *Douăzeci?!*

— Poate chiar mai multe.

— Și este vreuna dintre ele *exact* pe linie?

— Unele par mai aproape de ea decât altele, dar translatarea cu precizie pe hartă a direcției sugerate de *Vento Ponente* nu este sigură.

Langdon privi pentru o clipă Piazza San Pietro, apoi se încruntă, frecându-și bărbia.

— Dar ce-i cu *focul*? Există în vreuna dintre biserici o sculptură a lui Bernini care să aibă ceva de-a face cu focul?

Tăcere.

— Dar obeliscuri? Există vreo biserică situată lângă un obelisc?

Soldatul privi din nou harta.

Vittoria zări o rază de speranță în ochii profesorului și își dădu seama la ce se gândește. „*Are dreptate!*” Primele două indicii fuseseră amplasate în sau în apropierea unei piețe în care se găsea un obelisc. Poate că obeliscurile erau un fel de temă recurentă. Piramide înălțate ce trasau Calea Iluminării... Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai logic... patru jaloane ce se ridicau deasupra Romei pentru a marca altarele științei.

— Poate exagerez, spuse Langdon, dar știu că multe dintre obeliscurile din Roma au fost ridicate sau mutate în vremea lui Bernini. N-am nicio îndoială că el a avut un rol în amplasarea lor.

— Sau, interveni Vittoria, poate că a așezat indiciile lângă obeliscurile deja existente.

— Poate.

— Vești proaste! anunță soldatul. Nu e niciun obelisc pe această linie. Nici măcar undeva prin apropiere. Nimic.

Langdon oftă.

Vittoria își plecă fruntea. Crezuse că e o idee bună. Se părea însă că nu va fi chiar atât de ușor pe cât speraseră.

Încercă totuși să nu-și piardă speranța.

— Robert, gândește-te! Trebuie să știi o statuie a lui Bernini care să aibă vreo legătură cu focul! Orice!

— Crede-mă, m-am gândit. Bemini a fost însă extrem de prolific... Sute de lucrări... Speram ca *Vento Ponente* să indice o singură biserică și astfel să-mi cadă fisa.

— *Fuoco*, insistă Vittoria. *Foc*. Nu-ți spune nimic?

Profesorul ridică din umeri, neputincios:

— Doar celebrele lui schițe pentru *Artificii*, dar astea nu țin de sculptură și se află în Leipzig, în Germania!

— Și ești sigur că răsuflarea indică direcția?

— Ai văzut și tu basorelieful, Vittoria! Reprezentarea era perfect simetrică. Unica indicație care arată direcția este răsuflarea.

Vittoria știa că avea dreptate.

Ca să nu mai menționez, adăugă el, că răsuflarea pare alegerea corectă și dacă ținem seama că *Vento Ponente* simbolizează *Aerul*.

Ea încuviință. „Deci, urmăm răsuflarea. Dar unde?”

Olivetti se apropie de ei:

— V-ați dat seama?

— Sunt prea multe biserici, răspuse soldatul. Peste douăzeci. Presupun că am putea amplasa câte patru oameni la fiecare...

— Lasă-o baltă! îl întrerupse comandantul. L-am ratat pe individ de două ori atunci când știam foarte bine unde să-l găsim. O desfășurare masivă de forțe ar însemna să lăsăm Vaticanul neprotejat și să renunțăm la căutarea antimateriei.

— Avem nevoie de o carte de referințe, spuse Vittoria. Un index al lucrărilor lui Bernini. Dacă o să citim titlurile, poate ne dăm seama.

— Nu știi, replică Langdon. Dacă este o lucrare pe care Bernini a realizat-o special penru *Illuminati*, poate fi foarte puțin cunoscută. E posibil nici să nu apară în carte.

Vittoria nu voia să creadă așa ceva:

— Celelalte două sculpturi sunt renumite. Ai auzit și de

una, și de cealaltă.

— Mda.

— Dacă ne uităm în indexul de lucrări după cuvântul „foc”, poate vom găsi o statuie amplasată în direcția cea bună.

Profesorul părea convins acum că ideea ei merita pusă în practică și se întoarse spre Olivetti:

— Am nevoie de o listă cu toate lucrările lui Bernini. Bănuiesc că n-aveți pe aici vreun album Bernini, nu-i așa?

— Un album?

— Mă rog, orice listă. Dar în Musei Vaticani? Acolo trebuie să fie referințe despre Bernini!

Soldatul cu cicatricea se încruntă:

— Energia electrică în muzeu a fost oprită și sala documentelor este uriașă. Fără angajații de acolo care să vă îndrume...

— Lucrarea asta a lui Bernini, interveni Olivetti, să fi fost realizată pe când sculptorul lucra aici, la Vatican?

— Cu certitudine, da. Bernini a creat aici aproape toate operele lui – și mai mult ca sigur în perioada conflictului dintre Biserică și Galilei se afla în acest loc.

— Atunci există și alte referințe.

Vittoria simți o undă de optimism:

— Unde?

Comandantul însă nu îi răspunse. Își trase subalternul într-o parte și-i vorbi în șoaptă. Deși nu părea foarte convins, acesta înclină capul, supus. Când scurta discuție luă sfârșit, soldatul se întoarse spre Langdon:

— Pe aici, vă rog, domnule Langdon! Este nouă și cincisprezece minute. Va trebui să ne grăbim.

Și se îndreptară spre ușă.

Vittoria se luă după ei:

— Vin și eu.

Olivetti o prinse însă de braț:

— Nu, doamnă Vetra. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Tonul lui nu lăsa loc de refuz. Profesorul ieșise deja din

încăpere. Când o luă de-o parte, chipul comandantului părea împietrit. Însă nu mai apucă să-i spună despre ce era vorba; stația de emisie-recepție de la brâul lui începu să pârâie sonor:

— *Comandante?*

Toate capetele se întoarseră spre ei.

Vocea de la aparat era înghețată:

— V-aș sugera să dați drumul la televizor.

Când părăsise Arhivele Secrete, cu numai două ore în urmă, Langdon nu-și imaginase că le va mai revedea. Acum, gâfâind după ce alergase tot drumul împreună cu escorta sa din Gărzile Elvețiene, intră din nou în clădire.

Soldatul cu cicatricea urâtă îl conduse printre șirurile de galerii transparente. Liniștea de aici părea acum mai amenințătoare decât prima dată și profesorul răsuflă oarecum ușurat când tânărul îi vorbește.

— Pe aici, cred, spuse el și îl conduse spre capătul sălii, unde un șir de vitrine mici mărgineau peretele. Soldatul citi titlurile înscrise și arată spre unul dintre ele:

— Da, aici este. Chiar acolo unde mi-a spus comandantul. Langdon citi: ATTIVI VATICANI. „Activele Vaticanului?” Parcurse rapid lista conținutului. Proprietăți imobiliare... valori mobiliare, Banca Vaticanului... antichități... și continua.

— Documentație despre toate activele Vaticanului, explică soldatul.

Langdon privi rafturile vitrinei. „Iisuse!” Chiar și pe întuneric se vedea că erau ticsite.

— Comandantul a spus că toate lucrările realizate de Bernini sub patronajul Vaticanului sunt trecute aici, ca active.

Profesorul încuviință și își dădu seama că Olivetti avusese probabil dreptate. Pe vremea lui Bernini, întreaga creație realizată de un artist sub patronajul papei devenea, prin lege, proprietate a Vaticanului. Era mai degrabă feudalism decât patronaj real, dar artiștii de frunte o duceau bine și rareori se plâneau de acest lucru.

— Inclusiv lucrările amplasate în biserici aflate *în afara* Vaticanului?

Soldatul îi aruncă o privire ciudată:

— Desigur! Toate bisericile catolice din Roma sunt

proprietatea Vaticanului.

Langdon privi lista din mâna sa, pe care erau înscrise numele celor aproximativ douăzeci de biserici situate pe linia ce pornea de la *Vento Ponente*. Al treilea altar al științei se afla într-una dintre ele și Langdon spera că-și va da seama la timp în care anume. În alte circumstanțe, i-ar fi plăcut să cerceteze pe îndelete fiecare biserică în parte. Din păcate însă, avea la dispoziție doar douăzeci de minute pentru a afla ce dorea – biserica în care se afla un opera închinată *focului*.

Porni spre ușa electronică rotativă a galeriei. Soldatul nu-l urmă și Langdon sesiză o ușoară ezitare.

— Aerul este acceptabil, spuse zâmbind. Rarefiat, dar respirabil.

— Mi s-a ordonat să vă conduc până aici și apoi să mă întorc imediat la centru.

— Pleci?!

— Da. Membrii Gărzii Elvețiene nu au voie în interiorul arhivelor, dar deja am încălcat protocolul însoțindu-vă până aici. Comandantul mi-a atras atenția asupra acestui lucru.

— Ai încălcat protocolul?!

„La naiba, omul ăsta are idei ce se petrece azi aici?!”

— Dar de partea cui este afurisitul dumitale de comandant? izbucni el.

Orice expresie amicală dispăru de pe figura soldatului. Cicatricea de sub ochi începu să i se zbată. Omul se mulțumi să-l privească tăcut și dintr-o dată părea să arate la fel ca Olivetti.

— Îmi cer scuze, spuse Langdon, regretând comentariul. Doar că... mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Militarul nu clipi:

— Am fost antrenat să-mi urmez ordinele. Nu să le discut. După ce veți găsi ceea ce căutați, luați imediat legătura cu comandantul.

— Dar unde-i voi găsi? bâigui profesorul, siderat.

Soldatul își scoase de la brâu stația de emisie-recepție și o depuse pe măsura din apropiere.

— Canalul unu.
Și dispăru în întuneric.

Televizorul din biroul papei era un Hitachi cu ecran de mari dimensiuni, închis într-un dulap încastrat în perete care avea ușile deschise acum. Toți cei din încăperea se strânseseră în jur. Vittoria veni mai aproape. Pe ecran apăru o tânără reporteră, cu par negru și ochi Catifelați, ca de căprioară.

— Pentru știrile MSNBC, Kelly Horan-Jones transmite în direct din Cetatea Vaticanului.

În fundal se zărea San Pietro; bazilica era filmată pe timpul nopții, cu toate luminile aprinse.

— Ba nu sunteți deloc în direct! izbucni Rocher. Astea-s imagini vechi! În bazilică luminile sunt *stînse*.

Olivetti şuieră la el să tacă.

Reportera continua, cu o voce care părea încordată:

— Evenimente tulburătoare în cadrul alegerilor pentru un nou papă. Deținem informații conform cărora doi membri ai Colegiului Cardinalilor au fost asasinați în Roma.

Olivetti înjură printre dinți.

La ușă își făcu apariția un soldat care gâfâia:

— Comandante, centrala telefonică este asaltată de apeluri. Ni se cere o poziție oficială privind...

— Deconectează-i, replică Olivetti, fără a-și lua ochii de la ecran.

— Dar, comandante...

— Du-te!

Soldatul plecă.

Vittoriei i se păru că șambelanul ar fi vrut să spună ceva, dar se abținuse și se mulțumi să-i arunce comandantului o privire lungă și grea, înainte de a se întoarce spre televizor.

MSNBC difuza acum imagini filmate: membri ai Gărzii Elvețiene transportau cadavrul cardinalului Ebner pe scările de la Santa Maria del Popolo și apoi îl urcau într-un automobil Alfa Romeo. Imaginile înghețară și obiectivul

focaliză pe trupul gol al cardinalului, vizibil pentru o secundă înainte de a fi urcat în portbagajul mașinii.

— Cine dracu' a filmat asta? întrebă Olivetti.

Reportera MSNBC își continua relatarea:

— Se crede că acesta este trupul cardinalului Ebner din Frankfurt, Germania. Iar cei care scot cadavrul din biserică sunt, se pare, membri ai Gărzii Elvețiene.

Reportera părea că face eforturi serioase pentru a se arăta impresionată. În vreme ce își continua relatarea, obiectivul focaliză pe figura ei, care deveni și mai sumbră.

— MSNBC ar dori să-și avertizeze telespectatorii că imaginile care urmează sunt extrem de sugestive și nu sunt recomandate tuturor categoriilor de public.

Vittoria pufni iritată de așa-zisa îngrijorare a postului pentru sensibilitatea telespectatorilor, nelăsându-se înșelată de acest avertisment care nu era altceva decât o incitare vădită; după o astfel de promisiune, nimeni nu mai schimba postul.

— Repet, aceste imagini pot fi șocante pentru anumiți telespectatori.

— Ce imagini? întrebă Olivetti. Tocmai ce au arătat...

Pe ecran apăru un cuplu ce se deplasa prin mulțimea din Piazza San Pietro. Vittoria recunoscuse imediat cuplul: ea și Robert. În colțul ecranului, peste imagine era suprapus un scurt text: „Prin amabilitatea BBC”. Un clopoțel începu să sune în mintea ei.

— Oh, nu! exclamă ea cu glas tare. Oh... nu!

Șambelanul privi în jur, confuz, și se întoarse spre Olivetti:

— Parcă spuneai că ai confiscat banda!

Brusc, la televizor se auzi țipătul unui copil; o fetiță arăta cu degetul spre ceea ce părea a fi un cerșetor însângerat. Robert Langdon intră brusc în cadru, în timp ce se apropia de fetiță.

În biroul papei, nimeni nu mai scotea un cuvânt, toată lumea privea îngrozită drama ce li se desfășura în fața ochilor. Trupul cardinalului căzu pe pavaj, cu fața în jos.

Apăru și Vittoria care striga ceva. Era sânge peste tot. O arsură urâtă. O sinistră și ratată încercare de a administra victimei primul ajutor.

— Această uluitoare filmare, spunea reportera, a fost realizată cu numai câteva minute în urmă în Piazza San Pietro din Roma. Sursele noastre susțin că acesta este trupul cardinalului Lamassé, din Franța. De ce era cardinalul astfel îmbrăcat și de ce nu se afla în sânul conclavului rămâne încă un mister. Până în acest moment, Vaticanul a refuzat orice comentarii.

Și imaginile începură să se deruleze din nou.

— Am refuzat să comentăm? mârâi Rocher. Așteptați numai un minut!

Reportera continua să vorbească:

— Deși MSNBC nu a confirmat încă motivul atacului, sursele noastre susțin că responsabilitatea pentru aceste asasinate a fost revendicată de un grup autointitulat *Illuminati*.

— *Ce?! explodează Olivetti.*

— ... Puteți afla mai multe despre *Illuminati* dacă vizitați site-ul nostru...

— *Non é possibile!* declară comandantul și schimbă canalul.

Aici, crainicul de limbă spaniolă comenta:

— Un cult satanic numit *Illuminati*, despre care unii istorici credeau...

Olivetti începu să apese la întâmplare butoanele telecomenzii. Toate posturile transmiteau în direct. Majoritatea, în limba engleză.

— ... Garda Elvețiană scoțând un cadavru dintr-o biserică, puțin mai devreme în această seară. Se crede că trupul este cel al cardinalului...

— ... Luminile în bazilică și în muzeu sunt stinse, ceea ce lasă loc unor speculații privind...

— ... Vom discuta cu specialistul în teoria conspirațiilor Tyler Tingley despre această șocantă reapariție a...

— ... Zvonuri privind încă două noi asasinate planuite

pentru această seară...

— ... Care se întreabă dacă nu cumva candidatul cu cele mai mari șanse la scaunul pontifical, cardinalul Baggia, se află printre cei care lipsesc...

Vittoria se întoarse cu spatele la televizor. Totul se întâmpla atât de repede! Afară, în amurgul înserării, magnetismul tragediei umane părea să-i atragă pe oameni spre Vatican. Mulțimea se îngroșase aproape instantaneu. Rânduri de trecători intrau în piață, în vreme ce carele de reportaj se înghesuiau să prindă un loc.

Olivetti puse telecomanda pe birou și întoarse spre șambelan:

— *Signore*, nu pot să-mi dau seama cum s-a întâmplat. Am confiscat banda care se afla în cameră!

Il camerlengo era încă prea șocat pentru a-i mai putea răspunde. Nimeni nu rosti vreun cuvânt. Militarii stăteau încremeniți în poziția de drepti.

— Se pare, spuse șambelanul în cele din urmă, care părea prea tulburat pentru a mai fi și furios, că nu controlăm această criză atât de bine pe cât am fost lăsat să cred. Trebuie să mă adresez oamenilor, adăugă privind mulțimea din piață.

Comandantul clătină însă din cap.

— Nu, *signore*. Exact asta așteaptă *Illuminati* de la dumneavoastră – o confirmare, o întărire a poziției lor. Trebuie să păstrăm tăcerea.

— Și toți oamenii aceștia? În scurt timp se vor aduna aici zeci de mii de suflete. Apoi sute de mii. Dacă o să continuăm această șaradă, nu facem decât să le punem viața în pericol. Trebuie să-i previn. Și apoi va trebui să evacuăm Colegiul Cardinalilor.

— Mai avem ceva timp. Permiteți-i căpitanului Rocher să găsească antimateria.

Șambelanul se întoarse:

— Mi se pare cumva că-mi dai un ordin?

— Nu, vă dau doar un sfat. Dacă vă preocupa oamenii de afară, putem anunța o scurgere de gaze și evacuăm zona,

dar e periculos să recunoaştem că au luat ostatici.

— Comandante, nu am să-ţi spun acest lucru decât o singură dată. Nu mă voi folosi de acest birou ca de o tribună de la care să mint lumea întreagă. Dacă voi anunţa ceva, acest lucru nu va fi decât adevărul.

— Adevărul? Că Vaticanul este ameninţat cu distrugerea de nişte terorişti satanişti? N-am face decât să ne subminăm poziţia.

Preotul îi aruncă o privire furibundă:

— Poziţia noastră ar putea slăbi mai mult decât este în momentul de faţă?

Pe neaşteptate, Rocher ţipă, luă telecomanda şi dădu sonorul la maximum. Toate capetele se întoarseră spre televizor.

Crainica de la MSNBC părea acum de-a dreptul descumpănită. Suprapusă peste imaginea ei era o fotografie a fostului papă.

— ... Noi informaţii, primite în acest moment de la BBC.

Crainica privi rapid în studio, aşteptând parcă o confirmare că anunţul pe care avea să-l facă era autentic şi că trebuia să-l citească. Primind probabil confirmarea dorită, se întoarse şi privi sumbru drept în obiectiv.

— Acum doar câteva clipe, Confreria *Illuminati* a revendicat... a revendicat responsabilitatea pentru decesul papei, care a avut loc cu cincisprezece zile în urmă.

Şambelanul se prăbuşi în scaun.

Rocher scăpă telecomanda din mână.

Vittoria abia dacă reuşea să înţeleagă informaţia primită.

— În conformitate cu legile Vaticanului, continua crainica, trupul papei nu poate fi supus unei autopsii şi, prin urmare, afirmaţia confreriei nu poate fi confirmată. Cu toate acestea, *Illuminati* susţin că adevărata cauză a decesului papei nu a fost un *infarct*, aşa cum a declarat Vaticanul, ci *otrăvirea*.

Nimeni dintre cei prezenţi nu scoase vreun sunet. În cele din urmă, Olivetti izbucni:

— O porcărie! O minciună cât roata carului!

Rocher începu să schimbe din nou canalele. Știrea părea să se răspândească asemenea unei molime, de la un post la altul. Toate arătau aceleași imagini, toate aveau aceleași comentarii. Titlurile erau care de care mai senzaționale:

„CRIMĂ LA VATICAN!”

„PAPA OTRĂVIT!”

„SATANA ATINGE CASA DOMNULUI!”

Șambelanul își plecă privirile:

— Dumnezeu să ne ajute!

Între timp, Rocher ajunsese la un post BBC:

— ... M-a informat despre crima de la Santa Maria del Popolo...

— Stai! strigă preotul. Dă înapoi!

Rocher schimbă din nou canalul. Pe ecran, un crainic arătos ședea în studioul de știri al BBC. Deasupra umărului său stâng se vedea fotografia unui ins ciudat, cu o barbă roșcată. Dedesubt scria: „Gunther Glick – în direct de la Vatican”. Reporterul transmitea probabil telefonic, fiindcă vocea i se auzea destul de greu printre zgomotele de fundal:

— ... Cameramanul meu a filmat momentul în care trupul cardinalului era scos din Capela Chigi.

— Dați-mi voie să repet, pentru ascultătorii noștri, interveni crainicul. Reporterul BBC Gunther Glick este cel care ne-a adus primul această știre. El a fost contactat telefonic de două ori de către presupusul asasin *Illuminati*. Gunther, spuneai că ucigașul ți-a telefonat din nou cu doar câteva momente în urmă pentru a transmite un mesaj din partea Confreriei *Illuminati*?

— Într-adevăr.

— Și în mesaj se spunea că gruparea *Illuminati* este responsabilă de moartea papei?

Vocea crainicului trăda neîncrederea acestuia. Reporterul răspunse:

— Exact. Individul mi-a spus că papa nu a murit în urma

unui infarct, așa cum au crezut cei de la Vatican, ci că a fost otrăvit de *Illuminati*.

În biroul papal, toată lumea încremeni.

— Otrăvit? Întrebă crainicul. Dar... dar *cum*?

— Nu mi s-au oferit amănunte. Mi s-a spus doar că pontiful a fost ucis cu o substanță numită... Glick se întrerupse pentru o clipă și în microfon se auzi foșnetul unor hârtii... numită Heparină.

Șambelanul, Olivetti și Rocher schimbă priviri nedumerite:

— Heparină? bâigui Rocher. Dar asta nu-i...?

Preotul se albi la față:

— Medicamentul pe care-l lua papa.

Vittoriei nu-i venea să creadă:

— Papei îi era administrată Heparină?

— Avea tromboflebită. I se făcea câte o injecție zilnic.

Rocher replică siderat:

— Dar Heparina nu-i o *otravă*! De ce ar pretinde *Illuminati*...

— În doze mari, substanța este letală, interveni Vittoria. E un anticoagulant puternic. O supradoză riscă să provoace masive hemoragii interne și cerebrale.

— De unde știi asta? o întrebă Olivetti, suspicios.

— Specialiștii în biologie marină o administrează mamiferelor aflate în captivitate pentru a preîntâmpina fonnarea cheagurilor de sânge din cauza lipsei de activitate. Au fost cazuri de animale moarte ca urmare a proastei administrări a medicamentului. O supradoză de Heparină administrată unui om ar determina simptome care ar putea fi ușor confundate cu un infarct... mai cu seamă în absența unei autopsii.

Șambelanul părea profund tulburat.

— *Signore*, i se adresă Olivetti, această afirmație este, evident, doar o minciună menită să atragă publicitate. Ar fi imposibil să-i fi administrat cineva papei o supradoză. Nimeni nu avea acces. Și chiar dacă am mușca momeala și am încerca să infirmăm revendicarea *Illuminati*, cum am

putea-o face? Lagea papală interzice autopsia. Și chiar cu o autopsie, nu am afla nimic. Am găsi în organismul său urme de Heparină de la injecțiile zilnice.

— Adevărat, spuse șambelanul. Și totuși, altceva mă nedumerește. Nimeni din afară nu știa că Sfinția Sa lua acest medicament.

Urmă o tăcere de mormânt, pe care o întrerupse, într-un târziu, Vittoria:

— Dacă i s-a administrat într-adevăr o supradoză de Heparină, cadavrul ar prezenta anumite semne.

Olivetti se întoarse spre ea:

— Doamnă Vetra, în caz că nu m-ai auzit, autopsia unui papă este interzisă de legea Vaticanului. Nu vom accepta sub nicio formă să pângărim trupul Sfinției Sale tăindu-l, numai fiindcă un dușman face o afirmație obraznică!

Vittoria își plecă ochii, cuprinsă de rușine:

— Dar nu voiam să spun... În niciun caz nu vreau să sugerez exhumarea papei...

Nu intenționase să fie lipsită de respect, iar acum ezită, în timp ce-și amintea în treacăt ceva ce-i spusese Langdon pe când se aflau în Capela Chigi. Profesorul menționase că sarcofagele papale erau așezate deasupra solului și capacul nu era niciodată cimentat – o reminiscență din vremea faraonilor, când se credea că, prin sigilarea și îngroparea sicriului, sufletul mortului rămâne prizonier înăuntrul. Gravitația devenise un înlocuitor al mortarului, capacele sarcofagelor cântărind adesea sute de kilograme. „Prin urmare, din punct de vedere *tehnic*, ar fi fost deci posibil să...”

— Ce *fel* de semne? întrebă șambelanul dintr-o dată.

Vittoria își simți inima tremurând de teamă:

— Supradozele provoacă sângerări ale mucoaselor orale.

— Ale cui?

— Gingiile victimei sângerează. După moarte, sângele se coagulează și interiorul gurii se înnegrește.

Vittoria văzuse odată o fotografie făcută într-un acvariu londonez, unde două balene ucigașe primiseră din greșeală

câte o supradoză de Heparină. Balenele pluteau lipsite de viață, cu gurile căscate și limbile negre ca smoala.

Șambelanul nu îi răspunse, mulțumindu-se să se întoarcă și să privească pe fereastră.

Din vocea lui Rocher pierise optimismul:

— *Signore*, dacă această afirmație privind otrăvirea este adevărată...

— Nu este adevărată, replică Olivetti. Nimeni din afară nu ar fi putut să aibă acces la papă.

— *Dacă* această afirmație este adevărată, repetă Rocher, și dacă Sfântul Părinte a fost într-adevăr otrăvit, acest lucru are profunde implicații asupra căutărilor noastre. Presupusa asasinare ar indica o infiltrare mult mai profundă decât ne-am imaginat până acum. Verificarea exclusivă a zonelor albe ar deveni inadecvată. Dacă suntem atât de compromiși, este posibil să nu găsim containerul în timp util.

Olivetti îi aruncă subalternului său o privire de gheață:

— Căpitane, îți voi spune eu ce anume se va întâmpla...

— Nu, interveni șambelanul întorcându-se și privindu-l fix pe Olivetti. *Eu* îți voi spune dumitale ce anume se va întâmpla. Lucrurile au mers prea departe. În douăzeci de minute voi hotărî dacă trebuie să anulez conclavul și să evacuez Cetatea Vaticanului. Decizia mea va fi una definitivă. E clar?

Comandantul nici nu clipi. Și nici nu răspunse.

Preotul începu să vorbească din ce în ce mai hotărât, însuflețit de o nouă forță interioară:

— Căpitane Rocher, vei încheia verificarea zonelor albe și îmi vei raporta direct atunci când vei termina.

Rocher încuviință, în timp ce îi arunca lui Olivetti o privire nesigură.

Șambelanul să întoarse spre doi dintre soldați:

— Îl vreau pe reporterul acela BBC, domnul Glick, în biroul acesta imediat. Dacă *Iluminati* au luat legătura cu el, poate că ne va fi de ajutor. Duceți-vă!

Militarii ieșiră.

Il camerlengo li se adresa apoi celorlalți soldați care așteptau:

— Domnilor, nu voi permite alte pierderi de vieți omenești. Până la ora zece, îi veți localiza pe ceilalți doi cardinali dispăruți și îl veți captura pe monstrul care se face vinovat de aceste crime. Am fost suficient de explicit?

— Dar, *signore*, interveni Olivetti, nu avem idee unde...

— Domnul Langdon tocmai se ocupă de acest lucru. Pare un om capabil. Am încredere în el.

Și cu aceste cuvinte, șambelanul se îndreaptă spre ușă cu pași hotărâți. În drum, făcu semn spre alți trei soldați:

— Voi trei veniți cu mine. Acum!

Militarii îl urmară.

În prag, preotul se opri și se întoarse spre Vittoria:

— Doamnă Vetra, și dumneavoastră. Vă rog să veniți cu mine!

Ea ezită o clipă:

— Unde mergem?

— Să vedem un vechi prieten.

La CERN, secretarei Sylvie Baudeloque îi era foame și ar fi vrut să poată pleca acasă. Spre consternarea ei, Kohler supraviețuise drumului până la infirmerie; îi telefonase și-i ceruse – n-o rugase, *îi ceruse* – să rămână în continuare la birou în seara aceea. Fără alte explicații.

De-a lungul anilor, Sylvie se obișnuise să ignore ciudatele schimbări de dispoziție și excentricitățile șefului ei – tăcerile și enervanta lui tendință de a filma în secret ședințele, cu aparatul video încastrat în scaunul cu roțile. De fapt, sperase în taină ca într-o zi Kohler să se împuște în cursul vreuneia dintre vizitele sale săptămânale la poligonul de trageri, dar se părea că directorul era un bun țintaș.

Acum, stând singură la birou, secretara își auzi stomacul protestând. Kohler nu se întorsese și nu-i dăduse nimic de făcut pentru seară. „De ce naiba să stau aici, lihnită de foame și să mă plictisesc?!“ Așa că îi lăsase lui Kohler un bilețel și plecase spre bufetul instituției, să îmbuce ceva la repezeală.

Dar nu reuși.

Pe când trecea pe lângă departamentul recreațional al CERN – un hol lung, mărginit de mici salonașe cu televizoare – observă că toate încăperile erau pline de angajați care, aparent, renunțaseră la cină pentru a urmări știrile. Probabil că se întâmpla ceva interesant și Sylvie intră și ea în primul salonaș, ticsit de „bițomani” – tineri programatori de computer. Când văzu știrile prezentate, i se tăie răsuflarea:

„TEROARE LA VATICAN”

Ascultă reportajul și nu-i venea să-și creadă urechilor. O veche confrerie care ucidea cardinali? Și ce demonstra asta? Ura respectivilor? Supremația lor? Ignoranța?

Totuși, în mod incredibil, atmosfera din salon nu părea câtuși de puțin sumbră.

Doi tineri tehnicieni trecură în fugă, fluturând tricouri pe care fusese imprimată fotografia lui Bill Gates împreună cu mesajul: „Și cei săraci cu capul vor moșteni pământul!”

— *Illuminati!* strigă unul. V-am zis eu că tipii ăștia chiar există!

— Incredibil! Credeam că nu-i decât un joc!

— L-au omorât pe papă, mări, băieți! Pe *papă!*

— Ce chestie! Mă întreb câte puncte primești pentru *asta?*

Și cei doi o luară din nou la fugă, râzând.

Sylvie rămase o clipă împietrită de uimire. Ca o catolică lucrând printre oameni de știință, fusese uneori nevoită să asculte remarce antireligioase, dar distracția băieților ăștora avea o veritabilă tentă euforică, stârnită de pierderea suferită de Biserică. De ce o urau atât de mult? Cum puteau fi așa de grosolani?

Pentru Sylvie, Biserica fusese totdeauna o entitate inofensivă... un loc de reuniune și de introspecție... uneori doar un prilej de a cânta în gura mare, fără ca alții să se holbeze la ea. În biserici își petrecuse cele mai importante momente ale vieții ei: nunțile, botezurile, înmormântările, sărbătorile – și ele nu-i ceruseră nimic în schimb. Chiar și contribuțiile financiare erau voluntare. Copiii ei veneau în fiecare săptămână de la școala de duminică entuziasmați, doritori să-i ajute pe ceilalți și să fie mai buni. Ce putea fi rău în asta?

Niciodată nu pricepuse de ce atâtea „minți luminate” de la CERN nu reușeau să înțeleagă importanța Bisericii. Chiar credeau oare că omul obișnuit se simțea inspirat de mezonii și cuarcii lor? Sau că ecuațiile ar putea înlocui nevoia de a crede într-o divinitate?

Uluită, Sylvie porni pe culoar, prin fața celorlalte salonașe. Toate erau ticsite. Oare ce fusese cu telefonul primit mai devreme de Kohler de la Vatican? O coincidență? Poate. Era un lucru obișnuit ca Vaticanul să sune din când

În când la CERN, în semn de respect și bunăvoință, înainte de a emite declarații arzătoare de condamnare a cercetărilor efectuate în instituție; cele mai recente vizaseră realizările CERN în domeniul nanotehnologiei, un domeniu pe care Biserica îl denunțase ca urmare a implicațiilor lui în ingineria genetică. Celor de la CERN nu le păsase însă niciodată. Invariabil, în numai câteva minute de la perdaful Vaticanului, telefonul lui Kohler se înfierbânta de apelurile primite de la zeci de firme ce doreau să cumpere noua tehnologie. „NU există publicitate negativă”, obișnuia directorul să spună.

Sylvie se întrebă dacă ar fi cazul să-i trimită lui Kohler un mesaj pe pager, acolo pe unde o fi bănănăind el, și să-i spună să deschidă televizorul. Oare lui îi păsa? O fi auzit deja? Desigur că auzise. Probabil că acum înregistra întregul reportaj cu camera aceea micuță de pe scaun, zâmbind pentru prima dată într-un an întreg.

Sylvie ajunsese în cele din urmă în dreptul unui salon în care atmosfera era liniștită... aproape melancolică. Cei care urmăreau știrile aici erau unii dintre cei mai vechi și mai respectați specialiști de la CERN. Niciunul nu ridică ochii când Sylvie intră și se așeză tăcută pe un scaun.

În celălalt capăt al complexului CERN, în apartamentul înghețat al lui Leonardo Vetra, Maximilian Kohler sfârșise de citit jurnalul legat în piele pe care îl luase din noptieră. Acum urmărea știrile la televizor. După câteva minute, puse jurnalul la loc, închise televizorul și ieși din apartament.

Undeva, mult mai departe, la Vatican, cardinalul Mortati se apropie de șemineul din Capela Sixtină cu o altă serie de voturi. Le dădu foc și fumul degajat se ridică negru și de această dată.

Două tururi de scrutin. Și niciun papă încă!

Lumina lanternelor nu făcea față întunecimii din San Pietro. Hăul de deasupra capului apăsa aidoma cerului plin de nori dintr-o noapte fără stele și pentru Vittoria tenebrele ce se întindeau în jur erau asemenea unui ocean pustiu. Mergea repede, pentru a ține pasul cu șambelanul și cu gărzile elvețiene. Undeva sus, un porumbel ugui și flutură din aripi.

De parcă i-ar fi simțit neliniștea, preotul rămase puțin în urmă și îi puse o mână caldă pe umăr. O forță sesizabilă se scurse din brațul lui, ca și cum, prin cine știe ce magie, i-ar fi transferat calmul de care avea nevoie pentru ceea ce urmau să facă.

„Dar ce urmează să facem? se întrebă ea. Totul e o nebunie!”

Și totuși, își dădea seama că, în ciuda impietății și a ororii ine-rente, această datorie devenise inevitabilă. Deciziile grave pe care trebuia să le adopte șambelanul necesitau informații... informații îngropate într-un sarcofag din Grotele Vaticanului. Oare ce vor găsi? „L-au ucis într-adevăr *Illuminati* pe papă? Influența și puterea fior a ajuns chiar atât de departe? Sunt eu pe punctul de a face prima autopsie, unui papă?”

Vittoriei i se părea ironic faptul că, în această biserică întunecată, era mai speriată ca atunci când înota noaptea printre baracude.

Își găsea refugiul în natură, natura o înțelegea. Problemele sufletului și ale spiritului uman le deslușea însă mult mai greu. Bancurile de pești de pradă care se adunau în întuneric îi aminteau de presa de-afară. Imaginile televizate ale cadavrelor înfierate îi readuceau în minte trupul tatălui ei... și râsul înghețat al asasinului. Ucigașul era pe aici, pe undeva. În clipa aceea, Vittoria simți cum furia ia locul fricii.

Când trecură pe lângă o coloană - mai groasă decât orice trunchi de sequoia pe care-l văzuse ea - zări o licărire gălbuie drept în față. Lumina părea să iradieze de sub podea, în mijlocul bazilicii. Când se apropie, își dădu seama ce este: celebrul sanctuar îngropat din spatele altarului principal - încăperea subterană somptuoasă în care erau păstrate cele mai prețioase relicve ale Vaticanului. Când ajunseră în dreptul gărdulețului ce împrejmuia nișa, Vittoria privi în jos, la caseta aurie înconjurată de nenumărate lămpi cu ulei.

— Osemintele Sfântului Petru? întrebă ea, știind însă bine ce erau.

Toți cei care vizitau bazilica știau ce se află în caseta aurie.

— De fapt, nu, răspunse șambelanul. O eroare frecvent întâlnită. Acesta nu este un relicvar. În casetă se află *pallium*-uri - eșarfele pe care papa le înmânează cardinalilor nou-aleși.

— Dar credeam...

— Așa crede toată lumea. În ghidurile turistice această nișă subterană este prezentată ca adăpostind osemintele Sfântului Petru, dar adevăratul mormânt se află cu două etaje mai jos, îngropat în pământ. A fost excavat în anii patruzeci. Nimănui nu-i este permis să coboare acolo.

Vittoria era șocată. În vreme ce se depărtau de nișa luminată, înapoi în întuneric, se gândi la relatările numeroșilor pelerini, care călătoreau mii de kilometri pentru a vedea caseta aurie, crezând că se află în prezența Sfântului Petru.

— N-ar trebui oare ca Vaticanul să spună lumii adevărul?

— Tuturor ne face bine contactul cu divinitatea... chiar dacă nu este decât unul închipuit.

Ca om de știință, Vittoria nu-l putea contrazice. Citise nenumărate studii despre efectul placebo - vindecarea cancerului cu câteva aspirine la oameni care credeau că li se administrează un medicament miraculos. Ce altceva era *credința*, la urma urmei?

— Noi aici, la Vatican, acceptăm mai greu schimbarea, spuse șambelanul. Recunoașterea propriilor greșeli din trecut și modernizarea au fost întotdeauna dificile. Sfinția Sa a încercat să corecteze această stare de fapt... Să ne deschidă spre lumea modernă. Să căutam noi căi către Dumnezeu.

— Precum știința?

— Sincer să fiu, știința mi se pare irelevantă.

— *Irelevantă?*

Vittoria se putea gândi la multe cuvinte prin care să descrie știința, dar în lumea modernă, termenul „irelevant” nu era unul dintre acestea.

— Știința poate vindeca sau poate ucide. Totul depinde de sufletul celui care o aplică. Sufletul este cel care mă interesează pe mine.

— Când ați simțit chemarea pentru preoție?

— Chiar înainte de a mă naște.

Vittoria îl privi nedumerită.

— Îmi pare rău, această întrebare mi se pare totdeauna ciudată. Vreau să spun că am știut dintotdeauna că-L voi sluji pe Dumnezeu. Din prima clipă în care am putut gândi. Totuși, abia în armată mi-am înțeles cu adevărat țelul.

— Ați făcut armata? Întrebă ea surprinsă.

— Doi ani. Am refuzat să trag cu arma, așa că m-au învățat să pilotez. Elicoptere sanitare. Încă mai zbor, din când în când.

Vittoria încercă să și-l imagineze pe tânărul preot la manșa unui elicopter. În mod straniu, părea că locul i se potrivește perfect. *Il camerlengo* Ventresca avea o tărie de caracter care părea să-i întărească și mai mult convingerile.

— Ați zburat vreodată împreună cu papa?

— Cerule, nu! Acest pasager prețios este lăsat totdeauna pe mâna profesioniștilor. Sfinția Sa mă lăsa să zbor uneori cu elicopterul până la reședința noastră de la Gandolfo. Șambelanul făcu o pauză și o privi: Doamnă Vetra, vă mulțumesc pentru ajutorul pe care ni-l oferiți astăzi. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră. Sincer!

— Mulțumesc.

— Eu nu mi-am cunoscut tatăl. A murit înainte de a mă naște. Iar mama mi-am pierdut-o pe când aveam zece ani.

— Ați fost orfan?

Dintr-o dată se simți mai apropiată de omul care-i era alături.

— Am supraviețuit unui accident. Un accident care a răpus-o pe mama.

— Și cine a avut grijă de dumneavoastră?

— Dumnezeu. Efectiv, mi-a trimis un alt tată. Un episcop din Palermo a venit la mine la spital și m-a luat sub ocrotirea sa. Pe atunci nu am fost deloc surprins. Am simțit încă din copilărie mâna Domnului asupra mea. Sosirea episcopului n-a făcut decât să-mi confirme ceea ce bănuiam deja, că Dumnezeu m-a ales pentru a-L sluji.

— Credeați că Dumnezeu v-a ales?

— Credeam. Și încă mai cred, replică șambelanul fără urmă de îngâmfare sau automulțumire în glas. Am lucrat mulți ani sub tutela episcopului. În cele din urmă, el a devenit cardinal. Totuși, nu m-a uitat. El este singurul tată pe care mi-l amintesc.

O rază de lumină învălui pentru o clipă fața preotului și Vittoria zări în ochii lui o imensă singurătate.

Grupul ajunsese între timp în dreptul unei coloane masive și fasciculele lanternelor se axară asupra unei deschideri în pardoseală. Privind scara ce cobora în străfundul clădirii, Vittoria resimți o bruscă nevoie de a fugi de acolo. Soldații îl ajutau deja pe șambelan să coboare. Ea urmă la rând.

— Ce s-a mai întâmplat cu el? întrebă, încercând să-și oprească tremurul din voce. Cu cardinalul care v-a luat sub ocrotirea sa?

— A părăsit Colegiul Cardinalilor pentru o altă poziție.

Vittoria îl privi cu surprindere.

— Și apoi, regret s-o spun, s-a stins din viață, urmă preotul.

— *Le mie condoglianze*. Recent?

Il camerlengo se întoarse spre ea, umbrele îi accentuau durerea întipărită pe față:

— Cu exact cincisprezece zile în urmă. Iar acum îl vom revedea.

Luminile întunecate străluceau fierbinți printre rafturi. Galeria aceasta era mult mai mică decât cea în care fusese Langdon înainte. „Mai puțin aer, mai puțin timp.” Ar fi trebuit să-i ceară lui Olivetti să pornească ventilația.

Găsi repede sectorul în care se aflau registrele de *Belle Arti*; nici n-avea cum să nu-l vadă, fiindcă ocupa aproape opt rafturi pline. Biserica Catolică deținea milioane de lucrări în lumea întreagă.

Parcurse dintr-o privire rafturile, în căutarea lui Gianlorenzo Bernini. Începu de la mijloc în jos, pe primul raft, cam de acolo unde își închipuia el că s-ar afla litera B. După un moment de panică, declanșată de gândul că registrul respectiv ar putea lipsi, își dădu seama, spre marea lui dezamăgire, că nu erau așezate în ordine alfabetică. „De ce nu mă surprinde chestia asta?!”

Abia când reveni la începutul colecției și se urcă pe scara mobilă până la raftul de sus înțelese cum era structurată această galerie. Aplecat, într-un echilibru precar, găsi cele mai groase registre, aparținând măștrilor Renașterii – Michelangelo, Rafael, da Vinci, Boticelli. Acum realizează că registrele erau aranjate în ordinea *valorii monetare* totale a colecției fiecărui artist. Înghesuit între Rafael și Michelangelo se afla și registrul cu numele lui Bernini; era mai gros de doisprezece centimetri.

Deja respirând greu și luptându-se cu volumul masiv, coborî scara. Apoi, ca un băiețel cu o revistă de benzi desenate, se întinse pe podea și deschise coperta.

Registrul era legat în piele, foarte solid, iar scrisul era de mână. Pe fiecare pagină era catalogată o singură lucrare, incluzând o descriere scurtă, data, amplasarea, costul materialelor și uneori o schiță a piesei respective. Profesorul răsfoi paginile... peste opt sute în total. Bernini fusese un tip destul de ocupat.

În studenție, Langdon se întrebase adesea cum reușeau artiștii din vechime să realizeze atât de multe opere de artă în decursul unei singure vieți. Mai târziu aflase, cu dezamăgire, că maeștrii celebri erau autorii unei părți foarte mici din propriile lucrări. Ei conduceau ateliere în care pregăteau tinerii artiști pentru a le pune proiectele în aplicare. Sculptori precum Bernini creau miniaturi din lut și îi angajau pe alții să le realizeze apoi din marmură. Langdon știa că, dacă Bernini ar fi trebuit să se ocupe singur de toate comenzile primite, ar mai lucra încă și astăzi.

— Indexul, spuse cu glas tare, încercând să alunge negura care tindea să-i învăluie mintea.

Deschise volumul la sfârșit, pentru a căuta în index, la litera F, titlurile ce conțineau cuvântul *fuoco* – foc – dar termenii ce începeau cu F nu erau toți la un loc. Profesorul înjură. „Ce dracu’ au oamenii ăștia împotriva alfabetizării?”

Articolele erau, în mod aparent, aranjate cronologic, unul câte unul, pe măsură ce Bernini finalizase câte o lucrare. Totul fusese trecut în funcție de dată. Ceea ce nu-i era de niciun ajutor.

În vreme ce privea lista deconcertat, un alt gând chinuitor îi trecu prin minte. Era posibil ca titlul sculpturii pe care o căuta să nici nu conțină cuvântul „foc”. Cele două lucrări anterioare -*Avacum și Îngerul* și *Vento Ponente* – nu conțineau referiri specifice la „pământ” sau la „aer”.

Pierdu un minut sau două răsfoind volumul la întâmplare, în speranța că o ilustrație îi va atrage atenția. Nimic însă. Văzu zeci de lucrări obscure, despre care nu auzise niciodată, și multe altele pe care le recunoștea... *Daniel și leul*, *Apollo și Daphne*, plus vreo șase fântâni.

Când le zări pe acestea din urmă, gândul îi sări brusc ceva mai înainte. Apă. Ar putea fi, cumva, cel de-al patrulea altar al științei o fântână? Ar fi fost un perfect tribut adus Apei. Langdon spera să-l poată prinde pe asasin înainte de a ajunge la *Apă*, fiindcă Bernini sculptase zeci de fântâni în Roma, cele mai multe amplasate în fața câte unei

catedrale.

Deocamdată însă, reveni la problema actuală. *Focul*. Răsfoind registrul, cuvintele Vittoriei îi răsunară în minte: „Primele două sculpturi îți erau cunoscute... probabil că o știi și pe cea de-a treia”.

Revenind la Index, îl parcurse în viteză, căutând titlurile unor opere pe care le știa. Unele îi erau familiare, dar niciuna nu-i atrase atenția. Dându-și seama că nu va reuși să termine înainte de a leșina sufocat, decise cu strângere de inimă că va trebui să scoată volumul din galerie. „E doar un registru, își spuse. Nu e ca și cum aș scoate de aici încă un folio original al lui Galilei”. Își aminti de pergamentul din buzunar și își spuse să nu uite să-l pună la loc înainte de a pleca.

Grăbit, dădu să închidă registrul, dar în clipa aceea zări ceva ce-l făcu să se oprească. Deși indexul era plin de numeroase notițe, una dintre ele părea mai ciudată.

Notița menționa că celebra sculptură a lui Bernini, *Extazul Sfintei Tereza*, fusese mutată, la scurt timp după inaugurare, din locul în care fusese amplasată inițial, în Cetatea Vaticanului. Însă nu acest lucru i se păruse lui straniu; cunoștea trecutul zbuciumat al lucrării. Deși unii o considerau o capodoperă, papa Urban al VIII-lea o respinsese ca având un aer prea explicit sexual pentru Vatican și o alungase într-o capelă oarecare din cealaltă parte a orașului. Ceea ce îi atrăsese atenția era faptul că sculptura fusese amplasată într-una dintre cele cinci biserici de pe lista lui. Mai mult încă, notița menționa că lucrarea fusese mutată acolo *per suggerimento del artista*.

„La sugestia artistului?” Langdon nu mai pricepea nimic. Nu avea niciun sens ca Bernini însuși să ceară mutarea capodoperei sale într-un loc dosnic. Toți artiștii doreau ca lucrările lor să fie expuse la loc de cinste, nu în cine știe ce...

Doar dacă...

Profesorul ezită câteva clipe. Îi era teamă chiar să se și gân-dească. Să fie oare posibil? Să fi creat Bernini

intenționat o sculptură atât de explicită, încât Vaticanul să fie nevoit s-o ascundă într-un loc atât de îndepărtat? Pe care chiar artistul însuși s-o fi ales? Poate într-o biserică oarecare, aflată pe linia ce continua direct răsuflarea de la *Vento Ponente*?

Pe măsură ce entuziasmul îi sporea, mintea lui Langdon revedea statuia, insistând asupra faptului că nu avea absolut nimic de-a face cu focul. Oricine a văzut-o putea mărturisi că sculptura nu era câtuși de puțin științifică – *pornografică* poate, dar în niciun caz științifică. Un critic englez condamnase odată *Extazul Sfintei Tereza* ca fiind „cel mai nepotrivit ornament așezat vreodată într-o biserică creștină”. Profesorul înțelegea cu ușurință controversa. Deși strălucit realizată, statuia o înfățișa pe Sfânta Tereza întinsă pe spate, în spasmele unui orgasm covârșitor. Total nepotrivit pentru Vatican.

Langdon răsfoi în grabă volumul, în căutarea paginii respective. Când văzu schița lucrării, simți o neașteptată rază de speranță. Într-adevăr, sfânta părea în extaz, dar alături de ea se mai afla un personaj de care profesorul uitase.

Un înger!

Legenda sordidă îi reveni brusc în minte...

Sfânta Tereza era o călugăriță sanctificată după ce pretinsese că un înger i se arătă în somn. Scrijelit la partea de jos a paginii, Langdon văzu un fragment familiar. Cuvintele Sfintei Tereza erau suficient de sugestive:

„... Lancea lui măreață de aur... plină de foc... a pătruns în mine de mai multe ori... penetrându-mă până în vintre... o dulceață atât de mare, încât nu-ți mai puteai dori să se oprească.”

Langdon surâse. „Dacă asta nu e o metaforă pentru o partidă serioasă de sex, atunci eu nu știu ce-o mai fi!” Dar zâmbetul îi fusese cauzat și de descrierea pe care autorii registrului o făcuseră sculpturii. Deși paragraful respectiv

era scris în italiană, cuvântul *fuoco* apărea de șase ori: „lancea îngerului, cu vârf de *foc*”; „creștetul îngerului emanând raze de *foc*”; „femeia cuprinsă de *focul* pasiunii...”

De-abia când mai aruncă o privire spre schiță se convinsese. Lancea îngerului era ridicată ca un semnal luminos, indicând calea.

„Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.” Chiar și tipul de înger ales de Bernini era semnificativ. Este un serafim. Literal, serafim înseamnă „cel plin de foc”.

Robert Langdon nu era omul care să fi așteptat vreodată o confirmare venită de sus, dar când citi numele bisericii în care se afla sculptura, decise că era momentul să devină credincios: *Santa Mana della Vittoria!*

„*Vittoria*, își spuse, râzând. Perfect!”

Ridicându-se în picioare, se clătină din cauza amețelii. Privi în sus spre scară, întrebându-se dacă e cazul să pună volumul la loc. „La naiba! Să-l pună părintele Jaqui!” Închise registrul și-l așeză jos, lângă raft.

Se împletici spre butonul ce licărea lângă ușa electronică a galeriei. Respira greu, repede și scurt, dar se simțea înviorat de norocul pe care-l avusese.

Din păcate însă, norocul nu-l mai ajută să iasă.

Pe neașteptate, în galerie se auzi un pufăit vag, asemănător unui oftat îndurerat. Luminile licăriră, butonul de la ieșire se stinse. Apoi, ca o uriașă creatură pe patul de moarte, întregul complex al arhivelor se cufundă în beznă. Cineva întrerupsese alimentarea electrică.

Sfintele Grote ale Vaticanului sunt situate sub pardoseala măreței basilici San Pietro. În ele odihnesc rămășițele pământești ale papilor.

Vittoria ajunse la capătul scăării în spirală și intră în grotă. Tunelul întunecat îi amintea de acceleratorul de particule de la CERN – negru și rece. Iluminat acum doar de lanternele soldaților, tunelul avea ceva nefiresc. Pe ambele părți laterale, nișe firide înguste mărgineau peretele. În interiorul acestor firide se zăreau umbrele masive ale sarcofagelor.

Un suflu de gheață îi mângâie pielea. „E frigul”, își spuse, știind că era doar pe jumătate adevărat. Avea impresia că îi privește cineva, nu o ființă în carne și oase, ci un spectru care parcă îi pândea din întuneric. Deasupra fiecărui mormânt se afla o statuie în mărime naturală a respectivului papă, în poziție orizontală, cu palmele încrucișate pe piept. Trupurile păreau că ies din sarcofage, împingând capacul de parcă ar fi încercat să scape din închisoarea lor funebră. Procesiunea de lanterne își continuă drumul și, în lumina ei, siluetele papilor se ridicau și coborau la loc, alungindu-se și dispărând într-un dans macabru al umbrelor.

Nimeni nu mai vorbea și Vittoria nu știa dacă motivul era respectul pentru cei morți sau tensiunea resimțită. Ea le simțea pe amândouă. Șambelanul înainta cu ochii închiși, de parcă ar fi știut fiecare pas pe dinafară. Probabil că, de când se stinsese papa, bietul om făcuse de multe ori acest drum fantomatic... poate pentru a se ruga la mormântul lui, cerându-i să-l îndrume.

„Am lucrat sub tutela cardinalului mulți ani, spusese șambelanul. Mi-a fost ca un tată.” Vittoria și-l amintea rostind aceste cuvinte despre cardinalul care îl „salvase” din armată. Acum înțelegea și restul poveștii: că același

cardinal care îl luase sub aripa sa ocupase mai târziu scaunul pontifical și își adusese cu el protejatul, numindu-l șambelan.

„Asta explică multe”, își spuse ea. Întotdeauna simțise într-un mod deosebit emoțiile și sentimentele celorlalți și ceva o sâcâise toată ziua cu privire la persoana șambelanului. Chiar de când îl întâlnise pentru prima dată i se păruse că omul este măcinat de o durere mai profundă și mai personală decât criza prin care treceau cu toții acum. În spatele calmului afișat, îl simțise torturat de demonii săi interiori. Acum știa că instinctele ei nu dăduseră greș. Pe lângă faptul că se confrunta cu cea mai gravă amenințare din istoria Vaticanului, era nevoit să facă față acestei situații cumplete fără mentorul și prietenul său aproape... zburând de unul singur.

Soldații își încetiniră pașii, de parcă pe întuneric n-ar fi știut unde anume era îngropat ultimul papă. Șambelanul își continua însă drumul cu mers sigur și se opri în fața unui mormânt din marmură ce părea că lucește mai puternic decât toate celelalte. Deasupra, se afla silueta sculptată a defunctului. Când îi recunoscă figura de la televizor, Vittoria simți încheștarea unui fior de spaimă. „Ce suntem pe cale să facem?!”

— Îmi dau seama că nu avem mult timp la dispoziție, spuse preotul. Totuși, vă cer un scurt moment să ne rugăm.

Soldații își plecară capetele. Vittoria le urmă exemplul, cu inima bătând să-i spargă pieptul, dar neauzită. // *camerlengo* îngenunche lângă mormânt și începu să se roage în italiană. Când Vittoria îi asculta cuvintele, ochii i se umplură de lacrimi... lacrimi pentru mentorul ei... pentru cel pe care-l numise tată. Rugăciunea părea la fel de potrivită pentru tatăl ei, ca și pentru papă.

— Părinte suprem, sfătuitor și prieten. Mi-ai spus, când eram tânăr, că vocea din inima mea era vocea lui Dumnezeu. Mi-ai spus că trebuie s-o urmez, oricât de dureroase ar fi căile pe care mă va conduce. Aud această voce acum din nou, cerându-mi lucruri imposibile. Dă-mi

putere! Doamne, iartă-mi slăbiciunea! Ceea ce fac... fac în numele credinței Tale. Amin.

— Amin, șoptiră soldații.

„Amin. Tată!” Vittoria își șterse ochii.

Șambelanul se ridică încet și se depărtă de mormânt:

— Trageți capacul la o parte.

Militarii ezitară.

— *Signore*, interveni unul dintre ei, prin lege ne supunem dumneavoastră. Vom face tot ce ne cereți...

Preotul părea că citește gândurile tânărului.

— Într-o zi îți voi cere iertare pentru că te-am pus într-o astfel de situație, dar astăzi îți cer să mi te supui. Legile Vaticanului au menirea să apere Biserica. Din acest motiv îți ordon eu acum să le încalci.

După un moment de tăcere, cel mai înalt în grad dădu ordinul. Ceilalți trei își așezară lanternele pe pardoseală și umbrele lor se proiectară pe zid. Luminați acum de jos, se apropiaseră de mormânt și, proptindu-și mâinile pe capac, aproape de capul mormântului, se pregătiră să împingă. La un semnal, toți trei se opintiră, împingând din toate puterile lespeda enormă. Când aceasta nu se clinti, Vittoria se pomeni dorindu-și nici să n-o facă. Dintr-o dată, îi era teamă de ceea ce vor descoperi.

Soldații împinseră mai tare, tot fără niciun rezultat.

— *Ancora*, îi îndemnă șambelanul, suflecându-și mânecile robei și fiind gata să-i ajute. *Ora!*

Vittoria era gata să li se alăture, dar în aceeași clipă capacul începu să se urnească. O nouă opintire și, cu scrâșnet gutural de piatră lovind piatra, lespeda se roti până ce atinse o poziție oblică pe sarcofag – capul statuii ajungând acum în fundul nișei, iar picioarele fiind îndreptate spre afară.

Cu toții făcură un pas înapoi.

Cu mișcări sfioase, unul dintre soldați se aplecă, își luă lanterna și o îndreptă spre mormânt. Fasciculul tremură o clipă, dar apoi deveni fix. Ceilalți soldați se apropiară unul câte unul. Chiar și în întunecimea aceea, Vittoria le simțea

reticența. Fiecare își făcu semnul crucii.

Șambelanul tresări înfiorat când privi înăuntru sarcofagului, umerii lăsându-i-se ca apăsați de niște greutate uriase. Rămase astfel multă vreme, înainte de a da îndărăt.

Vittoria se temuse că gura cadavrului va fi încleștată, ca urmare a *rigor mortis*, și că va fi nevoită să propună fracturarea mandibulei pentru a-i putea vedea limba. Acum își dădu seama că acest lucru nu va fi necesar. Pomeții se lăsaseră, iar gura cadavrului era larg-deschisă.

Limba fostului papă era neagră ca moartea.

Nicio lumină. Niciun sunet.

Arhivele Secrete erau cufundate în beznă.

Frica, își dădu seama Langdon, e un imbold puternic. Cu răsuflarea tăiată, bâjbâi pe lângă ușa rotativă, încercând să aprindă lumina. Găsi butonul pe perete și îl lovi cu podul palmei. Nimic. Încercă încă o dată. Ușa era neclintită.

Rotindu-se pe loc, încercă să strige, dar glasul îi era sugrumat. Oroarea situației în care se afla începu să se închidă parcă în jurul lui. Plămânii îi cereau oxigen, iar adrenalina îi dublase deja ritmul cardiac. Se simțea de parcă tocmai ar fi primit un baros în stomac.

Când se izbi cu toată greutatea trupului în ușa de sticlă, pentru o frântură de secundă i se păru că aceasta începe să se rotească. Se izbi încă o dată, până ce văzu stele verzi. După aceea își dădu seama că întreaga încăpere se învârtea, nu doar ușa. Împleticindu-se, dădu peste picioarele unei scări mobile și căzu lovindu-se cu genunchiul de marginea unui raft. Înjură, se ridică și pipăi după scară.

O găsi. Sperase că este din lemn masiv sau din fier, dar era din aluminiu. O înșfăcă, ținând-o ca pe un berbec de asalt și o luă la fugă spre peretele de sticlă. Era mai aproape decât ar fi crezut. Scara lovi frontal și ricoșă. După sunetul slab al izbiturii, Langdon înțelese că avea nevoie de ceva mult mai dur și mai greu decât o scară de aluminiu pentru a reuși să spargă sticla aceea.

Când își aminti de revolverul semiautomat, speranțele îl însuflețiră, pentru a pieri apoi din nou. Nu-l mai avea; Olivetti i-l luase în biroul papei, spunându-i că nu vrea arme încărcate în prezența șambelanului. Atunci i se păruse un lucru firesc.

Strigă din nou, dar vocea îi era și mai slabă acum.

Apoi își aduse aminte de stația de emisie-recepție pe

care soldatul i-o lăsase pe masă, în afara galeriei. „De ce naibii n-am luat-o cu mine, înăuntru?!” În fața ochilor începură să-i joace stele purpurii și Langdon se forță să gândească. „Ai mai fost blocat și înainte, își spuse. Ai supraviețuit unei situații chiar mai rele. Erai doar un copil și totuși ai găsit calea de scăpare.” Bezna părea că-l înghite cu fiecare clipă. „Gândește!”

Se așează pe podea. Se întinse pe spate, cu mâinile pe lângă corp. În primul rând, trebuia să-și recapete controlul.

„Relaxează-te! Păstrează-ți forțele!”

Fără a mai fi nevoită să înfrângă forța gravitației, inima lui își mai încetini ritmul. Era un truc pe care-l foloseau înotătorii pentru a-și reoxigena sângele între două curse succesive.

„E suficient aer aici, își spuse. Mult. Acum, gândește!” Stătea acolo, așteptând într-o oarecare măsură ca luminile să se aprindă dintr-o clipă în alta. Dar nu. Așa cum stătea acolo, respirând ceva mai bine, o stranie resemnare puse stăpânire pe el. Se simțea bine, liniștit... Se strădui să alunge senzația.

„Ai să te miști, la naiba! Dar unde...”

La încheietura lui, Mickey licărea voios, bucurându-se de întuneric: 21.33. O jumătate de oră până la *Foc*. Lui însă i se părea că este mult mai târziu. În loc să-și alcătuiască un plan de evadare, mintea lui începu brusc să caute o explicație. „Cine a stins lumina? Oare Rocher își extindea cău-tările? Dar Olivetti nu l-a atenționat că eu sunt aici?” Știa însă că, în acest moment, răspunsurile oricum nu mai contau.

Deschizând gura larg și dându-și capul pe spate, trase adânc aer în piept, iar și iar. Fiecare respirație îl ardea pe gât ceva mai puțin decât cea de dinainte. Ceața din creier îi dispăru. Se strădui să-și adune gândurile și puterile.

„Pereți de sticlă, își spuse. Dar o sticlă a naibii de groasă!”

Oare existau în jur dulapuri grele de oțel, ignifuge? Văzuse unele în alte arhive, dar aici nu zărise niciunul. Și pe

urmă, căutarea unuia pe întuneric ar fi însemnat pierdere de timp. Plus că probabil n-ar fi reușit să-l ridice de la podea, mai cu seamă în starea în care se afla acum.

„Dar masa de studiu?” Știa că în această galerie, la fel ca în toate celelalte, exista o masă în mijlocul rafturilor. Și ce dacă? Oricum, n-ar fi putut s-o ridice. Fără a mai pune la socoteală că, dacă ar fi izbutit totuși, n-ar fi reușit s-o ducă prea departe. Rafturile erau foarte apropiate, spațiile dintre ele fiind mult prea înguste.

Spațiile dintre rafturi sunt prea înguste...

Dintr-o dată, își dădu seama.

Cu o izbucnire de încredere, sări în picioare brusc. Prea brusc. Cuprins de amețelă, bâjbâi în întuneric pentru a se prinde de ceva.

Mâna lui dădu de un raft. Așteptă o clipă să-și revină și să-și adune puterile. Va avea nevoie de toată forța pentru a reuși.

Proptindu-și umărul în marginea raftului, ca un jucător de rugby la grămadă, își înfipse bine picioarele în podea și împinse. „Dacă aș putea înclina raftul!” Degeaba însă. Își relua poziția și împinse din nou. Picioarele îi alunecară pe podea. Raftul scârțâi, dar nu se mișcă.

Avea nevoie de o pârghie.

Găsind din nou peretele de sticlă, puse o mână pe el pentru a nu-și pierde direcția și o luă la fugă spre capătul galeriei. Brusc, ajunse la peretele din spate și se ciocni puternic de el, zdrelindu-și umărul. Înjură, ocoli ultimul raft și se agăță cu palmele de el, la nivelul ochilor. Apoi, proptindu-și un picior pe peretele de sticlă și celălalt pe polița de jos a raftului, începu să se cațere. Cărțile de pe polițe căzură, fluturându-și paginile în jurul lui. Nu-i mai păsa. Instinctul de supraviețuire îi anihilase orice reticențe arhivistice. Echilibrul îi era afectat de bezna înconjurătoare și închise ochii, determinându-și creierul să ignore lipsa stimulilor vizuali. Se mișca mai repede acum. Aerul părea mai rarefiat cu cât urca. Ajunsese pe polițele de sus, călcând pe cărți și forțându-se să înainteze. Apoi, ca un

alpinist cucerind un vârf de stâncă, apucă în mâini ultima poliță. Cu picioarele întinse, păși vertical pe suprafața peretelui, până ce trupul său ajunse paralel cu podeaua.

„Acum sau niciodată, Robert! Exact ca la aparatele din sala de gimnastică de la Harvard.”

Aproape sfârșit, își înfipse bine tălpile în peretele de sticlă din spate, își lipi brațele și pieptul de raft și împinse din toate puterile. Niciun rezultat.

Gâfâind din cauza lipsei de aer, își reluă poziția și mai încercă o dată. Abia simțit, raftul se mișcă. Împinse din nou și raftul se înclină înainte, poate cu doi centimetri, revenind la loc imediat. Fără a pierde avantajul inerției, trase în piept o gură de aer și se opinti iar. Raftul se clătină mai mult.

„Ca un leagăn, își spuse. Păstrează ritmul. Încă puțin!”

Continuă că clatine raftul, de fiecare dată întinzându-și picioarele mai mult. Bicepșii îi ardeau, dar nu luă în seamă durerea. Pendulul era în mișcare. „Încă de trei ori”, se îndemnă singur.

Dar două se dovediră suficiente.

O clipă de echilibru aparent, incert. Apoi, cu un tunet al cărților care cădeau de pe polițe, raftul, împreună cu Langdon se prăvăli înainte. În cădere, metalul atinse raftul din față, care îl împinse la rândul lui pe celălalt. O nouă clipă de echilibru incert și cel de-al doilea raft începu să se încline. Langdon mai căzu puțin.

Ca un enorm domino, rafturile începură să cadă, unul după altul. Metal peste metal, cărțile zburau în toate părțile. Langdon se prinse bine atunci când raftul pe care se afla se prăbuși. Oare câte rafturi erau în total? Cât cântăreau? Sticla peretelui din față era groasă...

Raftul lui ajunsese aproape la orizontală, când auzi ceea ce sperase. Un alt tip de coliziune. Departe, la celălalt capăt al galeriei. Sunetul ascuțit al metalului pe sticlă. Galeria se zgudui din temelii și profesorul își dădu seama că ultimul raft, antrenat de toate celelalte, lovise peretele de sticlă. Sunetul care urmă era cel mai neplăcut pe care-l auzise Langdon vreodată.

Liniște.

Niciun sunet de sticlă spartă, numai ecoul bubuiturii cu care peretele primise șirul de rafturi. Profesorul încremeni cu ochii larg deschiși, în vârful mormanului de cărți. Undeva, la distanță, se auzi un pâraie. Și-ar fi ținut răsuflarea pentru a asculta atent, dar nu mai avea ce să-și mai țină.

O secundă. Două...

Apoi, clătinându-se mai, mai să leșine, auzi un trosnet îndepărtat... un pocnet reverberat prin toți pereții galeriei. Deodată, ca un tunet, sticla explodează. Grămada de sub Langdon se prăbușește la pământ.

Ca o ploaie îndelung așteptată în deșert, sunetul cioburilor umple întunericul. Cu un șuier sonor, aerul pătrunse în galerie.

Treizeci de secunde mai târziu, în Grotele Vaticanului, Vittoria privea cadavrul, când pâraielele electronice ale unei stații de emisie-recepție rupse tăcerea. Vocea care se auzi părea a unui om care se sufocă.

— Sunt Robert Langdon! Mă aude cineva?

Vittoria își ridică fruntea. Robert! Abia acum își dădea seama, aproape nevenindu-i să creadă, cât de mult își dorea să fie și el acolo, lângă ea.

Soldații schimbă priviri nedumerite. Unul își scoase stația prinsă la brâu:

— Domnule Langdon? Sunteți pe canalul trei. Comandantul așteaptă vești de la dumneavoastră pe canalul unu.

— La naiba, știu că-i pe canalul unu! Nu vreau să vorbesc cu el. Vreau cu *Il camarlengo*. Acum! Să mi-l găsească cineva!

În întunericul Arhivelor Secrete, Langdon încerca să-și recapete suflul printre cioburile de sticlă. Simți un lichid cald scurgându-i-se pe mâna stângă și înțelese că era

sânge. Vocea șambelanului răsună imediat în stație, luându-l prin surprindere:

— Sunt *camerlengo* Ventresca. Spuneți-mi ce se întâmplă.

Langdon apăsă butonul, însă mâinile îi tremurau:

— Cred că a încercat cineva să mă ucidă.

Urmă o scurtă tăcere. Profesorul se chinuia să se calmeze:

— Și știu unde va avea loc următoarea crimă.

Vocea care îi răspunse nu era cea a șambelanului, ci a comandantului Olivetti:

— Domnule Langdon, niciun cuvânt în plus!

Ceasul lui Langdon, mânjit de sânge, arăta 21.41. Profesorul străbătu în fugă Curtea Belvedere și se apropie de fântână aflată lângă centrul de securitate al Gărzii Elvețiene. Mâna nu-i mai sângera și stana, deși nu arăta foarte rău, îl durea. Când intră în birou, toată lumea se întoarse spre el deodată: Olivetti, Rocher, șambelanul, Vittoria și câțiva soldați.

Vittoria se repezi spre el:

— Robert, ești rănit!

Înainte ca el să îi poată răspunde, Olivetti se apropie dintr-un pas:

— Domnule Langdon, mă bucur că sunteți bine. Îmi pare rău pentru semnalele încrucișate din arhive.

— Semnale încrucișate?! Dar știai al dracului de bine...

— A fost vina mea, interveni Rocher pe un ton spășit, făcând un pas înainte. Nu știam că sunteți în arhivă. Anumite sectoare ale zonelor albe împart aceleași circuite electrice cu clădirea arhivelor. Ne-am extins căutările. Eu sunt cel care a întrerupt alimentarea electrică. Dacă aș fi știut...

Vittoria îi prinse mâna rănită între palmele ei:

— Robert, Papa a fost otrăvit. *Illuminati* l-au ucis.

Langdon auzi cuvintele, dar mintea lui nu le mai putea pătrunde sensul. Era deja sătul. Nu mai simțea decât căldura mâinilor Vittoriei.

Șambelanul scoase din buzunarul robei sale o batistă de mătase și i-o întinse să-și curețe rana. Nu rosti niciun cuvânt, dar ochii lui verzi păreau însuflețiți din nou.

— Robert, îl presă Vittoria, ai spus că ai aflat unde va fi ucis următorul cardinal?

— Da, și va fi la...

— Nu! îl întrerupse Olivetti. Domnule Langdon, când v-am rugat să nu mai roștiți niciun cuvânt prin stație, am

avut un motiv. Apoi se întoarse spre grupul de membri ai Gărzii Elvețiene: Scuzați-ne, domnilor!

Soldații părăsiseră imediat încăperea. Fără proteste. Îndeplineau un ordin.

Olivetti se răsuci din nou spre cei rămași în birou:

— Oricât de dureros este ceea ce vă voi spune acum, asasinarea Papei a fost un act care a putut fi dus la îndeplinire numai cu ajutor de aici, din interiorul acestor ziduri. Pentru binele tuturor, nu mai putem avea încredere în nimeni. Nici în propriii soldați.

Aceste afirmații păreau să-i provoace comandantului suferință.

Rocher interveni, cu o privire îngrijorată:

— Infiltrarea implică...

— Da, reluă Olivetti. Integritatea perchezițiilor noastre a fost compromisă. Și totuși, este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Continuați căutarea!

Rocher păru că vrea să mai spună ceva, dar renunță și ieși.

Șambelanul trase adânc aer în piept. Încă nu scosese o vorbă și Langdon observă hotărârea din ochii lui, de parcă ajunsese la un prag-limită.

— Comandante! Voi întrerupe conclavul.

Olivetti își strânse buzele, cu un aer neînduplecat.

— Părerea mea este să n-o faceți. Mai avem încă două ore și douăzeci de minute.

— O nimica toată.

Tonul comandantului suna provocator:

— Și ce intenționați să faceți? Să evacuați cardinalii de unul singur?

— Vreau să salvez această biserică folosindu-mi puterea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Cum anume voi proceda nu mai este problema dumneavoastră.

— Ceea ce vreți să faceți... Olivetti făcu o pauză, apoi reluă, hotărât: Eu nu am autoritatea să vă împiedic. Mai ales dacă ținem seama de aparentul meu eșec ca șef al securității. Vă cer doar să mai așteptați. Încă douăzeci de

minute... până după ora zece. Dacă informația domnului Langdon este corectă, poate că mai am o șansă să-l prind pe asasin. Mai putem păstra încă protocolul și aparențele.

— Aparențele! exclamă șambelanul cu un hohot sugrumat. Conveniențele au fost depășite de mult, domnule comandant! În caz că ai observat, suntem în plin război acum.

Un soldat apăru din centrul de securitate și i se adresă șambeului:

— *Signore*, tocmai am fost informat că a fost reținut reporterul BBC, domnul Glick.

Preotul încuviință:

— Trimiteți-i pe el și pe cameramanul lui să mă aștepte la intrarea în Capela Sixtină.

Olivetti făcu ochii mari:

— Dar ce vreți să faceți?

— Douăzeci de minute, comandante. Asta e tot ce vă mai acord.

Și dispăru.

Când mașina lui Olivetti ieși pe poarta Vaticanului, în urma ei nu mai venea șirul de Alfa Romeo fără numere de înmatriculare. Pe bancheta din spate, Vittoria bandaja mâna profesorului cu ce găsisese în trusa de prim-ajutor.

Olivetti privea drept în fața:

— Bun, domnule Langdon. Unde mergem?

Chiar dacă sirena licărea și urla, mașina lui Olivetti părea că trece neobservată, în timp ce traversa podul în viteză și se îndrepta spre inima vechii Rome. Întregul trafic părea că urmează o direcție unică, spre Vatican, de parcă Sfântul Scaun devenise dintr-o dată locul de divertisment al romanilor.

Langdon stătea pe bancheta din spate, frământat de numeroase întrebări. Se gândea la ucigaș: dacă îl vor prinde de această dată, dacă le va spune ceea ce doreau să afle, dacă nu cumva era deja prea târziu. Cât va mai trece până ce șambelanul va spune mulțimii adunate în Piazza San Pietro că era în pericol de moarte? Iar incidentul din arhivă încă nu-i dădea pace. *O greșeală.*

Olivetti nu puse deloc piciorul pe frâne, iar mașina zbură spre Biserica Santa Maria della Vittoria. Langdon știa că, în orice altă zi, ar fi stat cu sufletul la gură; acum însă, se simțea amortit. Numai durerea ce-i pulsa în mână îl trezea la realitate.

Deasupra, sirena se tânguia. „Ca și cum l-am anunța de departe că venim”, comentă profesorul în sine. Dar astfel prinseseră o viteză uluitoare; probabil că Olivetti va opri sirena atunci când se vor apropia. Acum, că avea un scurt răgaz pentru a reflecta, vestea asasinării papei începu să-și facă loc în mintea sa. Gândul era de neconceput și totuși, într-un fel, părea cât se poate de logic. Infiltrarea fusese dintotdeauna punctul forte al confreriei – restructurarea puterii din interior. Și la urma urmei, mai fuseseră asasinați papi. Zvonurile despre trădări circulau cu miile, deși nimic nu fusese dovedit, pentru că autopsiile nu erau permise. Până de curând. Nu cu mult timp urmă, specialiștii primiseră permisiunea de a examina cu raze X mormântul papei Celestin al V-lea, care se presupunea că murise de mâna succesorului său nerăbdător, Bonifaciu al

VIII-lea. Cercetătorii speraseră că analiza va scoate la iveală vreun indiciu minor – un os frânt, poate. Incredibil însă, examinarea revelase un cui de douăzeci de centimetri înfipt în țeasta pontifului.

Langdon își aminti de o serie de articole din presă pe care câțiva colegi „prinși” de fenomenul *Illuminati* i le trimiseseră cu ani în urmă. Inițial, crezuse că totul nu-i decât o farsă, așa că se dusese să consulte colecția de microfșe de la Harvard pentru a verifica autenticitatea articolelor. Oricât de incredibil ar fi fost, ele erau autentice. Acum le păstra ca o dovadă a modului în care chiar și cele mai respectabile organizații media puteau cădea pradă acceselor de paranoia în privința Confreriei *Illuminati*. Brusc însă, afirmațiile presei nu mai păreau chiar atât de paranoice. Langdon își amintea articolele respective în detaliu:

BBC (14 iunie 1998): „Papa Ioan Paul I, care a decedat în anul 1978, a fost victima unui complot pus la cale de Loja Masonică P2... Societatea secretă cu acest nume a hotărât asasinarea lui Ioan Paul I când și-a dat seama că acesta era decis să-l demită pe arhiepiscopul american Paul Marcinkus din funcția de președinte al Băncii Vaticanului. Banca a fost implicată în tranzacții financiare subterane cu Loja Masonică...”

The New York Times (24 august 1998): „De ce răposatul papă Ioan Paul I era îmbrăcat cu o cămașă de zi, deși era în pat? De ce aceasta era ruptă? Întrebările nu se opresc aici. Nicio investigație medicală nu a fost efectuată. Cardinalul Villot a interzis autopsierea cadavrului pe motivul că niciun papă nu fost autopsiat vreodată. Iar medicamentele lui Ioan Paul I au dispărut în mod misterios din dormitorul său, la fel ca și ochelarii, papucii și testamentul său.”

London Daily Mail (27 august 1998): „... Un complot în care este implicată o lojă masonică ilegală, puternică și

crudă, ale cărei tentacule se întind până la Vatican.”

Telefonul mobil din buzunarul Vittoriei începu să sune, alungând din mintea lui Langdon amintirile sumbre. Nedumerită, tânăra răspunse. Chiar de la distanță, profesorul recunoscu vocea metalică și rece:

— Vittoria? Sunt Maximilian Kohler. Ați găsit antimateria?

— Max? Ești bine?

— Am văzut știrile. Nimeni nu a menționat nimic despre CERN sau despre antimaterie. E un lucru bun. Ce se întâmplă acolo?

— Încă n-am localizat containerul. Situația este complexă. Robert Langdon ne-a ajutat mult. Avem o pistă care ar putea duce la prinderea celui care ucide cardinali. Chiar acum ne îndreptăm...

— Doamnă Vetra, o întrerupse Olivetti, ați spus deja destul!

Vittoria acoperi receptorul cu mâna, în mod vizibil iritată:

— Domnule comandant, vorbesc cu președintele CERN. În mod cert el are dreptul să...

— Are dreptul să fie aici și să se ocupe de această situație. Vorbiți pe o linie telefonică deschisă. Ați spus deja destule.

Vittoria inspiră adânc:

— Max?

— S-ar putea să am niște informații pentru tine, spuse Kohler. Despre tatăl tău... Cred că știu cui a spus despre antimaterie.

Chipul fizicienei se întunecă:

— Max, tata mi-a declarat că n-a spus nimănui.

— Mi-e teamă, Vittoria, că totuși *a spus* cuiva. Trebuie să mai verific niște înregistrări de siguranță. Te sun din nou în curând.

Și linia căzu.

Vittoria era galbenă ca și ceara atunci când își puse telefonul în buzunar.

— Ești bine? o întrebă Langdon.

Ea înclină din cap afirmativ, dar din tremurul degetelor se vedea că minte.

— Biserica se află în Piața Barberini, spuse Olivetti oprind sirena și uitându-se la ceas. Avem nouă minute.

Când Langdon își dădu seama unde se află cel de-al treilea altar al științei, amplasarea bisericii stârni o vagă amintire în mintea lui. *Piazza Barberini!* Era ceva familiar în acest nume... dar nu știa ce. Acum își dădu seama. Piața era locul unei controversate stații de metrou. Cu douăzeci de ani în urmă, construcția stației stârnise proteste din partea istoricilor de artă, care se temuseră că excavațiile ar putea antrena prăbușirea imensului obelisc, amplasat în centrul pieței. Arhitecții municipali mutaseră obeliscul, așezând în locul lui o mică fântână ornamentală numită *Tritonul*.

„Pe vremea lui Bernini, în Piazza Barberini se găsea un obelisc!” Cu această descoperire, toate dubiile pe care le-ar mai fi putut avea privind localizarea celui de-al treilea indiciu se evaporară.

La o stradă distanță de piață, Olivetti coti pe o alee și, la jumătatea acesteia, frână brusc. Își scoase haina, își suflecă mânecile de la cămașa și își încărcă arma.

— Nu putem risca să fiți recunoscuți, le spuse. Ați apărut amândoi la televizor. Vreau să mergeți de cealaltă parte a pieței, la adăpost, și să supravegheați intrarea. Eu mă duc prin spate.

Apoi scoase revolverul și i-l întinse lui Langdon:

— Pentru orice eventualitate.

Profesorul se încruntă. Pentru a doua oară în ziua aceea, i se dădea un pistol. Ascunzându-l în buzunarul interior al sacoului, își dădu seama că încă mai avea la el pergamentul manuscrisului din *Diagramma*. Nu putea crede că uitase să-l lase în arhivă; și-l închipui pe curatorul Vaticanului prăbușindu-se în spasme de furie la gândul că un asemenea manuscris prețios era purtat prin Roma ca o banală hartă turistică. Apoi își aminti de grămada de cioburi

și de volume răvășite pe care le lăsase în urmă. Curatorul va avea alte probleme cu care să-și bată capul. „Dacă arhivele supraviețuiesc nopții ăsteia.”

Olivetti coborî din mașină și le făcu semn spre capătul aleii:

— Pe aici ajungeți în piață. Fiți cu ochii în patru și nu vă lăsați văzuți! Doamnă Vetra, haideți să probăm din nou telefoanele!

Vittoria își scoase mobilul din buzunar și apelă pe automat numărul comandantului, pe care-l introdusese în memorie la Panteon. Aparatul de la centura lui Olivetti începu să vibreze, fără să scoată niciun sunet.

— Bun! Dacă vedeți ceva, îmi comunicați imediat. Apoi, ridicând piedica armei sale, adăugă: Voi fi înăuntru, așteptându-vă. Păgânul acela e al meu!

În același moment, undeva foarte aproape, un alt telefon celular începu să sune.

Hassassin-ul răspunse:

— Vorbește!

— Eu sunt. Janus.

— Salut, stăpâne, zâmbi ucigașul.

— Poziția ta este, probabil, cunoscută. Cineva va veni să te oprească.

— Au întârziat. Deja mi-am făcut aranjamentele aici.

— Bine. Ai grijă să scapi cu viață. Misiunea ta nu s-a sfârșit încă.

— Cei care-mi vor sta în cale vor muri.

— Cei care-ți vor sta în cale sunt oameni pricepuți.

— Vorbești despre savantul american?

— Știi ceva despre el?

Hassassin-ul rânji:

— Fire calmă, dar naivă. Am vorbit cu el la telefon mai devreme. E cu o femeie care pare opusul lui.

Un val de excitație îl cuprinse amintindu-și de temperamentul fierbinte al fiicei lui Leonardo Vetra.

La celălalt capăt al liniei urmă un scurt moment de

tăcere – prima ezitare pe care o remarcase *Hassassin*-ul din partea stăpânului său *Illuminati*. Într-un târziu, Janus reluă:

— Elimină-i dacă e nevoie!

Ucigaşul rânji:

— E ca şi făcut!

Gândindu-se la acest lucru, un plăcut fior îi străbătu corpul. „Deşi femeia s-ar putea s-o păstrez drept trofeu.”

În Piazza San Pietro izbucnise un veritabil război. Lumea adunată acolo era cuprinsă de o agresivitate frenetică. Mașinile presei năvăleau ca niște vehicule de război, revendicând o bucată de teritoriu. Reporterii își înșirau dispozitivele electronice aidoma soldaților care se înarmează pentru luptă. În întregul perimetru al pieței, diversele posturi de radio și televiziune se luptau pentru o poziție mai bună, grăbindu-se să-și ridice cele mai avansate arme în războiul mediatic: monitoarele cu ecran ultraplăt.

Acestea erau enorme ecrane video care puteau fi montate pe acoperișul cavelor de reportaj sau pe o schelărie mobilă. Ecranele erau un fel de panouri publicitare ale rețelelor, pe care acestea își difuzau sigla și emisiunile ca la un cinematograf în aer liber. Dacă un monitor era bine poziționat – chiar pe „frontul” acțiunii, de pildă – o rețea concurentă nu-și putea filma propriul reportaj fără ca în imagine să apară și „reclama” celeilalte rețele.

Piața se transforma rapid nu doar într-o arenă multimedia, ci și într-o țintă a curiozității populației. Spectatorii veneau cu miile. Locurile în piață deveniseră în scurt timp o marfă de mare preț. Oamenii se înghesuiau în jurul monitoarelor, urmărind reportajele în direct cu un entuziasm frenetic.

La câteva sute de metri distanță, dincolo de zidurile groase ale Bazilicii San Pietro, atmosfera era senină. Locotenentul Chartrand împreună cu alți trei soldați se deplasau prin întuneric. Purtând ochelari cu infraroșii, patrulau de-a lungul navei principale, cu detectoarele întinse înainte. Verificarea zonelor de acces ale publicului din Vatican nu se soldase cu niciun rezultat.

— Mai bine vă scoateți ochelarii acum, le spuse cel mai înalt în grad.

Chartrand îi și scosese deja. Se apropiau de Nișa *Pallium*-urilor – partea subterană aflată în centrul bazilicii. Era luminată de nouăzeci și nouă de candelă și razele infraroșii amplificate de această lumină le-ar fi vătămat ochii.

Chartrand se bucura că a scăpat de ochelarii grei și se întinse și mai mult când coborî în nișă pentru a cerceta și acest sector. Încăperea era splendidă... aurie și strălucitoare. Nu mai fusese niciodată aici.

În fiecare zi de când se afla în acest post, Chartrand mai descoperea câte unul din misterele Vaticanului. Aceste candelă erau unul dintre ele. Nouăzeci și nouă de candelă ardeau tot timpul; așa cerea tradiția. Preoții aveau grijă să umple la timp candelăle cu uleiuri sfinte, astfel încât niciuna să nu se stingă vreodată. Se spunea că aveau să ardă până la sfârșitul lumii.

„Sau cel puțin până diseară la miezul nopții”, își spuse Chartrand, simțind cum i se usucă din nou gura.

Locotenentul își trecu detectorul pe deasupra candelălor. Nu era nimic nici aici. De altfel, nu era surprins; după cum arăta imaginea video, containerul se afla într-o zonă *întunecată*.

Când se deplasă spre celălalt capăt al nișei, dădu peste un grătar ridicat, care acoperea o deschidere în podea. Prin deschidere cobora o scară îngustă și abruptă. Locotenentul auzise diverse istorisiri despre ceea ce se afla acolo, jos. Din fericire, nu vor trebui să coboare. Ordinele lui Rocher fuseseră foarte clare. „Verificați numai zonele de acces public; ignorați-le pe celelalte.”

— Ce miroase așa? Întrebă el, atunci când se depărta de grătar.

În nișă persista o mireasmă extrem de dulce.

— Fumul de la candelă, îi explică un alt soldat.

Chartrand era surprins:

— Miroase mai degrabă a parfum decât a kerosen.

— Dar nu e kerosen! Lămpile se află aproape de altarul papal, așa că se folosește un amestec special, ambiental – etanol, zahăr, butan și parfum.

— *Butan?*

Locotenentul aruncă spre lămpi o privire confuză. Militarul clătină din cap:

— Ai grijă să nu verși vreo picătură. Miroase paradiziac, dar arde ca dracu’.

Militarii sfârșiseră de verificat Nișa *Pallium*-urilor și urcaseră din nou în bazilică, când stațiile începură să țiui.

Soseau informații noi și toți soldații ascultară uluiți.

Se părea că avuseseră loc noi evenimente grave, despre care nu puteau primi detalii la aparat, dar șambelanul hotărâse să încalce tradiția și să întrerupă conclavul pentru a li se adresa cardinalilor. Niciodată în decursul istoriei nu se mai întâmplase așa ceva. „Dar, își spuse Chartrand, niciodată în decursul istoriei nu mai stătuse Vaticanul pe ceea ce părea a fi un futurist focos nuclear.”

Locotenentul se simțea ceva mai liniștit, știind că șambelanul avea situația sub control. La Vatican, // *camerlengo* era persoana pentru care Chartrand nutrea cel mai profund respect. Unii dintre soldați îl considerau un *beato* – un habotnic a cărui iubire pentru Dumnezeu friza obsesia – dar chiar și ei recunoșteau că, în lupta împotriva inamicilor Domnului, șambelanul era cel care niciodată nu dădea înapoi și pornea la contraatac cu toate forțele.

Militarii avuseseră mult de-a face săptămâna aceasta cu șambelanul, în timp ce pregăteau conclavul, și toată lumea era de acord că omul părea puțin cam rigid, iar ochii lui verzi aveau o privire mai intensă decât de obicei. Deloc surprinzător, comentaseră ei: pe lângă faptul că răspundea pentru organizarea conclavului, trebuia să se achite de această sarcină imediat după pierderea mentorului său, Papa.

Chartrand venise la Vatican doar de câteva luni atunci când auzise de bomba care o ucisese pe mama șambelanului, care era pe atunci copil, chiar în fața ochilor lui. „O bombă într-o biserică... și acum istoria se repetă.” Din nefericire, autoritățile nu-i prinseseră pe ticăloșii care

amplasaseră explozibilul... probabil vreo grupare anticreștină, declaraseră autoritățile și clasaseră cazul. Nu era de mirare că *il camerlengo* nu suferea apatia.

Cu vreo două luni în urmă, într-o după-amiază liniștită, Chartrand se întâlnise pe neașteptate cu șambelanul pe aleile Vaticanului. Preotul își dăduse seama probabil că era nou și-l invitasă să-l însoțească la o plimbare. Nu vorbiseră despre ceva anume, dar imediat locotenentul se simțise în largul lui.

— Părinte, i se adresase el, pot să vă pun o întrebare mai ciudată?

Șambelanul îi surâse:

— Numai dacă-ți pot oferi și eu un răspuns ciudat.

— I-am întrebat pe toți preoții pe care îi cunosc și tot nu reușesc să înțeleg.

— Ce anume te tulbură?

Preotul mergea cu pași mici, repezi, poalele sutanei fâlfâindu-i la fiecare pas. Pantofii săi cu tălpi negre de crep păreau să i se potrivească, reflectându-i parcă însăși ființa interioară: modernă, dar modestă, și arătându-și cu prisosință vârsta.

Chartrand trăsesese adânc aer în piept:

— Nu înțeleg chestia aceea cu „atotputernic și milostiv”.

— Ai citit Biblia! exclamase șambelanul, surâzându-i.

— Încerc și eu.

— Și ești nedumerit, fiindcă Scriptura îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind o divinitate atotputernică și milostivă.

— Exact.

— Atotputernic și milostiv înseamnă că lui Dumnezeu totul îi e cu putință și totodată e mărinimos.

— Înțeleg conceptul. Doar că... undeva pare a fi o contradicție.

— Da. Contradicția este durerea, suferința. Foametea, războiul, bolile...

— Exact! exclamase Chartrand, care fusese sigur că șambelanul îl va înțelege. În lume se întâmplă lucruri teribile. Toate aceste tragedii par să sugereze ca

Dumnezeu nu poate fi deopotrivă atotputernic și mărinimos. Dacă *ne-ar iubi* și ar avea *puterea* de a schimba orice situație, nu ne-ar lăsa să suferim, nu-i așa?

Il camerlengo căzuse un moment pe gânduri:

— Așa să fie?

Chartrand se simțea stânjenit. Oare depășise anumite limite? Să fi fost aceasta una dintre întrebările acelea religioase care pur și simplu nu trebuie puse?

— Păi, reluate el ezitând, dacă Dumnezeu ne iubește și ne poate păzi, *ar trebui* s-o facă. Aparent însă, ori este atotputernic și nepăsător, ori e milostiv și incapabil să ne ajute.

— Dumneata ai copii, locotenente?

— Nu, *signore*.

— Ei, închipuie-ți că ai avea un băiețel de opt ani... L-ai iubi?

— Sigur că da!

— I-ai da voie să se joace cu un skateboard?

Chartrand înțelesese unde bătea. Șambelanul păruse totdeauna surprinzător de modern și deschis pentru un preot.

— Da, cred că da. Firește că i-aș da voie, dar i-aș spune să fie atent.

— Așadar, ca tată al acestui copil, i-ai oferi câteva sfaturi și îndrumări de bază și apoi l-ai lăsa liber, să învețe din propriile greșeli.

— N-aș sta tot timpul după el să-l dădăcesc, dacă la asta vă referiți.

— Dar dacă ar cădea și și-ar juli un genunchi?

— Ar învăța să fie mai atent.

Șambelanul îi surâsesese iarăși:

— Prin urmare, cu toate că ai avea *puterea* de a interveni și a-ți feri copilul de o durere, ai *prefera* să-ți demonstrezi dragostea pentru el lăsându-i să învețe singur din propriile lecții?

— Desigur. Durerea este inerentă creșterii și maturizării. Doar așa învățăm.

Preotul încuviințase:

— Exact.

Langdon și Vittoria studiau Piazza Barberini din umbra unei alei înguste, ascunse, în colțul vestic. Biserica se afla chiar în fața lor, cupola ei se înălța printre mănunchiul de clădiri ce o înconjurau. Înserarea adusesese cu ea o bine venită răcoare în aer și, spre surprinderea profesorului, descoperi că piața era aproape pustie. Deasupra lor, prin ferestrele deschise, sonorul televizoarelor îi amintea unde dispăruse toată lumea.

— ... Încă nu avem niciun comentariu din partea Vaticanului... *Illuminati* au asasinat doi cardinali... prezență satanistă în Roma... speculații despre o și mai puternică infiltrație...

Veștile se răspândiseră precum focul lui Nero. Roma era în așteptare, la fel ca și restul omenirii. Langdon se întrebă dacă vor reuși să oprească înaintarea oarbă a evenimentelor. În vreme ce observa biserica, își dădu seama că, în ciuda construcțiilor moderne care o sufocau, forma eliptică a pieței era încă evidentă. Undeva, la înălțime, aidoma unui altar modern al unui erou de mult apus, o firmă uriașă de neon clipea pe acoperișul unui hotel luxos. Vittoria i-o arătase deja. Numele părea ciudat de potrivit: „Hotel Bernini”.

— Cinci din zece, spuse ea, fără a-și lua ochii de la piață.

Dar abia sfârșise de rostit cuvintele, că îl și prinse pe Langdon de braț și-l trase înapoi, în umbră, făcându-i semn spre mijlocul pieței.

Profesorul îi urmări direcția mâinii și, când văzu, încremeni.

Străbătând piața din fața lor, sub stâlpul unui felinar, două siluete întunecate își făcură apariția. Amândouă erau înfoltite, cu capetele acoperite de văluri negre – portul tradițional al văduvelor catolice. Păreau amândouă femei, dar, în lumina slabă a înserării, Langdon nu putea fi sigur.

Una din ele părea mai bătrâna și mergea mai greu, aplecată de spate, poate din cauza durerilor. Cealaltă, mai înaltă și mai puternică, o ajuta să meargă.

— Dă-mi arma, îi ceru Vittoria.

— Dar nu poți să...

Cu o agilitate ca de felină, își duse imediat mâna la buzunarul sacoului lui. Arma luci în întuneric. Apoi, fără vreun zgomot, de parcă nici nu ar fi atins caldarâmul, țâșni spre stânga, înconjurând piața pentru a ajunge în spatele celor două siluete. Langdon încremeni când o văzu. O clipă mai târziu, înjurând, fugi după ea.

Cuplul mergea încet și, în nici jumătate de minut, ei ar fi ajuns în spatele lor. Vittoria ascunsese arma sub brațele încrucișate ușor la piept; arma era invizibilă, dar accesibilă într-o frântură de secundă. Tânăra părea să plutească din ce în ce mai repede, iar Langdon se străduia să nu rămână în urmă. Când pantoful său lovi o piatră și o azvârli la un metru în față, Vittoria îl străfulgera cu privirea. Dar cele două siluete păreau că n-au auzit nimic. Vorbeau.

La zece metri în spatele lor, profesorul le putea auzi. Nu le distingeau cuvintele, ci doar un murmur slab. Lângă el, Vittoria iuțea fiecare pas. Brațele începură să i se desfacă pe piept. Șase metri. Vocile erau deja mai clare, una mult mai sonoră decât cealaltă. Furioasă. Lui Langdon i se părea a fi vocea unei bătrâne. Morocănoase. Greu de precizat dacă erau bărbați sau femei. Se strădui să audă ce spune, dar un alt glas răsună în întuneric:

— *Mi scusi!*

Vocea prietenoasă a Vittoriei străfulgeră piața ca o torță.

Langdon înmărmuri când cele două siluete se opriră și dădură să se întoarcă. Vittoria continua să se apropie de ele, fără a încetini pașii. Probabil că nu vor avea timp să reacționeze. Profesorul își dădu seama că picioarele sale nu se mai mișcau. Din spate, văzu mâinile Vittoriei depărtându-se, cea dreaptă eliberându-se, arma țâșnind înainte. Apoi, peste umăr, zări o figură în lumina becului stradal. Panica îl împinse înainte:

— Vittoria, nu!

Ea însă părea că aparține unui alt timp, cu o fracțiune de secundă înaintea lui. Cu o mișcare la fel de rapidă, pe cât de banală, ca o femeie care se zgribulește în răcoarea înserării, încrucișă iarăși brațele la piept și arma dispăru. Langdon se împletici până la ea, aproape ciocnindu-se de cele două siluete.

— *Buona sera*, bâlbâi Vittoria.

Profesorul răsuflă ușurat. În fața lor se aflau două femei în vârstă, privindu-i curioase pe sub vălurile negre. Una din ele era atât de bătrână, încât abia mai mergea; cealaltă o sprijinea. Ambele aveau în mâini șiraguri de mătânii și păreau nedumerite de intervenția lor.

Vittoria surâse tremurat:

— *Dov'è la chiesa Santa Maria della Vittoria?* Unde este biserica...

Femeile îi arătară o clădire masivă, situată pe o străduță în pantă:

— *E là.*

— *Grazie*, spuse Langdon, luând-o pe Vittoria pe după umeri și trăgând-o ușor înapoi.

Aproape că nu-i venea să creadă că fusese cât pe ce să atace două bătrâne.

— *Non si può entrare*, îi atenționă cea mai tânără. *E chiusa temprano.*

— A închis mai devreme? întrebă Vittoria suprsă. *Perché?*

Ambele femei începură să explice în același timp, cu un suvoi de vorbe.

Langdon înțelegea destul de puțin din italiana lor. Se părea că femeile fuseseră în biserică să se roage pentru Vatican în aceste momente tulburi, când, cu cincisprezece minute în urmă, un bărbat intrase și le spusese că biserica se închide mai devreme.

— *Hanno conosciuto l'uomo?* întrebă Vittoria, dintr-o dată foarte încordată. Îl cunoșteți pe acel bărbat?

Femeile clătinară din cap. Era un *straniero crudo*, îi

explicară ele, care obligase pe toată lumea să plece, chiar și pe îngrijitor și pe tânărul preot, care îl amenințase că va chema poliția. Dar insul se mulțumise să râdă, spunându-le că poliția ar face bine să aducă și camere de filmat.

— *Camere?* se miră Langdon.

Femeile croncăniră mai departe furioase, spunând că omul era un *baràrabo*. Apoi, tot bombănind, își continuă drumul.

— *Bar-àrabo?* o întrebă el pe Vittoria. Adică un barbar?

— Nu tocmai. *Bar-àrabo* e un joc de cuvinte deloc măgulitor. Înseamnă *arabo... arab*.

Langdon simți un fior rece pe șira spinării și se întoarse spre biserică. În clipa aceea, ceva licări în ferestrele cu vitralii. Imaginea îi îngheță sângele în vine.

Fără să-l observe, Vittoria își scoase telefonul din buzunar și apăsă o tastă:

— Îl anunț pe Olivetti.

Tăcut, profesorul o prinse ușor de braț. Cu o mână care-i tremura, arătă spre biserică. Vittoria aproape că sughiță de surprindere.

Înăuntrul bisericii, lucind ca niște ochi de diavol prin sticlele colorate ale ferestrelor... se înălțau limbi roșietice de foc.

Langdon și Vittoria alergară la intrarea principală a Bisericii Santa Maria della Vittoria. Ușa de lemn era încuiată. Vittoria trase trei focuri în broasca veche și încuietoarea cedă. Biserica nu avea un antreu, întreaga incintă întinzându-se în fața lor de cum pășiră înăuntru. Scena care îi aștepta era atât de neașteptată, de bizară, încât profesorul închise ochii pentru o clipă și apoi îi redeschise pentru a se convinge că ceea ce vedea era adevărat.

Interiorul era o excesivă ilustrare a barocului, cu pereți și altare poleite. Drept în mijlocul bisericii, chiar sub cupola principală, se înălțase o grămadă de bănci și strane din lemn, care ardea ca un rug. Un foc de tabără ale cărui flăcări se ridicau spre boltă. Când își ridică ochii într-acolo, toată grozăvia scenei se năpusti asupra lui ca o uriașă pasăre de pradă.

Mult deasupra capului, din dreapta și din stânga plafonului, atârnav două cabluri – folosite pentru a susține vasele cu tămâie. Acestea două nu susțineau însă niciun vas. Li se dăduse o cu totul altă utilizare...

De cele două cabluri, atârna un om. Un bărbat dezbrăcat. Încheieturile mâinilor îi fuseseră prinse fiecare de câte un cablu și trase în lături până la refuz. Brațele omului erau întinse în lateral, de parcă cineva îl răstignise pe o cruce invizibilă, atârând în biserică.

Pe moment, Langdon se simți ca paralizat. O clipă mai târziu, își dădu seama de întreaga oroare a situației. Bătrânul era încă în viață și ridică puțin capul. Doi ochi îngroziți priviră în jos, într-un strigăt mut. Pe pieptul lui se zărea înfierată o emblemă. Deși n-o vedea foarte bine, Langdon știa bine ce era scris. Treptat, flăcările se ridicau spre picioarele bătrânului și bietul om scoase un strigăt de durere, iar trupul i se încordă.

Însuflețit de o forță nevăzută, Langdon își simți trupul mișcându-se, repezindu-se de-a lungul navei principale, spre rug. Imediat, plămânii i se umplură de fum. La zece metri de infern, în plină viteză, se izbi de un zid de căldură. Pielea de pe față îl ustura și se împletici înapoi, ducându-și mâna streășină la ochi, și se prăbuși pe pardoseala de marmură. Se ridică și se repezi înainte, cu palmele ridicate în dreptul feței.

Dar imediat își dădu seama. Focul era prea puternic.

Se trase iarăși înapoi și cercetă zidurile bisericii. „O tapiserie grea”, își spuse. „Dacă aş putea potoli...” Dar știa că nu avea să găsească nicio tapiserie. „E o biserică barocă, Robert, nu un castel german! Gândește-te!” Se forță să-și îndrepte din nou privirea spre trupul atârnat.

Fumul și flăcările se zvârcoleau sub cupolă. Cablurile atârnavă din plafon, unde fuseseră trecute peste câte o roată de scripete, coborâte apoi până la niște tacheți de metal, de o parte și de cealaltă a bisericii. Langdon privi unul dintre tacheți. Era foarte sus pe perete, dar știa că, dacă ar ajunge la el și ar slăbi legătura, cablul s-ar detensiona și omul ar fi proiectat dincolo de rug.

O limbă de foc se înalță mai sus decât celelalte și se auzi un urlet de durere. Pielea de pe picioarele bătrânului începea să se bășice. Cardinalul era ars de viu. Langdon fixă tachelul din ochi și se repezi spre el.

În spatele bisericii, Vittoria se agăță de spătarul unei strane, încercând să-și păstreze controlul. Imaginea de sub cupolă era oribilă și se sili să se uite în altă parte. „Fă ceva! Oare unde naiba era Olivetti? Îl văzuse deja pe *Hassassin*? Îl prinsese? Unde erau acum?” Vittoria făcu un pas în față ca să-l ajute pe Langdon, dar un zgomot o încremeni locului.

Trosnetul flăcărilor se întetea cu fiecare clipă, dar pe fondul lui se mai auzi un sunet. O vibrație metalică. În apropiere. Părea să vină de la capătul stranelor din stânga. Era un fel de zornăit sec, ca soneria unui telefon, dar

înfundat și aspru. Zgomotul se auzea mai bine. Se opri și începu iar. O vibrație ce se relua.

Apropiindu-se de capătul navei, își dădu seama că sunetul vine din podea, cumva chiar din locul unde se terminau stranele. În vreme ce înainta atentă, ținând arma în mâna dreaptă, realizează că și în stânga avea ceva: telefonul mobil. Din cauza panicii uitase că, afară, formase numărul lui Olivetti. Acum își aminti și își duse telefonul la ureche. Încă mai suna. Comandantul nu răspunse. Brusc, cu o spaimă care creștea mereu, Vittoria înțelese ce anume scotea sunetul acela înfundat. Mai făcu un pas înainte, tremurând.

Toată biserica păru să i se cufundă sub picioare, când zări trupul lipsit de viață căzut pe podea. Niciun fârișor de sânge nu se scurgea din cadavrul acela. Niciun semn de violență nu se vedea pe el. Doar capul comandantului avea o poziție stranie... întors la spate, răsucit cu 180 de grade. Vittoria își alungă din minte imaginea trupului schingiuit al tatălui ei.

Telefonul prins la centura lui Olivetti era lipit de pardoseală, vibrând iar și iar pe marmura rece. Vittoria își închise propriul telefon și zbârnâitul încetă. În liniștea astfel creată, auzi însă un alt sunet. O răsuflare undeva, în întuneric, chiar în spatele ei.

Dădu să se întoarcă, ținând arma în mână, dar simți că e deja prea târziu. O lamă de foc îi despică trupul, din țeastă până în tălpi, când cotul asasinului o izbi în ceafă.

— Acum a mea ești, se auzi o voce.

Și se făcu beznă în jurul ei.

De cealaltă parte a bisericii, în stânga, Langdon se cățăra pe spătarul unei strane și se întinse pe zid, încercând să ajungă la tachet. Acești tacheți erau frecvent întâlniți în biserici, fiind plasați la înălțimi mari. Langdon știa că preoții foloseau scări din lemn numite *piuoli* pentru a ajunge la ele.

Ucigașul folosisese și el una pentru a-și atârna victima. „Și atunci unde mama dracului e scara acum?!” Privi în jos, spre podea. Parcă își amintea că zărise o scară pe undeva. Dar unde? După o clipă, inima îi sări din piept. Își adusese aminte. Se întoarse spre foc. Scara era în vârful grămezii de lemne, înghițită de flăcări.

Cuprins de disperare, cercetă întreaga biserică de acolo, de sus, căutând ceva care să-l ajute să ajungă la tachtet. În vreme ce privirile îi alergau de colo-colo, avu o bruscă revelație.

„Unde naiba e Vittoria?” Dispăruse. „S-o fi dus după ajutor?” O strigă, dar nu primi niciun răspuns. Și pe unde umblă Olivetti?

De sus izbucni un alt urlet de durere și profesorul înțelese că era prea târziu. Își ridică ochii și, văzând cum bătrânul se chinuia deasupra flăcărilor, în mintea lui nu mai rămase decât un singur gând. „Apă. Multă. Să sting focul. Cel puțin să micșorez flăcările.”

— Am nevoie de apă, la naiba! strigă în gura mare.

— Apa urmează, răsună o voce din spatele bisericii.

Langdon se întoarse, cât pe ce să cadă de pe strană.

Pe culoarul lateral, îndreptându-se spre el, se apropia un fel de monstru întunecat. Chiar și în lumina flăcărilor, ochii lui sclipeau negri și arzători. Langdon recunoscuse arma din mâna individului: era cea care stătuse până acum câteva minute în buzunarul sacoului său... cea pe care o luase Vittoria atunci când intraseră în biserică.

Valul de panică precipitată care îl cuprinsese era un amestec de spaime de mai multe feluri. Primul său gând se îndreptă spre Vittoria. Ce-i făcuse animalul ăsta? Este rănită? Sau mai rău? În aceeași clipă, își dădu seama că bătrânul urla și mai tare acum. Cardinalul era pe moarte. Nu mai putea să-l ajute. Apoi, când *Hassassin*-ul ridică arma spre pieptul lui, panica pe care o resimțea se întoarse spre sine, iar simțurile i se ascuțiră. Reacționă instinctiv atunci când glonțul porni. Sări atunci de pe strană și ateriză cu brațele întinse spre marea de bănci de dedesubt.

Când izbi lemnul, se lovi mai tare decât își închipuise, rostogolindu-se imediat pe podea. Marmura îi amortiză căderea cu moliciunea oțelului. Sunetul unor pași se apropie din dreapta. Langdon se întoarse cu fața spre intrarea în biserică și începu să se târască pe sub strane.

Sus, sub cupolă, cardinalul Guidera îndura, conștient, ultimele momente. Privind în jos, spre trupul său gol, își văzu pielea de pe picioare bășicată. „Sunt în iad, își spuse. Dumnezeuule, de ce m-ai părăsit?” Știa că trebuie să fie în iad fiindcă se uita de sus în jos la semnul înfierat pe pieptul lui, și totuși... ca printr-o vrajă drăcească, acest cuvânt avea sens: *Fire*. „Foc”...

Fire

„Trei tururi de scrutin. Și încă n-avem papă.”

În Capela Sixtină, cardinalul Mortati începu să se roage ca Dumnezeu să înfăptuiască o minune. „Trimite-ni-i pe cei patru!” Se întârziase deja prea mult. Un *singur* cardinal absent era ceva ce Mortati ar fi putut înțelege. Dar toți patru? Nu mai aveau de ales. În aceste condiții, atingerea majorității de două treimi ar fi fost posibilă doar printr-o intervenție divină.

Când ivărele ușii exterioare începură să scârțâie, întregul Colegiu al Cardinalilor se răsucii de parcă ar fi fost o singură ființă. Mortati știa că asta nu putea însemna decât un singur lucru. Prin lege, ușile capelei nu se deschideau decât din două motive: pentru a-i scoate pe cei foarte bolnavi sau pentru a permite intrarea cardinalilor întârziați.

„*I preferiti* au sosit!”

Mortati își simți inima tresărind. Conclavul era salvat.

Dar când ușa se deschise, suspinul general ce răsună în toată capela nu era unul de bucurie. Mortati rămase cu ochii ațintiți, șocat, văzând persoana care intrase. Pentru prima dată în istorie, un *camerlengo* tocmai trecuse pragul sacru al conclavului, după sigilarea ușilor.

„Dar ce-o fi în mintea lui?!”

Șambelanul se apropie de altar și se întoarse pentru a se adresa cardinalilor uluiți.

— *Signori*, am așteptat cât de mult am putut. S-au petrecut însă lucruri pe care aveți dreptul să le cunoașteți.

Langdon habar n-avea încotro se îndrepta. Instinctul și reflexele erau singurele care îl îndrumau, îndepărtându-l de pericol. Coatele și genunchii îi amortiseră deja, târându-se pe sub strane. Dar nu se oprea. De undeva, o voce îi spuse s-o ia spre stânga. „Dacă ajungi în nava principală, o poți lua la fugă spre ieșire.” Știa însă că este imposibil. Un zid de flăcări bloca nava principală! În vreme ce mintea lui înnebunită căuta alte soluții, corpul său continua să se târască orbește. Zgomotul de pași venea acum din dreapta.

Ceea ce se întâmplă îl luă complet pe nepregătite. Își închipuise că mai sunt încă vreo trei metri de strane până ce ajungea în fața bisericii, dar se înșelase. Pe neașteptate, se pomeni fără „acoperișul” care-l protejase. Pentru o fracțiune de secundă încremeni, pe jumătate expus în partea din față a bisericii. În absida din stânga sa, ce părea imensă din locul de unde o privea el, se înălța acea sculptură pentru care venise, de fapt, aici. Uitase complet de ea. *Extazul Sfintei Tereza* părea un fel de natură moartă pornografică... sfântă întinsă pe spate, cu trupul încordat de plăcere, cu gura deschisă într-un geamăt surd, iar deasupra ei, îngerul cu lancea sa de foc.

Un glonț explodează în strana de deasupra capului său. Își simți trupul ridicându-se și țâșnind precum cel al unui atlet pe pistă. Împins numai de adrenalină și aproape inconștient de propriile acțiuni, se pomeni fugind cocoșat, cu capul între umeri, spre dreapta. Gloanțele râpăiră în spatele lui și, înnebunit, se trânti pe pardoseala de marmură, începând iar să se târască incontolabil, în viteză, până când se izbi puternic de bordura unei nișe de pe zidul din dreapta.

Atunci o văzu. O grămăjoară pe podea, în partea din spate a bisericii. *Vittoria!* Picioarele goale îi erau răsucite sub ea, dar lui i se păru că încă respiră. Nu mai avea vreme s-o ajute.

Aproape în aceeași clipă, asasinul ocoli stranele din stânga și se năpusti asupra lui. Langdon înțelese că, probabil, acesta îi e sfârșitul. Ucigașul ridică revolverul și profesorul făcu unicul lucru care-i mai sta în puteri: se rostogoli peste bordură, în nișă. În aceeași fracțiune de secundă, coloanele din marmură ale balustradei explodaseră într-o ploaie de gloanțe.

Ca un animal încolțit, se târî cât mai departe, în nișa semicirculară. Deasupra sa, culmea ironiei, se înălța un sarcofag. „Al meu, probabil.” Chiar și dimensiunea părea potrivită. Era o *scătolă* – o casetă de marmură mică și simplă, fără decorațiuni și ornamente. Un mormânt ieftin. Sicriul era ridicat de pe podea și sprijinit pe două blocuri de marmură. Langdon privi spațiul îngust de dedesubt, întrebându-se dacă ar încăpea în el.

Pașii asasinului se apropiau. Neavând altă soluție, Langdon își împinse trupul pe pardoseală, spre sarcofag. Prinzând cu forță suporturile de marmură, se făcu una cu podeaua și, trăgând din toate puterile, își îndesă jumătatea de sus a corpului sub sarcofag. Arma bubui.

În același moment, Langdon simți ceea ce nu mai simțise niciodată în viața lui... un glonț care-i trecea pe lângă corp. Un șuierat scurt, precum pocnetul unui bici, și glonțul îl rată cu un milimetru, înfigându-se în marmură și stârnind un nor de praf. Cu sângele pulsându-i sălbatic în vine, își trase și restul corpului sub sarcofag, apoi, mișcându-se pe pardoseală asemenea unui șarpe, încercă să iasă de cealaltă parte a sicriului. Drum închis însă.

Ședea acum față-n față cu peretele din spate al nișei. Nu mai avea nicio îndoială că spațiul acesta îngust dintre sarcofag și zid urma să fie mormântul său. „Foarte curând”, își dădu el seama, zărind țeavă revolverului în deschiderea de sub sarcofag.

Hassassin-ul ținea arma paralel cu podeaua, îndreptată direct spre abdomenul lui.

Imposibil să rateze.

O ultimă zvâcnire a instinctului său de conservare îl

însufleți. Își răsuci corpul până ce ajunse cu fața în jos, paralel cu sarcofagul, își presă ambele mâini pe pardoseală și un ciob rămas în pielea lui din arhivă i se înfipse în palmă. Ignorând durerea, apăsă din toate puterile. Ca într-o flotare nereușită, își arcui spatele lipindu-l de sicriu și își ridică abdomenul de la podea, exact în clipa în care arma se declanșă. Simți valul de gloanțe trecând pe sub el și pulverizând travertinul poros de dincolo. Închise ochii, se forță să mențină aceeași poziție și se rugă ca șuvoiul să înceteze.

Și încetă.

În locul răpăitului asurzitor se auzi sunetul rece și sec al încercătorului gol.

Langdon își deschise ochii încet și se temu că pleoapele sale vor face prea mult zgomot. Înăbușindu-și durerea din oase și din mușchi, rămase în aceeași poziție, arcuit ca o pisică. Aproape că nu îndrăznea să respire. Asurzit de bubuitul armei, își ciuli urechile și încerca să audă pașii asasinului îndepărtându-se. Liniște. Își aminti de Vittoria și își dori s-o poată ajuta.

Sunetul care urmă îi izbi timpanul ca un baros. Inuman. Un răcnet gutural de efortare supraomenească.

Sarcofagul de deasupra lui începu brusc să se ridice dintr-o parte. Langdon își trânti din nou trupul pe podea, sutele de kilograme de marmură îndreptându-se spre el. Gravitația se dovedi mai puternică decât frecarea și capacul sarcofagului alunecă, lent, prăbușindu-se în cele din urmă pe pardoseală. Imediat o urmă și sicriul, începând să se desprindă de pe suport și amenințând să se prăvălească peste el, cu susul în jos.

Langdon înțelese instantaneu că ori va fi îngropat în spațiul rămas dedesubt, ori va fi strivit de marginea sarcofagului. Instinctiv, își trase capul între umeri, își strânse picioarele cât mai mult sub el și își lipi brațele de trup. Apoi închise ochii și așteptă inevitabila prăbușire.

Zguduitură zgâlțâi pardoseala din temelii. Una din marginile sarcofagului căzu la doar câțiva milimetri de

capul lui, cu un trosnet care făcu să-i clănțane dinții. Brațul lui drept părea încă intact, deși Langdon fusese sigur că va fi strivit în cădere. Deschise ochii și zări o rază de lumină. Marginea dreaptă a sicriului nu atinsese podeaua, fiind încă parțial sprijinită pe suporturile de marmură. Chiar deasupra capului său însă, părea să se afle însăși fața neagră a morții.

Cadavrul din mormânt atârna privind drept spre el, trupul descompus rămânând lipit de fundul mormântului, așa cum se întâmplă adesea cu cadavrele. Leșul pluti o clipă deasupra lui, ca un îndrăgostit care ezită, și apoi, cu un pârâit grețos, se desprinse de sicriu. Trupul căzu peste el ca într-o îmbrățișare finală și o ploaie de oase și de praf putred îi pătrunse în gură, în nas și în ochi.

Înainte de a putea schița el vreun gest, un braț pătrunse prin deschiderea rămasă sub sarcofag, bâjbâind printre oseminte ca un piton flămând. Șerpuind și pipăind, dădu peste gâtul lui Langdon. Degetele se încleștară. Langdon se zbatu să scape din cleștele ce-i strivea laringele, dar mâneca dreaptă a sacoului îi era prinsă sub marginea sicriului. Avea un singur braț liber și, pentru el, bătălia era deja pierdută.

Își îndoi picioarele în puținul spațiu rămas liber, tălpile lui căutând baza sarcofagului. O găsiră. Arcuindu-se, își lipi tălpile de ea. Apoi, în vreme ce mâna încleștată pe gâtul lui strângea din ce în ce mai tare, închise ochii și-și întinse picioarele printr-o mișcare bruscă. Sarcofagul înclinat începu să alunece, încet, dar sigur.

Cu un scrâșnet, masa de marmură căzu complet de pe suporturi și ateriză pe podea. Marginea sicriului se prăbuși peste brațul asasinului și atunci se auzi un urlet înăbușit de durere. Degetele își slăbiră strânsoarea, zvâcnind și contorsionându-se. Când ucigașul reuși să-și elibereze brațul, sarcofagul căzu drept pe pardoseală, cu o bufnitură răsunătoare.

Întuneric beznă. Din nou!

Și liniște.

Nu se mai auzea nimic de dincolo de sicriul răsturnat. Nu mai simțea nicio încercare de a pătrunde până la el. Nimic. Zăcând astfel în mijlocul mormanului de oase sfărâmate, Langdon încercă să alunge bezna ce-l învăluia, gândindu-se la ea.

„Vittoria. Mai trăiești, oare?”

Dacă ar fi știut adevărul – oroarea care o aștepta – și-ar fi dorit, de dragul ei, să fie deja moartă.

În Capela Sixtină, alături de colegii săi înmărmuriți, cardinalul Mortati încerca să înțeleagă sensul cuvintelor pe care le auzea. În fața lor, luminat doar de flăcările sfeșnicelor, șambelanul le dezvăluise o istorie despre ură și trădare care le înghețase sângele în vine. Le vorbise despre cardinali răpiți, despre cardinali înfierăți și despre cardinali *uciși*! Le povestise despre vechea Confrerie *Illuminati* – un nume ce stârnea spaime de mult uitate – despre renașterea ei și despre jurământul de răzbunare pe care aceasta îl făcuse.

Cu durere în glas, șambelanul le spusese și despre otrăvirea fostului papă... victimă a acelorași *Illuminati*. Iar în final, cu glas aproape șoptit, le vorbise despre o nouă armă letală, antimateria, care în mai puțin de două ore amenința să distrugă întreaga Cetate a Vaticanului.

Când sfârși, Mortati avea impresia că diavolul însuși sorbise tot aerul din încăpere. Nimeni nu se mișca. Vorbele șambelanului pluteau încă în semiobscuritatea capelei.

Unicul sunet pe care bătrânul cardinal îl mai auzea acum era straniul zumzet al unei camere de filmat, undeva în spate – o prezență electronică pe care niciun conclav din istorie n-o mai suportase, dar pe care o solicitase *il camerlengo*. Spre profunda uluire a tuturor cardinalilor, șambelanul intrase în capelă însoțit de doi reporteri BBC – un bărbat și o femeie – și anunțase că aceștia vor transmite declarația sa, *în direct*, întregii lumi.

Acum, vorbind spre cameră, *il camerlengo* făcu un pas înainte. Vocea îi era adâncă, răsunătoare.

— Confreriei *Illuminati* și lumii științifice vreau să le spun un singur lucru: ați câștigat acest război.

O tăcere deplină cuprinse întreaga capelă, chiar și în cele mai îndepărtate colțuri. Mortati putea auzi clar bubuitul disperat al propriei inimi.

— Roata s-a pus în mișcare cu mult timp în urmă, continua șambelanul. Victoria voastră era inevitabilă. Niciodată ca până acum acest lucru nu a fost atât de vădit. Știința este noul Dumnezeu.

„Ce tot spune el acolo?! se miră Mortati. Oare a înnebunit? Lumea întreagă îl ascultă!”

— Medicina, comunicațiile, electronica, astronautica, manipulările genetice... acestea sunt miracolele despre care le povestim astăzi copiilor noștri. Acestea sunt miracolele pe care le aducem ca o dovadă că știința ne dă răspuns la orice. Vechile istorisiri despre Imaculata Concepțiune, despre tufșuri în flăcări și mări care se despică nu mai sunt relevante. Dumnezeu e unul învechit. Știința a câștigat bătălia. Ne predăm!

Un murmur de uimire și de derută străbătu întreaga capelă.

— Dar victoria științei, adăugă șambelanul cu o voce ca un tunet, ne costă pe toți. Și ne costă scump. Tăcere: Știința a ușurat, într-adevăr, suferințele cauzate de boli și de mizerie și ne-a oferit o sumedenie de mașinării pentru distracția și confortul nostru, dar ne-a lăsat o lume lipsită de minunea frumuseții. Apusurile de soare au fost reduse la frecvențe și lungimi de undă. Complexitatea universului a fost transpusă în ecuații matematice. Ne-a fost distrus chiar și respectul nostru de sine, ca ființe umane. Știința afirmă că Pământul și locuitorii săi nu sunt altceva decât un strop nesemnificativ în marele proiect universal. Un accident cosmic. Însăși tehnologia care promite să ne unească, tocmai ea ne desparte. Fiecare individ se află acum într-o interconexiune electronică cu întregul glob și totuși ne simțim mai singuri ca niciodată. De pretutindeni ne asaltează violența, agresivitatea, dezbinarea și trădarea. Scepticismul a devenit o virtute. Cinismul și nevoia de dovezi și certitudine înseamnă azi gândire avansată. E de mirare deci că oamenii se simt acum mai deprimați decât în orice alt moment al istoriei noastre? Mai are știința ceva sacru? Ea caută răspunsuri disecând pruncii încă nenăscuți!

Ba chiar visează să ne restruc-tureze până și ADN-ul! Știința sfărâmă lumea lui Dumnezeu în fragmente din ce în ce mai mici, din dorința de a-i pătrunde înțelesul... și tot ce găsește nu sunt decât alte întrebări.

Mortati era impresionat. *Il camerlengo* avea acum un aer aproape hipnotic. Gesturile și vocea lui emanau o forță pe care bătrânul cardinal n-o întâlnise niciodată la altarul Capelei Sixtine:

— Străvechiul conflict dintre religie și știință a luat sfârșit. Ați câștigat. Dar n-ați jucat cinstit. N-ați oferit răspunsurile dorite. Ați câștigat reorientând societatea umană atât de dramatic, încât adevăruri considerate altădată imuabile par astăzi inaplicabile. Religia nu mai poate ține pasul cu voi. Dezvoltarea științifică este exponențială. Se hrănește din propria substanță, precum un virus. Fiecare descoperire deschide calea spre alte descoperiri. Omenirii i-au trebuit mii de ani pentru a progresa de la roată la automobil, dar numai câteva decenii pentru a trece de la aceasta la zborul spațial. Azi, progresul științific se măsoară în săptămâni. Avansează orbește, fără a putea fi controlat. Prăpastia dintre noi se adâncește tot mai mult și, cu cât religia rămâne mai în urmă, cu atât oamenii se simt mai goi, mai pustiiți din punct de vedere spiritual. Plângem și strigăm în goana noastră de a desluși înțelesuri. Și, credeți-mă, strigăm din toate puterile. Vedem OZN-uri, comunicăm cu morții, vorbim cu spiritele, trăim experiențe de ieșire din corp... toate aceste excentricități par științifice, dar sunt rușinos de iraționale. Ele nu sunt decât strigătul disperat al sufletului nostru singur și chinuit, mutilat de propria iluminare și de incapacitatea lui de a vedea un sens în orice altceva decât în tehnologie.

Mortati se aplecă în scaun, pentru a auzi mai bine. La fel ca el, ceilalți cardinali și oamenii din lumea întreagă sorbeau fiecare cuvânt de pe buzele acestui tânăr preot. În vocea șambelanului nu era nici urmă de emfază sau de sarcasm. Nu amintise niciodată de Biblie sau de Iisus. Folosea un limbaj modern, simplu și curat, ca și cum

vorbele ar fi curs chiar din gura Domnului, vorbea în termeni moderni... pentru a transmite un mesaj vechi de când lumea. În acel moment, Mortati înțeluse în parte de ce fostul papă ținuse atât de mult la acest tânăr. Într-o lume a apatiei, a cinismului și a divinizării tehnologiei, oamenii precum *il camerlengo*, realiști, sinceri și devotați, erau unica salvare a Bisericii.

Tonul șambelanului era mai ferm acum:

— Știința, spuneți voi, ne va salva. Știința, spun eu, ne-a distrus deja. Încă de pe vremea lui Galilei, Biserica a încercat să încetinească marșul triumfal al științei, uneori cu mijloace greșite, dar întotdeauna cu cele mai bune intenții. Chiar și așa, tentația este prea mare pentru ca omul să-i poată rezista. Priviți în jurul vostru! Știința nu și-a respectat promisiunile. Făgăduielile de eficientizare și simplificare a vieții nu au adus decât haos și poluare. Am devenit o specie dezbinată și violentă... care înaintează rapid pe calea distrugerii.

Șambelanul făcu o scurtă pauză, apoi își aținti privirea intensă în cameră:

— Cine este acest dumnezeu al științei? Cine este dumnezeul care le oferă copiilor săi putere, dar nu și un cadru moral care să-i învețe cum să-și folosească acea putere? Ce fel de dumnezeu dă copilului său focul, dar nu-l învață care sunt pericolele ce-l pândesc? Știința nu spune nimic despre ce-i bine și ce-i rău. Manualele de știință ne învață cum să producem o reacție nucleară, dar nu conțin niciun capitol în care să se întrebe dacă aceasta e bună sau e rea. Științei deci îi spun acest lucru: Biserica a obosit. Am obosit încercând să fim jalonul vostru. Ne-au secat resursele tot zbătându-ne să fim o voce a echilibrului în nesfârșită voastră căutare pentru a descoperi particule tot mai mici și profituri tot mai mari. Nu vă întrebăm acum de ce nu vă controlați, ci cum ați putea-o face. Lumea voastră se mișcă atât de repede, încât dacă vă opriți chiar și pentru o secundă să vă gândiți la implicațiile acțiunilor voastre, un altul, mai eficient, vă va depăși pe negândite. Așa că

Înaintați mereu. Voi înmulțiți armele de distrugere în masă, dar papa este cel care străbate globul, implorându-i pe liderii din lumea întreagă să le reducă. Voi clonați ființe vii, dar Biserica este cea care vă reamintește să țineți seama de implicațiile morale ale acțiunilor voastre. Voi îi încurajați pe oameni să comunice prin telefoane, monitoare și computere, dar Biserica este cea care își deschide porțile și ne amintește să ne apropiem unii de alții, așa cum ne-a fost dat. Ați ajuns chiar să ucideți prunci încă nenăscuți, în numele cercetărilor menite să salveze alte vieți. Și iarăși, Biserica este cea care vă atrage atenția asupra nebuniei acestui raționament. Și în tot acest timp, voi declarați că Biserica e ignorantă. Dar cine e, de fapt, ignorantul? Cel care nu poate defini fulgerul ori cel care nu-i respectă forța cutremurătoare? Biserica își deschide brațele către voi. Către fiecare om în parte. Și totuși, cu cât noi ne apropiem mai mult, cu atât ne respingeți mai tare. „Arătați-ne o *dovadă* că Dumnezeu există” ne cereți voi. Priviți spre ceruri cu telescoapele voastre, vă zic eu, și spuneți-mi cum ar fi posibil să nu *existe* un Dumnezeu!

În ochii șambelanului apăruseră acum lacrimi:

— Ne întrebați cum arată Dumnezeu. Eu vă întreb: de unde a apărut această curiozitate? Răspunsul este același la ambele întrebări: nu-L vedeți pe Dumnezeu în știința voastră? Cum de nu-L vedeți?! Susțineți că o variație infimă a forței gravitaționale sau a greutateii unui atom ar fi fost suficientă pentru a transforma Universul nostru magnific într-un haos lipsit de viață, și totuși nu Vedeți mâna Domnului în *asta*? Este, într-adevăr, mai ușor de crezut că am tras singura carte norocoasă dintr-un pachet de miliarde posibile? Am devenit atât de morți spiritual, încât suntem dispuși mai degrabă să credem într-o utopie matematică, decât într-o putere mai presus de noi? Indiferent dacă voi credeți sau nu în Dumnezeu, continuă // *camerlengo*, un lucru trebuie să-l știți: când noi, ca specie, vom renunța să mai credem într-o putere mai mare decât cea a noastră, vom renunța și la simțul responsabilității.

Credința... orice credință... ne amintește mereu că mai e ceva ce nu înțelegem, ceva față de care suntem răspunzători... Având credință, devenim responsabili față de ceilalți, față de noi înșine și față de un adevăr mai înalt decât noi. Religia are metehnele ei, dar numai fiindcă și *omul* le are pe ale sale. Dacă și restul omenirii ar vedea Biserica așa cum o văd eu... privind dincolo de ziduri și de ritualuri... ar vedea un miracol modern... o fraternitate a unor suflete simple și imperfecte, care nu vor să fie decât o voce a compasiunii într-o lume ce și-a pierdut controlul.

Il camerlengo arată spre Colegiul Cardinalilor și, instinctiv, femeia de la BBC îi urmă direcția mâinii cu camera.

— Suntem noi învechiți? Întrebă șambelanul. Sunt oamenii aceștia niște dinozauri? Sau eu? Mai are lumea cu adevărat nevoie de un glas care să ia partea celor săraci, slabi și oprimați, ori a copiilor încă nenăscuți? Avem într-adevăr nevoie de suflete ca acestea care, deși imperfecte, își petrec întreaga viață implorându-ne pe fiecare dintre noi să nu ne pierdem jaloanele de moralitate și să nu ne rătăcim?

Mortati își dădu seama că șambelanul – involuntar sau nu – făcuse o mișcare strălucită. Arătând spre cardinali, personifica Biserica. Vaticanul nu era doar o simplă clădire, ci însemna *oameni* – oameni ca acest tânăr preot, care își trăiau întreaga viață în slujba binelui.

— În seara aceasta, am ajuns pe marginea abisului, continua el. Nimeni nu-și mai poate permite să fie nepăsător. Indiferent că numiți acest rău – Satan, corupție sau imoralitate... forța sa întunecată e vie și crește cu fiecare zi. N-o ignorați!

Vocea șambelanului se transformă într-o șoaptă și camera focaliză pe chipul lui:

— Deși puternică, această forță nu e invincibilă. Binele poate învinge. Ascultați-vă inima! Ascultați-L pe Dumnezeu! Împreună ne putem îndepărta de abis.

Mortati înțelegea acum. Motivul îi devenise clar:

conclavul fusese întrerupt, dar asta era singura cale. Un strigăt de ajutor, dramatic și disperat. Șambelanul se adresa atât prietenilor cât și dușmanilor, îndemnându-i pe toți să vadă lumina și să oprească această nebunie. În mod sigur, cineva dintre cei care-l ascultau avea să înțeleagă iraționalitatea acestui complot și avea să ia poziție.

Il camerlengo îngenunche în fața altarului:

— Să ne rugăm împreună!

Cardinalii căzuseră cu toții în genunchi, pentru a rosti rugăciunea. Afară, în Piazza San Pietro și pretutindeni în lume, omenirea întreagă îngenunche o dată cu ei.

Hassassin-ul își puse trofeul inconștient în partea din spate a camionetei și zăbovi o clipă admirând trupul nemișcat. Femeia nu era așa de frumoasă ca acelea pe care le cumpăra el, dar avea o forță animalică, vie, care-l excita. Ușor asudat, corpul ei iradia luminozitate și miresea a mosc.

În vreme ce-și savura premiul, nu luă în seamă pulsația neobișnuită din braț. Rana provocată de căderea sarcofagului, deși dureroasă, era nesemnificativă... merita pe deplin compensația pe care o avea acum în fața ochilor. Oricum, era consolată știind că americanul care îi provocase această rană era mort deja, probabil.

Privindu-și prizoniera leșinată, *Hassassin*-ul își imagină ce avea să-i aducă viitorul apropiat. Își strecură o palmă pe sub bluza ei. Sâniile aveau o formă perfectă sub sutien. „Da, surâse el. Meriți atâta efort.” Înfrânându-și pofta de a se năpusti asupra ei acolo, pe loc, închise portiera și demară în noapte.

Nu avea motive să anunțe presa despre *această* crimă... flăcările o vor face în locul lui.

La CERN, Sylvie ascultase împietrită discursul șambelanului. Niciodată în viață nu se simțise atât de mândră de a fi catolică și atât de rușinată fiindcă lucra pentru CERN. Părăsind aripa recreațională, observă că în fiecare salon domnea o atmosferă de sumbră nedumerire. Când ajunse în biroul lui Kohler, toate cele șapte linii telefonice sunau. Solicitățile din partea presei nu erau niciodată direcționate spre biroul directorului, așa că toate aceste apeluri nu puteau însemna decât un singur lucru.

Geld. Bani.

Noua tehnologie de creare a antimateriei stârnise deja interesul.

În interiorul Vaticanului, Gunther Glick zburda pe urmele șambelanului, care părăsise Capela Sixtină. Împreună cu Macri, tocmai încheiase transmisiunea vieții lui. Și ce mai transmisiune! *// camerlengo* fusese extraordinar.

Pe culoar, preotul se întoarse spre Glick și Macri:

— Am cerut Gărzii Elvețiene să vă ofere câteva fotografii – ale cardinalilor înfierați și ale Sfinției Sale. Trebuie să vă previn că imaginile nu sunt deloc plăcute. Arsuri înfiorătoare. Limbă înnegrită. Dar aș vrea să le difuzați ca să le poată vedea lumea întreagă.

Glick își spuse că la Vatican Crăciunul venise mai devreme și cu daruri incredibile! „Chiar vrea ca eu să difuzez pe post, în exclusivitate, o fotografie a fostului papă?”

— Sunteți sigur? Întrebă, încercând pe cât posibil să-și ascundă entuziasmul.

Șambelanul încuviință:

— Garda Elvețiană vă va oferi, de asemenea, imagini video în direct ale containerului cu antimaterie.

Glick se holbă, nevenindu-i să creadă: „Crăciunul! Crăciunul!”

— *Illuminati* vor afla curând, declară preotul, că au supralicitat din cale-afară.

Ca o temă recurentă a unei simfonii diabolice, bezna sufocantă revenise.

„Fără lumină. Fără aer. Fără ieșire.”

Blocat sub sarcofagul răsturnat, Langdon își simți mintea rătăcind periculos pe marginea abisului. Încercând să-și îndrepte gândurile spre orice altceva decât spre spațiul închis care-l strângea ca într-o menghină, se strădui să se concentreze asupra unui proces logic... matematică, muzică, orice. Dar niciun gând liniștitor nu părea a avea loc în mintea sa. „Nu mă pot mișca! N-am aer!”

Reușise să-și elibereze mâneca sacoului în momentul când căzuse sicriul, așa că acum avea brațele libere. Chiar și așa însă, deși împingea cât putea de tare în „plafonul” carcerii sale, nu se clintea deloc. Chiar dacă era bizar, își dorea ca mâneca să-i fie încă prinsă dedesubt. „Măcar ar fi rămas puțin loc prin care să pătrundă aer!”

În încercarea zadarnică de a împinge capacul sarcofagului de deasupra, mâneca stângă i se ridică, scoțând la iveală licărirea slabă a unui vechi prieten. Mickey. Figura verzuie a șoricelului părea că râde de el.

Privi în toate părțile, în căutarea unei raze de lumină cât de slabe, dar marginea sarcofagului se așezase perfect pe podea. „Ai naibii perfecționiști italieni!”, blestemă, încarcerat acum de aceeași măiestrie artistică pe care totdeauna o venerase... muchii impecabile, paralele perfecte și, desigur, cea mai solidă și mai rezistentă marmură de Carrara.

Precizia poate fi sufocantă uneori.

— Dar ridică-te odată! strigă cu glas tare, împingând și mai tare prin grămada de oase frânte.

Sicriul păru că se mișcă ușor. Își încleștă dinții și împinse din nou. Simțea sarcofagul greu ca un bolovan uriaș, dar de această dată chiar se ridică vreo jumătate de centimetru. O

palidă licărire de lumină se zări afară, apoi marmura căzu înapoi. Langdon zăcu gâfâind câteva clipe în întuneric. Încercă să-și folosească picioarele pentru a ridica sarcofagul, așa cum făcuse când îl atacase asasinul, dar acum, că blocul de marmură se așezase drept pe pardoseală, nu avea loc nici măcar să-și întindă genunchii. Spaima cauzată de claustrofobie începu să pună stăpânire pe el; i se părea că sicriul se strânge în jurul lui cu fiecare clipă. Amenințat de delir, încercă să alunge gândurile și impresiile cutremurătoare, pentru a-și păstra o urmă de rațiune.

— Sarcofag, spuse el cu voce tare, pe un ton cât mai profesoral. Dar chiar și erudiția părea să-i fie împotriva astăzi. „Cuvântul sarcofag derivă din termenii eleni *sarx*, care înseamnă «carne», și «*phagein*», «a mânca». Sunt captiv într-o cutie menită, literal, să «mănânce carne».”

Imaginea cărnii desprinse de pe oase nu făcea decât să-i amintească faptul că zăcea printre rămășițele unui trup omenesc. Brusc i se făcu greață. Dar îi veni și o idee.

Orbecăind în jur, găsi o bucată mai mare de os. O coastă, poate. Dar ce importanță mai avea?! Tot ce voia era o mică pană, un ic. Dacă ar mai fi putut ridica o dată sicriul cât de puțin, împingând repede bucata de os dedesubt, poate că ar avea suficient aer...

Fixând capătul strivit al osului în locul dintre sarcofag și podea, încercă să împingă cu mâna cealaltă. Nicio mișcare. Nici măcar ușoară. Încă o dată. Pentru o clipă, sicriul păru că tremură ușor, dar atât.

Duhoarea fetidă și lipsa oxigenului îl secătuiau rapid de puteri și își dădu seama că nu mai avea forță decât pentru o singură încercare. În plus, știa că îi vor trebui ambele mâini libere.

Așeză din nou capătul osului perpendicular pe muchia sarcofagului și, întorcându-se puțin, îl fixă în loc cu umărul. Atent să nu-l miște, își puse palmele pe fundul sicriului. Senzația pe care i-o dădea blocul de marmură lipit aproape de trupul lui îl înnebuni din nou. Pentru a doua oară într-o

singură zi, era blocat fără aer. Icnind cu putere, împinse cu toată forța în sus, cu o mișcare explozivă. Sarcofagul se ridică de la podea pentru o frântură de secundă. Suficient însă. Împins de umărul său, fragmentul de os pătrunse în minusculul spațiu liber astfel creat. Când masa de marmură căzu la loc, osul se frânse. Totuși, de această dată, între sicriu și pardoseală rămăsese puțin loc. O rază slabă de lumină pătrundea pe sub marginea lui.

Vlăguit, Langdon își lăsă brațele în jos. Speră ca gheara care-i strângea gâtul să dispară și așteaptă, dar părea că îl strânge din ce în ce mai tare. Aerul ce venea de afară era insesizabil. Să fie oare suficient pentru a-l ține în viață? Pentru cât timp? Dacă și-ar pierde cunoștința, cine își va da seama că el se află acolo, dedesubt?

Făcu un efort să-și ridice din nou brațul și să vadă cât e ceasul: 22.12. Cu degete tremurând, bâjbâi în jurul cadranului, într-o ultimă și disperată încercare. Răsuci un ax și apăsă un butonaș.

Apoi, în timp ce zăcea stors de puteri și simțea cum zidurile de marmură se strâng în jurul lui, de neoprit, vechile spaime îl copleșiră. Încercă să-și imagineze, ca de atâtea ori înainte, că se afla pe un câmp întins, în aer liber. Închipuirea nu-i era însă de niciun ajutor. Coșmarul care-l bântuia încă din copilărie puse din nou stăpânire pe el...

„Florile de aici sunt ca niște picturi!” își spuse copilul, alergând pe pajiștea înverzită. Ce bine ar fi fost dacă ar fi venit și pătrinții lui! Dar ei erau ocupați să ridice cortul.

— Să nu te duci prea departe! îi strigase mama.

El se prefăcuse însă că n-a auzit-o și o luase la fugă prin pădurice.

Acum, pe această pajiște minunată, ajunse în dreptul unei grămezi de pietre. „Probabil că era fundația vreunei cabane străvechi”, își spuse el. Oricum, nu avea de gând să se apropie. Știa că nu are voie. În plus, privirea îi fusese atrasă de altceva: un fir delicat de papucul-doamnei – cea mai frumoasă și cea mai rară floare din New Hampshire.

Până acum nu mai văzuse așa ceva decât în cărți.

Curios, se apropie și se așeză în genunchi lângă floare. Sub el, pământul părea umed și moale. Planta găsisse deci un loc foarte fertil; creștea dintr-o bucată de lemn putred.

Entuziasmat de gândul că-și va putea lua nou-găsită comoară acasă, copilul se aplecă, întinzând mâna spre tulpina firavă.

Dar nu mai reuși s-o apuce.

Cu un trosnet sec, solul cedă.

În cele trei secunde terifiante de cădere, copilul înțelese că avea să moară. Prăbușindu-se ca un bolovan, își pregăti trupul pentru impactul nimicitor. Dar când acesta se produse, nu simți nicio durere. Doar moliciune.

Și ceva rece.

Atinse oglinda adâncă a apei la început cu capul și apoi se cufunda într-un întuneric de smoală, îngust. Zbătându-se și dând din mâini nebunește, pipăi pereții verticali ce se închideau în jurul lui. Cumva, probabil din instinct, se răsuci împrôșcând și scuipând, și ajunsese la suprafață.

Lumină.

Foarte slabă. Deasupra. La kilometri depărtare, așa părea.

Brațele lui se agitau prin apă și bâjbâiau pe zidul ce-l înconjura, căutând ceva de care să se prindă. Numai piatră netedă. Căzuse într-un puț abandonat. Strigă după ajutor, dar nu-i răspunse decât ecoul. Apoi strigase, iar și iar. Deasupra lui, punctul de lumină pălea încet.

Se însera.

Timpul părea că nu mai curge firesc în întuneric. Trupul începu să-i amortească, dar continuă să lovească apa cu brațele, să strige și să plângă. Îl chinuia spaima că pereții de piatră ai puțului se strâng jurul lui, îngropându-l de viu. Mușchii îi ardeau, extenuați. De câteva ori avu impresia că aude voci. Strigă iar, dar glasul îi era slab acum... aproape neauzit... ca într-un vis.

O dată cu lăsarea nopții, puțul părea să se adâncească. Pereții se apropiau tot mai mult de capul lui. Îngrozit,

copilul îi împinse cu brațele. Fiindcă era istovit, ar fi vrut să renunțe. Însă apa îl ținea la suprafață, alinându-i spaima arzătoare și amortindu-i simțurile.

Când sosi echipa de salvare, îl găsi aproape inconștient. Stătuse în apă vreme de cinci ore. Două zile mai târziu, ziarul *Boston Globe* publicase pe prima pagină un articol cu titlul „Micul înotător a rezistat”.

Hassassin-ul zâmbi când camioneta sa trecu dincolo de poarta masivei clădiri de piatră ce străjuia malul Tibrului. Opri, coborî, își luă premiul în brațe și se repezi prin tunel, mulțumit că povara lui era zveltă și ușoară.

Ajunse la ușă.

„Biserica Iluminării. Vechea sală de reuniuni a Conferiei *Illuminati*. Cine și-ar fi închipuit că aici se află?!”

Intră și o așază pe un divan. Îi întoarse mâinile la spate și-i legă picioarele. Știa că trebuie să mai aștepte până ce se va putea bucura de prada sa; mai avea de îndeplinit o ultimă misiune. *Apa*.

Și totuși, își putea permite o clipă de plăcere. Îngenunche alături de ea și-i mângâie coapsa. Pielea îi era netedă și caldă. Mai sus. Degetele lui brune pătrunseră pe sub marginea șortului. Mai sus.

Se opri. „Răbdare, își spuse excitat. Mai ai încă de lucru.”

leși pentru câteva momente pe balconul de piatră. Adierea nopții îl răcori și-i potoli ardoarea. Jos, în depărtare, apele Tibrului curgeau învolburate. Își îndreptă ochii spre cupola ce se înălța în Piazza San Pietro, la un kilometru depărtare, învăluită în lumina zecilor de reflectoare ale presei.

— Ultimele tale clipe, spuse cu voce tare, amintindu-și miile de musulmani măcelăriți în vremea cruciadelor. La miezul nopții ai să-ți întâlnești creatorul!

În spatele lui, pe divan, femeia se mișcă. *Hassassin*-ul se întoarse. Poate că ar trebui s-o lase să-și revină. Teroarea întipărită în ochii femeilor era pentru el supremul afrodisiac.

Era mai bine să fie prudent. Era preferabil ca ea să rămână inconștientă cât timp lipsea el. Deși era legată și n-avea cum să scape, *Hassassin*-ul nu voia ca, la întoarcere, să-și găsească prada extenuată, după încercări zadarnice de a evada. „Vreau să-ți păstrezi forțele... pentru mine.”

Îi ridică ușor capul și pipai în mica adâncitură de la ceafă. Era acolo, pe meridianul energetic, un punct pe care-l folosise de nenumărate ori. Îl găsi și, cu o forță strivitoare, își împinse degetul în cartilaj, până ce-l simți cedând ușor. Trupul femeii se destinse instantaneu. „Douăzeci de minute”, își spuse. Sublima încununare a unei zile perfecte. După ce-l va fi slujit îndeajuns și va fi murit făcând-o, el va ieși pe balcon și va admira focurile de artificii ale Vaticanului, în noapte.

Lăsându-și prada inconștientă pe divan, coborî scările și pătrunse într-o temniță luminată de câteva torțe. Ultima misiune. Se apropie de masă și se plecă în fața sacrelor forme din metal lăsate acolo pentru el.

Apa. Ultima.

Desprinse o făclie de pe perete, așa cum mai făcuse de trei ori înainte, și încinse metalul. Când forma ajunse la incandescență, o prinse de mâner și porni spre ultima celulă.

Înăuntru, un bărbat aștepta în tăcere. Singur și bătrân.

— Cardinale Baggia, șuieră *Hassassin*-ul. Ți-ai spus ultima rugăciune?

Ochii italianului îl priviră neclintiți, fără teamă:

— M-am rugat doar pentru sufletul tău.

Cei șase pompieri chemați pentru incendiul din Biserica Santa Maria della Vittoria stinseseră focul cu jeturi de gaz Halon. Apa era mai ieftină, dar ar fi distrus frescele și Vaticanul le plătea pompierilor romani o sumă considerabilă pentru a asigura un serviciu rapid și de calitate, în toate clădirile aflate sub patronajul său.

Prin însăși natura muncii lor, pompierii se confruntau aproape zilnic cu tragedia, dar execuția din această biserică avea să le rămână mult timp întipărită în memorie. Un amestec de crucificare, spânzurare și ardere pe rug, scena părea desprinsă dintr-un monstruos coșmar gotic.

Din nefericire, ca de fiecare dată, presa ajunsese la fața locului înaintea lor și luase o sumedenie de imagini, înainte de a fi îndepărtată. Când pompierii izbutiră să coboare victima și s-o așeze pe podea, nimeni nu mai avu nicio îndoială cu privire la identitatea ei.

— *Cardinale Guidera, șopti cineva. Di Barcelona.*

Bătrânul era gol. Partea inferioară a corpului avea o culoare neagră-purpurie, iar din pielea crăpată a coapselor sale se scurgeau firișoare de sânge. La glezne se vedeau oasele ieșite în afară. Un pompier vomită. Altul ieși în fugă din biserică pentru a respira aer proaspăt.

Culmea ororii era însă simbolul înfierat pe pieptul cardinalului. Șeful de echipă se roti în jurul cadavrului, înmărmurit. „*Lavoro del diavolo*, își spuse.” Opera diavolului.” Și omul se închină pentru prima dată din copilărie.

— *Un' altro corpo!* strigă cineva.

Unul dintre pompieri găsisese încă un cadavru.

Șeful de echipă îl recunoscuse imediat. Austerul comandant al Gărzii Elvețiene fusese un om prea puțin agreat de reprezentanții oficialităților.

Șeful încercă să sune la Vatican, dar acolo toate liniile

erau ocupate. Oricum, nu mai conta. Garda Elvețiană avea să afle vestea de la televizor, în numai câteva minute.

În vreme ce analizau locul, evaluând pagubele și încercând să-și dea seama ce se petrecuse, șeful de echipă văzu că una dintre nișele laterale era ciuruită de gloanțe. Un sicriu se râstur-nase de pe suportul lui și căzuse cu susul în jos, probabil în urma unei lupte. O grămadă de stricăciuni. „Oricum, e treaba poliției și a Sfântului Scaun”, își spuse, întorcându-se pentru a ieși din nișă.

În aceeași clipă însă, se opri. De sub sarcofag se auzea ceva. Un sunet pe care niciun pompier nu-și dorește să-l audă vreodată.

— *Bomba!* strigă în gura mare. *Tutti fuori!*

Când echipa de geniști ridică sarcofagul, sursa piuitului electronic deveni clară pentru toată lumea. Oamenii rămaseră cu ochii pironiți la ea, nevenindu-le să creadă.

— *Medico!* urlă unul dintre ei în cele din urmă. *Medico!*

— Vreun semn de la Olivetti? Întreba șambelanul, în timp ce se întorcea, escortat de Rocher, de la Capela Sixtină.

— Nu, *signore*. Mi-e teamă că s-a întâmplat ceva grav.

Când ajunseră înapoi în biroul papei, preotul îi spuse pe un ton grav:

— Căpitane, eu nu mai pot face nimic aici, în seara aceasta. Mi-e teamă că deja am făcut prea multe. Mă duc să mă rog. Aș vrea să nu fiu deranjat. De-acum totul se află în mâinile Domnului.

— Da, *signore*.

— Ora e înaintată, căpitane. Găsiți containerul acela!

— Căutările noastre continuă. Arma se dovedește însă a fi bine ascunsă.

Șambelanul făcu un gest cu mâna, ca și cum nu voia sau nu putea să se gândească la acest lucru.

— Da. Fix la ora 23.15, dacă biserica va mai fi încă în pericol, vreau să-i evacuați pe cardinali. Soarta lor se află în mâinile dumitale. Un singur lucru îți cer. Lasă-i să părăsească acest loc cu demnitate. Lasă-i să iasă în Piazza San Pietro și să se alăture oamenilor de acolo. Nu vreau ca ultima imagine a acestei Biserici să fie cea a unui șir de bătrânei speriați, furișându-se pe ușa din dos.

— Foarte bine, *signore*. Dar dumneavoastră? Să vin să vă iau tot la 23.15?

— Nu va fi nevoie.

— *Signore?*

— Voi pleca atunci când îmi va spune Domnul.

Rocher se întreba dacă nu cumva *il camerlengo* intenționa să se scufunde o dată cu vasul său.

Șambelanul deschise ușa și intră în biroul papal:

— De fapt, spuse el întorcându-se spre căpitan, ar mai fi încă ceva.

— *Signore?*

- Pare a fi cam rece aici, în birou. M-a luat frigul.
- Încălzirea electrică nu mai funcționează. Permiteți-mi să aprind focul în șemineu.
- Preotul îi surâse, obosit:
- Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult.

Rocher ieși, lăsându-i pe șambelanul care se ruga la lumina focului din șemineu, în fața unei statui micuțe a Sfintei Fecioare. Era o priveliște stranie. O umbră întunecată, îngenucheată pe fondul licăririlor roșietice.

În vreme ce străbătea culoarul, văzu un soldat care se apropia în fugă. Chiar în lumina palidă a sfeșnicelor, îl recunoscuse. Locotenentul Chartrand. Tânăr, energic și plin de zel.

— Domnule căpitan, strigă el, agitând în mână un telefon celular. Cred că discursul șambelanului a dat roade. A sunat cineva care spune că deține informații utile pentru noi. A telefonat pe una dintre liniile private ale Vaticanului. N-am idee de unde a făcut rost de număr.

Rocher se opri:

- Poftim?
- Nu vorbește decât cu ofițerul cel mai înalt în grad.
- Vreo veste de la Olivetti?
- Nu, domnule.

Căpitanul luă telefonul:

- Sunt căpitanul Rocher. Eu sunt ofițerul superior aici.
- Rocher, rosti vocea de la celălalt capăt. Îți voi explica cine sunt. Apoi îți voi spune ce ai de făcut mai departe.

Când celălalt isprăvi de vorbit și închise, Rocher rămase o clipă împietrit. Acum știa de la cine primește ordine.

La CERN, Sylvie Baudeloque, secretara lui Maximilian Kohler se străduia să facă față avalanșei de cereri care soseau neîncetat la biroul directorului.

Când telefonul personal al șefului ei începu să sune, secretara tresări. Nimeni nu avea acel număr.

— Da, spuse ea ridicând receptorul.

— Doamna Baudeloque? Sunt Kohler. Ia legătura cu pilotul meu! Avionul să fie pregătit în cinci minute.

Robert Langdon nu avea idee unde se află și cât timp zăcuse inconștient atunci când deschise ochii și văzu cupola cu fresce baroce de deasupra lui. Sub ea se învârtteau vălătuci de fum. Ceva îi acoperea gura. O mască de oxigen. Și-o smulse de pe față. În aer plutea un miros groaznic, ca de carne arsă.

Capul îi vuia și Langdon se crispă de durere. Încercă să se ridice. Un bărbat îmbrăcat în alb era îngenuncheat lângă el.

— *Riposati!* îi spuse acesta și-i apăsă ușor umerii pentru a-l culca la loc. *Sono il paramédico.*

Se conformă, simțind cum capul i se învârtă aidoma vălătucilor de fum. „Ce naiba se întâmplase?” Fiori vagi de panică îi reveneau lent în minte.

— *Sórcio salvatore*, adăugă medicul. Șoarecele... salvator.

Tot nu pricepea nimic. „Ce șoarece salvator?”

Omul arată spre ceasul cu Mickey Mouse de la încheietura lui. Brusc, începu să se lumineze. Își aminti că-l pusese să sune. Privind absent cadranul ceasului, Langdon observă și ora: 22.28.

Sări în capul oaselor.

Dintr-o dată, își amintise totul.

Langdon ședea lângă altarul principal, alături de câțiva pompieri. Oamenii îl bombardau cu întrebări, dar el abia îi asculta. Avea propriile întrebări. Simțea dureri în tot trupul, dar știa că trebuie să acționeze imediat.

Un pompier se apropie, venind din celălalt capăt al bisericii:

— Am verificat încă o dată, domnule. Nu am găsit decât doua cadavre: cardinalul Guidera și comandantul Gărzii Elvețiene. Nu e nicio femeie aici.

— *Grazie*, răspunse Langdon, neștiind dacă ar trebui să se simtă ușurat sau îngrozit.

Își amintea că o văzuse pe Vittoria zăcând inconștientă pe podea. Și dispăruse. Singura explicație posibilă nu era cătuși de puțin liniștitoare. Ucigașul nu-și ascunsese intențiile când vorbiseră la telefon. „O femeie de spirit. Sunt excitat. Poate că, înainte de finele acestei nopți, te voi găsi eu. Iar când te voi găsi...”

Profesorul privi în preajmă:

— Unde sunt cei din Garda Elvețiană?

— N-am reușit încă să luăm legătura cu ei. Telefoanele de la Vatican nu funcționează.

Se simțea singur și copleșit. Olivetti era mort. Cardinalul pierise și el. Vittoria dispăruse. O jumătate de oră din viața lui era pierdută în neant.

Afară se auzea zumzetul presei. Probabil că imaginile cu moartea cumplită a celui de-al treilea cardinal aveau să fie difuzate foarte curând, dacă nu cumva fuseseră deja. Profesorul nu putea decât să spere că șambelanul trecuse la acțiune. „Evacuează naibii Vaticanul! Destul cu joaca! Am pierdut lupta!”

Brusc, își dădu seama că toate lucrurile care-l însuflețiseră până acum – salvarea Vaticanului, eliberarea celor patru cardinali, confruntarea cu confreria pe care o studiasse atâția ani – toate aceste lucruri i se șterseseră din minte. Lupta era pierdută. Un nou impuls se născuse acum în el. Simplu. Limpede. Instinctiv.

Găsește-o pe Vittoria!

În suflet simțea un gol neașteptat. Auzise adesea că situațiile-limită, de viață și de moarte, puteau uni doi oameni mai puternic decât ar fi făcut-o decenii întregi de conviețuire. Acum era convins de acest lucru. Absența Vittoriei îi stârnise un sentiment pe care nu-l mai încercase de mulți ani. Singurătate. Durerea din suflet îl făcea mai puternic.

Își alungă din minte orice alt gând și încercă să se concentreze. Se rugă ca *Hassassin*-ul să pună datoria

înaintea plăcerii; altfel, știa că ar fi fost prea târziu. „Ba nu, își spuse, ai suficient timp.” Răpitorul Vittoriei mai avea încă de lucru. Trebuia să mai iasă o dată la suprafață înainte de a dispărea pentru totdeauna.

„Ultimul altar al științei.” Ucigașul mai avea o ultimă misiune de îndeplinit. „Pământ. Aer. Foc. *Apa*.”

Se uită din nou la ceas. Treizeci de minute. Se ridică și se apropie de *Extazul Sfintei Tereza*. De data aceasta, privind sculptura lui Bernini, știa exact ce anume caută.

„Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând...”

Deasupra sfintei, pe fundalul unor flăcări aurite, se înălța un înger, cu lancea sa de foc. Langdon urmări cu privirea direcția acesteia, spre partea din dreapta a bisericii, până la zid. Cercetă locul, dar nu se afla nimic acolo. Firește, trebuia să caute ceva aflat departe, dincolo de ziduri, undeva, în Roma. Se întoarse și i se adresă șefului pompierilor, cu o hotărâre nouă în glas:

— Ce direcție este aceasta?

— Ce direcție? replică omul, nedumerit. Nu știu... vest, probabil.

— Și ce biserici se află într-acolo?

Deruta pompierului părea să se fi adâncit:

— Sunt zeci de biserici. De ce?

Langdon se încruntă. Firește că erau zeci:

— Am nevoie de o hartă a orașului. Imediat.

Șeful trimise pe cineva să caute una, iar profesorul își îndreptă din nou ochii spre statuie. „Pământ... Aer... Foc... VITTORIA. Indiciul final este *Apa*, își spuse. *Apa* lui Bernini.”

Trebuia să caute o biserică undeva spre vest. Un ac în carul cu fân. Trecu în revistă toate lucrările lui Bernini pe care și le amintea.

Am nevoie de o ofrandă adusă Apei!”

Gândul îi zbură la statuia Tritonului – zeul grec al mării. Apoi își dădu seama că Tritonul se afla la numai câțiva pași, în piațeta de afară și nu era amplasat în direcția potrivită. „Oare ce anume ar fi sculptat Bernini pentru a celebra apa? Neptun și Apollo?” Din păcate, această statuie era la

Londra, în Muzeul Victoria & Albert.

— *Signore!*

Sosise pompierul cu harta.

Langdon îi mulțumi și o întinse pe masa altarului. Imediat își dădu seama că avusese noroc: harta Departamentului Pompierilor era una dintre cele mai detaliate pe care le văzuse el vreodată.

— Unde ne aflăm acum?

— Alături de Piazza Barberini, îi arată tânărul.

Profesorul privi din nou spre lancea îngerului, pentru a se orienta. Șeful de echipă avusese dreptate, lancea arăta spre vest. Langdon trase o linie pe hartă, de la locul în care se aflau spre vest. Imediat, speranțele îi păliră. Cu fiecare centimetru, degetul lui mai trecea pe lângă un punctuleț marcat cu o cruce neagră. Biserici! Orașul era împânzit de ele. În cele din urmă, linia imaginară ajunse în suburbii. *La naiba!*

Privind ansamblul orașului, căută cele trei biserici în care fuseseră uciși primii cardinali. „Capela Chigi... San Pietro... aici...”

Deodată, un amănunt ciudat îi atrase atenția... ceva în amplasarea lor. Până acum nu se gândise la un tipar anume în poziția lor relativă unele față de celelalte. Dar, în mod cert, un tipar exista. Oricât ar fi părut de improbabil, cele trei biserici păreau a fi dispuse într-un triunghi uriaș. Mai verifică o dată. Nu, nu era doar închipuirea lui.

— *Penna*, ceru brusc, fără a-și ridica ochii de pe hartă.

Cineva îi întinse un pix.

Încercui cele trei punctulețe negre. Inima îi bătea deja mai repede. Iarăși verifică amplasarea relativă. „Un triunghi simetric!”

Gândul îi zbură imediat la Marea Pecete de pe bancnota de un dolar - triunghiul cu ochiul atoatevăzător. Dar nu avea niciun sens! Însemnase doar trei biserici, or în total trebuiau să fie patru.

„Așadar, unde mama naibii este *Apa?*” Oriunde ar fi plasat al patrulea punct, triunghiul ar fi fost distrus. Pentru

ca simetria să se păstreze, ultima biserică nu s-ar fi putut afla decât în interiorul triunghiului, în centru. Privi punctul respectiv pe hartă. Nimic. Și nici ideea nu i se părea tocmai corectă. Cele patru elemente ale științei erau considerate *egale*. Apa nu avea nimic special, nu exista niciun motiv pentru a fi plasată în centrul celorlalte trei.

Și totuși, instinctul îi spunea că această dispunere simetrică nu putea fi, pur și simplu, accidentală. „Înseamnă că nu percep întreaga imagine!” O singură posibilitate mai exista. Patru puncte nu formează un triunghi, ci o cu totul altă formă.

Profesorul studie din nou harta. „Un pătrat, poate?” Deși nu avea nicio semnificație din punct de vedere simbolic, pătratul era, cel puțin, simetric. Puse degetul pe unul dintre punctele care ar fi transformat triunghiul în pătrat. Imediat observă că nu-l putea obține. Laturile triunghiului erau foarte înclinate și duceau la formarea unui dreptunghi puțin distorsionat, nicidecum a unui pătrat.

În vreme ce studia celelalte puncte posibile din jurul triunghiului, se întâmplă ceva neașteptat. Linia pe care o trasase mai devreme, urmând direcția indicată de lance, trecea chiar printr-unul dintre punctele posibile. Stupefiat, încercui punctul respectiv. Acum pe hartă se aflau patru buline, dispuse într-un romb, un fel de diamant stilizat.

Se încruntă. Nici rombul nu era un simbol *Illuminati*. O clipă, rămase pe gânduri. „Și totuși...”

Pentru o clipă gândul îi zbură la celebrul diamant *Illuminati*. Ideea era, desigur, ridicolă, și o alungă din minte. În plus, rombul era alungit, ca un fel de zmeu de hârtie, neavând câtuși de puțin simetria perfectă pentru care era renumit diamantul *Illuminati*.

Când se aplecă pentru a vedea mai bine unde era amplasat cel de-al patrulea punct al rombului, avu surpriza să-și dea seama că acesta se situa chiar în centrul celebrei Piazza Navona. Știa că în acea piață se găsea o biserică importantă și se gândise la ea când trasase linia inițială; din câte își amintea el, nu se afla aici nicio sculptură de-a lui

Bernini. Biserica se numea Sfânta Agnes în Agonie, în amintirea Sfintei Agnes, o încântătoare fecioară adolescentă, condamnată la o viață de sclavie sexuală, fiindcă refuzase să-și renege credința.

„Trebuie să fie ceva în biserica aceea!” exclamă Langdon tăcut, storcându-și creierii pentru a-și aminti. Dar nu-și amintea nicio lucrare de-a lui Bernini aflată în interior – cu atât mai puțin ceva care să aibă legătură cu *apa*. În plus, și dispunerea bisericilor pe hartă îl sâcâia. Un romb! Forma era prea clară și prea bine definită pentru a fi o simplă coincidență, însă oricum nu avea sens. „Un *zmeu*?!” Poate că nu alesese corect cel de-al patrulea punct. „Ce naiba îmi scapă?!”

Răspunsul îi veni în minte abia după treizeci de secunde, dar când veni, îl izbi cu un val de entuziasm, așa cum nu simțise niciodată în cursul carierei lui universitare.

Geniul *Illuminati* nu se dezmințise nici de data aceasta.

Dispunerea pe care o privea nu avea nimic de-a face cu rombul; cele patru puncte formau un romb, numai fiindcă el unise punctele alăturate. *Illuminati* credeau însă în contrarii, în opoziții! În vreme ce unele punctele opuse, două câte două, degetele îi tremurau. În fața ochilor lui, pe hartă, prinsese contur o cruce uriașă. O cruce! Cele patru elemente ale științei se desfășurau limpede... răspândite în Roma în forma unei cruci enorme.

În vreme ce privea harta coplesit, în minte-i răsună un vers... ca un vechi prieten cu un chip nou: „Misticele elemente-n cruciș în Roma se desfac...”

„În cruciș...”

Ceața începea să se risipească. Răspunsul se aflase chiar în fața lui, tot timpul. Poemul *Illuminati* spunea clar cum erau dispuse altarele! În cruce!

„Misticele elemente-n cruciș în Roma se desfac.”

Inițial, Langdon se gândise că poetul *Illuminati* alesese această exprimare pentru a păstra metrica, însă acum își dădea seama că în realitate era mult mai complex. Un alt indiciu ascuns.

Crucea vizibilă pe hartă reprezenta suprema dualitate *Illuminati*: un simbol religios format din elementele științei. Calea Iluminării concepută de Galilei era un tribut adus deopotrivă științei și lui Dumnezeu!

Restul devenea clar imediat.

Piazza Navona.

Chiar în centrul pieței, lângă Biserica Sfânta Agnes în Agonie, Bernini își amplasase una dintre cele mai cunoscute opere. Nimeni nu vizitează Roma fără a trece prin Piazza Navona pentru a o admira.

Fântână celor patru fluvii!

Un tribut perfect adus apei, sculptura celebra cele patru mari fluvii ale Lumii Vechi: Nilul, Gangele, Dunărea și Rio de la Plata.

„Apa, își spuse Langdon. Ultimul indiciu”. Era perfect.

Și tot perfect – ca bomboana de pe tort – era faptul că, deasupra fântânii lui Bernini, se înălța un obelisc egiptean.

Fără a le mai da alte explicații pompierilor nedumeriți, Langdon o luă la fugă prin biserică, spre locul în care zăcea cadavrul lui Olivetti.

„22.31... Timp suficient!” Era pentru prima dată în ziua aceea când se simțea cu un pas înaintea asasinului.

Îngenunche lângă trupul comandantului, ferit de privirile celorlalți, în dosul unui rând de strane, și scoase din buzunarul acestuia revolverul semiautomat și stația de emisie-recepție. Avea să cheme întăriri, dar nu acum. Ultimul altar al științei trebuia să mai rămână pentru o vreme secret, iar sirenele pompierilor și mașinile presei alergând în trombă la fața locului nu i-ar fi fost de niciun ajutor; dimpotrivă.

Fără un cuvânt, ieși pe ușa bisericii ferindu-se de ziaristi care năvăleau deja înăuntru. Traversă Piazza Barberini și, la adăpostul întunericului, deschise stația încercând să-i contacteze pe cei de la Vatican. Nu se auzea însă decât un pâraie. Ori era în afara razei de acoperire, ori avea nevoie de vreun cod de identificare. Răsuși la întâmplare

butoanele și roțițele stației, dar degeaba. Brusc, își dădu seama că planul său de a chema ajutoare nu va funcționa. Se răsuci în loc, căutând cu privirea un telefon public. Nu se zărea niciunul. Și, oricum, circuitele de la Vatican nu funcționau.

Era singur.

Valul inițial de încredere începu să se retragă și profesorul se opri un moment pentru a-și evalua situația: mânjit cu praf de oase, lovit, frânt de oboseală și flămând.

Privi înapoi, spre biserică. Fumul se ridica din cupolă, luminat de reflectoarele presei și de sirenele mașinilor de pompieri. O clipa îl bătu gândul să se întoarcă și să ceară ajutor. Instinctul îi spunea însă că prezența altor persoane, mai cu seamă a unora nepregătite, ar fi fost mai degrabă un impediment decât un ajutor. „Dacă *Hassassin*-ul ne vede venind...” Mintea îi zbură la Vittoria; aceasta avea să fie ultima lui șansă de a-l prinde pe cel care o răpise.

Piazza Navona... Putea ajunge acolo la timp pentru a supraveghea împrejurimile. Privi în jur după un taxi, dar străzile erau aproape pustii. Chiar și șoferii lăsaseră totul baltă pentru a privi evenimentele la televizor. Piazza Navona se afla la nici doi kilometri depărtare, dar el nu avea de gând să-și irosească forțele mergând pe jos. Aruncă o privire spre biserică; poate reușea să împrumute o mașină de la cineva.

„Una de pompieri? Sau vreo furgonetă a presei? Fii serios!”

Timpul trecea, așa că trebuia să hotărască mai repede. Scoase arma din buzunar. Ceea ce-și pusese în minte era un lucru atât de absurd și de neobișnuit pentru firea lui, încât își spuse că, probabil, diavolul pusese deja stăpânire pe sufletul lui. Luând-o la fugă spre un Citroen ce aștepta la semafor, întinse pistolul și, prin fereastra deschisă a portierei, îl propti în tâmpla șoferului:

— *Fuori!*

Omul coborî, împleticindu-se, afară din mașină.

Langdon sări la volan și călcă zdravăn pe accelerație.

Gunther Glick stătea pe o bancă într-o celulă de detenție din biroul central al Gărzii Elvețiene și se ruga la toți zeii și sfinții Pe care-i știa. „Te rog, fă să NU fie doar un vis!” Era lovitura vieții sale. Lovitura vieții oricui! Toți reporterii din lume ar fi dat orice să se afle acum în locul lui Glick. „Ești treaz, nu visezi, îmi spuse. Și ești o vedeta. Marile celebrități își plâng în pumni de ciudă.”

Macri era lângă el și părea puțin dusă pe altă lume. Glick o înțelegea. Pe lângă faptul că difuzase în exclusivitate discursul șambelanului, oferise lumii întregi – împreună cu el – fotografii cutremurătoare ale cardinalilor înfierăți și ale papei – *oh, limba aceea!* — plus imagini în direct ale containerului cu antimaterie. „Incredibil!”

Desigur, făcuseră toate acestea la cererea șambelanului, deci nu pentru asta se aflau acum închiși în celulă. Garda Elvețiană nu apreciasse însă deloc ceea ce spusese el la finele reportajului. Glick știa bine că discuția la care se referise nu fusese destinată urechilor lui, dar nu se sinchisise. În definitiv, asta era momentul lui de glorie. „O altă lovitură a lui Glick!”

— Bunul Samaritean din ceasul al unsprezecelea?! bombăni Macri, în mod evident neimpresionată.

Glick zâmbi:

— Strălucit, nu-i așa?

— Strălucit de tâmpit!

„Ha, e doar invidioasă”, îmi spuse reporterul. Imediat după discursul șambelanului, Glick avusese din nou norocul să se afle, din întâmplare, la locul potrivit și în momentul potrivit: îl auzise pe Rocher dându-le noi ordine oamenilor săi. Se părea că primise un apel telefonic de la un ins misterios, despre care căpitanul susținea că deține informații privind criza de la Vatican. Rocher lăsa să se înțeleagă că omul îi putea ajuta și le ceruse subordonaților

săi să se pregătească pentru sosirea lui.

Deși informația avea în mod clar un caracter privat, Glick procedase așa cum ar fi făcut orice reporter conștiincios: lăsând onoarea la o parte, se retrăsese într-un loc ferit, îi ceruse lui Macri să-și pună camera în funcțiune și transmisese știrea.

— Noi evenimente șocante în Cetatea Domnului, anunțase el, mijindu-și ochii pentru a conferi cuvintelor sale mai multă intensitate.

Apoi continuase spunând că un oaspete misterios era așteptat la Vatican, pentru a salva situația. „Bunul Samaritean din ceasul al unsprezecelea”, așa îl numise el – un apelativ perfect pentru un individ necunoscut care urma să apară în ultimul moment pentru a face o faptă bună. Celelalte posturi preluaseră imediat expresia și Glick se văzuse din nou în centrul atenției.

„Sunt genial, își spuse în sinea sa. Peter Jennings poate să stea în cap de ciudă.”

Firește, Glick nu se opriase aici. Dacă tot se bucura de atenția lumii întregi, nu putea să nu pomenească puțin și despre teoria conspirației, dragă lui, așa, pentru a adăuga sare și piper.

„Genial. De-a dreptul genial!”

— Ai stricat totul! spuse Macri. Ai dat-o-n bară de-a binelea!

— Ce vrei să spui? Am fost grozav!

Chinita se holbă la el, nevenindu-i să creadă:

— Fostul președinte George Bush, un *Illuminatus*?!!

Glick zâmbi. Dar nu era mai mult decât evident? George Bush era un mason care avea gradul 33, bine informat, și fusese șeful CIA pe vremea când agenția își încetase investigațiile asupra Confreriei *Illuminati*, din lipsă de probe. Și toată vorbăria aceea despre „o mie de puncte de lumină” și „o Nouă Ordine Mondială”... Da, Bush era, în mod cert, un *Illuminatus*.

— Și chestia aia cu CERN! continuă Macri. Mâine la ușa ta o să stea la coadă o mulțime de avocați.

— CERN? Haida-de! E cât de poate de clar! Gândește-te puțin! *Illuminati* a dispărut de pe fața pământului în anii '50, cam în aceeași perioadă în care a fost înființat CERN – un paradis al celor mai luminate minți din lume. La CERN plouă cu fonduri private. Tipii de acolo pun la punct o armă capabilă să distrugă Biserica și, dintr-o dată, *o pierd!!*

— Așa că tu ieși la rampă și spui lumii întregi că la CERN se află azi cartierul general al grupării *Illuminati*!

— Evident! Frățiile nu dispar așa, peste noapte. Confreria asta a trebuit să se ascundă și ea *undeva*. Iar CERN pare locul perfect. Nu spun că toată lumea de acolo e *Illuminati*. Mai degrabă, e ca un fel de uriașă lojă masonică, în care majoritatea membrilor sunt oameni neimplicați, dar eșaloanele superioare...

— Ai auzit vreodată de calomnie, Glick? De răspundere?

— Dar tu ai auzit de jurnalism adevărat?

— Jurnalism?! Ai făcut un rahat mare dintr-un nimic! Trebuia să fi închis eu camera! Și prostia aia cu sigla CERN ce-a mai fost? Simbol satanist!? Ți-ai pierdut mințile?

Glick zâmbi din nou. Macri era, evident, geloasă. Sigla CERN fusese cea mai tare lovitură dintre toate. De la discursul șambelanului, toate posturile discutau despre CERN și despre antimaterie. Unele posturi afișau în fundal sigla CERN, care nu părea a avea nimic ieșit din comun: două cercuri intersectate, reprezentând două acceleratoare de particule, și cinci linii tangențiale ce simbolizau tuburile de injecție ale particulelor. Lumea întreagă privise sigla, dar numai el, Glick, simbolist amator, își dăduse seama de elementele *Illuminati* ascunse în ea.

— Nu ești specialist în simbolistică, replică Macri, ești doar un reporter plin de noroc. Ar fi trebuit să lași simbolurile în seama tipului de la Harvard.

— Tipul ăla nu și-a dat seama.

„Semnificația *Illuminati* a siglei este cât se poate de evidentă!”

Glick radia de mândrie. Deși CERN avea numeroase acceleratoare, pe siglă apăreau numai două: „Doi este

numărul dualității pentru *Illuminati*". În plus, deși majoritatea acceleratoarelor aveau un singur tub de injecție, pe siglă erau reprezentate cinci. „Cinci este numărul pentagramei *Illuminati*.” Și acum venea lovitura de grație, cea mai strălucită deducție. Glick sublinie că sigla conținea cifra șase – clar formată de cercuri cu una dintre linii; iar când sigla era rotită, încă un șase devenea vizibil... și apoi încă unul. În total, de trei ori cifra șase. Numărul Satanei! Semnul fiarei!

Glick era un geniu.

Macri părea gata să-l plesnească.

„O să-i treacă ei gelozia”, își spuse reporterul și mintea îi zbură la un alt amănunt. Dacă la CERN se afla cartierul general al *Illuminati*, oare tot acolo se găsea și celebrul diamant al conferiei? Glick citise despre el pe Internet – „un diamant desăvârșit, născut din anticele elemente cu o asemenea perfecțiune, încât toți cei care îi văd sunt copleșiți”.

Oare nu cumva locația secretă a diamantului *Illuminati* era un alt mister pe care el, Glick, avea să-l dezlege în această noapte?

Piazza Navona. *Fântână celor patru fluvii!*

Noaptea în Roma, la fel ca și în deșert, pot fi surprinzător de reci, chiar și după o zi fierbinte. Langdon se zgribulea acum când intra în piață, strângându-și haina în jurul trupului. Pe fundalul zgomotului îndepărtat al traficului modern, o veritabilă cacofonie de știri răsună deasupra orașului. Langdon se mai uită o dată la ceas. Încă cincisprezece minute. Era recunoscător pentru cele câteva clipe de relaxare.

Piațeta era pustie. Fântână lui Bernini părea că-l ademenește cu vraja ei sfielnică. Bazinul înspumat arunca în aer o ceață diafană, iluminată de reflectoarele subacvatice. Langdon simțea parcă în aer un fior electric.

Cea mai impresionantă trăsătură a fântânii era înălțimea ei. Partea centrală avea peste șase metri – un munte de marmură fragmentat de grote și caverne prin care apa clocotea zgomotos, înconjurat de statui păgâne. Deasupra ansamblului era plasat un obelisc, la rândul lui înalt de doisprezece metri. Langdon privi în sus. În vârful obeliscului, o umbră se contura pe fondul întunecat al cerului, găzduind un porumbel solitar.

„O cruce”, își spuse Langdon, încă uimit de dispunerea indiciilor în Roma. *Fântână celor patru fluvii* era ultimul altar al științei. Cu numai câteva ore în urmă se afla în Panteon, convins că străvechea Cale a Iluminării nu mai exista; o greșeală prostească. Până la urmă, se dovedise că întreaga cale era intactă. *Pământ, Aer, Foc, Apă*. Iar el izbutise s-o urmeze... de la început până la sfârșit.

„Nu chiar până la sfârșit”, își reaminti. Calea avea cinci jaloane, nu patru. Acest al patrulea indiciu sugera, desigur, direcția spre destinația finală – locul secret de întâlnire al confreriei, Biserica Iluminării. Langdon se întreabă dacă această ascunzătoare mai exista încă și dacă acolo o

dusesse *Hassassin*-ul pe Vittoria.

Aproape fără a-și da seama, începu să studieze statuile care decorau fântână, căutând un semn care să indice direcția ascunzătorii *Illuminati*. „Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.” Aproape în aceeași clipă însă, remarcă un amănunt tulburător: sculptura nu avea niciun înger. Sau, cel puțin, niciunul vizibil din locul în care stătea el... sau de care să-și amintească. *Fântână celor patru fluvii* era o lucrare nereligioasă. Toate decorațiunile erau profane: oameni, animale și chiar un ciudat tatu. În tot acest ansamblu, un înger ar fi ieșit clar în evidență.

„Să fi greșit, oare, locul?” Se gândi iarăși la dispunerea în formă de cruce al celor patru obeliscuri și-și încleștă pumnii cu hotărâre. „Fântână e perfectă!”

Era doar 22.46, când o camionetă neagră apăru pe o alee, în celălalt capăt al pieței. Profesorul nu i-ar fi acordat nicio atenție, dacă nu s-ar fi apropiat cu farurile stinse. Aidoma unui rechin ce vânează tăcut la lumina lunii, camioneta făcu înconjurul pieței.

Langdon se ghemui în umbră, în spatele scării monumentale ce ducea la Biserica Sfânta Agnes în Agonie. În vreme ce-l supraveghea pe nou-venit, simțea cum pulsul i se accelerează.

După ce înconjură piața de două ori, camioneta se apropie de fântână lui Bernini. Trase lângă bazin, înaintând ușor de-a lungul acestuia, până ce opri, cu ușa laterală la doar câțiva centimetri de marginea apei.

Deasupra, stropii fini învăluiau sculptura.

Pe Langdon îl cuprinse o senzație ciudată. Sosise oare *Hassassin*-ul? Venise cu această camionetă? El, unul, și-l imaginase aducându-și victima în piață pe picioare, așa cum făcuse la San Pietro, oferindu-i lui spațiu de manevră. Dar dacă venise cu camioneta, atunci situația se schimba.

Brusc, ușa laterală, glisantă, se deschise. Pe podeaua camionetei, într-o poziție contorsionată, zăcea un bărbat gol, înfășurat în metri întregi de lanțuri metalice. Omul se

zbătea, dar verigile erau prea grele. Una dintre ele îi străpunsese gura ca o zăbală a unui cal, înăbușindu-i astfel strigătele de ajutor. Abia atunci zări Langdon cea de-a doua siluetă, în spatele prizonierului, mișcându-se în întuneric de parcă ar fi făcut ultimele preparative.

Știa că nu are la dispoziție decât câteva secunde pentru a acționa.

Scoase arma din buzunar, își scoase sacoul și-l aruncă pe jos. Haina i-ar fi stânjenit mișcările și, pe urmă, n-avea de gând să se apropie de apă purtând *Diagramma* lui Galilei în buzunar; documentul avea să rămână la adăpost.

Se furișă încet spre dreapta, pe marginea pieței, și se opri exact de cealaltă parte a camionetei. Masa de marmură a fântânii îi bloca vederea. Se ridică și o luă la fugă drept spre bazin, sperând ca zgomotul apei să-l acopere pe cel al pașilor săi. Când ajunse la fântână, sări peste margine și păși înăuntru.

Apa îi ajungea până la brâu și era rece ca gheața. Cu dinții clănțănindu-i, făcu doi pași. Fundul bazinului era alunecos, la mâzga obișnuită adăugându-se un strat de monede aruncate de turiști pentru a avea noroc. El, unul, avea nevoie de foarte mult noroc. Învăluit în stropii fini ca o ceață, se întrebă dacă frigul sau teama era cea care îi făcea mâna să tremure atât de tare pe armă.

Ajunse la masa de marmură și făcu la stânga, atent să nu fie văzut. Se ascunse în spatele unui cal uriaș și privi spre camionetă. Se afla la nici cinci metri distanță. Înăuntru, *Hassassin*-ul era ghemuit pe podea, cu mâinile pe trupul înlănțuit al cardinalului, pregătindu-se să-l rostogolească în fântână.

Stând în apă până la mijloc, Langdon ridică revolverul și făcu un pas în lateral, ieșind din ceața umedă; se simțea ca un soi de cowboy acvatic gata de acțiune:

— Nu mișca!

Vocea fusese mai fermă decât mâna, care îi tremura.

Hassassin-ul ridică privirea. Pentru o clipă, se holbă derutat, de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi buzele i se

întinseră într-un zâmbet crud. Ridică brațele în aer, supus:

— Așa deci!

— Coboară din camionetă!

— Pari cam ud.

— Ai venit cam devreme.

— Sunt nerăbdător să mă întorc la premiul meu.

Langdon strânse mai bine pistolul în mână:

— Nu voi ezita să trag.

— Ai ezitat deja!

Profesorul își simți degetul încordându-se pe trăgaci. Cardinalul zăcea nemișcat. Părea terminat, muribund.

— Dezleagă-l!

— Lasă-i pe el! De fapt, ai venit pentru femeie. De ce pretinzi altceva?

Își stăpâni cu greu impulsul de a sfârși totul acolo, pe loc:

— Unde-ai dus-o?

— Undeva, în siguranță. Mă așteaptă să mă-ntorc.

„E în viață, deci!” Langdon simți o rază de speranță:

— La Biserica Iluminării?

Ucigașul rânji:

— N-ai s-o găsești niciodată.

„Ascunzătoarea încă există!”

— Unde?

— Locul a rămas secret vreme de secole. Chiar și mie mi-a fost dezvăluit abia de curând. Mai degrabă mor decât să trădez încrederea ce mi-a fost acordată.

— Pot să-l găsesc și singur.

— Câtă aroganță!

Langdon schiță un gest spre fântână:

— Până aici am reușit!

— Ca mulți alții înaintea ta. Ultimul pas este însă cel mai greu.

Profesorul se mai apropie puțin, în timp ce-și simțea picioarele nesigure pe fundul bazinului. *Hassassin*-ul părea extrem de calm, ghemuit în spatele camionetei, cu mâinile ridicate deasupra capului. Langdon ținti în mijlocul pieptului, întrebându-se dacă n-ar trebui să tragă și să

sfârșească odată pentru totdeauna. „Nu. Știe unde e Vittoria. Știe unde e antimateria. Am nevoie de informațiile astea!”

Din penumbra camionetei sale, *Hassassin*-ul își țintuia agresorul cu privirea și nu se putea abține să nu simtă pentru el o milă ușor amuzată. Americanul era curajos – asta o demonstrase deja. Dar era și nepregătit. Și pe asta o demonstrase. Valoarea fără experiență înseamnă sinucidere curată. Există anumite reguli ale supraviețuirii. Reguli vechi. Iar americanul le încălca pe toate, pe rând.

„Ai avut un mare avantaj – elementul surpriză. Dar l-ai irosit.”

Americanul era nehotărât... probabil spera să-i vină ajutoare... sau poate aștepta o scăpare din partea lui, o informație esențială.

„Niciodată nu pune întrebări înainte de a-ți fi imobilizat prada. Un dușman încolțit este un dușman periculos.”

Americanul vorbea iarăși. Încerca. Trăgea de timp.

Ucigașul aproape că izbucni în râs.

„Nu suntem într-unui din filmele voastre de la Hollywood... nu stăm să facem conversație la gura pistolului înainte de glonțul final. Țsta e sfârșitul. Acum.”

Fără a-și lua ochii de la el, asasinul își mișcă aproape imperceptibil mâinile pe plafonul camionetei, până ce găsi ceea ce căuta. Privind drept înainte, înșfăcă obiectul.

Apoi își jucă asul.

Mișcarea îl luă complet pe nepregătite. Pentru o clipă, Langdon crezu că legile fizicii nu mai funcționează. Ucigașul păru să plutească în aer, în vreme ce picioarele îi tășniră în față, izbiră trupul înlănțuit al cardinalului și-l azvârliră pe ușa camionetei. Omul se rostogoli în apă, stârnind un val de stropi.

Apa îi veni brusc în față și Langdon își dădu seama o clipă prea târziu ce se întâmplase. Ucigașul se apucase cu

mâinile de una dintre barele fixate în plafonul camionetei și o folosisese pentru a-și face vânt în afară. Iar acum venea drept spre el, cu picioarele înainte.

Apăsă pe trăgaci și amortizorul pufni. Glonțul explodează în vârful bocancului stâng al *Hassassinului*. În aceeași clipă, tălpile acestuia i se proptiră în piept ca un tanc, azvârlindu-l înapoi.

Amândoi se prăbușiră într-un nor de sânge și stropi.

Când apa rece îi înghiți trupul, Langdon simți la început numai durerea. Apoi urmă instinctul de supraviețuire. Își dădu seama că nu mai ține în mână pistolul; probabil că-i scăpase din cauza șocului provocat de lovitură. Se cufundă și începu să pipăie fundul alunecos al bazinului. Degetele îi înșfăcă rău ceva metalic. Un pumn de monede. Le aruncă. Cu ochii deschiși, continuă să caute. Apa fremăta în jurul lui ca un jacuzzi înghețat.

În ciuda instinctului de a ieși imediat la suprafață ca să poată respira, rămase pe fundul bazinului, mișcându-se tot timpul; nu știa de unde avea să vină lovitura următoare. Trebuia să găsească arma! Degetele îi bâjbăiau desperate pe marmură.

„Ai un avantaj, își spuse. Ești în elementul tău!” Chiar cu un pulover șiroind de apă, Langdon era un înotător agil. „Apa este elementul tău!”

Mâna atinse din nou ceva metalic. De data aceasta, i se schimbaseră norocul: nu mai dăduse peste un morman de monede. Prinse obiectul și încercă să-l tragă spre el, dar se pomeni alunecând prin apă; obiectul era imobil.

Chiar înainte de a se lovi de trupul cardinalului, își dădu seama că prinsese o bucată din lanțul care-l trăgea pe bătrân la fund. Pentru clipă încremeni locului, șocat la vederea chipului îngrozit care-l privea de pe fundul bazinului.

Impulsionat de semnele de viață din ochii acestuia, prinse lanțul cu ambele mâini și încercă să-l ridice la suprafață. Trupul se mișca foarte greu, ca o ancoră. Trase încă o dată și mai tare. Când capul îi ajunsese la suprafață,

cardinalul trase în piept câteva guri de aer sugrumate, înecate. Apoi, brusc, trupul i se rostogoli, iar Langdon se dezechilibra. Ca o piatră, Baggia se duse din nou fund.

Langdon se cufundă și el, cu ochii deschiși în apa tulbure. Îl găsi repede de această dată. Când îl prinse, lanțurile se mișcară pe corpul cardinalului... dezvăluind o nouă imagine șocantă... un cuvânt înfierat în carnea vie:

Water! „Apă”!

O clipă mai târziu, doi bocanci îl izbiră în față. Dintr-unul curgea sânge.

Ca jucător de polo pe apă, Robert Langdon luase parte și rezistase la multe „bătălii” subacvatice. Sălbăticia ce se dezlănțuia adesea sub oglinda apei în bazinele de polo, departe de ochii arbitrilor, putea rivaliza cu cele mai urâte meciuri de *total combat*. Langdon fusese lovit, zgâriat, imobilizat și chiar mușcat o dată de un apărător enervat de eschivele lui.

Acum însă, în timp ce se zbătea în apa înghețată a fântânii lui Bernini, știa că se află undeva, foarte departe de piscina de la Harvard. Aici se lupta nu pentru câștigarea vreunei partide, ci pentru propria viață. Era a doua oară că se confrunta cu același adversar. Fără arbitri. Fără retur. Brațele care-i împingeau capul la fund erau animate de o forță ce nu lăsa loc de îndoială asupra intenției de a ucide.

Instinctiv, se roti în apă ca o torpilă. „Scapă din strânsoarea lui!” Dar brațele îl țintuită locului, atacatorul său având un avantaj de care niciun jucător de polo nu se putea bucura: două picioare bine înfipite în sol. Langdon se îndoii, încercând să-și aducă tălpile sub trup. *Hassassin*-ul părea că apasă ceva mai slab cu un braț... și totuși, încheștarea era teribilă.

Atunci își dădu el seama că nu-i va rezista și făcu unicul lucru la care se mai putea gândi. Renunță să se mai împotrivească. „Dacă nu te poți duce spre nord, ia-o spre est!” Adunându-și ultimele forțe, zvâcni din picioare și-și trase brațele sub el, ca într-un bizar stil fluture. Trupul îi tâșni înainte.

Brusca schimbare de direcție îl luă pe *Hassassin* prin surprindere. Mișcarea laterală a adversarului său îl antrenă și pe el într-o parte, dezechilibrându-l. Încheștarea brațelor slăbi și Langdon mai zvâcni o dată. Parcă o coardă elastică cedase. Era liber. Scurpă aerul stătut din plămâni și se ridică la suprafață. O singură dată apucă să tragă aer în

piept. *Hassassin*-ul se aruncă din nou asupra lui, țintuindu-i umerii cu palmele și împingându-l la fund Cu toată puterea. Langdon bâjbâi, încercând să-și înfigă bine picioarele în fundul bazinului, dar talpa ucigașului îl izbi dintr-o arte, doborându-l.

Iarăși era sub apă.

Mușchii îi ardeau de durere pe când se zbătea și se răsucea. Dar toate manevrele sale erau în zadar de această dată. Prin apa ce bolborosea, cu ochii deschiși, căută arma. Dar totul era tulbure în jur. Bulele de aer erau mai dese aici. O lumină orbitoare îi lovi ochii, Atunci când *Hassassin*-ul îl împinse spre unul dintre reflectoarele prinse pe fundul fântânii. Întinse mâna, apucând globul metalic. Era fierbinte. Încercă să se elibereze din strânsoare ținându-se de reflector, dar acesta era montat pe un fel de balamale și se roti în mâna lui. Langdon se dezechilibra iar.

Hassassin-ul îl împinse și mai puternic, mai jos.

Atunci îl zări. Ieșind din stratul de monede, chiar în fața sa. Un cilindru negru, îngust. „Amortizorul armei lui Olivetti!” întinse mâna, dar, când degetele i se înfășurară pe cilindru, nu simți metalul așteptat, ci doar plastic. Trase și furtunul flexibil de cauciuc se ondulă spre el ca un șarpe subțire. Era lung cam de jumătate de metru și de la capătul lui ieșea un jet de bule de aer. Nu găsisese arma, ci doar unul dintre dispozitivele *spumanti* ale fântânii, care aerau apa.

La nici doi metri distanță, cardinalul Baggia își simțea sufletul gata să-l părăsească. Deși toată viața se pregătise pentru acest moment, niciodată nu și-l imaginase astfel. Trupul îi suferea cumplit... ars, lovit și cufundat sub apă de o greutate uriașă. Își aminti însă că suferința lui nu era nimic în comparație cu cea pe care o îndurase Mântuitorul.

„El a murit pentru păcatele mele...”

Undeva în apropiere auzea bufniturile și plescăiturile unei lupte. Gândul îi era insuportabil. Cel care-l răpise avea să mai curme o altă viață... tânărul acela cu ochi blânzi, care încercase să-l ajute.

Frânt de durere, Baggia zăcea cu fața în sus, privind prin pânda apei spre cerul întunecat de deasupra. Pentru o clipă, avu impresia că zărește stelele.

Sosise ceasul.

Se eliberă de teamă și de îndoieli, și deschise gura larg și răsuflă adânc – ultima sa suflare. Privi cum sufletul i se înalță spre ceruri într-un val de bule transparente. Apoi, instinctiv, inspiră. Apa îi pătrunse în corp, înțepându-l ca niște pumnale înghețate. Durerea dură doar câteva secunde.

Apoi... liniște și pace.

Hassassin-ul ignoră durerea ce-l ardea în picior și se concentrează asupra americanului, pe care îl țintuise sub el, sub apă. „Termină-l de-a binelea!” De această dată, Robert Langdon nu va mai supraviețui. Exact așa cum își închipuise, victima sa începuse să se zbată tot mai slab.

Brusc, trupul lui deveni rigid și începu să se zgâlțâie violent.

„Da, își spuse *Hassassin*-ul. *Rigor mortis*.” Când apa îi ajunge în plămâni. Știa că aceste spasme aveau să dureze cam cinci secunde.

Durată șase.

Apoi exact așa cum se așteptase el, trupul celui alt se relaxă dintr-o dată. Flasc. Ca un balon dezumflat, Robert Langdon deveni moale sub mâinile sale. Era terminat. Îl mai ținu la fund încă treizeci de secunde, pentru ca apa să-i umple toate țesuturile pulmonare. Treptat, trupul victimei sale începu să se scufunde singur. Într-un târziu, *Hassassin*-ul îi dădu drumul. Presa va avea o dublă surpriză în *Fântâna celor patru fluvii*.

— *Tabban!* Înjură cu glas tare, ieșind din bazin și privindu-și talpa rănită.

Vârful bocancului zburase și vârful degetului mare nu mai exista. Furios pe neatenția lui, își smulse partea de jos a pantalonului și o îndesă la vârful bocancului. Durerea îi săgetă prin tot piciorul. *Ibn al-kalb!* Își încleștă pumnii și

îndesă ghemotocul de pânză și mai mult. Sângerarea începu să se potolească.

Îndreptându-și gândurile către plăcerea care-l aștepta, urcă în camionetă. Treburile lui în Roma se încheiaseră. Acum știa exact ce anume avea să-i potolească durerea. Vittoria Vetra era imobilizată și-l aștepta. Deși ud și înghețat, *Hassassin*-ul simți cum se excită.

„Mi-am câștigat răsplata.”

În cealaltă parte a orașului, Vittoria Vetra se trezi în dureri. Era întinsă pe spate. Toți mușchii îi erau tari ca piatra. Înțepeniți. Brațele o înțepau. Când încercă să se miște, simți o serie de spasme în umeri. Abia după o clipă înțelese că mâinile îi erau legate la spate. La început, nu-și dădu seama ce se întâmplă. „Visez, oare?” Dar când încercă să-și ridice capul, durerea care o săgeta la baza capului nu-i mai lăsă loc de dubii.

Treptat, confuzia inițială începu să se transforme în teamă. Privi în jurul ei. Se afla într-o încăpere de piatră, mare și mobilată, luminată de torțe. Un fel de sală de întruniri de pe vremuri. Alături, niște bănci demodate erau dispuse în cerc.

Vittoria simți un curent de aer rece pe piele. În apropiere, două uși duble erau deschise, dând spre un balcon. Prin deschiderile din balustradă, ar fi putut să jure că se zărea Vaticanul.

Robert Langdon zăcea pe un pat de monede, pe fundul *Fântânii celor patru fluvii*. În gură ținea încă furtunul de cauciuc. Aerul ce venea prin tubul instalației de spumare era coclit, poluat din cauza pompei și gâtul îl ustura. Totuși, nu se plângea deloc. Cel puțin, rămăsese în viață.

Nu era sigur cât de corect imitase înecul, dar cum aproape întreaga sa viață se aflate în preajma apei, auzise o sumedenie de relatări. Și își dăduse toată silința. Spre sfârșit, expirase tot aerul din plămâni și își ținuse răsuflarea, pentru ca masa musculară să-i ridice trupul la suprafață.

Slavă Domnului, *Hassassin*-ul fusese păcălit și-i dăduse drumul! Întins pe fundul bazinului, Langdon se chinui să rămână astfel cât mai mult. Aproape că începuse să se sufoce. Oare ucigașul mai era primprejur?

Trăgând încă o gură de aer coclit prin tub, îi dădu apoi drumul și, pe sub apă, se deplasă până ce ajunse la masa de marmură din centru. Fără a face vreun zgomot, se ridică și ieși la suprafață în umbra sculpturilor.

Camioneta dispăruse.

Asta era tot ce voia să vadă. Inspiră adânc aerul curat și apoi se cufundă din nou, căutându-l pe cardinal. În mod cert, bătrânul își pierduse între timp cunoștința și șansele de a-l readuce în simțiri erau foarte mici, dar trebuia să încerce. Găsi trupul, își înfipse bine picioarele pe fundul bazinului și prinse lanțurile. Apoi trase. Când cardinalul ajunse la suprafață, Langdon văzu că ochii lui erau deja dați peste cap și bulbucăți. Nu era un semn bun. Nu avea puls și nu respira.

Știind că nu va reuși să-l salte peste marginea bazinului, îl trase prin apă până la masa centrală de marmură. Acolo se afla un fel de bordură înclinată și apa era mai puțin adâncă. Împinse trupul gol al cardinalului pe acea bordură,

cât de sus reuși. Nu prea sus însă.

Apoi trecu la treabă. Apăsă de câteva ori pieptul înfășurat în lanțuri, pentru a-i scoate apa din plămâni, și începu după aceea respirația artificială. Ritmic. Atent. Rezistând instinctului de a sufla prea puternic și prea repede. Timp de trei minute. Patru. Cinci. Apoi înțelese că nu mai are niciun rost să continue.

Il preferito. Omul care urma să fie papă. Mort acum, chiar în fața lui.

Într-un fel, chiar și așa, întins pe bordura aceea în mijlocul fântâniei, cardinalul Baggia afișa încă un aer calm și plin de demnitate. Apa îi clipea lent pe piept, cuprinsă parcă de remușcări... ca și când i-ar fi cerut iertare fiindcă-i ucisese... de parcă ar fi încercat să spele rana arsă ce-i purta numele.

Cu o mișcare înceată, Langdon își trecu palma peste fața bătrânului și-i închise ochii sticloși. În clipa aceea, un val istovitor de lacrimi îl podidi, luându-l prin surprindere. Și, pentru prima dată după mulți ani, Langdon plânse.

Tremurul de emoție îi slăbi, în vreme ce se îndepărta de cadavrul cardinalului, târându-și cu greu picioarele. Secătuit și singur, avea impresia că se va prăbuși la următorul pas. Și totuși, un nou impuls creștea în el. Energic. De nestăpânit. Mușchii i se încordară cu o forță neașteptată. Ignorând durerea din inimă, creierul lui azvârli trecutul la o parte și se concentră asupra unicei și disperatei misiuni care-l mai aștepta.

„Găsește bârlogul *Illuminati*. Ajut-o pe Vittoria.”

Întorcându-se spre masa de marmură sculptată din mijlocul fântânii, începu să caute ultimul indiciu *Illuminati*. Undeva, în acest mănunchi de statui, era un semn, ceva care sugera calea către bârlog. Speranța îi pieri însă repede, pe măsură ce studia sculptura. Versul poemului părea să răsunе batjocoritor în jurul lui: „Și îngerii tendrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.” Se încrunta spre formele sculptate. „Fântână asta este laică! Nu are niciun înger, pe nicăieri!”

Dezamăgit, își ridică instinctiv ochii spre obeliscul de piatră. „Patru indicii, își spuse în gând, dispuse în Roma în forma unei uriașe cruci.”

Privi hieroglifele gravate și se întrebă dacă nu cumva anticele simboluri egiptene ascundeau vreun indiciu. Alungă imediat această idee. Hieroglifele erau mult mai vechi decât opera lui Bernini și, în plus, fuseseră descifrate abia după descoperirea stelei de la Rosetta. Totuși, poate că Bernini sculptase printre ele un simbol propriu... unul care să treacă neobservat.

Cu o nouă rază de speranță în suflet, înconjură încă o dată fântână, cercetând toate cele patru fețe ale obeliscului. În două minute sfârși, fără niciun rezultat. Nu părea să fie adăugat nimic printre hieroglife; și în mod cert, nu era niciun înger.

Își privi ceasul. Era unsprezece fix, dar nu-și dădea seama dacă timpul zboară sau abia se scurge. Imagini ale Vittoriei și ale *Hassassinului* îi stăruiau amețitoare în minte, în timp ce continua să se învârtă în jurul fântânii, din ce în ce mai deznădăjduit. Frânt, copleșit, simțea că e gata să se prăbușească. Pradă frustrării, își lăsă capul pe spate pentru a-și striga furia în noapte.

Dar strigătul îi încremeni în gât.

Privirea îi căzu pe vârful obeliscului. Acolo, sus, se afla aceeași vietate pe care o văzuse mai devreme. Acum însă, îi atrase brusc atenția. Nu era un înger. Cătuși de puțin. De fapt, nici nu i se păruse că face parte din fântână lui Bernini. Crezuse că era o ființă vie, o pasăre cocoțată la înălțime.

Un *porumbel*.

Își miji ochii pentru a vedea mai bine prin ceața și stropii de apă. Era un porumbel, nu-i așa? Capul și ciocul i se conturau clar pe fondul cerului înstelat. Și totuși, pasărea nu se mișcase din loc de când sosise el în piață, cu toată lupta care se dusese jos. Era exact în aceeași poziție în care o văzuse prima dată: stătea în vârful obeliscului, privind liniștită către vest.

După o clipă de nedumerire, Langdon se aplecă și culese un pumn de monede din fântână, pe care le aruncă în sus. Bănuții zăngăniră pe granitul obeliscului. Pasărea nu se clinti. Încercă încă o dată. De data aceasta, una dintre monede atinse porumbelul. Un sunet ușor de metal lovit de alt metal răsună în piață.

Afurisita de pasăre era din bronz.

„Dar trebuie să cauți un înger, nu un porumbel!” îi șopti o voce în minte. Dar era prea târziu; făcuse deja conexiunea. Pasărea nu era nicidecum un porumbel.

Era o turturea!

Abia dându-și seama ce face, sări în fântână, se repezi spre centrul bazinului și începu să urce pe masa de marmură, cățărându-se pe brațe și pe capete sculptate. Pe la jumătatea urcușului, dincolo de vâlul de ceață și stropi,

se opri o clipă. Capul păsării se vedea mai clar acum.

Nici urmă de îndoială. Era o turturea, culoarea inițială a bronzului te înșela, fiindcă era înnegrită de poluarea din aer. Și, brusc, semnificația ei îl izbi în moalele capului. Mai văzuse azi două turturele, la Panteon. O *pereche* de turturele nu avea nicio semnificație simbolică. Pasărea de aici era, însă, singură.

„Turtureaua este simbolul laic al Îngerului Păcii.”

Această descoperire aproape că îl împinse de la sine până la baza obeliscului. Bernini alesese simbolul nereligios al unui înger pentru a-l putea ascunde în cadrul fântânii laice. „*Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.* Turtureaua e un înger!” Ce loc putea fi mai potrivit pentru ultimul indiciu *Illuminati* decât vârful acestui obelisc?!

Pasărea privea spre vest. Langdon încercă să-i urmărească direcția, dar clădirile din jur îl împiedicau. Urcă mai sus. Un citat din opera Sfântului Grigorie de Nyssa îi veni pe neașteptate în minte: „Când ajunge la iluminare... sufletul ia forma delicată a unei turturele”.

Langdon își continua ascensiunea. Spre turturea. Aproape că zbura acum. Ajunse la platforma obeliscului, de unde nu putea urca mai departe. Și, privind în jur, înțelese că nici n-avea nevoie. Întreaga Romă se întindea în fața lui; priveliștea era uluitoare.

Spre stânga, luminile haotice ale reflectoarelor în Piazza San Pietro. Spre dreapta, cupola Bisericii Santa Maria della Vittoria care fumega. În fața lui, la depărtare, Piazza del Popolo. Iar sub el, al patrulea și ultimul indiciu. O cruce uriașă formată din obeliscuri.

Tremurând, privi în sus, spre turturea. Apoi se întoarse cu fața în direcția pe care ea o indica.

În aceeași clipă îl zări.

Clar. Evident. Înșelător de simplu.

Cu ochii ațintiți asupra lui, aproape nu-i venea să creadă că bârlogul *Illuminati* rămăsese secret atâția ani. Întregul oraș părea să pâlească în jurul monstruoasei structuri de piatră aflate dincolo de albia fluviului. Una dintre cele mai

cunoscute din Roma, construcția se ridica pe malul Tibrului, față în față cu Vaticanul. Geometria sa era simplă: un castel circular, încadrat de o fortăreața pătrată care, la rândul ei, dincolo de ziduri, era înconjurată de un parc în forma unui *pentagon*.

Vechile metereze de piatră erau luminate de reflectoare. Deasupra castelului se înălța un uriaș înger din bronz. Sabia sa era îndreptată în jos, părând că străpunge cu vârful exact centrul castelului. Și, de parcă nu ar fi fost de-ajuns, în fața intrării principale în castel se întindea, maiestuos, celebrul Ponte Sant'Angelo - „Podul Îngerilor”... un arc de piatră decorat cu doisprezece îngeri sculptați de nimeni altul decât... Bernini.

Într-o ultimă revelație tulburătoare, Langdon își dădu seama că imensa cruce formată de obeliscuri în Roma încadra fortăreața în cel mai pur stil *Illuminati*: brațul lung al crucii trecea exact prin centrul podului, împărțindu-l în două jumătăți egale.

Coborî și își luă sacoul de pe jos, ținându-l departe de hainele lui ude. Apoi sări în mașina furată și-și înfundă pantoful mustind de apă în pedala de accelerație.

Era 23.07. Citroenul alerga ca o nălucă în noaptea romană. Coborând pe Lungotevere Tor Di Nona, paralel cu fluviul, Langdon vedea deja castelul ridicându-se asemenea unui munte spre dreapta.

Castel Sant'Angelo, „Castelul Îngerului”.

În fața lui apăru brusc intrarea pe podul cu același nume. Călcă puternic frâna și pneurile scârțâiră. Cotise la vreme, dar podul era blocat și, înainte de a se putea opri, izbi un șir de piloni scunzi ce mărgineau drumul. Cu o zguduitoră puternică, mașina încremeni, iar Langdon aproape că se lovi de parbriz. Uitase că, pentru a fi mai bine păstrat, „Podul Îngerilor” era acum arie pietonală.

Tremurând, coborî și-și dori să fi ales un alt drum spre castel. Îl cuprinsese frigul în hainele ude și își trase sacoul pe deasupra lor, recunoscător fabricantului că pusese o căptușeală dublă; *Diagramma* nu avea să se ude. În fața lui, dincolo de pod, fortăreața de piatră se ridica impunătoare. Vlăguit și săgetat de dureri în tot corpul, o luă la fugă spre ea.

În stânga și în dreapta lui, aidoma unui regiment de escortă, îngerii lui Bernini păreau că aleargă o dată cu el, conducându-l spre destinația finală. „Și îngerii te-ndrume în căutarea ce ți-ai pus în gând.” Castelul părea că se înalță tot mai mult cu cât se apropia de el, un munte inaccesibil, mai semeț parcă decât Bazilica San Pietro. Picioarele îl duceau mecanic spre bastion, în vreme ce privirile îi îmbrățișau crenelurile încununate de îngerul gigantic.

Castelul părea pustiu.

În decursul secolelor, Vaticanul îl folosisese pe rând ca monument funerar, fortăreață, ascunzătoare a papilor, temniță pentru dușmanii Bisericii și muzeu. Acum se părea însă că Sant'Angelo oferise adăpost și Confreriei *Illuminati*. Într-un fel, totul avea sens. Deși proprietate a Vaticanului,

castelul era locuit doar sporadic, iar Bernini îl renovase de multe ori în cursul anilor. Se zvonea că uriașa clădire era plină de intrări ascunse, pasaje secrete și încăperi tainice. Langdon nu avea nicio îndoială că îngerul din vârf și parcul pentagonal erau tot opera lui Bernini.

În sfârșit, ajunse la porțile monumentale ale castelului. Împinse tare. Deloc surprinzător, niciuna nu se clinti. Două ciocănele de fier erau prinse la nivelul ochilor. N-avea rost să bată. Făcu doi pași înapoi, privind zidul exterior. Meterezele sale opriseră avansarea armatelor de berberi, mauri și alți invadatori; nici șansele sale nu păreau mai mari.

„Vittoria, strigă în sinea sa. Ești acolo, înăuntru?”

O luă la fugă de-a lungul zidului. „Trebuie să mai existe o intrare!”

Cotind spre latura vestică, ajunse într-o mică parcare, lângă Lungotere Angelo. Aici se afla o a doua intrare – o poartă cu pod mobil care acum era ridicat și blocat. Privi din nou în sus.

Singurele lumini erau cele ale reflectoarelor din exterior. Toate ferestruicile păreau întunecate. Mai sus, chiar în capătul turnului central, la treizeci de metri înălțime, chiar sub sabia îngerului, se zărea un singur balcon. Parapetul de marmură părea să licăre ușor, ca și cum în camera din spate ar fi fost luminată de torțe. Langdon încremeni, cuprins brusc de un tremur. O umbră? Așteptă, încordat. Apoi o văzu din nou. Simți cum i se face părul măciucă. „E cineva acolo!”

— Vittoria! strigă el, neputându-se stăpâni, însă vuietul apelor umflate ale Tibrului îi acoperi glasul.

Continua să alerge în jurul zidurilor, în timp ce se întreba unde naiba erau gărzile elvețiene. Îi primiseră, oare, mesajul?

În celălalt capăt al parării se afla un car al unei rețele de televiziune și Langdon o luă la fugă spre el. La pupitru, un individ burtos cu căști la urechi apăsa niște butoane. Bătu cu palma în tabla mașinii și omul sări drept în sus,

smulgându-și casca de pe cap la vederea hainelor lui mustind de apă.

— Care-i treaba, amice? întrebă cu un puternic accent australian.

— Am nevoie de telefonul dumitale.

Omul ridică din umeri:

— Nu am ton. Toată seara am încercat. Circuitele sunt supraîncărcate.

Langdon înjură în gura mare:

— Ai văzut pe cineva intrând pe acolo? întrebă, arătând spre podul mobil.

— Păi, da. O camionetă neagră a tot intrat și ieșit de câteva ori.

Profesorul simți că o cărămidă tocmai îl lovise în stomac.

— Al naibii norocos! exclamă australianul privind spre turn și amintindu-și că el nu avea vizibilitate bună spre Vatican: Pariez că de acolo, de sus, se vede perfect. N-am putut să răzbat prin trafic spre San Pietro, așa că transmit de aici.

Langdon însă nu-l mai asculta pentru că se gândea la posibilitățile lui de acțiune.

— Ei, ce părere ai? continuă omul. Chestia asta cu Samariteanul din al unsprezecelea ceas e reală?

— Ce chestie?

— N-ai auzit? Căpitanul Gărzii Elvețiene a primit un telefon de la cineva care pretinde că are informații fierbinți. Tipul zboară-ncoace chiar acum. Tot ce știu eu e că, dacă omul ăsta o scoate la capăt, uite-așa se duc audiențele noastre!

Langdon îl privi confuz. Un Bun Samaritean care vine să dea o mână de ajutor? Persoana asta știe cumva unde e ascuns containerul cu antimaterie? Și de ce nu-i spune, pur și simplu, Gărzii Elvețiene? De ce trebuie să vină el personal? Ceva era ciudat aici, dar el, unul, nu avea timp de întrebări.

— Hei, izbucni australianul, privindu-l mai atent. Nu cumva ești tipul pe care l-am văzut la televizor? Cel care

Încerca să-l salveze pe cardinalul din Piazza San Pietro?

Nu-i răspunse. Brusc, zărise un dispozitiv fixat pe capota carului – o antenă-satelit montată pe un suport telescopic. Meterezele zidului exterior măsurau vreo cincisprezece metri. Fortăreața interioară era mai înaltă – extrem de bine apărată. Vârful părea imposibil de atins, dar dacă ar fi reușit să se cațere măcar pe primul zid...

Se întoarse repede spre australian și-i făcu semn spre antenă:

— Cât de sus ajunge chestia aceea?

Omul îl privi nedumerit:

— Până pe la cincisprezece metri. De ce?

— Mută mașina! Trage chiar lângă zid! Am nevoie de ajutor.

— Despre ce e vorba?

Langdon îi explică. Australianul se holbă la el:

— Ești nebun? Asta-i o antenă telescopică de două sute de mii de dolari, nu o amărâtă de scară!

— Vrei audiență? Am o informație care te va face om! exclamă el în disperare de cauză.

— O informație care valorează două sute de mii de bătrâne?

Langdon îi spuse ce anume-i va dezvălui în schimbul ajutorului.

După nouăzeci de secunde, Robert Langdon ajunsese în vârful antenei, clătinându-se în bătaia vântului, la cincisprezece metri deasupra solului. Se aplecă, se agăță cu mâinile de marginea crenelată, încălecă zidul și coborî pe partea cealaltă.

— Acum respectă-ți partea ta de târg! îi strigă australianul de jos. Unde e?

Profesorul se simțea vinovat fiindcă-i dezvăluie o asemenea informație, dar înțelegerea era înțelegere. Și, pe urmă, *Hassassin*-ul avea să anunțe oricum presa.

— Piazza Navona, îi strigă. E în fântână.

Australianul își coborî antena la loc și demară în trombă după știrea carierei lui.

Într-o încăpere din piatră aflată la înălțime, *Hassassin*-ul își scoase bocancii uzi și își bandajă piciorul rănit. Îl durea, dar nu chiar atât de tare ca să nu se poată bucura de ceea ce-l aștepta.

Se întoarse, privindu-și premiul.

Era întinsă pe un divan străvechi în colțul încăperii, cu mâinile legate la spate și cu un căluș în gură. Se apropie de ea. Se trezise deja. Țsta era un lucru bun. Surprinzător însă, în ochii ei lucea nu frica, ci furia.

„Frica are să vină și ea, imediat.”

Langdon se furișă de-a lungul meterezelor, recunoscător pentru lumina reflectoarelor. Curtea care se vedea jos părea un fel de muzeu al armelor de război din Antichitate – catapulte, grămezi de ghiulele și un veritabil arsenal de mașinării înspăimântătoare. Unele zone ale castelului erau deschise publicului în timpul zilei, curții fiindu-i redat în parte aspectul ei de odinioară.

Profesorul privi partea centrală a fortăreței. Citadela circulară era înaltă de peste treizeci de metri, fără a pune la socoteala și îngerul de bronz de deasupra ei. În balconul singuratic încă se mai zărea o rază de lumină. Ar fi vrut să strige, dar se abținu. Trebuia să găsească o modalitate de a intra.

Se uită la ceas: 23.12.

Coborând rampa de piatră ce mărginea zidul exterior, ajunsese în curte și, aflat din nou pe pământ, începu să alerge în umbra meterezelor, în jurul fortului. Trecu de trei porticuri, toate trei blocate. „Pe unde a intrat *Hassassin-ul?*” Porni mai departe, pe lângă două intrări cu aspect modern, ambele încuiate pe dinafară. „Nu pe aici!”

Înconjurase aproape întreaga clădire, când remarcă o alee cu pietriș ce străbătea curtea, trecând prin fața lui. La un capăt, în zidul exterior al castelului, văzu cealaltă parte a podului mobil pe care-l observase de afară. La celălalt capăt, aleea dispărea undeva în interiorul fortăreței, intrând parcă într-un fel de tunel – o deschidere neagră, căscată în corpul central al clădirii. // *traforo!* Citise undeva despre acest *traforo*, o uriașă rampă spiralată care pătrundea circular în fort până în vârful lui, folosită de soldații călare pentru a ajunge jos în cel mai scurt timp. „*Hassassin-ul* a urcat pe aici cu camioneta!” Poarta care bloca tunelul era ridicată, invitându-l parcă să intre. Un val de exuberanță puse stăpânire pe el când se apropie de tunel, dar când

ajunse la deschidere, entuziasmul îi pieri brusc.

Tunelul *cobora*.

Nu era bine. Această parte din *traforo* ducea, probabil, spre tunelurile subterane, nu sus, în fort.

Încremenit la gura întunecată a puțului ce părea să coboare la nesfârșit în măruntaiele pământului, Langdon ezită, privind din nou balconul. Ar fi putut să jure că zărise o mișcare acolo. „Hotărăște-te!” Fără o altă alternativă, o luă la fugă prin tunel, în jos.

Undeva, deasupra, *Hassassin*-ul se aplecă asupra prăzii sale. Își trecu palma peste brațul ei. Avea pielea catifelată, ca mătasea. Gândul la apropiata explorare a comorilor ei trupești îl amețea. În câte feluri ar putea-o viola?

Știa sigur că o merită pe această femeie. Îl slujise pe Janus cum se cuvine. Ea era o pradă de război și, când va termina cu ea, o va azvârli de pe divan și o va sili să îngenuncheze. Și îl va servi iar. „Suprema umilință!” Apoi, în chiar momentul orgasmului, îi va reteza gâtul.

Ghayat assa'adah. „Suprema plăcere!”

Iar după aceea, îmbătat de propria glorie, va ieși pe balcon și va savura triumful *Illuminati*... o răzbunare visată de atât de mulți, de atâta vreme.

Cu fiecare pas, tunelul se întuneca tot mai mult. Coborârea continua.

După un tur complet în subteran, orice rază de lumină dispăruse. Tunelul părea să înainteze orizontal acum și Langdon încetini, sesizând după ecoul pașilor că ajunsese într-o încăpere mai largă. În față, în beznă, se zărea parcă o slabă licărire. Porni mai departe, cu brațele întinse. La un moment dat atinse ceva neted. Sticlă și crom. O mașină. Pipăi orbește pe caroserie, găsi o ușă și trase de ea.

Lampa din plafon se aprinse. Într-o frântură de secundă recunoscă camioneta neagră și se trase înapoi. Cuprins de ură și dezgust, se holbă la ea o clipă, apoi sări înăuntru și începu să scormonească în căutarea unei arme care s-o

Înlocuiască pe cea pierdută în fântână. Nu găsi nimic. Doar telefonul celular al Vittoriei. Strivit și inutil. Vederea lui îi stârni fiori de groază. Se rugă în gând să nu fi ajuns prea târziu.

Întinse mâna și aprinse farurile camionetei. Încăperea deveni imediat vizibilă – umbre întunecate într-o cameră goală. Probabil că fusese utilizată odinioară pentru cai și muniție. În plus, se înfunda. Fără ieșire. „Am greșit drumul!”

Dezamăgit, coborî din camionetă și studie zidurile înconjurătoare. Nicio ușă. Nicio poartă. Se gândi la îngerul aflat de-a-supra intrării în tunel și se întrebă dacă era doar o coincidență. *Nu!* Își aminti cuvintele ucigașului în Piazza Navona, la fântână. „E în Biserica Iluminării... mă așteaptă să mă întorc.” Nu se poate, ajunsese prea departe pentru a da greș acum. Inima îi bătea frenetic în piept. Frustrarea și ura începeau să-i întunece rațiunea.

Când zări petele de sânge de pe podea, primul lui gând zbură la Vittoria. Dar urmând dâra cu ochii, își dădu seama că erau urme de pași însângerați. La distanță unele de altele. Sângele cursese numai din piciorul stâng. *Hassassin-ul*.

Langdon se luă după șirul de urme, spre unul din colțurile încăperii, unde lumina pălea. La fiecare pas, uimirea și nedumerirea lui creșteau. Pașii însângerați păreau că înaintează până în colț, pentru a dispărea apoi în zid.

Când ajunse în colț și privi peretele, abia îi veni să-și creadă ochilor. Acolo, unul dintre blocurile de granit ale pardoselii nu era pătrat, la fel ca toate celelalte. Se afla, probabil, în fața unui nou indiciu. Blocul avea forma unui pentagon perfect, cu vârful orientat exact spre colț. Ingenios ascunsă la îmbinarea pereților, o despicătură îngustă în zid servea drept ieșire. Langdon pași înăuntru. Era un culoar. Puțin mai în față se vedeau resturile unei bariere de lemn care blocase odată tunelul.

Dincolo de ele licărea o lumină.

O luă din nou la fugă, sărind peste frânturile de lemn.

Culoarul dădea într-o altă încăpere, mai largă. Pe unul dintre pereții acesteia, o torță aprinsă arunca umbre palide. Era într-o zonă neelectrificată a castelului... una la care niciun turist nu a avusese vreodată acces. Încăperea avea, probabil, un aspect înfricoșător ziua, dar la lumina tremurândă a torței era de-a dreptul sinistă.

Il prigione.

Se aflau acolo vreo zece-douăsprezece celule, majoritatea cu gratii ruginite de vreme. Una dintre cele mai mari era însă intactă și pe podeaua ei Langdon zări ceva ce-i opri inima în piept: sutane negre și eșarfe roșii. „Aici i-a închis pe cardinali!”

În apropierea celulei se vedea o ușă de fier încastrată în perete, întredeschisă. Dincolo de ea se întindea un fel de pasaj. Se repezi într-acolo, dar se opri brusc. Urmele însângerate nu treceau de ușă. Iar când văzu cuvintele săpate în piatra zidului, deasupra intrării, își dădu seama de ce.

Il Passetto.

Era înmărmurit. Auzise de multe ori despre acest tunel, dar nu avusese habar pe unde anume se pătrundea în el. // *Passetto* - „Micul Pasaj” - era un tunel îngust, de aproximativ un kilometru lungime, construit între Castelul Sant’Angelo și Vatican. În decursul anilor, numeroși papi îl folosiseră pentru a fugi în timpul asediilor, pentru a-și vizita amantele secrete sau pentru a asista la torturarea diverșilor inamici personali ori ai Bisericii. În prezent, se știa că ambele extremități ale tunelului sunt blocate de încuietori impenetrabile, ale căror chei se află la adăpost undeva, în vreun seif al Vaticanului. Langdon înțelegea acum în ce fel izbutiseră *Illuminati* să intre și să iasă din Vatican nestingheriți de nimeni. „Oare cine era trădătorul infiltrat care le dăduse cheile? Olivetti? Unul dintre ceilalți membri ai Gărzii Elvețiene? Oricum, nu mai conta.”

Urmele de sânge de pe pardoseală se îndreptau spre celălalt capăt al temniței. Acolo, o poartă ruginită era prinsă în lanțuri. Lacătul dispăruse și poarta era puțin deschisă.

Dincolo de ea se vedea un șir de trepte care urcau în spirală. Și aici, pe podea, se afla un bloc de granit pentagonal. Langdon îl privi o clipă înfiorat, întrebându-se dacă Bernini însuși mânuise dalta care îl cizelase. Deasupra, arcada de la intrare era decorată cu un mic heruvim sculptat. Aici era!

Pașii însângerați urcaseră treptele.

Înainte de a porni pe urma lor, trebuia să facă rost de o armă – orice fel de armă. Lângă una din celule găsi o bară de fier ceva mai lungă de un metru. La unul din capete metalul fusese rupt, iar marginea rămasă era zimțată, ascuțită. Deși foarte grea, nu avea altceva la îndemână și Langdon spera ca elementul surpriză plus rana de piciorul *Hassassinului* să încline balanța în favoarea lui. Mai presus de toate însă, spera din tot sufletul să nu ajungă prea târziu.

Treptele în spirală erau tocite și abrupte. Langdon păși ușor, încercând să prindă un eventual zgomot. Nimic. Pe măsură ce urca, lumina care răzbătea din temniță pălea. La un moment dat rămase în beznă și își continuă drumul pipăind peretele cu palma. Mai sus. Simțea parcă în întuneric spiritul lui Galilei urcând aceleași scări, nerăbdător să-și împărtășească ideile semenilor săi care aveau ace-ași convingeri.

Încă nu-și revenise din șocul cauzat de descoperirea bârlogului *Iluminați* – într-o clădire ce aparținea Vaticanului! Pe când trimișii papei percheziționau beciurile și locuințele unor savanți renumiți, membrii confreriei se întruneau chiar *aici*, sub nasul Bisericii. Era perfect, extraordinar! În calitatea sa de arhitect-șef al lucrărilor de renovare, Bernini avusese acces nelimitat în întreaga fortăreață... restructurând-o după propriile planuri, fără să dea socoteală nimănui. Câte intrări secrete construisese el oare? Câte decorațiuni subtile, ce indicau drumul spre bârlog?

Biserica Iluminării. Langdon știa că nu poate fi departe.

Treptele se îngustară puțin și avea impresia că zidurile

tunelului se strâng în jurul lui. Umbrele trecutului forfoteau în întineric, dar nu se opri din drum. Când zări fasciculul orizontal de lumină din față, își dădu seama că se află la câțiva pași de o platformă. Dincolo de aceasta, pe sub o ușă, răzbăteau licăririle slabe ale unei torțe aprinse. Se apropie în liniște.

Habar nu avea în ce punct al castelului se află, dar știa că urcase suficient pentru a fi ajuns aproape de vârf. Se gândi că, probabil, uriașul înger din bronz era exact deasupra capului său.

„Ajută-mă, îngere!” se rugă tăcut, încleștându-și degetele pe bara de fier. Apoi, fără un zgomot, întinse mâna spre ușă.

Pe divan, Vittoria își simțea brațele înțepenite, săgetate de durere. Când își revenise și își dăduse seama că are mâinile legate la spate, crezuse că, dacă se va relaxa, își va putea elibera încheieturile. Dar nu mai avusese timp. Bestia se întorsese. Acum era aplecat deasupra ei, cu pieptul lui lat și gol, brăzdat de nenumărate cicatrice. Ochii îi păreau două fante negre ce ardeau, ațintite asupra ei. Vittoria bănuia că fiara se delecta imaginându-și ce-o aștepta. Încet, ca pentru a o înnebuni, *Hassassin*-ul își desfăcu centura udă, o scoase și o azvârli pe podea.

Oroarea și ura o sugrumau. Închise ochii pentru o clipă. Când îi redeschise, în mâna ucigașului apăruse un pumnal cu lamă retractabilă. Lama zvâcni chiar sub ochii ei.

Vittoria își zări chipul îngrozit, reflectat în oglinda oțelului.

Hassassin-ul răsuci pumnalul și lipi dosul lamei de abdomenul ei. Metalul rece o înfioră. Cu o lucire insolentă în ochi, trase lama în jos, pe pielea ei, până la cordonul șortului. Vittoria icni. Lent, amenințător, bestia continua să plimbe vârful pumnalului în sus și-n jos... mai jos. Apoi se aplecă și, cu răsuflarea lui fierbinte, îi șușoti în ureche:

— Cu cuțitul ăsta i-am scos ochiul tatălui tău.

În acea clipă Vittoria înțelese că era în stare să ucidă.

Hassassin-ul răsuci din nou pumnalul și tăișul pătrunse

prin materialul șortului, despicându-l. Brusc, se opri și întoarse capul. Cineva intrase.

— Pleacă de lângă ea! răsună din prag o voce profundă.

Vittoria nu vedea cine vorbise, dar recunoscuse imediat vocea. „Robert! Trăiește!”

Hassasin-ul se holbă de parcă ar fi văzut o stafie:

— Domnule Langdon, probabil că ai un înger păzitor!

În fracțiunea de secundă cât privi în jur, Langdon își dădu seama că se află într-un loc sacru. Deși vechi și decolorate, deco-rațiunile din încăperea ovală erau pline de simboluri familiare. Plăci de faianță pentagonale. Fresce reprezentând planete. Turturele. Piramide.

Biserica Iluminării! Simplă și pură. În sfârșit, o găsisese.

Chiar în fața lui, încadrat de deschiderea balconului, se afla *Hassassin*-ul. Cu pieptul gol, stătea lângă Vittoria, care zăcea legată pe un divan, dar cât se poate de vie. Văzându-o, Langdon simți o imensă ușurare. Pentru o clipă ochii li se întâlniră și un val de emoții se revărsă între ei – recunoștință, disperare, regret.

— Așa, deci ne întâlnim din nou, spuse *Hassassin*-ul, apoi văzu bara de fier din mâna lui și izbucni în râs. Și acum ai venit după mine... cu *asta*?!

— Dezleag-o!

Ucigașul își repezi cuțitul la gâtul Vittoriei:

— O omor.

Langdon nu se îndoia că era capabil s-o facă. Se strădui să răspundă calm, fără ca vocea să-i tremure:

— Cred că ar fi bucuroasă... ținând cont de alternativă.

Hassassin-ul zâmbi auzind insulta:

— Ai dreptate. Femeia are multe de oferit. Ar fi o pierdere inutilă.

Profesorul făcu un pas înainte, strângând în mână bara ruginită și îndreptându-i capătul rupt direct spre celălalt. Tăietura din palmă îl ustura.

— Dă-i drumul!

Pentru un moment, *Hassassin*-ul păru să stea în cumpănă. Răsuflând adânc, își relaxă umerii într-un gest clar de resemnare. În aceeași clipă însă, brațul îi zvâcni. Langdon nu zări decât o masă neagră de mușchi și lama care despică aerul venind drept spre pieptul lui.

Din instinct sau poate din cauza oboselii, genunchii i se îndoiră brusc și pumnalul zbură pe lângă urechea lui stângă, aterizând cu zgomot pe pardoseală, undeva, în spate. Ucigașul părea netulburat. Rânji, se depărtă de Vittoria și, ca un animal la pândă, cu pași ușori, se apropie.

Langdon se ridică din nou, cu bara de fier în mână. Dintr-o dată, puloverul și pantalonii uzi începură să-i stânjenească mișcările. *Hassassin*-ul, doar pe jumătate îmbrăcat, se mișca mult mai ușor și mai repede, aparent neafectat de rana de la picior. „Se vede că e obișnuit cu durerea”, își spuse profesorul. Pentru prima dată în viața lui, își dorea să aibă în mână o armă de mare calibru.

Hassassin-ul continua să-l înconjoare încet, răbdător, de parcă s-ar fi distrat, cu fiecare pas apropiindu-se de cuțitul căzut pe podea. Langdon îi tăie calea. Ucigașul dădu să se apropie iar de Vittoria, dar el i se așează din nou în față.

— Mai este încă timp, îi aruncă în treacăt. Spune-mi unde e containerul. Vaticanul îți va plăti mai mult decât *Illuminati*.

— Ești naiv!

Lovi cu bara de fier. *Hassassin*-ul se feri. Langdon ocoli o bancă de lemn, ținând fierul în fața sa și încercând să-l încolțească în încăperea ovală. „A naibii cameră, nu are colțuri!” În mod ciudat însă, celălalt nu părea dornic nici să atace, nici să fugă. Pur și simplu, îi făcea jocul adversarului. Așteptând răbdător.

„Așteptând ce?” Ucigașul continua să se miște în cerc, fără a se expune nicio clipă. Ca un nesfârșit joc de șah. Bara de fier începea să atârne din ce în ce mai greu în mâna lui și, brusc, Langdon își dădu seama ce așteaptă adversarul său. „Mă obosește.” Strategia lui funcționa. Slăbiciunea puneă stăpânire pe el, adrenalina nemaifiind suficientă pentru a-l ține în formă. Știa că trebuie să facă ceva.

Hassassin-ul părea că-i citește gândurile și schimbă iarăși direcția, ca pentru a-l atrage spre masa din centrul încăperii. În mod cert, se afla ceva acolo, ceva care lucea în

lumina torței. „O armă?” Fără a-și lua ochii de la dușman, Langdon se apropie de masă. Ucigașul aruncă o privire lungă, evident, spre obiect și el avu nevoie de toată stăpânirea sa de sine pentru a nu-i cădea în cursă. În cele din urmă, nu mai rezistă. O otheadă scurtă. Dar răul se produsese deja.

Nu era o armă. Imaginea îl țintui locului pentru o clipă.

Pe masă se afla o casetă obișnuită din aramă, acoperită de patina vremii. Forma acesteia era pentagonală. Capacul fusese dat la o parte. Înăuntru, în cinci compartimente vătuite, se vedeau cinci matrițe. Din fier, cu mânere scurte din lemn. Nu trebuia să privească atent pentru a ști ce scria pe fiecare.

ILLUMINATI, PĂMÂNT, AER, FOC, APĂ.

Langdon se trase înapoi, de teamă că *Hassassin*-ul îl va lovi. Dar se înșelase. Ucigașul aștepta, de parcă jocul l-ar fi înviorat.

Profesorul făcea eforturi să se concentreze din nou asupra luptei, privindu-și adversarul și agitând bara ruginită. Dar imaginea casetei îi stăruia în minte. Deși matrițele în sine erau fascinante – artefacte *Illuminati* în a căror existență puțini specialiști credeau – își dădu seama că *altceva*, un alt detaliu al casetei îi trezise suspiciuni întunecate. Profită de o mișcare a *Hassassin*ului pentru a mai arunca o privire spre masă.

„Dumnezeule!”

În casetă, cele cinci matrițe erau așezate în cinci compartimente separate. În *centru* însă, se mai afla un compartiment. Acesta era acum gol, dar în mod evident era destinat să adăpostească o altă matriță... mult mai mare decât celelalte... de formă pătrată.

Atacul veni pe neașteptate.

Hassassin-ul se repezi ca o pasăre de pradă. Langdon încercă să se adune și să contracareze lovitura, dar bara de fier atârna ca un bolovan în mâna lui. Izbi mult prea târziu. *Hassassin*-ul se ghemui. În clipa următoare țâșni și mâinile sale înșfăcără bara. Forța lui era teribilă, aparent

neafectată de rana de la braț. Urmă o scurtă luptă. Violentă. Langdon simți cum fierul îi este smuls din mână și o durere sfâșietoare îi străpunse palma. După o clipă, privea drept în capătul zimțat al barei. Vânătorul devenise vânat.

Parcă îl izbise un ciocan. *Hassassin*-ul se rotea iarăși în jurul lui, zâmbind din nou, împingându-l spre perete:

— Cum e proverbul acela al vostru? Despre pisica moartă de prea multă curiozitate...

Langdon abia mai reușea să se concentreze, blestemându-și neglijența. Nimic parcă nu mai avea sens. „Un al șaselea simbol *Illuminati*!” Pradă frustrării, izbucni:

— N-am citit nicăieri nimic despre o a șasea matriță *Illuminati*!

— Ba cred că da! chicoti ucigașul, continuând să înainteze spre el.

Nu mai înțelegea nimic. Sigur nu citise așa ceva! Erau *cinci* simboluri *Illuminati*. Se trase înapoi, cu spatele, cercetând cu privirea camera în căutarea unei alte arme.

— O îmbinare perfectă a elementelor antice, spuse *Hassassin*-ul. Matrița finală este cea mai strălucită dintre toate. Mi-e teamă totuși că tu n-o vei vedea.

Lui Langdon îi era teamă că nu va mai apuca să vadă mai nimic, în curând. Continua să se retragă, căutând o cale de scăpare.

— Și ai văzut matrița asta finală? îl întrebă, încercând să mai tragă de timp.

— Poate că într-o zi îmi vor face această onoare. Dacă mă voi dovedi vrednic.

Făcu o mișcare bruscă spre el, ca și când s-ar fi jucat.

Langdon sări înapoi. Avea impresia că ucigașul îl împingea de-a lungul zidului, spre o destinație nevăzută. „Unde?” Însă nu-și putea permite să se întoarcă și să privească în spate.

— Matrița, continuă el. Unde este?

— Nu-i aici. Se pare că Janus este cel care o păstrează.

— Janus?

Profesorul nu mai auzise acest nume.

— Liderul *Illuminati*. Vine aici în câteva clipe.

— Liderul *Illuminati* vine aici?

— Pentru a realiza ultima înfierare.

Langdon aruncă o privire îngrozită spre Vittoria. Tânăra părea ciudat de calmă, cu ochii închiși, retrasă parcă într-o lume a ei, respirând lent... adânc. Ea era, oare, ultima victimă? Sau ei?

— Câtă aroganță! rânji *Hassassin*-ul, văzându-i privirea. Voi doi sunteți niște nimicuri. Veți muri, firește, nu-ncape îndoială. Dar ultima victimă despre care vorbesc eu este un inamic cu adevărat periculos.

„Un inamic periculos?” Principalii cardinali muriseră deja. Papa era și el mort. *Illuminati* avuseseră grijă de asta. Răspunsul era însă în ochii goi ai *Hassassin*ului.

Il camerlengo.

Șambelanul Ventresca fusese unica rază de speranță în tot acest calvar. El izbutise în această seară să-i acuze pe *Illuminati* mai mult decât o făcuseră decenii întregi de teorii ale conspirației. Iar acum, avea să plătească prețul pentru reușita lui. El era ținta finală a confreriei.

— Nu veți ajunge la el! îl provocă Langdon.

— Eu, nu, replică ucigașul, forțându-l să se retragă și mai mult. Această onoare îi revine lui Janus însuși.

— Liderul *Illuminati* are de gând să-l înfiereze *cu mâna lui pe il camerlengo*?

— Puterea are privilegiile ei.

— Dar nimeni nu poate pătrunde în Vatican în seara asta!

Hassassin-ul avea un aer plin de el:

— Dacă are fixată o întrevvedere, poate!

Profesorul nu mai știa ce să creadă. Singura persoană așteptată la Vatican în acest moment era cea pe care presa o numea „Samariteanul din ceasul al unsprezecelea”, cea despre care Rocher spusese că deține informații care ar putea salva... Langdon încremeni. „Dumnezeule!”

Hassassin-ul rânji iar, savurând efectele pe care această înțelegere le avea asupra adversarului său:

— Și eu mă întrebam cum va reuși Janus să intre în Vatican. Dar am auzit la radioul din mașină - ceva cu un Samaritean din ceasul al unsprezecelea. Vaticanul îl va primi pe Janus cu brațele deschise!

Langdon aproape că se împiedică. „Janus e samariteanul!” O viclenie incredibilă! Liderul *Illuminati* va fi condus ca un rege până în apartamentele șambelanului. „Dar cum l-a fraierit Janus pe Rocher? Sau e și el implicat?” De când aproape că se sufocase în interiorul Arhivelor Secrete, Langdon nu mai avusese încredere deplină în căpitan.

Hassassin-ul fandă brusc, împungându-l în coaste.

Profesorul făcu o săritură înapoi, cuprins de furie:

— Janus nu va reuși să scape cu viață!

— Sunt unele cauze pentru care chiar merită să mori.

Profesorul nu se îndoia că ucigașul vorbise serios. Janus venea la Vatican într-o misiune *sinucigașă*? Era o problemă de onoare? Pentru o fracțiune de secundă, mintea lui cuprinse totul. Complotul *Illuminati* se încheia perfect. Preotul pe care ei înșiși îl aduseseră în prim-plan, prin asasinarea papei, se dovedise un adversar de temut. Iar într-un ultim act de sfidare, liderul confreriei îl va distruge.

Brusc, Langdon simți că peretele din spatele lui dispare. Un val de aer rece îl izbi și, nedumerit, se împletici în noapte. *Balconul!* Acum își dădea seama ce urmărea *Hassassin*-ul.

Hăul din spatele lui era aproape palpabil - o cădere de treizeci de metri până în curtea de dedesubt; o văzuse când venise. Și ucigașul nu pierdea deloc timpul. Cu o forță violentă, țâșni spre el. Bara de fier îi zvâcni în dreptul abdomenului. Reuși să sară un pas în spate și capătul tăios îi împunse doar hainele. O nouă lovitură. Încă un salt înapoi. Aproape că se lipi cu spinarea de balustradă. Sigur că următoarea lovitură îl va izbi în plin, Langdon încercă marea cu degetul. Răsucindu-se într-o parte, întinse mâinile și apucă bara. Durerea îi săgetă palma rănită, dar nu-și slăbi strânsoarea.

Hassassin-ul păru depășit de această mișcare. Se luptară un moment corp la corp, față-n față, răsuflarea fetidă a celuiilalt pufăindu-i în nări. Bara începu să-i alunece din mâini; adversarul era prea puternic. Într-un ultim gest disperat, riscând să-și piardă și bruma de echilibru, Langdon ridică un picior și încercă să lovească degetul rănit al celuiilalt cu toată puterea. Dar omul era un profesionist și știa să-și apere punctele slabe.

Profesorul tocmai își jucase ultima carte și știa că a pierdut.

Brațele *Hassassinului* explodară în sus, trântindu-l în balustradă. În spate nu mai simțea nimic, decât hăul de dedesubt. Ținând bara cu ambele mâini, orizontal, ucigașul se repezi spre pieptul lui. Langdon își arcui spinarea deasupra hăului.

— *Ma'assalamah!* urlă fiara. La revedere!

Și, cu o privire furibundă, își lansă ultima lovitură. Centrul de greutate al profesorului pendulă și picioarele îi zburară pe pardoseală. Cu o infimă speranță de supraviețuire, izbuti să se prindă de balustradă în clipa în care trupul lui făcea saltul în gol. Mâna stângă îi alunecă, dar dreapta rezistă. Atârna cu capul în jos, agățat cu picioarele și cu o mână... fără a-și da drumul.

Aplecat peste el, *Hassassin*-ul ridică bara deasupra capului. Fierul începu să coboare și, în acea fracțiune de secundă, Langdon avu o viziune. Poate era iminența morții sau pur și simplu frica instinctivă, dar în acea clipă zări capul ucigașului învăluit într-o aură ivită de nicăieri. O vâlvătaie se înălță în spatele lui... ca o bizară minge de foc. La jumătatea loviturii, *Hassassin*-ul scăpă bara din mână și scoase un urlet animalic.

Fierul căzu pe lângă capul lui Langdon și dispăru în noapte. Ucigașul se întoarse; spatele lui era un foc mocnit. De dincolo de balustradă, profesorul o văzu pe Vittoria în fața *Hassassinului*. Cu un licăr sălbatic de răzbunare în ochi, clătina torța în fața ei, pentru a-l ține la distanță. Cum se dezlegase, Langdon nu știa și nici nu-i mai păsa. Prinzându-

se cu picioarele, încăleacă balustrada și se rostogoli înapoi, în balcon.

Lupta avea să fie foarte scurtă. *Hassassin*-ul era un adversar cu adevărat... mortal. Urlând cu turbare, se azvârli asupra ei. Vittoria încercă să sară într-o parte, dar bruta înhăță torța, gata să i-o smulgă din mână. Profesorul nu mai așteptă. Luându-și avânt, se repezi cu pumnii în carnea arsă de pe spatele lui.

Răcnetul se auzi probabil până la Vatican.

Ucigașul încremeni pentru o clipă, cu spinarea arcuită. Dădu drumul torței și Vittoria îl izbi cu ea în față. Carnea sfârâi și ochiul stâng îi plesni. Urlă din nou, ducându-și palmele la frunte.

— Ochi pentru ochi! șuieră Vittoria.

De această dată mânuie torța ca pe o bâtă și, când lovi, *Hassassin*-ul se împletici pe spate, proptindu-se în balustradă. Langdon și Vittoria se repeziră în aceeași clipă, înfigându-și mâinile în el și împingându-l amândoi în același timp. Trupul ucigașului se prăvăli în gol, în întuneric. Nu se auzi niciun strigăt. Doar trosnetul spinării lui, frânte când se izbi de un morman de ghiulele, dedesubt.

Langdon se întoarse și o privi tăcut, uluit. Pe umeri și la talie îi atârnau frânghii răsucite. Ochii îi ardeau ca focurile iadului:

— Houdini știa yoga.

Între timp, în Piazza San Pietro, Garda Elvețiană formase un zid viu și încerca să țină mulțimile la distanță. Fără succes, însă. Oamenii erau prea mulți și păreau mult mai interesați de pericolul care amenința Vaticanul decât de propria siguranță. Ecranele video din piață transmiteau imagini ale containerului cu antimaterie și ale ceasului acestuia – imagini preluate de la monitorul Gărzii Elvețiene, prin amabilitatea șambelanului. Din păcate însă, nici acestea și nici minutele care se scurgeau amenințător pe ceasul containerului nu reușeau să alunge mulțimea din piață. Oamenii priveau picătura minusculă de lichid și își spuneau, probabil, că nu are cum să fie atât de periculoasă pe cât se credea. În plus, ceasul containerului arăta că mai sunt încă aproape patruzeci și cinci de minute până la detonare – o grămadă de timp pentru a sta și a privi în jur.

Totuși, toți membrii Gărzii Elvețiene erau de acord că decizia îndrăznească a șambelanului de a spune lumii adevărul și de a oferi presei imagini în direct ale infamiei *Illuminati* fusese o mișcare inteligentă. Confreria se așteptase, în mod cert, ca Vaticanul să afișeze reticența sa obișnuită în fața adversităților. De această dată însă, nu. // *camerlengo* Ventresca se dovedise un inamic redutabil.

În interiorul Capelei Sixtine, cardinalul Mortati nu mai avea stare. Trecuse deja de ora 23.15. Mulți cardinali continuau să se roage, dar alții se adunaseră în apropierea ușii, în mod evident îngrijorați de ora târzie. Unii începură să bată cu pumnii în ușă.

Afară, locotenentul Chartrand auzea loviturile, dar nu știa ce ar trebui să facă. Se uită la ceas. Era vremea! Căpitanul Rocher dăduse însă ordine stricte: cardinalii nu vor fi lăsați să iasă până ce nu le va da el permisiunea. Bătăile în ușă deveniră mai intense și stânjeneala locotenentului crescuseră. Poate că Rocher pur și simplu uitase; de la apelul acela

telefonice misterios, căpitanul se comportase într-un mod foarte ciudat.

Chartrand deschise stația de emisie-recepție.

— Domnule căpitan, sunt Chartrand. A trecut ora stabilită. Nu ar trebui să deschid ușile Capelei Sixtine?

— Ușa rămâne încuiată. Credeam că ți-am dat deja acest ordin.

— Da, domnule, însă...

— Oaspetele nostru va sosi dintr-un moment în altul. Ia câțiva oameni sus și postați-vă în fața biroului papei. Șambelanul nu trebuie să plece *nicăieri*.

— Mă scuzați, domnule?

— Ce nu pricepi, locotenent?

— Nimic, domnule. Am plecat.

Sus, în biroul papei, șambelanul medita în tăcere în fața focului. „Dă-mi putere, Dumnezeule! Fă o minune!” înțeți flăcările din șemineu, întrebându-se dacă va supraviețui acestei nopți.

Unsprezece și douăzeci și trei de minute.

Vittoria ședea tremurând pe balconul Castelului Sant'Angelo, cu ochii pierduți în depărtare, înlăcrimați. Ar fi vrut atât de mult să-l ia în brațe pe Robert Langdon, dar nu putea. Trupul îi era parcă amorțit. Încercă să-și revină, evaluând situația actuală. Omul care îi ucisese tatăl zăcea undeva jos, mort, iar ea abia scăpase cu viață.

Când mâna lui Langdon îi atinse umărul, infuzia de căldură și tandrețe începu ca prin farmec să-i topească gheața din suflet. Trupul îi revenea la viață. Negura se risipi. Robert arăta ca naiba, ud și sleit de puteri – probabil că trecuse printr-un adevărat iad pentru a o salva.

— Îți mulțumesc... îi șopti.

El îi surâse, obosit, și-i aminti că ea merita toate mulțumirile; abilitatea ei de a-și contorsiona trupul îi salvase pe amândoi. Vittoria își șterse ochii. Ar fi putut rămâne acolo, alături de el, pentru totdeauna, dar timpul nu mai aștepta.

— Trebuie să ieșim de aici, îi spuse profesorul.

Mintea ei zbură în altă parte, privind spre Vatican. Cel mai mic stat al lumii părea tulburător de aproape, strălucitor în lumina zecilor de reflectoare ale presei. Spre marea ei uimire, Piazza San Pietro era încă ticsită de oameni. Garda Elvețiană reușise să elibereze doar o zonă de nici cincizeci de metri, chiar în fața bazilicii – mai puțin de o treime din întinderea pieței. Mulțimea era compactă, spectatorii de pe margini împingându-se pentru a vedea și ei ceva mai bine și prinzându-i pe ceilalți ca într-o capcană. „Sunt prea aproape! îi venea să strige. Mult prea aproape!”

— Eu mă întorc, spuse Langdon complet lipsit de expresie.

Vittoria se răsuci spre el, incredulă:

— Înapoi la *Vatican*?

Profesorul îi povesti despre Samaritean și despre complotul pe care acesta îl punea la cale. Liderul *Illuminati*, un om pe nume Janus, venea, de fapt, pentru a-l înfiera pe șambelan. Un ultim act de supremație din partea confreriei.

— Nimeni nu știe despre acest lucru la Vatican, continuă el. Nu am cum să iau legătura cu ei și individul poate să sosească dintr-o clipă în alta. Trebuie să avertizez Garda Elvețiană înainte de venirea lui.

— Dar n-ai să poți trece de mulțimea aceea!

— Ba voi trece, replică el cu siguranță în glas. Ai încredere în mine!

Vittoria își dădu seama că, din nou, istoricul știa ceva ce ei îi scăpa:

— Vin și eu.

— Nu. De ce să riscăm amândoi...

— Trebuie să găesc o modalitate de a-i îndepărta pe oamenii aceia de acolo! Riscurile sunt uri...

Chiar în clipa aceea, balconul începu să vibreze. Un huriit asurzitor părea că zdruncină întregul castel. Apoi, dinspre San Pietro se văzu o lumină albă, orbitoare. „Oh, Doamne! exclamă Vittoria în sinea ei. A explodat antimateria!”

Dar, în locul bubuiturii, din mulțime se ridică un val de urale. Vittoria își duse mâna streășină la ochi. Din piață se înălța un rând de lumini orbitoare, îndreptate, parcă, asupra lor! Toți oamenii întorceau capetele, strigând și arătând cu mâinile în sus. Huriitul se intensifică. În piață, atmosfera se înseninase, devenind aproape veselă.

Langdon privi năuc într-acolo:

— Ce mama dracului...?

Deasupra lor, cerul însuși vuia.

De după turnul castelului, pe neașteptate, se ivi elicopterul papei. Huruind la doar cincisprezece metri deasupra lor, se îndrepta direct spre Vatican. Sub unda de șoc, castelul vibra din toate încheieturile. Fasciculele reflectoarelor urmau elicopterul în zbor și curând balconul fu cuprins din nou de întuneric.

Când văzu că uriașa mașinărie încetinește și că zăbovește un moment în aer deasupra pieței, Vittoria se simți cuprinsă de îndoieli; era deja prea târziu. Stârnind un nor de praf, elicopterul ateriză în micul spațiu liber dintre mulțime și bazilică, oprindu-se aproape de treptele de la intrare.

— Ia te uită ce intrare-și face! șopti Vittoria.

Pe fondul alb al treptelor de marmură, zări o siluetă întunecată ieșind din bazilică și apropiindu-se de elicopter. N-ar fi putut recunoaște persoana, dacă n-ar fi văzut bereta stacojie de pe capul acesteia.

— Așa, întindeți covorul roșu! Țsta-i Rocher.

Langdon izbi cu pumnul în balustradă:

— Cineva trebuie să-i prevină!

Și dădu să plece.

Vittoria îl prinse de braț:

— Așteaptă!

Tocmai observase încă un amănunt, unul pe care mintea ei refuza să-l creadă. Deși degetele îi tremurau, arătă spre elicopter. Chiar și de la o asemenea distanță, știa că nu putea să se înșele. Din aeronavă cobora o altă siluetă... o siluetă care se mișca într-un mod atât de special, încât nu putea fi decât a unui singur om. Deși în poziție șezând, nou-venitul străbătu spațiul gol al pieței cu o viteză uimitoare și o precizie maximă.

Un rege pe un tron electric.

Era Maximilian Kohler.

Lui Kohler opulența Sălii Belvedere îi făcea greață. Numai cu aurul ce poleia decorațiunile plafonului s-ar fi putut finanța un an întreg de cercetări asupra cancerului. Rocher îl conduse pe o rampă înclinată, în Palatul Apostolic.

— N-aveți lift? întrebă Kohler.

— N-avem curent electric, răspunse Rocher, arătând sfeșnicele care ardeau în jur, împrăștiind întunericul. Strategia noastră de căutare și de verificare.

— Strategie care, fără îndoială, nu a dat rezultate.

Căpitanul încuviință.

Kohler izbucni într-un acces de tuse, știind probabil că s-ar putea să fie ultimul – un gând nu tocmai liniștitor.

Când ajunseră la etajul superior și porniră pe culoarul ce ducea spre biroul papal, patru soldați ai Gărzii Elvețiene le ieșiră în întâmpinare, cu figuri speriate.

— Căpitane, ce faceți aici? Credeam că acest om deține informații care...

— Nu vorbește decât cu *il camerlengo*.

Soldații se traseră înapoi, cu priviri suspicioase.

— Spuneți-i șambelanului, adăugă Rocher pe un ton ferm, că directorul CERN, Maximilian Kohler, este aici și dorește să-l vadă. Imediat!

— Da, domnule!

Unul dintre soldați o luă la fugă spre birou. Ceilalți rămaseră pe loc, privindu-l cu atenție pe Rocher, părând destul de stânjeniți.

— Numai o clipă, căpitane. Vom anunța sosirea oaspetelui dumitale.

Kohler însă nu se opri. Rotindu-și scaunul, ocoli grupul de santinele. Soldații țâșniră, aliniindu-se în jurul lui:

— *Fermati!* Domnule! Opriți-vă!

Elvețianului îi era silă de ei. Nici cea mai prestigioasă forță de securitate a lumii nu era imună la mila pe care toți

o resimțeau față de handicapați. Dacă ar fi fost sănătos, soldații l-ar fi abordat fizic. „Infirmii sunt neputincioși. Sau așa cred ceilalți.”

Kohler știa că dispune de foarte puțin timp pentru a face ceea ce-și pusese în gând. De asemenea, știa că ar putea muri în această noapte. Era totuși surprinzător cât de puțin îi păsa de asta. Îndurase prea multe în timpul vieții pentru ca întreaga lui muncă să fie distrusă de unul precum *il camerlengo Ventresca*.

— *Signore!* strigară iar soldații, alergând și formând un baraj viu în calea lui. Trebuie să vă opriți!

Unul scoase un revolver și-l îndreptă spre director.

Kohler se opri.

Rocher interveni, cu un aer jenat:

— Domnule Kohler, vă rog! Nu durează decât un moment. Nimeni nu poate intra neanunțat în biroul papei.

Din privirea căpitanului, elvețianul înțelese că nu are altă soluție decât să aștepte. „Bine, își spuse. Aștept.”

Din cruzime parcă, soldații îl opriseră în dreptul unei oglinzi ce acoperea un întreg perete. Imaginea propriului trup schimonosit îl îngrețoșa. Vechea furie ieși din nou la suprafață. Și-i dădu puteri noi. Acum se afla printre dușmani. *Aștia* erau oamenii care îi furaseră demnitatea. *Aștia* erau. Din cauza *lor* nu simțise niciodată atingerea vreunei femei... și nu se ridicase niciodată în picioare pentru a primi o distincție. „Ce adevăr au oamenii aceștia? La naiba, ce dovadă? O carte cu născociri din vechime? Făgăduința unor miracole viitoare? Știința naște minuni în fiecare zi!”

Kohler se privi pentru o clipă în ochi. „În seara asta am să mor poate de mâna religiei, își spuse. Dar n-ar fi pentru prima dată.”

Pentru o clipă, avu iar unsprezece ani. Zăcea în patul său din casa părintească, în Frankfurt. Așternuturile de sub el erau croite din cea mai fină pânză existentă în Europa, dar musteau de sudoare. Micul Max avea impresia că arde pe dinăuntru, durerea sfâșiindu-i trupul în chinuri groaznice.

Îngenuncheați lângă patul său, la fel ca în ultimele două zile, se aflau mama și tatăl lui.

În umbră, doar la câțiva pași, stăteau trei dintre cei mai buni medici din oraș.

— Vă rog încă o dată să vă răzgândiți, spuse unul dintre ei. Uitați-vă la bietul copil! Febra îi crește! Are dureri cumplite! Și e în pericol de moarte!

Dar Max știa deja răspunsul mamei, înainte ca ea să-l rostească:

— *Gott wird ihn beschuetzen.*

„Da, își spuse micul Max. Dumnezeu mă va apăra.” Convingerea din glasul mamei îi sporea puterile. „Dumnezeu mă va apăra.”

O oră mai târziu, Max avea impresia că tot trupul lui era zdrobit de o greutate uriașă. Nici măcar nu mai respira îndeajuns ca să poată plânge.

— Fiul dumneavoastră suferă îngrozitor, interveni un alt medic. Dați-mi voie cel puțin să-i ușurez durerile! Îi pot face imediat o simplă injecție cu...

— *Ruhe, bitte!* îl întrerupse tatăl, fără a deschide ochii, rugându-se netulburat în continuare.

— Tată, te rog! Încercă Max să strige. Lasă-i să-mi oprească durerea!

Dar strigătul i se pierdu într-un acces de tuse.

O oră mai târziu, suferea chiar mai rău.

— Fiul dumneavoastră ar putea paraliza! îi avertiză un doctor. Sau riscă să moară chiar! Avem medicamente care-l pot ajuta!

Dar *Frau* și *Herr Kohler* n-ar fi acceptat așa ceva. Nu credeau în medicamente. Cine erau ei pentru a se amesteca în planurile lui Dumnezeu? Așa că se rugară și mai fierbinte. La urma urmei, Domnul îi binecuvântase cu acest copil; pentru ce le-ar lua El darul înapoi acum? Mama îi șopti micului Max să fie puternic. Îi spuse că Dumnezeu îl pune la încercare... ca în povestea biblică a lui Avraam... un test al credinței.

Max încerca să aibă credință, dar durerea era

înfiorătoare.

— Eu nu mai pot să văd așa ceva! exclamă la un moment dat un medic și ieși în fugă din cameră.

În zori, Max abia dacă mai era conștient. Fiecare mușchi din trupul lui era prins în spasme cumplite. „Unde e Iisus? se întreba. Oare pe mine nu mă iubește?” Simțea cum viața i se scurge din corp.

Mama lui adormise lângă el, iar brațele ei îi cuprindeau trupul chinuit. Tatăl stătea în cealaltă parte a încăperii, la fereastră, privind ivirea zorilor. Era ca într-o transă. Max auzea murmurul neîncetat al rugăciunilor lui.

Atunci zări copilul silueta aplecată deasupra lui. Un înger? Abia dacă-i putea vedea prin pleoapele umflate, aproape închise. Chipul îi șopti ceva la ureche, dar nu era vocea unui înger. Max îl recunoscuse pe unul dintre doctori... cel care stătuse în colțul camerei timp de două zile, fără a ieși nicio clipă, implorându-i pe părinții lui să-l lase să-i administreze un medicament nou, venit din Anglia.

— Nu mi-aș ierta-o niciodată, șopti medicul, dacă n-aș face acest lucru.

Apoi îi luă ușor brațul slăbuț în mână lui:

— Aș fi vrut doar să o fi făcut mai de mult.

Max simți o ușoară înțepătură în braț – abia sesizată pe fondul durerii generale.

Apoi doctorul își strânse în liniște lucrurile. Înainte de a pleca, își puse palma pe fruntea copilului:

— Doctoria aceasta îți va salva viața. Eu am mare încredere în puterea medicamentelor.

În numai câteva minute, Max simți cum un spirit fermecat parcă îi alerga prin vine. O căldură plăcută se răspândi în trupul lui, amortindu-i durerea. În sfârșit, pentru prima dată după multe zile, reuși să adoarmă.

Când febra cedă, mama și tatăl lui laudară miracolul înfăptuit de Dumnezeu. Dar când deveni evident că fiul lor rămăsese olog, descurajarea îi cuprinse din nou. Își duseră copilul la biserică, implorând sfatul preotului.

— Numai mila Domnului i-a salvat viața, îi informă

acesta.

Max asculta, fără a spune nimic. *Frau Kohier* plângea:

— Dar fiul nostru nu poate să meargă!

Preotul clătină din cap, cu tristețe:

— Da, se pare că Dumnezeu l-a pedepsit fiindcă n-a avut suficientă credință.

— Domnule Kohier?

Era soldatul care plecase în fugă:

— *Il camerlengo* este de acord să vă primească în audiență.

Directorul mormăi, accelerând în lungul coridorului.

— Vizita dumneavoastră îl surprinde, continuă tânărul.

— Nu mă îndoiesc. Aș vrea să-i vorbesc între patru ochi.

— Imposibil. Nimeni...

— Locotenent! Iătră Rocher. Întrevederea va decurge așa cum dorește domnul Kohier.

Soldatul se holbă la el tăcut, nevenindu-i să creadă.

În fața ușii de la biroul papei, Rocher le îngădui oamenilor săi obișnuitele măsuri de precauție înainte de a permite intrarea directorului. Detectorul lor de metale nu era însă de niciun folos în fața sumedeniei de dispozitive electronice cu care era echipat scaunul lui Kohler. Soldații îl percheziționară sumar, dar erau prea stânjeniți de infirmitatea lui pentru a-și face datoria așa cum trebuie. Așa că nu găsiră revolverul fixat sub scaun. Și nici celălalt obiect... cel despre care Kohler știa că avea să determine un deznodământ de neuitat al evenimentelor acestei serii.

Când directorul intră în biroul papei, *il camerlengo* Ventresca era singur, în genunchi, rugându-se în fața focului care dădea să se stingă. Nici măcar nu deschise ochii:

— Domnule Kohler, rosti el, ai venit pentru a face din mine un martir?

Între timp, Langdon și Vittoria străbăteau în fugă, spre Vatican, îngustul tunel numit *// Passetto*. Făclia din mână profesorului arunca doar atâta lumină cât să se poată vedea la trei metri în față. Zidurile erau apropiate, iar plafonul, jos. Aerul mirosea a umed. Langdon alerga din toate puterile, Vittoria urmându-l la scurtă distanță.

La un moment dat, tunelul se înclină abrupt, ca și cum ar fi ieșit din castel, urcând de-a lungul unui bastion de piatră ce semăna cu un apeduct antic. Apoi panta se redusese și tunelul redeveni orizontal.

În mintea profesorului imaginile se amestecau ca într-un caleidoscop nelămurit – Kohler, Janus, *Hassassin*-ul, Rocher... și o a șasea matriță. „Sunt sigur că ai auzit despre cel de-al șaselea simbol, spusese ucigașul. Cel mai strălucit dintre toate.” Langdon era însă sigur că *nu* auzise. Nici chiar teoria conspirației nu pomenise vreodată despre o a șasea matriță... reală sau imaginară. Umblau zvonuri despre lingouri de aur și despre un desăvârșit diamant *Illuminati*, dar nimeni nu făcuse vreo referire la un al șaselea simbol.

— Kohler nu poate fi Janus! declară Vittoria fără să se oprească din fugă. E imposibil!

„Imposibil” era un cuvânt pe care Langdon învățase să nu-l mai folosească.

— Nu știu, îi strigă el peste umăr. Kohler are un dinte împotriva Bisericii și, în plus, o influență substanțială.

— Criza asta a pus CERN într-o lumină monstruoasă! Max n-ar face *niciodată* ceva care să afecteze reputația CERN.

Pe de o parte, Langdon știa că instituția se aflase în lumina reflectoarelor în această seară, fiindcă *Illuminati* insistase să transforme toată această criză într-un spectacol public. Totuși, nu putea să nu se întrebe cât de șifonată ieșise *cu adevărat* reputația CERN. Criticile din

partea Bisericii nu erau ceva nou pentru centrul elvețian. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că situația de față era *benefică* pentru instituția condusă de Kohler. Dacă miza era publicitatea, atunci antimateria reprezenta asul câștigător în seara asta. Toată planeta numai despre ea vorbea.

— Știi ce spunea P.T. Barnum, îi strigă Langdon din fugă: „Nu-mi pasă ce spui despre mine, cu condiția să-mi scrii numele corect!” Pariez că lumea se înghesuie deja să cumpere noua tehnologie. Iar după ce îi vor vedea adevărata putere la miezul nopții...

— Illogic! replică Vittoria. Comunicarea noilor descoperiri științifice nu are nimic de-a face cu etalarea forței distructive! Chestia asta e *teribilă* pentru antimaterie, crede-mă!

— Atunci poate că totul e mult mai simplu. Kohler s-a gândit că, probabil, Vaticanul va păstra secretul asupra antimateriei, refuzând să confirme existența noii arme și să dea astfel credibilitate confreriei. Directorul se aștepta, probabil, ca Vaticanul să fie la fel de tăcut ca de obicei, dar *il camarlengo* a schimbat regulile jocului.

Vittoria nu răspunse.

Deodată, scenariul i se părea profesorului cât se poate de plauzibil:

— Da! Kohler nu a luat în calcul reacția șambelanului. Acesta a încălcat însă tradiția Vaticanului și a dat totul publicității. Cu o sinceritate dezarmantă. Pentru numele lui Dumnezeu, containerul cu antimaterie a apărut la televizor din ordinul lui! A fost o replică strălucită, la care Kohler nu s-a așteptat. Și culmea ironiei e că atacul *Illuminati* s-a întors împotriva lor: în mod neașteptat, a scos la iveală un nou lider al Bisericii, în persoana șambelanului. Iar acum Kohler vine pentru a-l ucide!

— Max e un ticălos, spuse Vittoria, dar nu e un asasin. Și în niciun caz n-ar putea fi implicat în uciderea tatălui meu.

Langdon își aminti însă cuvintele directorului: „La CERN, mulți îl considerau periculos pe Leonardo Vetra.

Comuniunea dintre știință și Dumnezeu este suprema blasfemie științifică.”

— Poate că directorul a aflat despre proiectul vostru cu săptămâni în urmă și nu i-au plăcut implicațiile lui religioase.

— Așa că *l-a ucis* pe tata din motivul ăsta? Ridicol! În plus, Max Kohler nu avea *cum* să știe despre proiect.

— Cât timp ai fost tu plecată, poate că tatăl tău n-a mai rezistat și s-a consultat cu Kohler. Chiar tu ai spus că era îngrijorat de implicațiile morale ale creării unei substanțe atât de periculoase.

— Să-i ceară sfaturi de ordin moral lui Maximilian Kohler?! ripostă Vittoria. Nu cred!

Tunelul cotea ușor spre vest. Cu cât alergau mai repede, cu atât torța ardea mai slab și Langdon începu să se teamă că se va stinge și-i va lăsa în întuneric. Negru ca smoala.

— Și în plus, continuă Vittoria, de ce s-ar mai fi obosit Kohler să te cheme în dimineața asta și să-ți ceară ajutorul, dacă el ar fi pus totul la cale?

Langdon se gândise și la acest lucru:

— Când m-a chemat pe mine, s-a pus la adăpost; s-a asigurat astfel că nimeni nu-l va acuza că a stat cu mâinile în sân într-o asemenea criză. Probabil că nu s-a așteptat ca noi să ajungem atât de departe.

Gândul că directorul se folosisese de el îl zgândărea; prin implicarea lui, *Illuminati* câștigaseră un anumit nivel de credibilitate. Lucrările sale fuseseră citate în seara aceasta de presa de pretutindeni și, oricât de ridicol ar fi părut, prezența unui profesor de la Harvard în Cetatea Vaticanului ridicase ștacheta întregii situații dincolo de limita aiurelilor paranoice și îi convinsese chiar și pe scepticii din întreaga lume că *Illuminati* nu era doar un personaj istoric, ci și o forță de care trebuia să se țină seama.

— Reporterul acela de la BBC crede că la CERN se află noul cartier general al confreriei.

— Poftim?! izbucni Vittoria în spatele lui, împiedicându-se de surprindere. A spus el *una ca asta*?

— În direct. A făcut o paralelă între CERN și lojile masonice - o organizație inocentă, care găzduiește neștiutoare, în sânul ei, Confreria *Illuminati*.

— Dumnezeu, chestia asta o să distrugă CERN!

Langdon nu era chiar atât de sigur. Oricum, teoria părea, dintr-o dată, cam trasă de păr. CERN era un veritabil rai al științei, în care trăiau și lucrau savanți din peste douăsprezece țări. Finanțările private de care dispunea păreau a fi nelimitate. Iar Maximilian Kohler era șeful acestui paradis.

„Kohler este Janus.”

— Dacă directorul nu este implicat, reluă el cu glas tare, atunci ce caută aici?

— Probabil că încearcă să oprească toată această nebunie. Să-și arate susținerea. Poate chiar acționează ca un bun samaritean! Poate că a aflat cine mai știa despre proiectul antimateriei și a venit pentru a dezvălui această informație.

— Asasinul spunea că vine pentru a-l înfiera pe șambelan.

— Și tu crezi așa ceva? Ar fi sinucidere curată. Max n-ar izbuti să scape cu viață din chestia asta.

Langdon se gândi un moment: „Poate că nici nu intenționează.”

Conturul unei porți metalice se ivi în fața lor, blocându-le înaintarea prin tunel. Langdon aproape că-și simți inima oprindu-i-se în piept. Când ajunseră în dreptul ei, văzură însă că lacătul vechi era neâncuiat; poarta se deschise imediat.

Răsuflând ușurat, profesorul își dădu seama că exact așa cum își închipuise, tunelul mai fusese folosit. Ultima dată, de curând. Chiar azi. Nu se mai îndoia că pe aici fuseseră aduși, mai devreme, cei patru cardinali.

Din stânga, prin zidul tunelului răzbăteau zgomote tumultuoase. Era mulțimea din Piazza San Pietro; înseamnă că se apropiau.

Ajunseră la o altă poartă, mai grea de data aceasta, dar tot descuiată. Hărmălaia din piață rămăsese undeva în spate și Langdon își închipui că trecuseră deja de zidurile exterioare ale Vaticanului. „Oare unde se deschidea tunelul? În grădini? În bazilică? În interiorul reședinței papale?”

Brusc, ajunseră la capăt.

Ușa masivă din fața lor era o pavăză groasă din fier nituit. Chiar în ultimele licăriri ale torței sale, Langdon văzu că metalul este perfect neted – fără mânere, fără balamale, fără broască sau clanță. De netrecut.

Un val de panică îl cuprinse. În limbajul arhitecților, acest tip rar întâlnit de ușă se numea *senza chiave* – o trecere cu sens unic, pentru cazuri de urgență, manevrabilă doar dintr-o parte; de data asta... din partea cealaltă. Speranțele i se stinseră, o dată cu torța din mâna lui.

Privi ceasul. Mickey licărea în întuneric.

23.29.

Cu un geamăt de frustrare, Langdon aruncă torța stinsă și începu să bată cu pumnii în ușă.

Ceva nu era bine.

Locotenentul Chartrand aştepta lângă uşa biroului papei şi, din privirile neliniştite ale soldatului care stătea lângă el, îşi dădea seama că acesta îi împărtăşeşte îngrijorarea. Întrevederea particulară ce se desfăşura înăuntru, le spusese Rocher, putea salva Vaticanul de la distrugere. Şi atunci, de ce instinctul său îi sugera altceva? Şi de ce se purta Rocher atât de bizar?

În mod cert, ceva nu era în regulă.

Căpitanul stătea în dreapta lui, cu ochii aţintiţi drept înaintea şi privirea neobişnuit de goală. Chartrand abia dacă-i mai recunoştea. În ultima oră, Rocher parcă nu mai fusese el însuşi; hotărârile pe care le lua erau lipsite de sens.

„Cineva trebuia să asiste la întrevedere!” îşi spuse Chartrand. Îl auzise pe Maximilian Kohler încuind uşa pe dinăuntru după ce intrase. „Cum de permisesse Rocher aşa ceva?!”

Dar mai erau şi alte lucruri care îl nedumereau. *Cardinalii!* Încă mai erau încuiaţi în Capela Sixtină. Asta era o adevărată nebulă! *Il camerlengo* ceruse evacuarea lor încă de acum cincisprezece minute! Rocher însă îi nesocotise dispoziţia şi nici măcar nu-l informase acest lucru. Iar când el, Chartrand, îşi exprimase îngrijorarea, aproape că-l făcuse una cu pământul. Ordinele date de superiorii ierarhici nu se discutau în cadrul Gărzii Elveţiene, iar Rocher era acum şeful cel mare.

„Jumătate de oră, îşi spuse privind-şi discret ceasul elveţian în lumina slabă a candelabrului. Vă rog, grăbiţi-vă!”

Locotenentul şi-ar fi dorit să poată auzi ce se întâmpla dincolo de uşile masive ale biroului. Totuşi, ştia că nimeni n-ar putea controla această criză mai bine decât *il camerlengo*. Omul fusese supus unor încercări extreme şi

nici măcar nu clipise. Abordase problemele frontal... cu onestitate și candoare... un exemplu pentru ei toți. În aceste momente, Chartrand se simțea mândru că este catolic. *Illuminati* făcuseră o greșală atunci când îl provocaseră pe *il camerlengo* Ventresca.

În acea clipă însă, un zgomot neașteptat îi tulbură brusc gândurile. Un bubuit. De undeva, din capătul culoarului. Bătăile erau îndepărtate și înăbușite, dar continue. Rocher ridica privirea, apoi se întoarse spre Chartrand și-i făcu un semn. Chartrand înțelese, își aprinse lanterna și plecă în fugă să cerceteze.

Bubuiturile erau mai desperate acum. Locotenentul parcurse vreo treizeci de metri, până la o intersecție. Zgomotul părea să vină de după colț, de dincolo de Sala Clementina. Chartrand rămase o clipă perplex. O singură încăpere se mai afla în direcția aceea - biblioteca particulară a papei care, de la decesul Sfinției Sale, rămăsese încuiată. Era imposibil să se afle cineva înăuntru!

Chartrand străbătu celălalt coridor, coti și alergă spre ușa bibliotecii. Arcada de lemn era micuță, dar ședea în întuneric aidoma unei santinele. Bubuitul venea de undeva dinăuntru. Locotenentul ezită; nu mai intrase niciodată în acea încăpere. De fapt, puțini intraseră. Nimeni nu avea acces înăuntru decât cu o escortă din partea papei.

Timid, Chartrand întinse mâna și apăsă pe clanța. Așa cum își închipuise, ușa era încuiată. Își lipi urechea de tăblie. Bubuitul se auzea mai tare. Pe lângă el, se mai auzea însă și altceva. *Voci! Cineva striga!*

Nu înțelegea niciun cuvânt, dar panica din voci era evidentă. Rămăsese oare cineva închis în bibliotecă? Evacuarea nu se făcuse conștiincios? Chartrand ezită un moment, întrebându-se dacă nu cumva trebuia să se întoarcă și să-l informeze pe Rocher. La naiba cu asta! El, unul, fusese pregătit pentru a lua decizii și avea să ia una chiar acum. Își scoase arma de la sold și trase un singur foc în încuietore. Lemnul sări țândări și ușa se deschise.

Dincolo de ea nu se zărea nimic, decât întuneric. Întinse

lanterna în față. Încăperea era dreptunghiulară, cu covoare orientale, rafturi înalte din stejar, pline cu cărți, o canapea din piele și un șemineu din marmură. Chartrand auzise multe lucruri despre această încăpere – trei mii de volume vechi, alături de sute de ziare și reviste actuale, tot ceea ce solicita Sfinția Sa. Măsuța pentru cafea era acoperită cu publicații de știință și politice.

Bubuitul se auzea mai clar acum și Chartrand își îndreptă lanterna spre locul din care venea. Pe zidul opus ușii, dincolo de canapea, se afla o ușă uriașă din fier. Părea la fel de impenetrabilă ca un seif, cu cele patru încuietori masive ale sale. Literele minuscule gravate chiar în centrul tăbliei îi tăiară locotenentului respirația: „IL PASSETTO”!

Chartrand rămase câteva clipe cu ochii ațintiți la ușă. „Tunelul secret de fugă al papei!” Auzise și el de *Il Passetto* și, la un moment dat, chiar se spusese că tunelul avea o intrare aici, în bibliotecă, dar nimeni nu-l mai folosisese de secole! „Cine ar putea să bată de cealaltă parte a ușii?”

Locotenentul ciocăni și el în tăblia metalică. De dincolo se auzi o izbucnire de entuziasm. Bubuitul încetă, vocile răsunând mai tare. Prin grosimea ușii, Chartrand abia dacă distingea câteva cuvinte:

— Kohler... minciuni... *camerlengo*...

— Cine e acolo? strigă locotenentul.

— ... ert Langdon... Vittoria Ve...

Chartrand înțelese destul pentru a fi și mai nedumerit. „Credeam că au murit!”

— ... ușa, strigau vocile. Deschideți!

Privind bariera de fier, locotenentul își dădu seama că ar avea nevoie de dinamită pentru a o disloca.

— Imposibil! strigă. E prea groasă!

— ... Întrevederea... opriți... *erlengo*... În pericol...

În ciuda pregătirii lui pentru a face față situațiilor neprevăzute și acceselor de panică, ultimele cuvinte îi stârniră militarului o teamă neașteptată. Înțelesese, oare, bine? Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se întoarse, gata să plece. Dar în clipa aceea încremeni, pe jumătate

răsucit. În graba mișcării, observase ceva la ușă... ceva mai șocant chiar decât mesajul auzit de dincolo. Din cele patru broaște masive se vedeau ieșind patru... *chei*. Chartrand se holbă, nevenindu-i să creadă: „Cheile sunt aici?” Închise ochii și-i redeschise repede pentru a se convinge că nu avea halucinații. Cheile de la această ușă ar fi trebuit să fie închise într-un seif, undeva! Tunelul ăsta nu mai fusese folosit... de secole bune!

Scăpă lanterna din mână. Apucă prima cheie și o răsuci. Mecanismul era vechi și ruginit, dar funcționa. Cineva descuiase broasca recent. Trecu la cea de-a doua. Apoi la următoarea. Când și ultima broască cedă, Chartrand trase de ușă. Fierul scârțâi și ușa se deschise. Chartrand își ridică lanterna și flutură fasciculul luminos în tunel.

Robert Langdon și Vittoria Vetra păreau niște fantome care se împleticeau în bibliotecă. Amândoi erau murdari, zdrențăroși și obosiți, dar trăiau.

— Ce-i asta? Întrebă Chartrand. Ce se întâmplă? De unde ați venit?

— Unde e Max Kohler? replică Langdon.

— Într-o întrevedere particulară cu *il camer...*

Cei doi trecură pe lângă el și o luară la goană pe culoarul întunecat. Instinctiv, locotenentul își scoase arma și o aținti în urma lor. După o clipă însă o coborî și porni în viteză după ei. Rocher îi auzise probabil venind, fiindcă îi întâmpină postat în mijlocul culoarului, cu picioarele depărtate, și revolverul îndreptat spre ei.

— *Halt!*

— Șambelanul este în pericol! strigă Langdon, oprindu-se brusc și ridicându-și brațele deasupra capului. Deschideți ușa! Max Kohler îl va ucide!

Rocher era furios la culme.

— Deschide ușa! spuse și Vittoria. Repede!

Dar era deja prea târziu.

Din biroul papei se auzi un urlet sinistru. Era *il camerlengo*.

Confruntarea dură numai câteva secunde.

Il camerlengo Ventresca încă mai țipa când Chartrand țâșni pe lângă Rocher și izbi ușa de perete. Soldații năvăliră înăuntru. Langdon și Vittoria îi urmară îndeaproape.

Scena din fața lor era cutremurătoare.

Încăperea era iluminată doar de câteva sfeșnice și de focul slab din șemineu. Alături, Kohler cu greu se ținea în picioare, în fața scaunului său. În mână avea un pistol îndreptat spre șambelanul care, căzut la picioarele lui, se zvârcolea în chinuri groaznice. Sutana îi era sfâșiată, iar sub ea pieptul gol al preotului fumega, negru ca tăciunile. Langdon nu putea vedea simbolul, dar o matriță mare, pătrată, se afla pe podea, aproape de Kohler. Metalul încă mai lucea, roșiatic.

Doi dintre soldații Gărzii Elvețiene acționară fără ezitare și deschiseră focul. Gloanțele pătrunseră în pieptul lui Kohler. Directorul se clătină, se împletici și căzu pe spate în scaunul său, cu sângele gâlgâindu-i din răni. Arma îi căzu din mână și zăngăni pe pardoseală.

Langdon rămăsese în prag, încremenit. Vittoria părea și ea paralizată:

— Max... șopti uluită.

Chircit pe podea, *il camerlengo* se rostogoli spre Rocher și, privindu-l cu teroarea nebună a primelor vânători de vrăjitoare, întinse un deget spre el și strigă un singur cuvânt:

— ILLUMINATUS!

— Blestematule! urlă Rocher, năpustindu-se la el. Ticălos bleste...

De data aceasta Chartrand fu cel care acționă din instinct, descărcând trei gloanțe în spinarea căpitanului. Rocher se prăbuși cu fața în jos și rămase nemișcat, într-o baltă de sânge. Locotenentul și ceilalți soldați se repeziră la

șambelan. Cu brațele încleștate în jurul pieptului, preotul se zvârcolea în spasme de durere.

Militarii țișaseră îngroziți, văzând simbolul înfierat în carnea omului; unul care privea arsura din sens invers, se trase înapoi, îngrozit. La fel de copleșit de imagine, Chartrand îngenunche și ridică marginile rupte ale sutanei peste rană, ascunzând-o vederii.

Langdon se apropie, ca în transă. Dincolo de violență și de nebunie, încercă să înțeleagă ceea ce vedea. Într-un ultim act de dominație simbolică, un om de știință infirm zburase la Vatican și-l înfierase pe cel mai înalt reprezentant al Bisericii. „Pentru unele lucruri merită să mori”, spusese *Hassassin*-ul. El însă nu putea să nu se întrebe cum de reușise un om handicapat să-l doboare pe șambelan. Totuși, Kohler avusese o armă. „N-are importanță cum a făcut-o! Fapt e că și-a îndeplinit misiunea!”

Il camerlengo primea acum îngrijirile necesare. Langdon făcu vreo câțiva pași, atras de matrița fumegândă aflată pe podea, lângă scaunul directorului. „Al șaselea simbol?” Cu cât se apropia, cu atât se simțea mai confuz. Matrița părea a fi un pătrat perfect, destul de mare și, în mod evident, fusese scoasă din compartimentul central al casetei pe care o văzuse în bârlogul *Illuminati*. „Al șaselea și ultimul simbol, spusese *Hassassin*-ul. Cel mai strălucit dintre toate.”

Langdon îngenunche alături de Kohler și întinse mâna după matriță. Metalul era încălzit încă. Apucând mânerul de lemn, profesorul ridică obiectul de pe podea. Nu prea știa la ce să se aștepte, dar în mod cert nu-și imagina-se nicicând așa ceva:

Un lung moment, îl privi buimac. Nimic nu mai avea sens. De ce icniseră soldații îngroziți când văzuseră arsura? Era un pătrat cu niște mângălituri aiurite. „Cel mai strălucit dintre toate?” Da, era simetric, se vedea clar dacă rotea matrița, dar scălbâmbăielile nu aveau niciun înțeles.

Când simți o mână pe umărul lui, Langdon ridică privirea, crezând că e Vittoria. De pe mână însă picura sânge. Era a lui Maximilian Kohler.

Profesorul scăpă matrița pe jos și se ridică în picioare. „Kohler trăiește încă!”

Chircit în scaunul său cu rotile, directorul abia dacă mai respira, horcăind greu. În ochii lui Langdon văzu aceeași privire de gheață cu care-l întâmpinase de dimineață, la CERN. Ochii lui păreau chiar mai duri acum, în apropierea morții, disprețul și ura răzbătând nestingerite la suprafață.

Trupul încovrigat zvâcni ușor, dându-i de înțeles că încearcă să se miște. Toți ceilalți din încăpere se aflau în jurul șambelanului și Langdon ar fi vrut să-i strige, dar nu se putea clinti, hipnotizat parcă de intensitatea privirilor lui Kohler în ultimele secunde ale vieții lui. Cu un efort aparent supraomenesc, directorul ridică o mână și scoase un mic dispozitiv fixat în brațul scaunului. Era cam cât o cutie de chibrituri și i-l întinse tremurător. În primul moment, Langdon se temu că e o armă. Dar era altceva.

— D-dă... Ultimele cuvinte ale lui Kohler erau o șoptă hârâită, care se auzea cu greu: D-dă asta... presei.

Sfârșit, directorul se stinse și dispozitivul îi căzu pe genunchi.

Șocat, Langdon rămase cu ochii ațintiți la obiectul acela. Era electronic. În partea din față se vedeau scrise cuvintele „SONY RUVI”. Profesorul își dădu seama că era unul dintre acele videorecordere miniaturale de ultimă oră. „Tipul ăsta e teribil!” exclamă în sinea lui. Kohler înregistrase probabil un fel de mesaj de adio, pe care voia ca presa să-l dea publicității... fără îndoială o predică despre importanța științei și caracterul malefic al religiei. Langdon decise că a

făcut deja destule pentru cauza directorului în seara asta și, înainte ca Chartrand să-l poată vedea, puse video-recorderul într-un buzunar ascuns al sacoului. „Ultimul mesaj al lui Kohler n-are decât să putrezească în iad!”

În acel moment, vocea șambelanului rupse tăcerea din birou. Preotul încercă să se ridice.

— Cardinalii, șopti către Chartrand.

— Sunt încă în Capela Sixtină! exclamă locotenentul. Căpitanul Rocher a ordonat să...

— Evacuați-i... acum. Pe toți.

Chartrand rosti două cuvinte și un soldat plecă în fugă.

Schimonosit de durere, șambelanul bâigui:

— Elicopterul... în față... duceți-mă la spital.

În Piazza San Pietro, pilotul Gărzii Elvețiene aștepta în carlingă, fricționându-și tâmpile. Hărmălaia din jurul lui era atât de mare, încât aproape că acoperea huruitul rotorului încă în funcțiune. Asta nu mai era o priveghere pioasă la lumina luminărilor; lucrurile începeau să ia o întorsătură violentă.

Până la miezul nopții nu mai erau nici douăzeci și cinci de minute, iar oamenii continuau să se înghesuie, unii rugându-se, alții vărsând lacrimi pentru Biserică, o parte urlau și aruncau obscenități, strigând că asta merită Biserica, iar alții intonau versete din Apocalipsă.

Pilotul simțea că-i plesnește capul. În lumina zecilor de reflectoare, privi mulțimea din jurul lui. Pe deasupra capetelor fluturau pancarte.

„ANTIMATERIA E ANTIHRISTUL!”

„OM DE ȘTIINȚA = OM AL LUI SATANA”

„UNDE E DUMNEZEUL VOSTRU ACUM?”

Pilotul mormăi, prinzându-și capul în mâini. Se gândi să scoată parasolarul de vinilin și să acopere parbrizul, ca să nu mai vadă hoarda din jurul lui, dar se răzgândi; știa că în câteva minute urma să decoleze. Locotenentul Chartrand îi comunicase teribilele vești. Șambelanul fusese atacat și rănit grav de Maximilian Kohler. Acum, locotenentul, americanul acela și femeia îl aduceau pe *il camerlengo* pentru a fi transportat la spital.

Pilotul se simțea personal răspunzător pentru atac și se acuza fiindcă nu-și urmasese instinctul. Mai devreme, atunci când îl luase pe Kohler de la aeroport, sesizase ceva în ochii lui înghețați. Nu-și dăduse seama ce, dar nu-i plăcuse deloc. Oricum, nu avusese nicio importanță. Rocher fusese maestrul de ceremonii; el insistase că *ăsta* era tipul pe care

Îl așteptau cu toții. „Ei bine, se părea că Rocher se înșelase.”

Un nou val de strigăte se ridică din mulțime și pilotul zări un șir de cardinali ieșind solemn din clădirea Vaticanului, în piață. Preoții răsuflau fără îndoială ușurați, dar imediat pe chipurile lor apăru uimirea la vederea spectacolului care se desfășura în fața bazilicii.

Mugetul mulțimii se intensifică iarăși. Durerea de cap nu-l slăbea deloc și pilotul își spuse că ar avea nevoie de o aspirină. Poate chiar de trei. Nu-i plăcea să zboare după ce lua medicamente, dar câteva tablete i-ar strica în mod cert mai puțin decât menghina asta care-i strângea tâmplele. Întinse mâna după trusa de prim-ajutor, aflată alături de o serie de hărți și manuale într-un compartiment dintre cele două scaune din față. Încercă să deschidă cutia, dar era încuiată. Căută cheia pe bord, dar în cele din urmă se lăsă păgubaș. În seara asta, clar, nu avea noroc, așa că reîncepu să-și maseze tâmplele.

În bazilică, pe întuneric, Langdon, Vittoria și doi soldați se îndreptau cu pași lenți spre ieșire. Negăsind ceva mai potrivit, îl duceau pe șambelan întins pe o masă, transportând trupul aproape inert ca pe un fel de targă. Afară se auzeau deja glasurile mulțimii. *Il camerlengo* se zbătea înainte de a-și pierde cunoștința.

Timpul era pe sfârșite.

Era 23.39 când micul grup ieși din Bazilica San Pietro. Afara, lumina era orbitoare; luminile ecranelor și ale reflectoarelor se răsfrângeau în marmura albă precum razele soarelui pe întinderea de zăpadă polară. Langdon își miji ochii, încercând să rămână în umbra uriașelor coloane, dar lumina venea din toate părțile. În față, un șir de monitoare uriașe se ridica deasupra mulțimii.

Zăbovind pentru o clipă în capătul treptelor magnifice care duceau spre piață, Langdon se simțea aidoma unui actor adus fără voia lui pe cea mai mare scenă a lumii. Undeva, dincolo de luminile orbitoare, se auzea huruitul unui elicopter și larma miilor de voci umane. În stânga, o procesiune de cardinali ieșea de la Vatican; bătrânii se opriră pentru o clipă, privind cu amărăciune scena care se desfășura pe treptele bazilicii.

— Atenție acum, spuse Chartrand în momentul când începură să coboare scara spre elicopter.

Langdon avea impresia că merge pe sub apă. Brațele îl dureau de la greutatea mesei și a șambelanului. Oare ce anume s-ar mai putea întâmpla pentru ca momentele acestea să devină mai jalnice decât erau? Imediat însă își dădu seama de răspuns. Cei doi reporteri BBC plecaseră probabil spre celălalt capăt al pieței, în zona presei, dar acum, atenționați de zgomotul mulțimii, se întorceau. Glick și Macri alergau spre ei cu toată viteza, iar camera funcționa. „Uite și șacalii!” își spuse Langdon.

— *Halt!* strigă Chartrand. Înapoi!

Dar cei doi nu avea de gând să se oprească. „Celelalte rețele de televiziune vor avea nevoie probabil de numai șase secunde pentru a prelua transmisia BBCului”, își zise profesorul. Dar se înșelase; două le fuseseră de-ajuns. Ca și cum ar fi fost interconectate prin niște fire nevăzute, toate ecranele din piață renunțară la imaginea containerului cu

antimaterie și începură să difuzeze aceeași imagine - un mic grup de oameni care coborau treptele Bazilicii San Pietro. Oriunde se uita, Langdon vedea trupul imobil al șambelanului în prim-plan. Tehnicolor.

„Nu e bine!” exclamă în sinea lui. Voia s-o ia la fugă pe scări și să intervină, dar nu putea. Și, oricum, n-ar fi avut niciun rost. Dacă de vină fusese vuietul mulțimii sau aerul rece de afară, Langdon n-avea să știe niciodată, dar în clipa aceea neverosimilul se întâmplă chiar sub ochii lui.

Asemenea unui om care s-a trezit brusc dintr-un coșmar, șambelanul deschise ochii larg și se ridică în capul oaselor. Luați prin surprindere, profesorul și soldații se dezechilibrară. Masa se înclină și rănitul începu să alunece. Buimaci, își așezară încărcătura pe trepte, dar era prea târziu. Șambelanul alunecă dincolo de tăblia înclinată. Incredibil însă, nu căzu. Tălpile lui atinseră pavajul de marmură și trupul îi zvâcni în poziție verticală. O clipă se clătină ușor, dezorientat parcă, apoi, înainte să-l poată opri cineva, se repezi înainte pe scări, spre Macri.

— *Nu!* urlă Langdon.

Chartrand țâșni, încercând să-l oprească, dar șambelanul se răsuci spre el cu ochi sălbatici, înnebuniți:

— Lasă-mă!

Locotenentul făcu un salt înapoi.

Scena deveni una de coșmar. Sutana ruptă, ale cărei capete îi fuseseră așezate pe piept fără a fi prinse cu nimic, începu să-i alunece. Pentru un moment, Langdon crezu că pânza va rezista, dar momentul acela trecu rapid. Sutana îi căzu de pe umeri, rămânând agățată în jurul taliei.

Vaietul care se ridică din mulțime păru că înconjoară tot globul într-o fracțiune de secundă. Camerele rulară frenetic, iar piața explodează în flash-urile aparatelor de fotografiat. Pe toate monitoarele video era proiectată imaginea pieptului înfierat al șambelanului, uriașă, înfățișată în cele mai mici și mai cutremurătoare detalii. Pe unele ecrane obiectivul focalizase pe simbolul ars, rotindu-l cu 180 de grade: *Suprema victorie Illuminati.*

Langdon rămase holbându-se la unul dintre monitoare. Deși simbolul era același de pe matrița pe care o ținuse în mână cu numai câteva minute mai devreme, acum avea sens. Un sens perfect. Forța lui uluitoare îl izbi ca un tren în plină viteză.

Orientarea. Langdon uitase prima regulă a simbolisticii. „Când un pătrat nu mai este un pătrat?” De asemenea, uitase că matrițele, aidoma ștampilelor de cauciuc, nu arătau niciodată la fel cu amprenta lor. Fiindcă erau lucrate invers, în oglindă. El, unul, văzuse *negativul* simbolului!

Pe măsură ce vuietul mulțimii creștea, un vechi citat *Illuminati* îi răsuna în minte cu un nou înțeles: „Un diamant desăvârșit, născut din anticele elemente cu o asemenea perfecțiune, încât toți cei care-l văd nu pot decât să se minuneze”.

Iar acum Langdon știa că mitul era realitate.

Pământ, Aer, Foc, Apă.

Diamantul Illuminati.

Robert Langdon nu se îndoia că isteria și haosul care cuprin-seseră în aceste momente Piazza San Pietro depășeau în intensitate tot ceea ce văzuse vreodată Colina Vaticanului. Nicio bătălie, nicio crucificare, niciun pelerinaj, nicio viziune mistică... nimic din istoria de 2 000 de ani a Cetății nu putea egala amploarea emoțiilor dezlănțuite în această seară.

Pe fundalul tragediei prezente, Langdon simțea o stranie detașare, de parcă ar fi plutit alături de Vittoria undeva deasupra, în capătul scărilor. Realitatea părea să se deformeze, să se dilate, ca într-un coșmar, toată nebunia din jur se desfășura cu încetinitorul, abia târându-se...

„Șambelanul înfierat... dorind ca lumea întreagă să vadă...”

„Diamantul *Illuminati*... dezvăluit în splendoarea sa diabolică...”

„Ceasul containerului măsurând ultimele douăzeci de minute ale Vaticanului...”

Dar de-abia acum începea adevărata tragedie.

Ca într-un fel de transă post-traumatică, șambelanul părea deodată însuflețit de o nouă forță, posedat de demoni. Începu să bolborosească, adresându-se unor spirite nevăzute, privind către cer și ridicându-și brațele spre Dumnezeu:

— Vorbește! strigă înălțându-și ochii spre ceruri. Da, te aud!

În acea clipă, Langdon înțelese și inima îi împietri.

Vittoria probabil își dăduse și ea seama, căci se făcu albă ca varul.

— E în stare de șoc, șopti ea. Are halucinații. Crede că vorbește cu Dumnezeu!

„Cineva trebuie să pună capăt situației ăsteia! își spuse Langdon. Era un sfârșit prea urât și prea dezonorant.

Duceți-l odată la spital!”

În fața lor, pe scări, Chinita Macii își găsise o poziție ideală și filma de zor. Imaginile preluate apăreau instantaneu pe toate monitoarele din piață... ca un șir nesfârșit de cinematografe în aer liber difuzau toate aceași cutremurătoare tragedie.

Întreaga scenă părea ireală. Cu sutana sfâșiată și pieptul ars, *il camerlengo* părea un luptător frânt, care trecuse prin focurile iadului pentru acest unic moment de revelație. Cu fața ridicată spre cer, continua să strige:

— *Ti sento, Dio!* Te aud, Dumnezeu!

Chartrand se trase înapoi, cu o expresie nelămurită, de teamă și de venerație totodată.

Instantaneu, mulțimea din piață amuți. Parcă întreaga planetă era învăluită într-o tăcere absolută... fiecare în fața televizorului său, ținându-și respirația.

Pe trepte, în fața lumii întregi, șambelanul își deschise brațele. Era aidoma Hristului răstignit, gol și cu o rană deschisă pe piept. Ridicându-și mâinile către cer și privind în sus, exclamă:

— *Grazie, grazie, Dio!*

Nicio șoaptă nu se auzi din mulțime:

— *Grazie, Dio!* strigă preotul iarăși.

Aidoma razelor de soare ce străpung cerul plin de nori, o expresie de bucurie i se întipări pe față:

— *Grazie, Dio!*

„Mulțumesc, Doamne?” se întrebă Langdon.

Șambelanul radia acum, complet transfigurat. Continua să privească spre cer, dând din cap frenetic, încuviințând. Apoi îi strigă iarăși Cerului:

— ”Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!”

Profesorul știa cuvintele, dar nu pricepea de ce le striga *il camerlengo*.

Preotul se întoarse spre mulțime și urlă din nou în noapte:

— Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!

Apoi își ridică iar brațele spre cer și începu să râdă

zgomotos:

— *Grazie, Dio! Grazie!*

Evident, omul înnebunise.

Lumea privea, vrăjită.

Sfârșitul avea să fie însă unul la care nimeni nu se aștepta. Cu un ultim hohot de bucurie, șambelanul se întoarse și o luă la goană înapoi, în bazilică.

Unsprezece și patruzeci și două de minute.

Procesiunea care năvăli în bazilică pe urmele șambelanului nu era una din care Langdon să-și fi imaginat vreodată că va face parte – cu atât mai puțin să se afle în fruntea ei. Dar el fusese cel mai aproape de ușă și acționase din instinct.

„O să moară acolo, înăuntru!” își spuse, năpustindu-se în nesfârșitul întuneric al locașului.

— *Camerlengo!* Stai!

În interior era un întuneric de mormânt; pupilele lui erau contractate, de la luminile orbitoare de afară și acum nu vedea nici la doi metri în față, așa că se opri. Undeva, în față, auzea foșnetul slab al sutanei.

Vittoria și soldații ajunseră lângă el, cu lanterne, dar fasciculele slăbiseră în intensitate și nu făceau față abisului întunecat. Mișcându-se frenetic, razele de lumină dezvăluiau doar coloane masive și pardoseala de marmură. Nici urmă de șambelan.

— *Camerlengo!* strigă Chartrand, înspăimântat. Așteptați! *Signore!*

Un zgomot răsună la ușa din spatele lor și toate capetele se întoarseră. Silueta masivă a Chinitei Macii se profila în cadrul de la intrare. Camera fixată pe umăr și ledul roșu licărind arătau că transmisia TV era în toi. Glick venea fuga în spatele ei, cu microfonul în mână, zbierând la ea să-l aștepte.

Langdon nu-și putea crede ochilor: „Nu e vremea pentru așa ceva!”

— Afară! urla Chartrand. N-aveți voie să vedeți așa ceva! Dar Macri și Glick nu se opriră.

— Chinita, se auzi vocea speriată a reporterului. Asta-i sinucidere! Eu nu vin!

Macri nu-i dădu atenție. Apăsă un comutator al camerei

și dintr-o dată micul proiector atașat se aprinse, orbindu-i pe toți.

Langdon își umbri ochii și se întoarse cu spatele, săgetat de durere. „La naiba!” Când își reveni și privi în jur, văzu că bazilica era iluminată pe o distanță de vreo treizeci de metri.

În acea clipă, vocea șambelanului răsună undeva, în depărtare:

— ”Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!”

Macri își îndreptă camera într-acolo. La distanță, aproape la marginea razei de lumină, se zărea o formă cenușie, o sliuetă familiară care alerga spre altarul principal.

Urmă un moment de ezitare generală, fiecare încerca să înțeleagă ce se petrece. Apoi zăgazarile se rupseră. Chartrand țâșni pe lângă Langdon, repezindu-se pe urmele șambelanului. Profesorul se luă după el. Apoi soldații și Vittoria. Macri încheia șirul, luminându-le tuturor calea și transmițând lumii întregi această goană sinistră. Glick înjură cu o voce groasă și începu să alerge și el, fără a-și întrerupe comentariul sacadat, gâfâit și bâlbâit.

Când o văzuse pentru prima dată, locotenentul Chartrand își spusese că nava principală a Bazilicii San Pietro este ceva mai lungă decât un stadion olimpic de fotbal. În seara aceasta însă, i se părea de două ori mai mare. În timp ce alerga pe urmele șambelanului, se întreba încotro se îndreaptă. Omul era în stare de șoc, evident, delirând în urma traumei fizice și a masacrului din biroul papei.

Undeva, în față, dincolo de raza de acțiune a proiectorului BBC, glasul șambelanului răsună voios:

— ”Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!”

Chartrand știa că e un verset din Scriptură – Matei XVI, 18, dacă-și amintea el bine. „Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!” Un verset cât se poate de nepotrivit, aproape crud în inadecvarea sa... Biserica fiind pe punctul de a fi distrusă din temelii. Fără îndoială, *il camerlengo* înnebunise!

Sau poate că nu...?

Pentru o fracțiune de secundă, inima îi tremură. Mesajele divine și viziunile mistice i se păruseră totdeauna doar niște simple iluzii, un fel de beții cu apă rece, produsul unor minți care aveau exact ceea ce voiau să audă; Dumnezeu nu comunică *direct*!

O clipă mai târziu însă, ca și cum însuși Sfântul Duh coborâse pentru a-l convinge de puterea sa, Chartrand avu o viziune.

La cincizeci de metri în fața lui, chiar în mijlocul bisericii, apărură un spectru... o siluetă diafană, cu un halou luminos. Fantoma palidă semăna cu trupul pe jumătate gol al șambelanului și părea transparentă, luminoasă. Chartrand încremeni locului, simțind un nod în gât. *Il camerlengo strălucește!* Trupul părea a radia tot mai intens. Apoi începu să se scufunde... adânc, tot mai adânc... până ce dispăru ca prin farmec în pardoseală.

Langdon văzu și el fantoma. Pentru un moment, crezu că a avut și el o viziune. Dar trecând de Chartrand și alergând spre locul în care dispăruse șambelanul, își dădu seama ce se întâmplase. Preotul ajunsese la Nișa *Pallium*-urilor – încăperea subterană, luminată de nouăzeci și nouă de candelă. Lumina ce răzbătea de dedesubt îl învăluise într-un fel de halou fantomatic; apoi, când coborâse treptele, dăduse impresia că dispărea în podea.

Langdon ajunse cu răsuflarea tăiată la deschizătura în pardoseală și privi în jos. La capătul treptelor, în lumina aurie a lămpilor, șambelanul alerga spre ușile de sticlă care dădeau spre sala în care se afla celebra casetă aurie.

„Dar ce face acolo? se minună Langdon. Doar nu crede că în caseta aceea...”

Il camerlengo deschise ușile dintr-o singură mișcare și tășni înăuntru. Ciudat însă, trecu pe lângă ea parcă fără s-o vadă. Doi metri mai departe, se prăbuși în genunchi și începu să tragă de un grilaj de fier încastrat în podea.

Cuprins de oroare, profesorul înțelese încotro se îndrepta

preotul. „Dumnezeule mare, nu!” Și se repezi pe scări după el:

— Părinte! Nu!

Când deschise ușile de sticlă, îl văzu opintindu-se deasupra grilajului. Balamaua metalică trosni asurzitor și fierul se ridică, scoțând la iveală un puț adânc și o scară abruptă ce părea să coboare spre nicăieri. Șambelanul se aplecă spre deschidere, dar Langdon îl prinse de umerii goi și-l trase înapoi. Pielea omului era lunecoasă, asudată, însă profesorul își încleșta bine degetele.

Il camerlengo se răsuci, evident surprins:

— Ce faci aici?

Privirile li se întâlniră și Langdon avu aproape un șoc. Preotul nu mai avea privirea sticloasă și vagă a unuia căzut în transă; în ea strălucea limpede o fermitate lucidă. Arsura de pe piept părea înfiorătoare.

— Părinte, spuse Langdon cât de calm putu, nu puteți coborî acolo. Trebuie să evacuăm clădirea.

Vocea șambelanului răsună la fel de senină:

— Fiule, am primit un mesaj. Știu...

— *Camerlengo!*

Urmat de ceilalți, Chartrand năvăli și el pe trepte, în încăperea subterană.

Când văzu grilajul deschis din podea, pe chipul locotenentului se așternu o expresie îngrozită. Își făcu semnul crucii și-i aruncă profesorului o privire recunoscătoare, fiindcă îl împiedicase pe preot să coboare. Langdon înțelese; citise destule despre arhitectura Vaticanului pentru a ști ce se află dincolo de grilaj. Acesta era cel mai sacru loc al creștinătății: *Terra Santa*.

Pământ Sfânt. Unii îi spunea Necropola; alții, Catacombele. Conform celor relatate de puținii clerici care coborâseră aici în decursul anilor, Necropola era un labirint întunecat de cripte subterane în care un vizitator rătăcit își putea găsi cu ușurința sfârșitul. Nu era câtuși de puțin un loc în care și-ar fi dorit să alerge după șambelan.

— *Signore*, îl rugă locotenentul. Sunteți în stare de șoc.

Trebuie să plecăm de aici. Nu puteți coborî acolo! Ar fi sinucidere curată.

Cu un stoicism neașteptat, în tăcere, preotul își puse o mână pe umărul lui:

— Îți mulțumesc pentru grija și ajutorul dumitale. Nu-ți pot explica... Nu pot spune că înțeleg... Dar am avut o revelație. Știi unde este antimateria.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Șambelanul se întoarse spre ceilalți:

— "Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea." Acesta a fost mesajul. Sensul lui e clar.

Langdon nu reușea să înțeleagă nici măcar cum de era omul atât de convins că îi vorbise Dumnezeu, dar să mai și priceapă sensul mesajului!

„Pe această piatră clădi-voi Biserica mea?”

Iisus rostise aceste cuvinte atunci când îl alesese pe Petru pentru a-l fi Întâiul Apostol. Ce aveau ele a face cu situația de acum?

Macri se apropie pentru un prim-plan. Glick amuțise.

Il camerlengo vorbea repede acum:

— *Illuminati* și-au amplasat arma lor de distrugere în însăși inima acestei biserici. La fundație. Chiar pe piatra ei de temelie. Iar eu știu unde e această piatră.

Langdon era sigur că venise vremea ca șambelanul să fie scos cu forța afară. Oricât de lucid părea, cuvintele lui nu erau decât niște simple aiureli. „O piatră? Piatra de temelie a bisericii?” Dar treptele astea nu duceau spre fundație, ci în necropolă!

— Versetul e o metaforă, părinte! Nu există o piatră reală!

Șambelanul îl privi cu o tristețe ciudată:

— Există o piatră, fiule, spuse el și arătă în puț. *Pietro e la pietra.*

Langdon îngheță. Într-o fracțiune de secundă, înțelese.

Austera simplitate a logicii îi dădu fiori. Privind alături de ceilalți scara abruptă, își dădu seama că era, într-adevăr, o piatră îngropată la temelia bisericii.

Pietro e la pietra. „Petru este piatra.”

Credința lui Petru în Dumnezeu era atât de puternică și de neclintită, încât Iisus îl numise „piatră” – ucenicul neșovăitor, pe umerii căruia Hristos avea să-și clădească Biserica. Exact în acest loc, pe colina Vaticanului, fusese Petru crucificat și îngropat. Primii creștini au construit un mic altar deasupra mormântului său. Pe măsură ce noua religie s-a răspândit, altarul a devenit tot mai mare și mai impunător, culminând cu bazilica de azi. Întreaga credință catolică a fost clădită, în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, pe Sfântul Petru. Piatra.

— Antimateria e așezată pe mormântul Sfântului Petru, spuse șambelanul, cu o claritate perfectă în voce.

În ciuda provenienței aparent supranaturale a informației, Langdon sesiză o logică rece în ea. Amplasarea containerului pe mormântul Sfântului Petru părea acum un fapt dureros de evident. Într-un act de simbolică sfidare, *Illuminati* așezaseră antimateria în chiar inima creștinătății – atât în sensul literal cât și figurativ al cuvântului. *Extrema infiltrare.*

— Iar dacă aveți nevoie de o confirmare lumească, adăugă șambelanul nerăbdător, tocmai am găsit grilajul neîncuiat. *Niciodată* nu e lăsat descuiat. Cineva a fost deci acolo jos... *de curând.*

Toată lumea privi în puț.

O clipă mai târziu, cu o agilitate neașteptată vârstei lui, *il camerlengo* se răsuci, înhăță o candelă și se repezi spre deschiderea din podea.

Treptele de piatră coborau adânc în pământ.

„O să mor acolo jos”, își spuse Vittoria încleștându-și degetele pe balustrada de frânghie paralelă cu scara. Deși Langdon încercase să-l oprească pe șambelan să intre în puț, Chartrand intervenise, apucându-l de braț. Tânărul locotenent era convins probabil că *il camerlengo* avea dreptate.

După o scurtă ciondăneală, profesorul își eliberase brațul și pornise după șambelan, urmat îndeaproape de Chartrand. Mânată de instinct, Vittoria coborâse în urma lor.

Acum alergia pe treptele abrupte, conștientă că un pas greșit putea însemna moartea. Departe în fața ei se zărea strălucirea aurie a lămpii șambelanului; și în spate îi auzea pe cei doi reporteri încercând să țină pasul. Proiectorul camerei arunca umbre care tremurau în puț, luminându-le pașii. Vittoriei nu-i venea să creadă că lumea întreagă era martoră la această nebunie. „Închide naibii camera aia blestemată!” Știa însă că lumina astfel oferită era unicul ajutor ca ei să-și poată continua drumul.

Pe întregul parcurs al bizarei curse de urmărire, gândurile i se învârteau amețitor în minte. Ce-ar putea face *il camerlengo* acolo jos? Chiar dacă ar găsi antimateria? Oricum, nu mai era timp!

Spre surprinderea ei însă, intuiția îi spunea că șambelanul avea dreptate. Amplasarea containerului la zeci de metri sub pământ părea o alegere aproape nobilă și binevoitoare. La mare adâncime în subteran – ca în laboratorul de la CERN -anihilarea antimateriei ar avea rezultate mai puțin dezastruoase – fără declanșare de căldură, fără șrapnele... doar o biblică despicare a pământului și o prăbușire în interior a uriașei basilici.

Sa fi fost acesta un act de bunăvoință din partea lui

Kohler? Menit sa cruce vieți? Vittoria îi putea înțelege și accepta ura fața de religie... dar această uluitoare conspirație părea ceva mai presus de Kohler. Să fi fost ura și disprețul lui atât de profunde? Pentru a distruge Vaticanul? Să angajeze un asasin? Să-i asasineze pe tatăl ei, pe papă, pe cei patru cardinali? Părea ceva greu de imaginat. Și cum izbutise Kohler să pătrundă astfel în Cetatea Vaticanului? „Rocher fusese omul lui din interior, își spuse Vittoria. Rocher era un *Illuminatus*.” Fără îndoială, căpitanul avea chei de pretutindeni – de la apartamentele papei, de la *Il Passetto*, Necropolă, mormântul Sfântului Petru... de peste tot. El ar fi putut plasa antimateria pe mormântul Sfântului Petru – un loc în care foarte puțini aveau acces – și apoi să le ordone subalternilor să nu piardă timpul cercetând zonele cu restricție ale Vaticanului. Rocher știuse că nimeni nu avea să găsească antimateria.

„Dar nu luase în calcul mesajul divin primit de șambelan.”

Mesajul! Pentru a înțelege asta avea nevoie de credința oarbă pe care se străduia acum s-o trezească în sufletul ei. Chiar *comunicase* oare Dumnezeu cu *il camarlengo*? Instinctul ei spunea că nu, și totuși studiile ei, întreaga fizică a interconectivității spuneau altceva.

Aproape în fiecare zi era martora unor comunicări miraculoase – ouă gemene ale țestoaselor de mare despărțite și incubate în laboratoare la mii de kilometri depărtare unele de altele eclozând în același moment... milioane de meduze înotând în același ritm, ca dirijate de o minte unică... „Pretutindeni se întind linii invizibile de comunicare”, își spuse.

Dar... între om și Dumnezeu?

Ar fi vrut ca tatăl ei să fie acolo, pentru a-i insufla credința lui.

Îi explicase odată, în termeni științifici, ce însemna comunicarea divină și atunci o făcuse să creadă în ea. Chiar și acum își amintea ziua în care îl văzuse cum se ruga și-l întrebase:

— Tată, de ce pierzi vremea rugându-te? Dumnezeu nu-ți poate răspunde.

Leonardo Vetra o privise cu un surâs părintesc:

— Fetița mea cea sceptică! Prin urmare, nu crezi că Dumnezeu îi vorbește omului? Lasă-mă să-ți explic pe înțelesul tău!

Luase apoi de pe un raft un model al creierului uman și i-l arătase.

— După cum probabil știi, oamenii își folosesc în mod obișnuit doar o mică parte a potențialului lor cerebral. Dacă însă îi plasezi în situații tensionate din punct de vedere emoțional – cum ar fi traume fizice puternice, o stare de extremă frică sau bucurie, ori o profundă meditație – brusc neuronii lor încep să intre în miliarde și miliarde de conexiuni, conferindu-le o claritate mentală extraordinară.

— Și ce-i cu asta? întrebese Vittoria. Dacă gândești clar nu înseamnă că vorbești cu Dumnezeu!

— Aha! exclamase Vetra. Și totuși, soluțiile remarcabile ale unor probleme aparent imposibil de rezolvat apar exact în aceste momente de claritate mentală. E ceea ce misticii numesc „stări de conștiință alterate”. Psihologii le-au botezat „hiperconștientă”. Iar creștinii le spun „rugăciuni împlinite”.

Vetra îi surâse larg și apoi adăugase:

— Uneori, revelația divină nu înseamnă altceva decât ajustarea propriilor capacități mintale pentru a auzi ceea ce sufletul știe dintotdeauna.

Acum, în vreme ce cobora în viteză treptele spre măruntaiele pământului, Vittoria își spuse că tatăl ei avusese, probabil, dreptate. Era oare chiar atât de greu de crezut că trauma fizică suferită îi transpusese șambelanului mintea într-o stare în care pur și simplu „știuse” unde este amplasată antimateria?

„*Fiecare individ e un Dumnezeu*, declarase Buddha. Fiecare individ știe absolut totul. Avem nevoie doar de o minte deschisă pentru a ne conștientiza propria înțelepciune.”

În acel moment de claritate, coborând treptele spre necropolă, Vittoria simți cum mintea i se deschide și propria înțelepciune răzbate la suprafață. Acum știa fără umbră de îndoială care erau intențiile șambelanului. Iar aceasta înțelegere îi aduse o dată cu ea o teamă cum nu mai cunoscuse vreodată.

— *Camerlengo*, nu! Dumneavoastră nu înțelegeți, strigă ea deodată, amintindu-și de mulțimea adunată în piață. Dacă duceți antimateria sus... vor muri cu toții!

Langdon sărea câte trei trepte deodată. Tunelul era îngust și înghesuit, dar nu simțea nicio tensiune claustrofobică. Vechile lui spaime erau copleșite acum de o frică mult mai profundă:

— *Camerlengo*! strigă apropiindu-se în viteză. Trebuie să lăsați antimateria acolo unde se află! Nu există altă cale!

Nici măcar în clipa în care le rostea, profesorul nu putea crede ceea ce spunea. Pe lângă faptul că acceptase revelația divină a șambelanului, acum susținea distrugerea Bazilicii San Pietro - una dintre cele mai strălucite realizări arhitecturale ale lumii... la fel ca toate operele de artă din interiorul ei.

„Dar toată lumea de afară... Nu există altă cale!”

Era o crudă ironie faptul că singura modalitate de salvare a oamenilor era distrugerea bisericii. Probabil că *Illuminati* se amuzau grozav la ideea acestui simbolism.

Aerul care urca din puț era umed și rece. Undeva, acolo jos, se afla necropola sacră... mormântul Sfântului Petru și al altor nenumărați creștini. Profesorul tremură străbătut de un fior și spera că nu va fi o misiune sinucigașă ceea ce făcea acum.

Brusc, lampa șambelanului încremeni pe loc. Langdon îl ajunse imediat din urmă.

Capătul scării se zărea abrupt la picioarele lor. În fața ei se înălța o poartă de fier pe care erau gravate trei cranii. Șambelanul o împinse. Profesorul sări drept în fața lui,

blocându-i înaintarea. Ceilalți se năpustiră pe trepte, fantomatici în lumina proiectorului... mai cu seamă Glick, care părea mai alb cu fiecare pas.

Chartrand îl apucă pe Langdon de braț:

— Lasă-i să treacă!

— Nu! strigă Vittoria din urmă, cu răsuflarea tăiată. Trebuie să ieșim acum! Nu puteți scoate antimateria de aici! Dacă o aduceți sus, toți oamenii aceia de afară *vor muri!*

Vocea preotului răsună surprinzător de calmă:

— Voi toți... trebuie să aveți încredere. Timpul care a mai rămas e scurt.

— Dar nu înțelegeți! exclamă Vittoria. O explozie la nivelul solului ar fi mult mai devastatoare decât aici!

Il camerlengo o privi, fără cea mai mică urmă de nebunie în ochii săi verzi:

— A spus cineva ceva despre o explozie la nivelul solului? Vittoria se holbă la el:

— Adică o lăsați aici, jos?

Siguranța din glasul preotului era aproape hipnotică:

— Nimeni nu va mai muri în seara aceasta.

— Părinte, dar...

— Te rog... ai măcar puțină *credință!*

Apoi vocea îi scăzu până la nivelul unei șoapte ferme:

— Nu cer nimănui să vină cu mine. Sunteți liberi să plecați cu toții. Tot ce vă rog este să nu vă amestecați în voia Lui. Lăsați-mă să fac ceea ce am fost chemat să fac. Eu trebuie să salvez această biserică. Și *pot* s-o salvez. Jur pe propria viață.

Liniștea care urmă semăna mai degrabă cu bubuitul asurzitor al unui tunet.

Unsprezece și cincizeci și unu de minute.

Necropolă înseamnă, literal, „Orașul Morților”.

Nimic din ceea ce citise despre ea nu-l pregătise pe Langdon pentru ce avea să vadă acum. Urișele caverne erau presărate cu mii de cavouri în ruină, ca niște mici căsuțe în interiorul unei peșteri. Aerul mirosea a mort. O rețea de alei șerpuite se întindea între mormintele putrede, majoritatea ridicate din cărămidă acoperită cu marmură. Ca niște coloane de praf, sute de stâlpi de pământ se înălțau între ele, susținând o boltă mizeră ce atârna la mică înălțime deasupra locurilor de veci.

„Orașul Morților”, repetă Langdon în sinea lui, simțindu-se prins undeva, între interesul științific și frica brută, primitivă. Alerga alături de ceilalți pe aleile șerpuite. „Oare am făcut o alegere greșită?”

Chartrand fusese primul care căzuse sub vraja șambelanului, îi deschise poarta de fier și astfel își arătă încrederea în preot. La su-gestia acestuia din urmă, Glick și Macri acceptaseră în mod nobil să ofere mai departe lumina necesară căutării, deși, ținând seama de premiul care-i aștepta în caz că scăpau cu viață, motivația lor reală putea fi considerată cel puțin suspectă. Vittoria fusese cea mai reținută dintre toți, Langdon zăbind în ochii ei o prudență care părea, tulburător, mai degrabă un fel de intuiție feminină.

„Acum e prea târziu, își spuse, alergând alături de ea pe urmele celorlalți. Ne-am pecetluit soarta.”

Vittoria tăcea, dar profesorul știa că amândoi se gândesc la același lucru: „Nouă minute nu sunt suficiente pentru a ieși din Vatican, în caz că șambelanul se înșală”.

În timp ce fugea cu greu printre morminte, Langdon simți la un moment dat că înaintează mai greu și își dădu seama, cu surprindere, că începuseră să urce. Când înțelese care

era explicația, îl trecură fiorii. Topografia locului era aceeași de pe vremea lui Iisus. Alergau pe vechea colină a Vaticanului! Profesorul îi auzise pe unii savanți afirmând că mormântul Sfântului Petru ar fi situat aproape de culmea colinei și se întrebase cum de știau acest lucru. Acum pricepuse: „A naibii colină este încă aici!”

Langdon avea impresia că răsfoia rapid pagini vechi de istorie. Undeva în fața lui se afla mormântul Sfântului Petru – cea mai sfântă relictă a creștinătății. Acum era greu de crezut că pe acest loc se aflase inițial doar un modest altar. Pe măsură ce renumele Sfântului se răspândea, noi altare și temple fuseseră înălțate unul deasupra celuilalt, până la cupola de 130 de metri a lui Michelangelo, al cărei apex era poziționat direct deasupra anticului mormânt, cu precizie de o fracțiune de centimetru.

Continuau să urce prin tunelul sinuos. Langdon își privi ceasul. *Opt minute*. Începuse să se întrebe dacă nu cumva și el, și Vittoria aveau să se alăture pentru vecie cadavrelor care-și dormeau aici somnul de veci.

— Atenție! strigă Glick din spatele lor. Găuri de șarpe!

Profesorul le observă la timp – o serie de orificii săpate în pământul aleii. Sări și le ocoli.

Sări și Vittoria, abia evitând să calce în ele. Nedumerită, privi spre Langdon:

— Găuri de *șarpe*?

— De fapt, găuri de *lapte*, o corectă el. Crede-mă, n-ai vrea să afli amănunte!

Orificiile acelea, își dăduse el seama, erau „canale de libație”. Primii creștini credeau în reînvierea trupului și foloseau aceste găuri pentru a „hrăni morții”, turnând prin ele lapte și miere în criptele de dedesubt.

Il camerlengo se simțea istovit.

Dar mergea înainte, trupul său găsind forță în datoria pe care o avea față de Dumnezeu și față de semenii săi. „Approape am ajuns.” Durerea era incredibilă. „Mintea poate provoca dureri mult mai cumplite decât corpul.” Totuși, se

simțea obosit. Știa însă că mai are la dispoziție foarte puțin timp.

— Voi salva Biserica Ta, Doamne. Jur!

În ciuda proiecteurului BBC din spate, pentru care le era recunoscător celor doi reporteri, șambelanul nu renunțase la candelă. „Sunt un far călăuzitor în întuneric. Sunt lumina lor.” Lampa se clătina în fugă și pentru o clipă se temu că uleiul inflamabil se va vărsa și-l va arde; avusese parte de suficienta carne arsă pentru o seară!

Când se apropie de culme, abia mai putea răsufla, scăldat în sudoare. Dar, când ajunse în vârf, parcă se născuse din nou. Se împletici pe bucata de pământ plat pe care mai stătuse de atâtea ori înainte. Aici drumul se încheia, în dreptul unui perete de pământ. Pe o mică inscripție se putea citi: *Mausoleum S. La tomba di San Pietro*.

În fața lui, la nivelul taliei, se vedea o deschidere în perete. Aici nu mai era nicio plăcuță inscripționată. Niciun ornament. Doar o simplă gaură în zid, dincolo de care se deschidea o grotă mică și un sarcofag sărăcăcios. // *camerlengo* privi în deschidere și surâse obosit. În spatele lui îi putea auzi pe ceilalți cum se apropiau. Puse candela jos, pe pământ, și căzu în genunchi pentru a se ruga:

„Îți mulțumesc, Doamne. E aproape gata.”

Afară, în piață, înconjurat de cardinalii muți de uimire, Mortati privea ecranele video, urmărind drama care se desfășura jos, în criptă. Nu mai știa ce să creadă. Oare lumea întreagă fusese martoră la ceea ce văzuse el? Oare Dumnezeu chiar îi vorbise șambelanului? Antimateria chiar se afla pe mormântul...?

— Priviți! izbucni un strigăt din mulțime.

Toată lumea arăta cu degetul spre ecranul BBC:

— Acolo! E un miracol!

Mortati privi și el. Unghiul de filmare tremura, dar imaginea era suficient de clară. Și de neuitată.

Filmat din spate, *il camerlengo* îngenunchease pe

podeaua de pământ, în rugăciune. În fața lui se deschidea un fel de gaură în perete. În interior, printre resturi vechi de piatră, se zărea un sicriu de lut ars. Mortati îl văzuse o singură dată, dar știa ce conține.

Sfântul Petru!

Bătrânul cardinal nu era chiar atât de naiv încât să creadă că exclamațiile de uimire și bucurie care se ridicau din mulțime erau provocate de imaginea uneia dintre cele mai sacre relicve ale creștinătății. Nu la vederea mormântului în care-și dormea Sfântul Petru somnul de veci cădeau oamenii în genunchi, plini de recunoștință și pietate... ci în fața obiectului așezat *deasupra* lui.

Containerul cu antimaterie. Se afla acolo... unde se aflase toată ziua... ascuns în bezna necropolei. Ironic. De neoprit. Mortal. Revelația șambelanului se dovedise corectă.

Mortati privea cilindrul transparent ca hipnotizat. Globula de lichid mai plutea încă în mijlocul lui. În jur, grota avea licăriri roșietice, la fel ca ledul care număra ultimele cinci minute de existență ale containerului.

Tot pe mormânt, la câțiva centimetri distanță de cilindru, se afla camera video a Gărzii Elvețiene.

Mortati se închină, încredințat că aceasta era cea mai înspăimântătoare imagine pe care o văzuse vreodată. După o clipă însă, își dădu seama că ceea ce era mai rău de-abia acum începea.

Il camedengo se ridică brusc în picioare, înhăță containerul cu antimaterie și se întoarse spre ceilalți. Pe chipul lui se citea o concentrare desăvârșită. Trecu pe lângă grupul care-l însoțise și o luă înapoi pe drumul pe care venise.

În obiectiv apăru figura îngrozită a Vittoriei Vetra:

— *Camerlengo!* Unde vă duceți? Parcă spuneți că...

— Ai credință! o întrerupse el fără a se opri din fugă.

Vittoria se răsuci spre Langdon:

— Ce facem acum?

Profesorul încercă să-l oprească, dar Chartrand se postă

Între ei, convins probabil că șambelanul știa ce face.

Imaginile transmise de camera BBC păreau luate dintr-un *montagnes russes* – tremurate, zgâlțâite, chipuri confuze și îngrozite care fugeau spre intrarea în necropolă.

În Piazza San Pietro, cardinalul Mortati bâlbâi cu neîncredere:

— Chiar aduce lucrul acela *aici*, sus?

Pe ecranele televizoarelor din lumea întreagă se vedea cum *il camedengo* alerga prin necropolă, spre ieșire, cu antimateria în fața lui.

— Nimeni nu va mai muri în seara aceasta!

Dar se înșela.

Șambelanul se năpusti pe ușile Bazilicii San Pietro la exact 23.56. Se împletici orbit de lumina zecilor de reflectoare, ducând antimateria în palme, ca pe o orfrandă prețioasă. Propria siluetă, pe jumătate goală și sfârtecată, îl înconjura, uriașă, pe toate ecranele din piață. Vuietul care se ridică din mulțime nu semăna cu nimic din ce auzise el vreodată – strigăte, vaiete, incantații, rugăciuni... un amestec de venerație și de teroare.

„Ferește-ne pe noi de cel rău”, șopti, neauzit.

Cursa prin necropolă îl extenuase. Fusesse la un pas de dezastru. Robert Langdon și Vittoria Vetra încercaseră să-l oprească, să arunce containerul înapoi în ascunzătoarea sa subterană, să fugă afară, la adăpost. „Orbi și proști!”

Cu o claritate înfricoșătoare, șambelanul își dădu seama că, în orice altă noapte cu excepția acesteia, n-ar fi reușit să câștige o asemenea cursă. În seara asta însă, Dumnezeu îi fusese din nou alături. Pe punctul de a-l intercepta, Robert Langdon fusese oprit de locotenentul Chartrand, la fel de încrezător și ascultător ca întotdeauna. Reporterii, desigur, erau năuciiți și păreau îngreunați de echipamentele lor pentru a se mai amesteca.

„Necunoscute sunt căile Domnului.”

Acum îi auzea pe ceilalți venind în urma lui... Îi vedea pe ecran cum se apropiau. Adunându-și ultimele forțe, ridică antimateria deasupra capului. Apoi, trăgându-și umerii goi spre spate, într-un act de sfidare față de simbolul *Illuminati* înfierat pe pieptul lui, se năpusti în jos, pe trepte.

Începe actul final.

„Drum bun, își spuse. Drum bun.”

„Patru minute...”

Langdon nu văzu nimic în clipa când ieși din bazilică și marea de lumini din piață îi lovi iarăși retina. Tot ce reuși să distingă era silueta șambelanului coborând în grabă scările.

Pentru o frântură de secundă, înconjurat de aura reflectoarelor, *il camerlengo* străluci cu o aură îngerească, aidoma unei zeități. Sutana îi atârna în jurul șoldurilor, ca un lințoliu. Trupul îi fusese rănit și schilodit de mâinile dușmanilor și totuși omul rezista. Cu fruntea ridicată, strigând lumii întregi să aibă credință, alerga spre mulțime ducând în mâini o armă de distrugere în masă.

Langdon coborî scările în viteză, după el: „Ce are de gând să facă? O să-i omoare pe toți!”

— Lucrul Satanei, strigă preotul, locul lui nu este în Casa Domnului!

— Părinte! răcni Langdon din spatele lui. Nu ai unde să te duci!

— Privește spre ceruri! Uităm adesea să privim spre ceruri!

În acea clipă Langdon își dădu seama încotro se îndreaptă și, ca o revelație, adevărul îl copleși. Chiar dacă n-o putea vedea din cauza luminilor, știa că salvarea lor era acolo, sus.

Centrul Romei, plin de stele. *Calea de scăpare.*

Elicopterul cerut pentru a-l duce pe șambelan la spital era chiar în fața lor, cu pilotul în carlinga și rotorul deja pornit. Pe când preotul făcea ultimii pași spre el, Langdon se simți cuprins de un entuziasm debordant.

Gândurile care i se învârtteau în minte erau aidoma unui torent...

Mai întâi, văzu în fața ochilor întinderea nemărginită a Mării Mediterane. Cât de departe se afla oare? Opt kilometri? Cincisprezece? Știa că plaja de la Fiumicino era la doar șapte minute cu trenul. Dar cu elicopterul, la 300 de kilometri pe oră, fără opriri... Dacă ar putea ajunge suficient de departe, în larg, și ar azvârli containerul în mare... Mai erau, desigur, și alte opțiuni – își dădu el seama în vreme ce alerga. *La Cava Romana!* Carierele de marmură din nordul orașului erau la nici cinci kilometri distanță. Oare cât de mari să fie? Șase kilometri pătrați? În mod cert, la ora asta erau pustii! Dacă ar arunca recipientul *acolo*...

— Toată lumea, înapoi! răcni *il camerlengo*. Plecați de aici! Acum!

Soldații înșirați în jurul elicopterului îl priveau împietriți.

— Plecați! strigă preotul iarăși.

Militarii se traseră înapoi.

Sub ochii întregii lumi, șambelanul se repezi la ușa din dreptul pilotului și o deschise.

— Ieși, fiule! Acum!

Omul sări afară.

Preotul privi scaunul din carlingă și își dădu seama că va avea nevoie să se proptească în ambele brațe pentru a urca. Se întoarse spre pilotul care stătea alături, tremurând, și-i întinse containerul.

— Ține-l! Mi-l dai înapoi după ce mă urc.

În momentul acela îl auzea în spate pe Robert Langdon cum se apropia și îi strigă agitat: „Acum înțelegi și tu, își spuse. Acum crezi!”

Se așează în scaun, trase câteva mânere familiare și se întoarse spre fereastră, pentru a lua containerul.

Dar pilotul încremenise lângă elicopter, cu mâinile goale.

— El l-a luat, îi strigă, dezmeticindu-se.

Șambelanul simți că i se oprește inima în piept:

— Cine?

— El! făcu pilotul, arătând cu degetul.

Robert Langdon era surprins de greutatea containerului. Alergă la cealaltă ușa a elicopterului și sări în compartimentul din spate, în care stătuse alături de Vittoria cu numai câteva ore în urmă. Lăsând ușa deschisă, își prinse centura de siguranță și strigă către preotul așezat pe scaunul din față:

— Dă-i drumul, părinte!

Il camerlengo se întoarse spre el. Fața îi era albă ca varul, schimonosită de groază:

— Ce faci acolo?

— *Dumneata* pilotezi! *Eu* arunc! N-avem timp! Pornește elicopterul!

Șambelanul rămase o clipă ca paralizat, luminile reflectoarelor căzându-i pe față și adâncindu-i cutele săpate de vreme.

— Pot s-o fac singur, șopti. *Trebuie* s-o fac singur.

Dar Langdon nu-l asculta. „Dă-i drumul! aproape că se auzi urlând. Acum! Sunt aici ca să te ajut!” Privi cadranul ceasului și simți cum i se taie respirația.

— *Trei* minute, părinte! *Trei!*

Cifra păru să-l readucă pe preot în simțiri. Fără să mai ezite, se întoarse spre panoul de comanda. Cu un huruit asurzitor, elicopterul se ridică în aer.

Prin vârtejul de praf iscat, Langdon o zări pe Vittoria alergând spre elicopter. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi ea rămase departe.

În elicopter, vuietul motorului și curentul de aer ce vâjâia prin ușa deschisă îi asurzeau. Langdon se prinse bine de scaun, simțind cum atracția gravitațională îl trăgea în jos, pe măsură ce aeronava urca în viteză. Strălucirea orbitoare din Piazza San Pietro se micșoră sub ei până ce rămase doar o elipsă licăritoare în marea de lumini a orașului.

Containerul cu antimaterie părea o piatră de moară în mâinile lui. Îl ținea strâns, în palmele lipicioase, de sânge și de sudoare. Înăuntru, picătura de antimaterie plutea liniștită, în aura roșiatică a ceasului.

— Două minute! strigă Langdon, întrebându-se unde avea preotul de gând să arunce recipientul.

Dedesubt, luminile Romei păreau că se întind la nesfârșit, în toate direcțiile. Undeva, departe, spre vest, se zărea conturul țărmului mediteranean – o înșiruire șerpuită de lumini, dincolo de care se căsca un abis negru, fără margini.

Marea părea mai departe decât își închipuise el. În plus, concentrarea de lumini de pe țărm îi amintea că, fie și departe, în larg, o explozie ar putea avea efecte devastatoare; nu ținuse seama până acum de eventualitatea unui val uriaș iscat de unda de șoc, care ar fi putut lovi coasta cu forța unei bombe nucleare.

Când întoarse capul și privi drept înainte, prin parbriz, speranțele îi reveniră. Chiar în față se distingeau umbrele zonei colinare din jurul Romei, care se unduiau parcă. Dealurile erau presărate cu lumini – vilele celor bogați – dar la nici doi kilometri spre nord domnea întunericul. Nicio lumină nu se vedea acolo – doar un petic uriaș, negru ca smoala. Nimic.

„Cariera! își spuse. La Cava Romana!”

Cercetând intens bucata de pământ pustiu, Langdon își spuse că pare suficient de întinsă. Și de aproape. Mult mai

aproape decât marea. Da, în mod evident, aici intenționa șambelanul să arunce antimateria! Exact în direcția aceea înaintau. Cariera! Straniu însă, deși motorul huruia tot mai puternic și deplasarea elicopterului era sesizabilă, cariera nu părea să se apropie câtuși de puțin. Buimac, Langdon aruncă o privire prin ușa deschisă, pentru a se orienta. Ceea ce văzu îi transformă instantaneu entuziasmul în panică. Dedesubt, la mii de metri chiar sub ei, licăreau luminile din Piazza San Pietro.

„Suntem tot deasupra Vaticanului!”

— *Camerlengo!* Mergi înainte! Suntem suficient de *sus!* Acum trebuie să mergem înainte! Nu putem arunca recipientul peste Vatican!

Șambelanul nu-i răspunse. Părea complet absorbit de pilotaj.

— Mai avem sub *două* minute! strigă Langdon, ridicând containerul pentru a i-l arăta. Se vede deja! *La Cava Romana!* La trei kilometri spre nord! Nu mai avem...

— Nu, replică șambelanul. E mult prea periculos. Îmi pare rău.

În vreme ce elicopterul continua să se ridice, *il camerlengo* se întoarse și-i oferă un zâmbet melancolic:

— Aș fi vrut să nu fi venit cu mine, fiule! Ai făcut, în acest fel, sacrificiul suprem.

Langdon privi în ochii obosiți ai preotului și, dintr-o dată, înțelese. Sângele îi îngheță în vine.

— Dar... trebuie să putem merge *undeva!*

— *Sus!* replică șambelanul cu un aer resemnat. E singura posibilitate.

Profesorul nici nu mai putea gândi; interpretase cu totul greșit intențiile preotului. „Privește spre ceruri!”

Exact spre *ceruri*, își dădu el seama, se îndreptau amândoi acum. *Il camerlengo* nu avusese de gând niciun moment să arunce antimateria. Pur și simplu voia să se îndepărteze de Vatican cât mai mult posibil.

Era o cale fără întoarcere.

În Piazza San Pietro, Vittoria Vetra rămăsese cu ochii ațintiți spre cer. Elicopterul era doar un punct infim acum, dincolo de raza de acțiune a reflectoarelor. Chiar și huruitul elicei abia se mai auzea, ca un zumzet slab. Părea că, simultan, lumea întreagă privea în sus, tăcută – o mare de gâturi răsucite spre cer... oameni de toate condițiile și de toate credințele... cu inimile bătând ca una singură.

Vittoria era frământată de o teribilă furtună emoțională, agonizantă. Când elicopterul devenise aproape nevăzut, își amintise chipul lui Robert privind spre ea. „Ce o fi fost în mintea lui? Oare nu înțelesese?”

În perimetrul pieței, camerele de televiziune erau în așteptare. Mii de chipuri priveau cerul, prinse într-o tăcută numărătoare inversă. Pe toate ecranele presei se derula aceeași scenă liniștită... cerul roman punctat de stele strălucitoare. Vittoria simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

În spatele ei, pe pavajul din marmură, 161 de cardinali priveau bolta cerească, amuțiți. Unii își încrucișaseră palmele, în rugăciune. Ceilalți stăteau neclintiți, ca în transă. Unii plângeau. Secunde se scurgeau în grabă.

În case, în baruri, în magazine, în aeroporturi și în spitale, o lume întreagă era în așteptare. Oamenii își dădură mâinile. Alții își strânseseră copiii în brațe. Timpul părea încremenit deasupra unui abis și ținea prizoniere sufletele muritorilor.

Apoi, cutremurător, clopotele de la San Pietro începură să bată.

Vittoria nu-și mai opri lacrimile.

Și... sub ochii lumii întregi... timpul ajunsese la capăt.

Cel mai cumplit lucru era liniștea absolută, înghețată.

Sus, deasupra Vaticanului, o scânteiere de lumină licări pe cer. Pentru o fracțiune de secundă, părea că un nou corp

ceresc se născuse... un punct de lumină albă și pură, cum nimeni nu mai văzuse vreodată.

Și apoi se întâmplă.

Un fulger. Licărul se umflă, crescând parcă din propria substanță, și cuprinse toată bolta într-o explozie de un alb orbitor. Se răspândi în toate direcțiile, accelerând cu o viteză incredibilă, înghițind întunericul. Crescând, sfera de lumină deveni mai intensă, ca un vârcolac gata să devoreze întregul văzduh. Apoi vârcolacul porni spre ei, în jos, cu o viteză amețitoare.

Orbită, marea de oameni hohoti într-un glas, ferindu-și ochii, țipând cu groază.

În vreme ce lumina reverbera în toate direcțiile, ceva inimaginabil se produse. Ca frânată de însăși voința lui Dumnezeu, sfera de foc păru că se lovește de un zid – de parcă explozia fusese închisă deodată într-o uriașă sferă de sticlă. Lumina se retrase în sine, ascuțindu-se, vibrând intens. Părea că valul atinsese un diametru prestabilit și se oprise acolo, nehotărât. Pentru un moment, o sferă de lumină perfectă, fără glas, pluti deasupra Romei. Noaptea devenise zi.

Și apoi explodă.

O undă de șoc strivitoare porni în jos, coborând spre pământ vijelioasă ca furiile iadului, zguduind fundațiile de granit ale cetății, sugrumându-i pe unii, doborându-i pe alții. Reverberația se propagă printre oameni, urmată de un torent brusc de aer cald. Vântul mătură piața cu un geamăt sinistru, șuierând printre coloane și izbindu-se de ziduri. Vârtejuri de praf se ridicară în aer, deasupra oamenilor care se agățau unii de alții... martori ai Apocalipsei.

Și apoi, la fel de repede cum apăruse, sfera se retrase în sine însăși, într-o implozie ce lăasă în urmă doar firavul punct de lumină de la care pornise.

Niciodată nu mai fuseseră adunați în același loc atâția oameni atât de tăcuți.

Unul câte unul, oamenii din Piazza San Pietro își întoarseră fețele de la cerul întunecat spre pământul de sub picioarele lor, fiecare în clipa sa de tăcută meditație. Reflectoarele urmară aceeași traiectorie, fasciculele plecându-se spre sol, ca într-o mută venerație a întunericului ce cuprinsese iarăși piața. Pentru o clipă, lumea întreagă încremeni în reculegere.

Mortati se așeză în genunchi ca să se roage, iar ceilalți cardinali îi urmară exemplul. Soldații Gărzii Elvețiene își plecară lăncile, stupefiați. Nimeni nu scotea un cuvânt. Nimeni nu mișca. Toate inimile vibrau copleșite de aceleași emoții: durere, frică, uluire, credință. Și un extraordinar și totodată înfricoșat respect față de noua și cutremurătoarea forță ai cărei martori fuseseră cu numai câteva secunde în urmă.

Vittoria Vetra stătea pe treptele bazilicii, tremurând. Închise ochii. Prin tumultul de emoții care o copleșeau, un singur cuvânt răsună ca un dangăt îndepărtat. Sonor. Crud. Se strădui să-l alunge. Dar ecoul lui nu se sfârșea. Se scutură, încercând iarăși să scape de el. Durerea era prea mare. Se strădui să se piardă în emoțiile care-i frământau pe ceilalți... forța de neimaginat a antimateriei... salvarea Vaticanului... șambelanul... acte de suprem curaj... miracole... altruism. Și totuși, cuvântul răsună fără încetare, străpungând haosul din jur cu o sfâșietoare singurătate.

Robert.

Venise după ea, la castelul Sânt' Angelo.

O salvase.

Iar acum pierise, ucis chiar de creația ei.

În timp ce se ruga, Mortati se întrebă dacă și el avea să audă vocea lui Dumnezeu, la fel ca *il camerlengo*. „Oare trebuie să crezi în miracole pentru a le trăi?” Cardinalul era un om modern, cu o credință veche; miracolele nu făcuseră niciodată parte dintre convingerile sale. Desigur, religia în care credea amintea despre minuni... răni sângerânde în palme, învieri din morți, amprente ciudate pe un giulgiu... și totuși, mintea lui rațională le considerase totdeauna ca fiind doar un mit. Pentru el, toate acestea nu erau altceva decât rezultatul celei mai mari slăbiciuni a omului – *nevoia* lui de dovezi. Miracolele sunt doar niște povești de care ne agățăm cu disperare, fiindcă *ne dorim* să fie adevărate.

Și totuși...

„Sunt eu, oare, atât de modern, încât nu pot accepta ceea ce ochii mei au văzut?” A fost un miracol, nu-i așa? Da! Cu numai câteva cuvinte șoptite în urechea șambelanului, Dumnezeu intervenise și salvase Biserica. De ce era oare chiar atât de greu de crezut? Ce s-ar mai fi putut spune despre Dumnezeu, dacă El nu ar fi făcut nimic? Că nu-i păsa? Că nu avea puterea de a opri această distrugere? *Un miracol – iată unicul răspuns posibil!*

Îngenuncheat, bătrânul cardinal se rugă pentru sufletul șambelanului și-i mulțumi, fiindcă, la anii săi tineri, îi deschisese lui, un om bătrân, ochii în fața miracolelor pe care le poate săvârși credința adevărată.

Incredibil totuși, Mortati nu bănuia cât de mult avea să-i fie pusă credința la încercare mai departe...

Tăcerea ce coborâse peste Piazza San Pietro fu întreruptă la început de o ușoară vibrație. Vibrația deveni murmur. Apoi, brusc, se transformă în vuiet. Pe neașteptate, mulțimea izbucni în strigăte:

— Priviți! Priviți!

Mortati își deschise ochii. Toată lumea arăta ceva în spatele lui, spre fațada bazilicii. Chipurile oamenilor erau albe ca varul. Unii căzură în genunchi. Alții izbucniră în hohote incontrollabile de plâns:

— Priviți! Priviți!

Uimit, cardinalul se întoarse, privind încotro arătau mâinile lor ridicate – undeva, în partea de sus a bazilicii, pe terasa de pe acoperiș, unde imensele statui reprezentându-i pe Iisus și pe Apostoli vegheau asupra Romei.

Acolo, la dreapta lui Iisus, cu brațele deschise spre lume... stătea *il camerlengo* Carlo Ventresca.

Robert Langdon nu mai cădea.

Se sfârșise cu teroarea. Cu durerea. Cu șuierul înnebunitor al vântului. Nu mai rămăsese decât clipocitul ușor al apei, de parcă ar fi adormit pe plajă.

Într-un puseu paradoxal de conștiință, își dădu seama că asta trebuie să fie moartea. Era bine venită. Se lăsă pradă definitiv toropelii care-l cuprindea cu încetul; n-avea decât să-l ducă încotro voia. Durerea și frica îi mai slăbiseră și cu niciun chip n-ar fi vrut ca ele să revină. Ultimele sale amintiri nu puteau proveni decât din iad...

„Ia-mă! Te rog...”

Dar clipocitul liniștitor și ademenitor îl trăgea înapoi. Încerca să-l trezească din vis. „Nu! Lasă-mă în pace!” Nu voia să se întoarcă. Cete de demoni se adunau la granițele conștiinței lui, amenințând să-i distrugă starea de bine. Imagini încețoșate se amestecau. Niște voci urlau. Vântul vâjâia. „Nu, te rog!” Cu cât se opunea mai mult, cu atât furiile năvăleau spre el.

Apoi, brutal, își aminti totul...

Elicopterul continua să urce vertical. El era prins înăuntru. Dincolo de ușa deschisă, luminile Romei se îndepărtau cu fiecare secundă. Instinctul de supraviețuire îi striga să arunce containerul chiar acum. Știa că antimateria ar fi parcurs un kilometru în mai puțin de douăzeci de secunde. Dar ar fi căzut asupra unui oraș plin de lume.

Mai sus! Mai sus!

Oare la ce altitudine ajunseseră? Din câte știa el, avioanele mici zburau la înălțimi de aproximativ șase mii de metri. Elicopterul ăsta trebuie să fi ajuns și el destul de sus deja. „Trei mii de metri? Patru?” Încă nu era totul pierdut. Dacă îl aruncau exact în momentul potrivit, containerul nu ar fi apucat să se prăbușească până jos, explodând la o

distanță sigură de sol și suficient de departe de elicopter. Langdon porivi din nou orașul ce se întindea dedesubt.

— Și dacă ai calculat greșit? întrebă șambelanul.

Profesorul se întoarse spre el, uimit. Preotul nici măcar nu-l privea, părând că îi citise gândurile din imaginea lui reflectată în parbriz. În mod ciudat însă, *il camerlengo* nu mai era absorbit de indicatoarele de la bord; nici măcar nu mai ținea mâinile pe manșă. Elicopterul fusese trecut probabil pe un fel de pilot automat, continuând să urce vertical. Șambelanul bâjbâi undeva, deasupra capului, pe plafon, în spatele unui rulou de cabluri, de unde scoase o cheie invizibilă până atunci.

Langdon privi năuc cum preotul deschise în grabă cutia metalică de unelte fixată între cele două scaune și extrage dinăuntru un fel de pachet mare, negru, de nailon, pe care-l așează alături. În mintea profesorului gândurile se învâteau frenetic. Mișcările șambelanului păreau calme, eficiente, de parcă omul găsisese deja o soluție și acum o punea în practică.

— Dă-mi containerul, îi ceru el, cu același calm în voce.

Langdon nu știa ce să creadă și-i întinse recipientul:

— Nouăzeci de secunde!

Următoarea mișcare a șambelanului îl luă total prin surprindere. Ținând cu grijă containerul în mâini, îl așează ușor, atent, în cutia de unelte. Apoi închise capacul și-l încuie cu cheia.

— Dar ce faci acolo?! întrebă Langdon.

— Ne feresc de ispită, răspunse preotul și aruncă cheia pe fereastră.

Cheia se rostogoli în noapte, luând cu ea și sufletul profesorului.

Il camerlengo puse mâna pe pachetul de nailon, își trecu brațele prin curelele sale, închise o cataramă în dreptul taliei și îl fixă în spate, ca pe un rucsac. Apoi se întoarse spre Langdon, care se holba la el, încremenit.

— Îmi pare rău, îi spuse. Nu așa trebuia să se întâmple.

Cu aceste cuvinte deschise ușa și se aruncă în gol.

Imaginea ardea încă în subconștientul lui, aducând după ea durerea. Reală. Fizică. Strivitoare. Întepătoare. Imploră să fie luat, să se sfârșească totul, dar apa îi clipoea mai tare în urechi, atrăgând alte imagini. Infernul abia începuse. Amintirile se închegau din nou în mintea lui, bucată cu bucată. Instantanee izolate de panică abjectă. Prins astfel între moarte și coșmar, imploră sfârșitul, dar imaginile continuau să-l bombardeze, mai clare, mai vii.

Containerul cu antimaterie era încuiat, imposibil de atins acum. Ceasul lui ticăia impasibil, pe măsură ce elicopterul urca. *Cincizeci de secunde*. Mai sus. Tot mai sus. Langdon se agita înnebunit în cabină, încercând să priceapă, să înțeleagă cele văzute. *Patruzeci și cinci de secunde*. Pipăi sub scaun, în căutarea unei a doua parașute. *Patruzeci de secunde*. Nu mai era niciuna! Dar trebuia să mai existe o opțiune... o cale de scăpare! *Treizeci și cinci de secunde*. Se repezi la ușa deschisă și, cu vântul izbindu-l frenetic în față, privi luminile Romei, sub el. *Treizeci și două de secunde*.

Și apoi se hotărî. Unica opțiune, de neimaginat...

Fără parașută, Robert Langdon sări în noapte. Întunericul îi înghiți trupul, pe când elicopterul continua să urce amețitor, huruitul elicei pierind în vuietul asurzitor al propriei căderi prin aer.

În timp ce se prăbușea spre pământ, avu o senzație pe care nu o mai resimțise din anii în care făcea sărituri de la trambulină – inexorabila atracție gravitațională în cursul unei căderi libere. Cu cât se prăvălea mai repede, cu atât solul părea că-l trage mai puternic în jos. De data aceasta însă, nu se mai aruncase de la cincisprezece metri într-un bazin cu apă, ci de la mii de metri, spre străzile unui oraș – o întindere nesfârșită de beton și ciment.

De undeva, din torentul de curent și de disperare, vocea lui Kohler răsună de dincolo de mormânt... aceleași cuvinte pe care i le spusese de dimineață, în fața laboratorului de cădere liberă de la CERN. „Un metru pătrat de sarcină la

frânare încetinește un corp în cădere cu aproape douăzeci la sută”. Douăzeci la sută, își dădu el seama, nu era nici pe departe suficient pentru a supraviețui unei asemenea prăbușiri. Și totuși, îndemnat mai mult de spaimă decât de speranță, strânse în mâini unicul lucru pe care-l înhățase din elicopter în clipa în care se prăbușise. O amintire vagă, însă pentru o frântură de secundă îi dădu noi speranțe.

Apărătoarea de parbriz zăcea aruncată în compartimentul din spate ale elicopterului. Era un dreptunghi puțin concav – cam de patru metri pe doi – dintr-un fel de prelată... cea mai bizară parașută imaginabilă. Nu avea hamuri, ci doar niște bride mici la capete, pentru a o fixa pe curbura parbrizului. Langdon o înșfăcase, își trecuse palmele prin bride, le apucase zdravăn și se aruncase în gol.

Ultimul său act măreț de bravură adolescentină.

Fără a-și face vreo iluzie că va scăpa.

Iar acum cădea ca o piatră. Cu picioarele înainte. Cu brațele întinse. Cu mâinile încheștate pe bride. Prelata se uflase ca o ciupercă deasupra lui. Vântul îl lovea cu violență.

În vreme ce „plutea”, undeva, deasupra lui, se auzi o explozie. Părea mai departe decât se așteptase el. Aproape instantaneu însă, unda de șoc îl izbi. Simți cum plămânii îi sunt striviți, lăsându-i fără suflu. Aerul din jur se încinse brusc. Degetele i se încheștară mai tare pe bride. Un val fierbinte părea că năvălește din cer. Partea de sus a prelatei începu să fumege... dar rezistă.

Langdon plutea împins parcă de explozia de lumină, ca un surfer care încearcă să nu se lase doborât de un val uriaș. Apoi, brusc, valul de căldură se subție.

Aerul rece și întunecat îl înghiți din nou.

Pentru o clipă, speranța îi renăscu. Un moment mai târziu însă, dispăru la fel de rapid ca și aerul cald. În ciuda durerii din brațe, care îl lăsa să creadă că prelată îi încetinea căderea, vântul continua să șuiere pe lângă el cu o viteză strivitoare; era sigur că se prăbușea prea repede pentru a

izbuti să supraviețuiască.

Cifre începură să-i alerge prin minte, dar era prea înnebunit pentru a le da atenție... Un metru pătrat de sarcină la frânăre... reduce viteza cu douăzeci la sută. El nu vedea decât că prelata de deasupra lui era suficient de mare pentru a-l încetini cu mai mult de douăzeci de procente. Din nefericire, din vâjâitul aerului pe lângă trupul său, își dădea seama că nu încetinește deloc. Cădea încă mult prea repede... nu avea cum să scape viu în urma impactului cu marea de asfalt de jos.

Sub el, luminile Romei se întindeau în toate direcțiile. Orașul părea un enorm cer înstelat, de care se apropia cu o viteză uluitoare. Bolta strălucitoare era străbătută de o bandă întunecată care împărțea orașul în două - o panglică cenușie ce șerpuia printre lumini aidoma unui șarpe uriaș.

Dintr-o dată, precum creasta înspumată a unui val neașteptat, un val de speranță îi puse sângele în mișcare.

Cu o forță supraomenească, trase în jos brațul drept, cât putu de tare. Prelata fâlfâi sonor, tremură și viră brusc spre dreapta, căutând calea de minimă rezistență a aerului. Langdon se simți că lunecă într-o parte. Trase din nou, mai tare, ignorând durerea din palmă. Prelata flutură iarăși și din nou zvâcni în lături. Nu mult. Dar era *ceva*! Privi din nou în jos, spre șarpele negru. Se întindea prea la dreapta, și el se afla încă la o înălțime mare. Așteptase oare prea mult? Trase din nou, cu toată forța și se resemnă la gândul că se afla în mâinile lui Dumnezeu. Se concentrează asupra celei mai largi părți a șarpelui și... pentru prima dată în viața lui, se rugă pentru un miracol.

Restul nu mai era sigur.

Bezna de dedesubt... instinctele de scufundător care preia controlul... rigidizarea reflexă a coloanei și întinderea degetelor... dilatarea plămânilor pentru protecția celorlalte organe vitale... îndoirea picioarelor... și, în sfârșit... recunoștința pentru apele umflate ale Tibrului... aerate și înspumate... de trei ori mai puțin dure decât oglinda unei stătătoare.

Apoi urmă impactul... și întunericul.

Zgomotul tunător al prelatei fluturate de vânt atrase atenția grupului de oameni care priveau mingea de lumină ce străbătea bolta. Cerul de deasupra Romei fusese agitat în seara asta... un elicopter care urcase vertical, o explozie fantastică, iar acum acest obiect straniu care căzuse în apele învolburate ale Tibrului, lângă țărmul insuliței Tiberina.

Încă de pe vremea în care fusese folosită pentru a-i izola pe bolnavii de ciumă, în 1656, insula era considerată a deține mistice proprietăți terapeutice. Din acest motiv, aici se construise Spitalul Tiberina.

Trupul arăta jalnic atunci când îl aduseră la țărm. Omul avea un puls slab – lucru considerat uimitor de cei care-l scosese din apă; poate că virtuțile vindecătoare ale insulei îi menținuseră totuși inima în funcțiune. Câteva minute mai târziu, când omul începu să tușească și își recăpătă cunoștința, grupul decise în unanimitate că insula era cu adevărat magică.

Cardinalul Mortati știa că nu există cuvinte suficiente în nicio limbă de pe Pământ, pentru a descrie misterul acestui moment. Tăcerea ce însoțea apariția care plutea deasupra pieței era mai sonoră decât orice cor de îngeri.

În timp ce îl privea pe *camerlengo* Ventresca, Mortati se simțea sfâșiat între rațiune și credință. Imaginea părea reală, palpabilă. Și totuși... cum era posibil? Toată lumea din piață îl văzuse pe șambelan când se urcă în elicopter. Toată lumea văzuse mingea de foc din cer. Iar acum, același șambelan stătea acolo, sus, pe terasa de pe acoperiș. Dus pe aripi de înger? Reîntrupat de mâna lui Dumnezeu?

„E imposibil...”

Inima cardinalului nu voia decât să poată crede, dar mintea lui implora o explicație rațională. Alături, ceilalți cardinali rămăseseră cu privirile ațintite în sus, martori la aceeași imagine, paralizați de uluire.

Era șambelanul. Fără îndoială. Dar arăta oarecum altfel. Divin. De parcă ar fi fost purificat. Un spirit? Un om? Pielea lui albă părea diafană în lumina reflectoarelor.

Oamenii din piață plângeau, strigau, aplaudau. Câteva călugărițe căzură în genunchi și începură să murmure o rugăciune. Un vuiet prinse contur în mulțime. Brusc, piața întreagă scanda numele șambelanului. Cu lacrimile și roindându-le pe obraji, cardinalii i se alăturară. Mortati privi în jur, încercând să înțeleagă. „Toate acestea se întâmplau cu adevărat?”

Il camerlengo Carlo Ventresca stătea pe acoperișul Bazilicii San Pietro și privea mulțimile ce se holbau la el. Era treaz sau visa? Se simțea transformat, ca aparținând unei alte lumi. Oare trupul sau spiritul său fusese cel care planase din văzduh spre întinderea întunecată a grădinilor Vaticanului... aterizând ca un înger tăcut pe pajiștea pustie,

parașuta sa neagră fiind ascunsă vederii de umbra alungită a bazilicii. Oare trupul sau spiritul său îi conferise forța de a urca bătrâna Scară a Medalioanelor până la terasa pe care se afla acum?

Se simțea ușor și imaterial, ca o fantomă.

Chiar dacă oamenii îi scandau numele, știa că nu *pe el* îl aclamau. Strigau dintr-un sentiment impulsiv de bucurie – aceeași bucurie pe care o resimțea el în fiecare zi, în vreme ce medita la Cel Atotputernic. Acum trăiau ceea ce-și doriseră dintotdeauna... certitudinea dincolo de orice îndoială... Încrederea în puterea nemărginită a Creatorului.

Il camerlengo Ventresca se rugase toată viața lui pentru acest moment, și totuși nici chiar el nu putea crede că Dumnezeu găsisese o cale de a-l înfăptui. Ar fi vrut să strige în gura mare: „Dumnezeul vostru este un Dumnezeu viu! Priviți miracolele ce vă înconjoară la tot pasul!”

Rămase o vreme pe terasă, amortit și totuși mai viu și mai plin de simțire decât oricând. Iar când duhul îl îndemnă, în sfârșit, plecă fruntea și se depărtă de margine.

Singur, în genunchi și se rugă.

Imaginile din jur erau încetoșate, într-un du-te vino amețitor. Încet, reuși să-și focalizeze privirea. Picioarele îl dureau cumplit, iar tot trupul parcă-i fusese strivit de un camion. Zăcea întins pe o parte, pe pământ. În gură avea ceva amar, ca fierea, încă mai auzea clipocitul neîncetat al apei; acum nu mai părea deloc liniștitor. Dar mai erau și alte sunete – voci care vorbeau în preajma lui. În jur zărea forme albe, neclare. Erau oameni îmbrăcați în alb, toți? Înseamnă că nu putea să se afle decât într-un spital sau în rai. Dar arsura pe care o simțea în gât îi spunea că nu era nicidecum în Rai.

— Nu mai vomită, spuse o voce în italiană. Să-l întoarcem!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton ferm, profesional.

Langdon simți cum niște mâini îl întorc ușor pe spate. Încercă să se ridice, dar mâinile îl apăsară blând la loc. Se supuse. Cineva îi scormoni prin buzunare.

Apoi își pierdu din nou cunoștința.

Doctorul Jacobus nu era un om religios; medicina îl îndepărtase de mult de credință. Și totuși, evenimentele care avuseseră loc în seara asta la Vatican păreau că depășesc limitele logicii sale științifice. „Corpuri care cad din cer?”

Medicul luă pulsul omului pescuit din Tibru și decise că Dumnezeu însuși trebuie să fi avut grijă de el. Șocul suferit la contactul cu apa îl adusese în stare de inconștiență și, dacă el și echipa lui de medici și de asistente nu s-ar fi aflat pe mal, privind „spectacolul” din cer, omul s-ar fi înecat în mod cert.

— *E americano*, spuse o infirmieră care-i cerceta conținutul buzunarelor.

„American?” Italienii glumeau adesea spunând că erau

atât de mulți americani în Roma, încât hamburgerii riscau să devină o veritabilă mâncare națională, dar un american care cade din cer? Doctorul Jacobus aprinse o lanternă micuță și cercetă ochii omului, pentru a-i aprecia dilatarea pupilelor.

— Domnule! Mă auzi? Știi unde te afli?

Dar americanul leșinase iar – lucru deloc surprinzător; după ce-i acordaseră primul ajutor, vomitase o cantitate impresionantă de apă.

— *Si chiama Robert Langdon*, spuse infirmiera, citind numele de pe permisul lui de conducere.

Oamenii în halate albe se întoarseră ca unul singur.

— *Impossibile!* exclamă Jacobus.

Robert Langdon era bărbatul pe care-l văzuseră la televizor – profesorul american care-i ajuta pe cei de la Vatican. Medicul îl văzuse cu ochii lui, cu numai câteva minute înainte, când se urcase într-un elicopter din Piazza San Pietro și decolase. Doctorul Jacobus și colegii lui fugiseră cu toții afară, pe mal, pentru a urmări explozia antimateriei – o sferă inimaginabilă de lumină, cum nu mai văzuseră niciodată în viața lor. „Cum ar putea fi același om?”

— El este! susținu infirmiera, în momentul în care îi dădu la o parte părul de pe frunte. Îi recunosc până și sacoul de tweed!

Cineva începu să strige din ușa principală a spitalului. Era una dintre paciente. Femeia țipa ca înnebunită, agitându-și radioul portabil, în vreme ce arăta spre cer și îl lăuda pe Dumnezeu. Din ce spunea ea se înțelegea că șambelanul Ventresca apăruse în mod miraculos pe terasa de la Vatican.

Când tura lui se încheie, la ora opt dimineața, doctorul Jacobus își jură că primul drum pe care îl va face va fi la biserică.

Luminile de deasupra lui erau strălucitoare și albe. Era întins pe un fel de masă de consultație. În aer plutea un

miros astrin-gent, ciudat, de chimicale. Cineva îi făcuse o injecție și îi scosese hainele.

„Nu-s țigani, își spuse, pe jumătate conștient. Extraterestri, poate?” Da, auzise el despre asemenea răpiri. Din fericire,ăștia de aici nu-i făceau niciun rău. Tot ce voiau de la el părea a fi...

— Nici să nu te gândești! zvâcni el în capul oaselor.

— *Attento!* strigă una dintre creaturi, ținându-l să nu cadă.

Pe ecusonul prins în pieptul acesteia scria „Doctor Jacobus”. Avea un aer de-a dreptul omenesc.

— Am... am crezut... se bâlbâi el.

— Încetișor, domnule Langdon. Te afli într-un spital.

Ceața din creierul lui începea să se ridice și un val de ușurare îi luă locul. Nu-i plăceau deloc spitalele, dar tot era mai bine decât să se știe pe mâna unor extraterestri atrași de testiculele lui.

— Eu sunt doctorul Jacobus, spuse omul, explicându-i apoi ce se întâmplase. Ai mare noroc că mai ești în viață.

Langdon nu se simțea însă norocos. Abia dacă-și mai aducea aminte ce-i cu el... elicopterul... șambelanul... Îl durea tot corpul. O asistentă îi dădu puțină apă pentru a-și clăti gura și-i pansa palma.

— Unde-mi sunt hainele? întrebă el, văzând că era îmbrăcat cu un halat alb.

O infirmieră îi arătă grămada udă de alături:

— Erau pline de apă. A trebuit să le tăiem pentru a vi le scoate.

Langdon își privi sacoul de tweed sfâșiat și clătină din cap.

— Aveați niște șervețele de hârtie în buzunar, adăugă infirmiera.

Atunci văzu și el resturile de pergament care atârnavă dintr-un buzunar al sacoului. Fila din *Diagramma* lui Galilei! Ultimul exemplar de pe Pământ tocmai fusese distrus. Profesorul era prea năuc pentru a mai reacționa în vreun fel.

— V-am recuperat obiectele personale, spuse femeia, arătându-i un coș de plastic. Portmoneu, cameră video și pix. Am uscat camera video cât de bine am putut.

— Eu nu am cameră video.

Infiriera se încruntă și-i dădu coșul. Alături de pixul și de portmoneul lui se afla o cameră video miniaturală Sony RUVI. Acum își amintea. Kohler i-o dăduse și îl rugase s-o înmâneze presei.

— Am găsit-o în buzunarul dumneavoastră. Cred totuși că va trebui să vă cumpărați una nouă. Ecranul e spart, spuse ea, dar se luminează imediat la față: sunetul funcționează încă! Slab, dar audibil.

Femeia duse camera la ureche:

— Se tot aude mereu același lucru. Ascultă un moment, apoi ridică din umeri și-i dădu camera lui Langdon: Parcă se ceartă doi tipi.

Nedumerit, profesorul își apropie camera de ureche. Vocile erau ascuțite, metalice, dar inteligibile. Una foarte aproape. Cealaltă mai departe. Le recunosc pe amândouă.

Stând pe masa de consultație, în halatul de spital, Langdon ascultă întreaga conversație. Deși nu putea vedea ce se întâmplă, când auzi finalul incredibil, mulțumi Cerului că nu avea și imagine.

— *Dumnezeule!*

Când discuția se reluă, de la capăt, profesorul puse camera alături și rămase o clipă mut, încremenit. Antimateria... elicopterul... Totul începea să se lege.

„Dar asta înseamnă că...”

Din nou îi veni să vomite. Dezorientat, copleșit de furie și de frustrare, sări de pe masă. Picioarele îi tremurau.

— Domnule Langdon! Încercă medicul să-l oprească.

— Îmi trebuie niște haine.

— Dar ai nevoie de repaus!

— Mă externez. Acum. Vreau niște haine.

— Dar, domnule...

— *Acum!*

Medicii schimbă priviri nedumerite.

— Nu avem haine aici, spuse Jacobus. Poate că mâine un prieten vâ va aduce tot ce vă trebuie.

Langdon trase adânc aer în piept, calm, și-l privi pe medic în ochi:

— Doctore, am să ies chiar acum pe această ușă. Am nevoie de haine. Mă duc la Vatican. Nu pot intra acolo în fundul gol. Am fost suficient de clar?

Medicul își înghiți nodul din gât:

— Dați-i omului ăstaia ceva de îmbrăcat!

Când ieși pe poarta Spitalului Tiberina, Langdon se simțea ca un cercetaș puțin cam mărișor. Purta o salopetă albastră de paramedic, cu fermoar în față și embleme cusute, care-i indicau numeroasele calificări medicale.

Femeia care-l însoțea era voinică și îmbrăcată la fel. Medicul îl asigurase că ea îl va duce la Vatican în cel mai scurt timp posibil.

— *Molto traffico*, spuse profesorul, amintindu-i că zona din jurul pieței era ticsită de oameni și de mașini.

Femeia nu părea deloc îngrijorată și-i arătă mândră una dintre emblemele de pe uniformă:

— *Sono conducente di ambulanza.*

— *Ambulanza?*

Acum înțelegea; la urma urmei, îi prindea bine un drum cu ambulanța.

Asistenta îl conduse prin spatele clădirii spitalului, unde o limbă de ciment pătrundea în albia Tibrului. Când văzu vehiculul ce-i aștepta acolo, profesorul se opri locului, nemișcat. Era un vechi elicopter sanitar. Pe burta lui scria „Aero-Ambulanza”.

Își plecă fruntea, resemnat.

Femeia surâse:

— Zburăm la Vatican. Foarte repede.

În Colegiul Cardinalilor domnea o atmosferă efervescentă, electrizantă, în vreme ce prelații se întorceau în Capela Sixtină. Mortati însă era pradă unor sentimente atât de contradictorii, încât se simțea sfâșiat. Credea în vechile minuni menționate în Scriptură, și totuși ceea ce văzuse el însuși, cu propriii ochi, depășea puterea sa de înțelegere. După o viață întreagă de credință, de șaptezeci și nouă de ani, Mortati știa că aceste evenimente ar fi trebuit să aprindă în el o piasă exuberantă... o credință mai vie și mai ferventă decât oricând. Și totuși, nu simțea crescând în sufletul său decât o stânjeneală și o neliniște spectrală. Ceva nu era în regulă.

— *Signore* Mortati! strigă un reprezentant al Gărzii Elvețiene care se apropia în fugă. Am urcat pe acoperiș, așa cum ne-ați cerut. *Il camerlengo* este... *În carne și oase*. E un om real! Nu un spirit! Este exact așa cum îl știam!

— A vorbit cu dumneata?

— Era îngenușat și se ruga în tăcere. Ne-a fost teamă să-l atingem!

Mortati rămase o clipă fără replică:

— Spune-i că... Îl așteaptă cardinalii.

— *Signore*, fiindcă e om în carne și oase... începuse soldatul, dar se opri, stânjenit.

— Ce este?

— Pieptul său... e ars. N-ar trebui oare să-i îngrijim mai întâi rana? Probabil că îl doare groaznic.

Cardinalul se gândi. Nimic în toată viața sa în slujba Bisericii nu-l pregătise pentru așa ceva:

— E om, deci tratați-l ca atare. Duceți-l să se spele! Îngrijiți-i rănilor! Îmbrăcați-l într-o sutană nouă! Noi vom aștepta sosirea sa în Capela Sixtină.

Soldatul plecă în fugă.

Ceilalți cardinali erau deja în capelă. Mergând spre ei, o

zări pe Vittoria Vetra prăbușită pe o bancă, la picioarele Scării Regale. Îi simțea durerea și singurătatea și ar fi vrut să se apropie de ea, s-o aline, dar știa că mângâierile vor trebui să mai aștepte. Acum avea alte treburi... deși nu știa în ruptul capului care ar fi acestea.

Mortati intră în Capela Sixtină, întâmpinat de un val de exclamații entuziaste. Închise ușa. „Doamne, ajută-mă!”

„Aero-Ambulanza” Spitalului Tiberina se apropia de Vatican și Langdon strânse din dinți, jurându-și că acesta avea să fie ultimul zbor cu elicopterul din viața sa.

După ce-l convinse pe pilot că reglementările privind spațiul aerian erau una dintre ultimele preocupări ale autorităților în momentul de față, îl îndrumă să treacă, nevăzut, peste zidul cetății și să aterizeze pe una dintre platformele interioare ale Vaticanului.

— *Grazie*, spuse, coborând cu greu din elicopter.

Femeia în uniformă albastră îi aruncă o beza, decolă rapid și se pierdu imediat în noapte.

Langdon inspiră adânc și încercă să-și pună ordine în gânduri, ca să poată hotărî ce avea de făcut mai departe. Ținând în mână camera video miniaturală, urcă în mașinuța de golf pe care o mai folosise o dată, după-amiază. Acumulatorul nu-i fusese încărcat și indicatorul avea o poziție aproape de zero. Profesorul porni cu farurile stinse pentru a economisi energia.

În plus, prefera să nu fie văzut venind.

În marginea Capelei Sixtine, cardinalul Mortati rămase o clipă nemișcat, privind agitația din jur.

— A fost un miracol! strigă unul dintre cardinali. Lucrarea Domnului!

— Da! exclamă alții. Domnul Și-a arătat voia!

— *Il camerlengo* va fi următorul nostru Papă! declară un altul. Chiar dacă nu e cardinal, Dumnezeu ne-a trimis un semn!

— Așa e! Legile conclavului sunt făcute de oameni.

Voința Domnului e mai presus de noi! Propun să votăm imediat!

— Să votăm? întrebă Mortati, apropiindu-se. Cred că aceasta este datoria *mea*.

Toată lumea se întoarse.

Bătrânul prelat simțea cum toți ceilalți îl măsoară din priviri. Păreau distanți, derutați, jigniți de reținerea lui. Mortati ar fi vrut să-și simtă și el sufletul copleșit de exaltarea miraculoasă ce se citea pe fețele lor. Dar nu reușea. În inima sa nu-și găsea loc decât o durere inexplicabilă... o tristețe chinuitoare, pe care n-o putea înțelege. Jurase să conducă alegerile cu sufletul curat și nu-și putea ignora acum sentimentele și ezitarea.

— Prieteni, rosti cu glas tare, după ce se urcă altar; părea că propria voce nu-i mai aparține. Cred că mă voi chinui tot restul zilelor mele să înțeleg ceea ce am văzut în seara aceasta. Și totuși, ceea ce propuneți Sfințiile Voastre cu privire la *il camerlengo*... nu poate să fie voia Domnului.

În capelă se așternu tăcerea.

— Cum... cum poți spune una ca asta? izbucni într-un târziu un cardinal. *Il camerlengo* a salvat Biserica. Dumnezeu i-a vorbit direct! Omul a supraviețuit chiar morții înseși! De ce alt semn mai avem nevoie?

— Șambelanul trebuie să vină aici dintr-un moment în altul, replică Mortati. Haideți să așteptăm! Să auzim ce ne va spune, înainte să votăm. Poate că există o explicație.

— O explicație?!

— În calitatea mea de Mare Elector, am jurat să respect legile acestui conclav. Sunteți, desigur, conștienți de faptul că, în virtutea Legii Sfinte, *il camerlengo* nu este eligibil pentru a ocupa scaunul pontifical. Este doar un preot... un șambelan. Și apoi, mai e și problema vârstei sale, adăugă Mortati, simțind ostilitatea cardinalilor. Dacă aș accepta să votăm, ar fi ca și cum v-aș cere să susțineți un om pe care Legea Vaticanului îl consideră ineligibil; ca și cum v-aș impune să încălcați un legământ sacru.

— Dar ceea ce s-a întâmplat aici, în seara aceasta, bâigui

un cardinal, transcende, *cu certitudine*, legile noastre pământene!

— Oare? bubui Mortati, fără a ști de unde îi vin cuvintele. Este oare voia Domnului ca noi să încălcăm regulile Bisericii? Este oare voia Domnului ca noi să renunțăm la rațiune în fața emoțiilor?

— Dar Sfinția Ta n-a văzut ce am văzut *noi*? se răsti un altul. Cum îndrăznești să contești o asemenea putere?!

Vocea lui Mortati răsună cu o profunzime pe care nu știa că o posedă:

— Nu pun la îndoială puterea lui Dumnezeu! Domnul este Cel care ne-a înzestrat cu rațiune și circumspecție! Pe Dumnezeu Îl slujim arătându-ne prudenți!

Pe coridorul de lângă Capela Sixtină, Vittoria Vetra ședea amorțită pe o bancă, lângă Scara Regală. Când zări silueta care se apropie de ea, își spuse că vede iarăși un duh. Era bandajat, șchiopăta și purta un fel de uniformă medicală.

Se ridică în picioare, incapabilă să-și creadă ochilor:

— Ro... bert?

El nu-i răspunse. Veni direct la ea și o cuprinse în brațe. Își lipi buzele de ale ei, într-un sărut impulsiv, plin de pasiune și de recunoștință.

Vittoria simți că-i dau lacrimile:

— Oh, Doamne... oh, mulțumesc, Doamne!

O sărută din nou, mai fierbinte și ea se lipi de el, pierdută în îmbrățișarea lui. Trupurile lor se împletiră, de parcă se cunoșteau de-o viață. Uită de frică, de temeri și de durere. Închise ochii, simțind că plutește.

— Este voia Domnului! strigă o voce al cărei ecou răsună între zidurile Capelei Sixtine. Cine altul, decât *cel ales*, ar fi supraviețuit acelei explozii drăcești?

— Eu! răsună un glas din celălalt capăt al sălii.

Cardinalii se răsuciră, privind uluiți silueta care înainta pe culoarul principal.

— Domnule... *Langdon*?

Fără un cuvânt, profesorul se apropie fără grabă de altar. Vittoria Vetra intră în urma lui, urmată de doi soldați care împingeau o masă rulantă cu un televizor deasupra.

Langdon așteaptă până ce-l conectară la priză, cu ecranul spre cardinali, apoi le făcu semn soldaților să plece.

În capelă se aflau acum doar el, Vittoria și cardinalii. Profesorul conectă camera Sony RUVI la televizor și apăsă clapeta de redare.

Ecranul prinse viață.

În fața cardinalilor apăru biroul papei. Filmarea fusese

realizată dintr-o poziție ciudată, de parcă ar fi fost folosită o cameră ascunsă. Într-un colț al ecranului, șambelanul stătea în fața focului aprins în șemineu. Deși părea că vorbește privind drept în obiectiv, rapid deveni evident faptul că discuta cu cineva - cu cel care făcuse înregistrarea. Langdon le spuse că filmarea fusese realizată de Maximilian Kohler, directorul CERN. Cu numai o oră în urmă, Kohler îi încredințase lui, în secret, caseta filmată cu ajutorul unei minicamere disimulate în brațul scaunului său mobil.

Mortati și ceilalți cardinali priveau muți. Deși discuția începuse deja, profesorul nu mai pierdu vreme să deruleze caseta; ceea ce dorea el ca toți ceilalți să vadă avea să apară, probabil, mai târziu...

— Leonardo Vetra ținea un jurnal? întreba șambelanul. Cred că pentru CERN asta este o veste bună. Dacă a menționat acolo și tehnologia utilizată la crearea antimateriei...

— N-a menționat-o, răspunse Kohler. Probabil te vei bucura să auzi că ea a fost îngropată o dată cu Leonardo. Jurnalul lui pomenește însă despre altceva. Despre *dumneata*.

Il camerlengo îl privi nedumerit:

— Nu înțeleg.

— Este descrisă acolo o întrevvedere pe care Leonardo a avut-o luna trecută. Cu *dumneata*.

Șambelanul ezită o clipă, apoi privi spre ușă:

— Rocher nu trebuia să-ți fi dat voie în biroul acesta fără să mă consulte mai întâi pe mine. Cum ai intrat aici?

— Rocher știe adevărul. L-am telefonat mai devreme și i-am spus ce-ai făcut.

— Ce am făcut *eu*? Indiferent de povestea pe care i-ai debitat-o, Rocher este un membru al Gărzii Elvețiene și un catolic prea devotat pentru a crede spusele unui om de știință înăcrit, în detrimentul șambelanului său.

— De fapt, e prea devotat pentru a nu crede. Este atât de

devotat, încât, în ciuda dovezilor că unul dintre subalternii săi loiali a trădat Biserica, a refuzat să creadă acest lucru. Toată ziua a căutat o altă explicație.

— Așa că i-ai oferit tu una.

— Adevărul. Șocant, așa cum este el.

— Dacă Rocher te-ar fi crezut, m-ar fi arestat.

— Nu. Nu i-aș fi permis eu. I-am oferit tăcerea mea în schimbul acestei întrevederi.

Șambelanul izbucni într-un râs ciudat:

— Ai de gând să *șantajezi* Biserica folosind o poveste pe care nimeni n-o va crede?

— Nu trebuie să șantajez pe nimeni. Vreau doar să aud adevărul din gura ta. Leonardo Vetra mi-a fost prieten.

Șambelanul nu spuse nimic, privindu-l pe Kohler în tăcere.

— Ce zici de asta? izbucni directorul. Cu aproape o lună în urmă, Leonardo Vetra te-a rugat să-i programezi de urgență o audiență la papă - rugămintea pe care i-ai satisfăcut-o, fiindcă papa era încântat de munca lui Leonardo și fiindcă el ți-a spus că e o problemă urgentă.

Il camerlengo se întoarse spre focul din șemineu, tot fără să spună nimic.

— Leonardo a venit la Vatican în cel mai mare secret. Sosind aici, trăda încrederea fiicei sale - lucru care-l întrista profund, dar simțea că așa trebuie să procedeze. Cercetările pe care le efectua îi stârniseră un profund conflict interior și avea nevoie de îndrumarea spirituală a Bisericii. În cadrul unei întrevederi secrete, v-a spus - dumitale și papei - că era autorul unei descoperiri științifice cu grave implicații religioase. *Demonstrase* că Geneza biblică fusese posibilă din punct de vedere fizic și că o intensă sursă de energie - pe care Vetra o numea *Dumnezeu* - putea explica momentul Creației.

Tăcere.

— Papa a rămas înmărmurit, continuă Kohler, și i-a cerut lui Leonardo să-și publice cercetările. Sfinția Sa era de părere că descoperirea lui micșora prăpastia existentă între

știință și religie – unul dintre visurile de-o viață ale Supremului Pontif. Leonardo v-a explicat apoi și reversul medaliei – motivul pentru care avea nevoie de îndrumarea Bisericii. În mod aparent, experimentul său creaționist, exact așa cum susține Biblia, a produs totul în dublu exemplar. Contrarii. Lumină și întuneric. Când a creat materie, Vetra a dat naștere, involuntar, și *antimateriei*. Să continuu?

Il camerlengo rămase la fel de tăcut. Se aplecă și scormoni cărbunii aprinși.

— După venirea lui Vetra aici, te-ai dus *dumneata* la CERN, pentru a-i înțelege mai bine cercetările. Scrie în jurnalul lui Leonardo că i-ai vizitat laboratorul.

Șambelanul ridică ochii.

Kohler continuă:

— Papa nu putea călători fără să atragă atenția presei, așa că te-a trimis pe *dumneata*. Leonardo ți-a prezentat laboratorul în deplin secret. Ți-a arătat o anihilare a antimateriei – Big Bang-ul – forța Creației. Ți-a arătat și eșantionul cel mare, pe care îl păstra încuiat, ca dovadă că noua sa tehnologie putea produce antimaterie pe scară largă. Ai fost copleșit. Ai revenit la Vatican și i-ai relatat papei ce văzuseși.

Il camerlengo oftă:

— Și asta te tulbură? Că am respectat confidențialitatea mărturisirii lui Leonardo pretinzând în seara aceasta, în fața lumii, că nu știam nimic despre antimaterie?

— Nu! Mă tulbură faptul că Leonardo Vetra a demonstrat, practic, existența Dumnezeuului *tău*, iar pentru asta ai pus să fie ucis!

Șambelanul se întoarce spre el; chipul îi era lipsit de orice expresie. Singurul sunet care se auzea era sfârâitul focului.

Brusc, camera tremură și în obiectiv apăru brațul lui Kohler. Directorul se aplecă în față, străduindu-se parcă să desprindă ceva fixat sub scaunul său. Când se îndreptă, în mână îi apăruse un pistol. Unghiul de filmare era glacial... privind din spate... de-a lungul țevii revolverului... ațintit

drept spre șambelan.

— Mărturisește-ți păcatele, părinte! Acum!

// camerlengo îl privi, uimit:

— N-ai să ieși viu de aici.

— Moartea va fi o binecuvântată ușurare după chinurile la care m-a supus credința ta încă din copilărie.

Kohler ținea arma cu ambele mâini:

— Îți dau posibilitatea de a alege, continuă el. Mărturisește-ți păcatele... sau mori în clipa asta.

Preotul aruncă o privire spre ușă.

— Rocher e afară, adăugă directorul. Și el e gata să te ucidă.

— Rocher a jurat să apere...

— Rocher este cel care mi-a dat drumul aici. *Înarmat*. S-a săturat de minciunile tale. Nu mai ai decât o singură opțiune. Mărturisește! Vreau să aud adevărul din gura ta.

Șambelanul ezită.

Kohler strânse mai tare revolverul în mâini:

— Chiar te îndoiești că sunt gata să te ucid?

— Indiferent de ceea ce ți-aș spune, un om ca tine n-ar putea să înțeleagă.

— Pune-mă la încercare!

// camerlengo rămase nemișcat pentru o clipă – o siluetă dominantă pe fondul licăririlor palide ale focului. Când începu să vorbească, în vocea sa răsună o demnitate potrivită mai degrabă relatării unor fapte de deosebit altruism, decât unei mărturisiri a păcatelor:

— Încă de la începutul timpului, Biserica acesta a luptat împotriva dușmanilor lui Dumnezeu. Uneori cu cuvântul. Alteori cu sabia. Și a supraviețuit de fiecare dată. Dar demonii trecutului erau demoni terifiți, abominabili... erau inamici cu care puteam lupta... care inspirau *frică*. Dar Satana e viclean. O dată cu trecerea timpului, și-a ascuns intențiile diabolice sub o nouă față... sub chipul rațiunii pure. Transparentă și insidioasă, dar la fel de lipsită de suflet.

Vocea șambelanului, până atunci fermă și sigură de sine,

deveni dintr-o dată mânioasă, scuipând parcă furie:

— Spune-mi, domnule Kohler! Cum poate Bisetrica să condamne ceea ce, pentru mintea noastră, are sens?! Cum putem blama însăși baza societății actuale?! De fiecare dată când Biserica își înalță glasul pentru a avertiza, *voi* strigați mai tare, numindu-ne ignoranți! Paranoici! Dominatori! Și răul vostru crește. Învăluit într-o perdea de intelectualism plin de sine! Se întinde ca un cancer. Sanctificat de miracolele propriei tehnologii. Adulându-se pe sine însuși. Zeificându-se! Până când nimeni nu mai poate crede decât că sunteți o veritabilă întruchipare a binelui! Iată, știința a venit să ne mântuiască de boli, de foamete și de dureri! Priviți știința – noul dumnezeu al nesfârșitelor miracole, omnipotent și binevoitor! Ignorați armele și haosul. Uitați izolarea și riscurile infinite. Știința e aici!

Șambelanul făcu un pas spre armă și continuă:

— Dar eu am văzut fața Satanei pândind... Eu am văzut pericolul...

— Ce tot vorbești acolo?! Știința lui Vetra a *demonstrat* practic existența Dumnezeului vostru! El era aliatul tău!

— Aliat?! Știința și religia nu pot sta laolaltă. Noi nu căutăm același Dumnezeu – tu și cu mine! Cine e dumnezeul tău? Un dumnezeu al protonilor, al maselor și al sarcinilor electrice?! Cum te inspiră dumnezeul tău? Cum pătrunde dumnezeul tău în inima oamenilor, ca să le aducă aminte că au de dat socoteală în fața unei puteri mai mari decât ei? Și în fața propriilor semeni? Vetra o luase pe o cale greșită. Munca lui nu era religioasă, era un sacrilegiu! Omul nu poate pune creația dumnezeiască într-o eprubetă, ca s-o fluture apoi și s-o arate lumii întregi! Așa ceva nu-L glorifică pe Dumnezeu, ci îl înjosește!

Șambelanul își frământa mâinile frenetic, cu priviri smintite:

— Așa că ai pus la cale uciderea lui Leonardo Vetra!

— Pentru Biserică! Pentru întreaga omenire! Oricât de nebunesc ar părea! Omul nu e gata să țină în mâinile sale

forța divină. Să-L pui pe Dumnezeu în eprubetă?! Un strop de lichid care poate distruge un oraș întreg?! Cineva trebuia să-l oprească!

Preotul tăcu brusc, întorcându-și ochii spre foc. Părea că-și cântărește opțiunile.

Kohler aținti pistolul spre pieptul lui:

— Ai mărturisit. Nu mai ai scăpare.

Șambelanul râse, trist:

— Nu pricepi! Mărturisirea păcatelor în *seamnă* scăpare. Când Dumnezeu este de partea ta, ai opțiuni pe care un om ca tine nu le-ar putea înțelege niciodată.

Fără a lăsa ca ecoul cuvintelor lui să se stingă, // *camerlengo* își apucă sutana cu mâinile în dreptul pieptului și trase de ea violent, sfâșiind-o.

Kohler tresări, evident uimit:

— De ce faci asta?

Șambelanul nu răspunse. Făcu un pas spre foc și scoase un obiect dintre cărbunii încinși.

— Stai! strigă Kohler, cu arma întinsă în față. Ce faci acolo?

Când preotul se întoarse, văzu că ține în mână un pătrat roșu incandescent. Diamantul *Illuminati*! Brusc, ochii șambelanului căpătară luciri sălbatice.

— Aveam de gând să fac asta de unul singur, șuieră cu o intensitate ieșită din comun. Dar acum... văad ca Dumnezeu te-a adus aici. *Tu ești salvarea mea.*

Înainte ca directorul să poată reacționa, preotul închise ochii, își arcui spatele și-și înfipse fierul înroșit drept în mijlocul pieptului. Carnea friptă sfârâi.

— Sfântă Fecioară! Maică binecuvântată... Iată-ți fiul! urlă el, în chinuri.

Kohler apăru în obiectiv zvâcnind... clătinându-se greoi pe picioare, fluturând arma aiurea în fața lui.

Șambelanul urlă în chinuri groaznice, împleticindu-se de durere. Apoi aruncă matrița la picioarele directorului și se prăbuși pe podea.

Ceea ce se întâmplase în continuare nu era tocmai clar.

Camera începu să tremure frenetic atunci când soldații dădură buzna în birou. Sonorul răpăi de gloanțe. Kohler își duse mâinile la piept și căzu pe spate, sângerând, în scaunul său.

— Nu! răcni Rocher, încercând să-și oprească subalternii să-l împuște pe elvețian.

Încă zvârcolindu-se pe podea, șambelanul se rostogoli și arăta cu degetul spre Rocher:

— *Illuminatus!*

— Blestematule! urlă Rocher, repezindu-se la el. Ticălos bleste...

Chartrand îl doborî cu trei gloanțe și căpitanul căzu mort pe pardoseala.

Apoi soldații dădură fuga la preotul rănit, strângându-se în jurul lui. Concomitent, în cadru apăru figura uluită a lui Robert Langdon, care îngenunche lângă scaunul mobil, privind matrița. Apoi imaginea începu să tremure sălbatic. Kohler își recăpătase cunoștința și desprindea camera miniaturală din locașul ei de sub brațul scaunului. Apoi încercă să i-o înmâneze lui Langdon:

— D-dă, șopti el sugrumat. D-dă asta... presei.

Apoi imaginea dispăru.

Il camerlengo simțea cum adrenalina și senzația miraculosului încep să se destrame. În vreme ce se îndrepta, ajutat de un soldat, spre Capela Sixtină, auzea cântecele și incantațiile din Piazza San Pietro, înțelegând că reușise să mute munții din loc.

Grazie Dio!

Se rugase să aibă putere și Domnul i-o dăruise. În clipele în care se îndoise, Dumnezeu îi vorbise. „Ție îți revine o misiune sfântă, îi spusese Domnul. Îți voi da puterea necesară.” Chiar și cu acest dar divin, tot mai simțise frica și se întrebase dacă drumul ales era cel drept.

„Dacă nu tu, îi spusese Dumnezeu, atunci CINE?

Dacă nu acum, atunci CÂND?

Dacă nu astfel, atunci CUM?”

Iisus, îi reamintise Domnul, îi mântuise pe toți... salvându-i de propria apatie. Cu numai două fapte, Iisus le deschisese ochii. Oroare și speranță. Răstignire și înviere. Așa izbutise El să schimbe lumea.

Dar asta fusese cu două mii de ani în urmă. Timpul erodase miracolele de atunci; omenirea le uitase. Acum își întorseseră ochii spre idoli falși – spre tehnologie și spre miracolele minții umane. „Unde sunt însă miracolele sufletului?!”

Șambelanul se rugase adesea ca Dumnezeu să-i arate cum să reînvie credința oamenilor. Dar Domnul nu-i răspunsese. Abia în cel mai crunt și mai întunecat moment al existenței sale se făcuse Domnul auzit. „Oh, oroarea acelei nopți!”

Își amintea și azi cum zăcea întins pe podea, în pijamaua sfâșiată, înfigându-și unghiile în carne, încercând să-și smulgă din suflet durerea pe care i-o adusese crudul adevăr aflat. „Nu se poate!” uriașe de unul singur. Și totuși, a fost posibil. Cumplita dezamăgire îl ardea precum focurile

iadului. Episcopul care îl luase sub aripa lui, omul care-i fusese ca un tată, preotul care se ridicase, alături de el, până în scaunul pontifical... era un escroc. Un păcătos ordinar. Care mințise o lume întreagă cu privire la o faptă atât de murdară, încât șambelanul se îndoia că Dumnezeu o va putea ierta vreodată. „Legământul! uriașe el la Sfântul Părinte. Ți-ai încălcat legământul făcut în fața Domnului! *Tu*, dintre toți oamenii!”

Papa încercase să-i explice, dar *il camerlengo* nu mai putea să-l asculte. Fugise, împleticindu-se orbește pe coridoare, vomitând și sfâșiindu-și carnea, înnebunit, până când se pomenise singur, sângerând, întins pe pământul gol din fața mormântului Sfântului Petru. „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ce să fac?” În acele clipe de grea suferință și de trădare, în vreme ce zăcea deznădăjduit în necropolă și se ruga să fie izbăvit de această viață, în acele clipe îi vorbise Dumnezeu.

Vocea îi răsunase în minte aidoma tunetului:

— *Ai jurat să-L slujești pe Dumnezeul tău?*

— Da! urlase el.

— *Ești gata să mori pentru Dumnezeul tău?*

— Da! la-mă acum!

— *Ești gata să mori pentru Biserica ta?*

— Da! Te rog, izbăvește-mă!

— *Dar... ești gata să mori pentru omenire?*

În tăcerea care urmasă, *il camerlengo* simțise cum se prăbușește în abis. Rostogolindu-se mai repede, tot mai repede, fără control. Și totuși, știa care era răspunsul. Totdeauna știuse.

— Da! răcnise. Sunt gata să mor pentru oameni! La fel ca Fiul Tău, aș muri pentru ei!

Trecuseră câteva ore și el încă mai zăcea pe pământ, tremurând. În fața ochilor îi apăru chipul mamei sale. „Dumnezeu are planuri mari pentru tine”, obișnuia ea să-i spună. Hăul nebuniei era adânc și el continua să cadă. Atunci, Domnul îi vorbise din nou. De această dată, în tăcere. Dar el înțeleșese. „Reînvie-le credința!”

„Dacă nu eu... atunci cine?
Dacă nu acum... atunci când?”

Soldații descuiară ușile Capelei Sixtine. // *camerlengo*
Ventresca simțea energia circulându-i în trup... exact ca în copilărie. Dumnezeu îl alesese. Cu mult timp în urmă.

„Facă-se voia Lui!”

Șambelanul simțea că renaște. Garda Elvețiană îi bandajase pieptul, îl îmbăiase și-l îmbrăcase cu o sutană nouă, albă. Îi făcuseră și o injecție cu morfină, contra durerilor. Totuși, el ar fi vrut să nu-i fi dat niciun analgezic. Iisus îndurase și suferise trei zile înainte de a Se înălța! Simțea deja cum drogul îi amortăște trupul și îi încetășează spiritul.

Intră în capelă, deloc surprins să vadă cum cardinalii îl privesc, minunându-se. „Se minunează în fața lui Dumnezeu, își aminti el. Nu mă venerează pe mine, ci modul în care Domnul lucrează PRIN mine.” Înaintând printre șirurile de bănci, văzu uluirea din ochii fiecăruia. Și totuși, cu fiecare chip pe lângă care trecea, simțea și *altceva* în privirile lor. Ce anume? Încercase mai înainte să-și închipuie cum avea să fie primit. Cu bucurie? Cu venerație? Îi privi adânc în ochi, dar nu zări niciuna dintre aceste emoții. Abia atunci își ridică ochii spre altar și îl văzu pe Robert Langdon.

Il camerlengo Carlo Ventresca stătea în mijlocul Capelei Sixtine. Cardinalii erau adunați în partea din față a sălii, cu chipurile întoarse spre el, privindu-l fix. Robert Langdon stătea lângă altar, alături de un televizor care mergea, pe al cărui ecran se derula o scenă pe care șambelanul o recunoștea, dar nu putea pricepe cum de ajunsese acolo. Vittoria Vetra ședea lângă el, cu fața trasă și întunecată.

Șambelanul închise ochii, sperând că morfina îi dădea halucinații și că, atunci când îi va redeschide, scena va fi alta. Dar spera în van. Aflaseră totul!

Straniu, dar nu simțea nicio spaimă. „Arată-mi calea, Tată! Dă-mi cuvintele prin care să-i fac să înțeleagă voia Ta.”

Dar Domnul nu-i răspunse.

„Tată ceresc, am ajuns prea departe pentru a da greș acum!”

Tăcere.

„Ei nu înțeleg ce am făcut noi doi.”

Il camerlengo nu știa cui aparține vocea care-i răsună în cap, dar mesajul era clar:

— Și adevărul te va face liber...

Așa că șambelanul înaintă spre altarul Capelei Sixtine cu fruntea sus. În vreme ce se apropia de cardinali, nici măcar lumina difuză a sfeșnicelor nu le înmuia tăișul din priviri. „Explică-ți faptele! cereau chipurile lor. Ajută-ne să înțelegem această nebunie. Spune-ne că temerile noastre sunt greșite!”

„Adevărul, își repetă preotul. Numai adevărul. Prea multe secrete fuseseră închise între aceste ziduri... unul dintre ele atât de întunecat, încât aproape că-l smintise. Dar din sminteală îi venise apoi lumina.”

— Dacă v-ați putea vinde sufletul pentru a salva milioane

de alte suflete, începu el cu glas tare, ați face-o?

Toți cei din capelă se mulțumeau să se holbeze la el. Nimeni nu se mișcă și nimeni nu vorbi. De afară, din piață, se auzeau frânturi de cântece pline de bucurie.

Il camerlengo mai făcu un pas spre ei.

— Care este cel mai mare păcat? Să-ți ucizi dușmanul? Sau să stai degeaba, văzând cum dragostea inimii tale este sfâșiată?

„Oamenii cântă în Piazza San Pietro!” Se opri pentru o clipă și privi plafonul capelei. Dumnezeu lui Michelangelo privea în jos de pe bolta întunecată... și părea mulțumit.

— Eu n-am mai putut sta cu mâinile în sân.

Și totuși, pe măsură ce se apropia de cardinali, nu vedea nicio licărire de înțelegere în ochii lor. Oare nu-și dădeau seama de glorioasa simplitate a faptelor sale? Nu-i înțelegeau necesitatea?

Totul fusese atât de pur!

Illuminati. Știința și Satana la un loc.

Oroarea și speranța. Ajută-i să creadă din nou.

În seara asta, forța *Illuminati* se dezlănțuise iarăși... cu consecințe strălucite. Apatia dispăruse. Frica străbătuse lumea întreagă aidoma unui fulger din înalturi și unise toate sufletele. Și-atunci, gloria lui Dumnezeu învinsese întunericul.

„Eu n-am mai putut sta cu mâinile în sân!”

De la Dumnezeu îi venise inspirația... ca un far călăuzitor în noaptea coșmarului său. „Oh, lumea aceasta fără credință! Cineva trebuie s-o izbăvească. Tu. Dacă nu tu, atunci cine? Ai fost salvat pentru un motiv anume. Arată-le vechii demoni! Amintește-le de frică! Apatia înseamnă moarte. Fără întuneric, nu există lumină. Fără rău, binele nu există. Pune-i să aleagă. Lumină sau întuneric?

Unde le e vechea spaimă? Unde le sunt eroii? Dacă nu acum, atunci *când?*”

Il camerlengo înaintă direct spre grupul de cardinali. Se simțea aidoma lui Moise când marea de robe purpurii se despărți în fața lui, lăsându-i să treacă. La altar. Robert

Langdon închise televizorul, luă mâna Vittoriei într-una și coborî în sală. Faptul că americanul supraviețuise – preotul știa acest lucru – fusese numai voia Domnului. Dumnezeu îl salvase pe Robert Langdon. Oare de ce?

Vocea care rupse tăcerea aparținea singurei femei din Capela Sixtină:

— Tu l-ai ucis pe tatăl meu? întrebă ea, făcând un pas înainte.

Șambelanul se întoarse spre ea; pe chipul ei văzu o privire pe care n-o putea desluși – durere, da, era firesc, dar... mânie? Cu certitudine, ea îl înțelegea. Geniul tatălui ei fusese otrăvitor, letal; trebuia să fie oprit. Pentru binele Omenirii.

— Tata lucra spre slava lui Dumnezeu! adăugă ea.

— Dumnezeu nu poate fi slăvit într-un laborator. În inimă, acolo trebuie simțit.

— Inima tatălui meu era pură! Și cercetările lui au dovedit...

— Cercetările lui au dovedit încă o dată că mintea omului progresează mai repede decât o face sufletul lui!

Vocea îi răsunase mai tăioasă decât ar fi vrut. Continuă, pe un ton mai potolit:

— Dacă un om atât de avansat spiritual precum tatăl tău a putut crea o armă precum aceea pe care am văzut-o în seara aceasta, imaginați-vă ce ar putea face un om de rând cu o asemenea tehnologie.

— Un om ca *dumneata*?!

Il camerlengo trase adânc aer în piept. Oare femeia asta chiar nu pricepea? Simțul moral al omului avansa într-un ritm mai lent decât știința; omenirea nu era suficient de înălțată spiritual pentru puterea pe care o deținea. „Niciodată nu am creat o armă pe care să n-o folosim!” Și totuși, preotul știa că antimateria nu însemna mai nimic – era doar o altă armă dintr-un arsenal și așa extrem de dezvoltat al omului. Ființa umană avea deja capacitatea de distrugere; învățase să ucidă cu mult timp înainte. „Sângele mamei lui curgea din cer, ca o ploaie.” Geniul lui Leonardo

Vetra fusese periculos dintr-un alt motiv.

— De secole, spuse șambelanul, Biserica a stat deoparte, în vreme ce știința ataca religia, distrugând-o puțin câte puțin. Minimalizând miracolele. Pregătind mintea să preia controlul asupra sufletului. Condamnând religia și declarând-o un drog al maselor. Știința îl numește pe Dumnezeu halucinație – o cârjă iluzorie pentru cei care sunt prea slabi pentru a accepta faptul că viața e lipsită de sens. Eu n-am putut să stau deoparte, în vreme ce știința afirma că a împlânzit însăși puterea lui Dumnezeu! O *dovadă*, spuneți voi? Da, dovadă a ignoranței crase a științei! Ce e rău în a recunoaște că există ceva care scapă înțelegerii noastre? Ziua în care știința îl explică pe Dumnezeu într-un laborator e ziua în care omul nu mai are nevoie de credință!

— Ziua în care omul nu mai are nevoie de Biserică, vrei mai degrabă să spui, replică Vittoria, apropiindu-se de el. Îndoiala e ultima voastră posibilitate de control. Îndoiala este cea care aduce sufletele la voi. Nevoia noastră de a ști că viața are sens. Insecuritatea și nevoia omului ca un suflet iluminat să-l asigure că totul face parte dintr-un plan măreț. Dar Biserica nu este unicul suflet iluminat de pe planetă! Fiecare îl caută pe Dumnezeu în felul său. De ce vă e teamă? Că Dumnezeu se va arăta cumva *în altă parte* decât între zidurile astea? Că oamenii îl vor găsi în propria existență și vor renunța la voi și la ritualurile voastre învechite? Religiiile evoluează! Mintea află răspunsuri, inima învață noi adevăruri. Tata era de partea voastră. Urma o cale paralelă cu voi! N-ai putut să înțelegi asta? Dumnezeu nu e o ființă autoritară și omnipotentă care ne privește de sus, amenințând să ne azvârle în căldarea cu smoală dacă nu i ne supunem! Dumnezeu e energia care curge prin sinapsele sistemului nostru nervos și prin cămăruțele inimii noastre! Dumnezeu este în toate!

— *Mai puțin* în știință, o întrerupse șambelanul, cu o milă nesfârșită în ochi. Prin definiție, știința e lipsită de suflet. Ruptă de inimă. Miracolele intelectuale, precum antimateria, vin pe lume fără instrucțiuni etice de folosire.

Lucrul acesta e periculos în sine! Dar ca știința să-și fluture țelurile lipsite de Dumnezeu ca pe o cale a iluminării... făgăduind să ofere răspuns la întrebări a căror frumusețe constă tocmai în faptul că n-au răspuns... Nu!

În sală se așternu o clipă de tăcere. Șambelanul se simțea dintr-o dată obosit, încercând să susțină privirea fermă a Vittoriei. Nu așa trebuia să decurgă lucrurile. Oare aceasta să fie încercarea supremă la care-l supune Dumnezeu?

Mortati vorbi primul.

— *I preferiti*, șopti el cutremurat, Baggia și ceilalți. Spune-mi, te rog, că nu tu...

Il camerlengo se răsuci spre el, surprins de durerea pe care o avea în voce. Nu era posibil ca Mortati să nu înțeleagă! Presa urla în fiecare zi despre miracolele științei. Cât timp suportase religia? Secole de-a rândul? Biserica avea nevoie de un miracol! Ceva care să trezească această lume adormită. S-o aducă înapoi pe calea cea dreaptă. Să reînvie credința. *I preferiti* nu erau niște lideri, oricum; erau niște transformatori – liberali gata să îmbrățișeze lumea cea nouă și să renunțe la vechile tradiții. Aceasta fusese unica modalitate. Un nou lider. Tânăr. Puternic. Vibrant. Miraculos. *I preferiti* slujiseră Biserica mult mai eficient prin moartea lor, decât ar fi putut-o face vreodată, rămânând în viață. Oroare și speranță. „Sacrifică patru suflete pentru a salva milioane.” Lumea și-i va aminti pentru totdeauna ca pe niște martiri. Biserica le va glorifica numele. „Câte mii au murit pentru slava lui Dumnezeu? Ei au fost doar patru.”

— *I preferiti*, repetă Mortati.

— Le-am împărtășit durerea, se apără *il camerlengo*, arătând spre pieptul lui bandajat. Și așa fi gata să mor și eu pentru Domnul, dar munca mea abia a început. Oamenii cântă în Piazza San Pietro!

Șambelanul văzu oroarea de pe chipul lui Mortati și iarăși se simți nedumerit. Morfina era de vină? Cardinalul îl privea ca și cum el însuși, cu mâinile lui, i-ar fi ucis pe cei patru. „Aș face chiar și asta pentru slava lui Dumnezeu”, își spuse,

dar nu fusese nevoit s-o facă el. Faptele fuseseră duse la îndeplinire de *Hassassin* - un suflet păgân, ademenit să creadă că lucra pentru *Illuminati*. „Eu sunt Janus, îi spusese *il camerlengo*. Îți voi dovedi puterea mea.” Și i-o dovedise. Ura îl transformase pe *Hassassin* într-un pion al lui Dumnezeu.

— Ascultați cântecele! le spuse șambelanul zâmbind, cu bucurie în suflet. Nimic nu unește mai puternic inimile decât prezența răului. Dă foc unei biserici și întreaga comunitate se ridică, prinzându-se de mâini și intonând imnuri cutezătoare, în vreme ce o reconstruiește. Uitați-vă cum s-au adunat în seara aceasta! Frica i-a readus acasă. Omului modern trebuie să-i făurești demoni moderni. Apatia nu mai există. Arată-le fața răului - sataniștii ce pândesc printre noi, în guverne, bănci și școli, amenințând să distrugă însăși Casa Domnului cu știința lor eronată. Depravarea are rădăcini profunde. Omul trebuie să fie vigilent. Să caute binele și bunătatea. *Să devină el însuși bun!*

În tăcere, șambelanul spera că acum, în sfârșit, au înțeles. *Illuminati* nu reapăruseră; *Illuminati* se stinseseră de mult. Doar mitul lor mai trăia. El îi readusese în prim-plan ca pe un memento. Cei care le știau trecutul le-au re trăit întunecimea. Cei care nu, au aflat-o acum și și-au dat seama cât de orbi fuseseră. Vechii demoni reieșiseră la suprafață, dar se treziseră într-o lume indiferentă.

— Dar... înfierările?

Vocea lui Mortati tremura de indignare.

Șambelanul nu-i răspunse. Mortati nu avea de unde să știe, dar matrițele fuseseră confiscate de Vatican cu peste un secol în urmă, fiind încuiate, uitate și acoperite de praf în relicvariul particular al papei, undeva, în apartamentele Borgia; aici erau depozitate acele obiecte pe care Biserica le considera prea periculoase pentru a fi văzute de alți ochi decât cei ai Suveranului Pontif.

„De ce au ascuns niște lucruri care inspiră teamă? Frica îi aduce pe oameni către Dumnezeu!”

Cheia relicvariului trecuse de la un papă la altul; *il camerlengo* Ventresca făcuse rost de ea și se strecurase înăuntru. Legende despre ceea ce se afla acolo erau ademenitoare – manuscrisele originale ale celor paisprezece cărți nepublicate ale Bibliei, numite Apocrife, cea de-a treia profeție de la Fatima, primele două adevărându-se deja, iar ultima fiind atât de înfricoșătoare, încât Biserica alesese să n-o dezvăluie niciodată. Pe lângă acestea, șambelanul mai găsisese Colecția *Illuminati* – toate secretele pe care Vaticanul le descoperise după alungarea confreriei din Roma... Calea Iluminării... inimaginabila duplicitate a principalului sculptor și arhitect al Vaticanului, Bernini... capetele luminate ale Europei bătându-și joc de religie în adunările lor secrete din Castelul Sant'Angelo, chiar sub nasul Bisericii. Colecția includea și o cutie pentagonală cu matrițe metalice, una dintre ele fiind legendarul Diamant *Illuminati*. Aceasta era o parte a istoriei Vaticanului pe care cei dinaintea lui crezuseră de cuviință să o dea uitării. *Il camerlengo* nu fusese însă de acord cu ei.

— Dar *antimateria*?... Întrebă Vittoria. Ai riscat să distrugi Vaticanul!

— Nu există riscuri când Dumnezeu este de partea ta. Aceasta era cauza Lui.

— Ești nesănătos! Șuieră ea.

— Milioane de suflete au fost salvate.

— *Au murit* oameni!

— Dar s-au mântuit suflete.

— Spune-i asta tatălui meu și lui Max Kohler!

— Aroganța CERN trebuia dată la iveală. Un strop de lichid care poate nimici totul pe o rază de un kilometru?! Și tu mă crezi pe mine nesănătos?!

Șambelanul simțea furia urcând în el. Oare credeau că fusese o sarcină ușoară pentru el?

— Cei credincioși sunt supuși unor încercări grele pentru a-L sluji pe Dumnezeu! Domnul i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice propriul copil! Domnul l-a cerut lui Iisus să îndure Răstignirea! Iar noi ne atârnam în fața ochilor simbolul

răstignirii – sângeros, agonizant – pentru a nu uita forța pe care o are răul! Cicatricele de pe trupul lui Iisus sunt un memento viu al forțelor întunericului! Rănile mele sunt un memento viu! Răul trăiește, dar puterea Domnului îl va înăbuși!

Ecoul strigătelor sale răsună pentru câteva clipe în capelă, după care se lasă o tăcere de mormânt. Timpul însuși părea că se oprișe. *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo se înălța amenințătoare deasupra lui... demonii iadului înghițindu-i pe păcătoși. Mortati simți cum i se umezesc ochii. Strânse pleoapele și o lacrimă i se scurse pe obraz.

— Carlo, ce-ai făcut? șopti gătuit. Chiar *Sfinția Sa*?!

Un suspin colectiv se ridică în capelă, de parcă până în acel moment toți uitaseră. Papa. Otrăvit.

— Un ticălos mincinos, replică șambelanul.

Mortati îl privi, cutremurat:

— Ce vrei să spui? A fost un om cinstit! Și... te-a iubit.

— L-am iubit și eu pe el.

„Oh, Doamne, cum l-am iubit! Dar înșelăciunea! Legămintele către Dumnezeu încălcate!”

Il camerlengo știa că acum ei nu înțelegeau, dar *aveau* să înțeleagă. Atunci când le va spune, vor pricepe. Sfinția Sa fusese cel mai mârșav impostor pe care-l văzuse Biserica vreodată. Își amintea și acum de noaptea aceea îngrozitoare. Tocmai se întorsese de la CERN cu vești despre „Geneza” lui Leonardo Vetra și despre cutremurătoare forță a antimateriei. Șambelanul fusese sigur că papa va înțelege amenințarea, dar Sfântul Părinte vedea cu ochi foarte buni descoperirea lui Vetra. Ba sugerase chiar ca Vaticanul să-i *finanțeze* cercetările, ca un gest de bunăvoință față de activitatea lui științifică ale cărei baze erau profund spirituale.

„Nebunie! Biserica să investească în niște cercetări care amenință să azvârle religia în desuetudine?! într-o activitate ce creează arme de distrugere în masă. Bomba aceea care îi ucisese mama...”

— Dar... nu poți face una ca asta! exclamase atunci // *camerlengo*.

— Am o datorie față de știință, replicase papa. E ceva ce am ținut ascuns întreaga mea viață. Știința mi-a dat în tinerețe un dar neprețuit. Un dar pe care nu l-am uitat niciodată.

— Nu înțeleg. Ce-i poate oferi știința unui om al lui Dumnezeu?

— E complicat... Aș avea nevoie de timp pentru a-ți explica, astfel încât să mă înțelegi. Dar, în primul rând, trebuie să știi despre mine un lucru simplu. Pe care l-am ținut secret toți acești ani. Cred însă că a venit vremea să ți-l dezvălui.

Și papa îi povestise uluitorul adevăr.

Il camerlengo zăcea încovrigat pe pământul rece, lângă mormântul Sfântului Petru. În necropolă era frig, dar aerul rece îi închegase sângele pe rănilor deschise pe care și le făcuse cu unghiile în carne. Sfinția Sa n-avea să-l găsească aici. Nimeni n-avea să-l găsească aici...

— E complicat, răsună vocea papei în mintea lui. Voi avea nevoie de timp pentru a-ți explica astfel încât să înțelegi...

Dar șambelanul știa că nicio veșnicie nu l-ar putea ajuta să înțeleagă.

„Mincinosule! Am crezut în tine! DUMNEZEU a crezut în tine!”

Cu o singură frază, papa năruise lumea întreagă din jurul lui. Tot ceea ce crezuse și știuse vreodată despre mentorul lui fusese distrus acum, în fața propriilor ochi. Adevărul îi sfredelea inima cu atâta forță, încât se împleticise afară din biroul papei, cu spatele, și vomitase pe coridor.

— Așteaptă! strigase Sfântul Părinte, alergând după el. Te rog, lasă-mă să-ți explic!

Dar *il camerlengo* fugise. Cum se putea aștepta papa ca el să mai suporte? Oh, ticăloasă depravare! Dacă mai afla cineva? Ce mângîiere a Bisericii! Legămintele Sfinte chiar nu însemnau nimic pentru papă?

Demența se instalase rapid, urlându-i în urechi, până ce se trezise lângă mormântul Sfântului Petru. Atunci îi vorbise Dumnezeu cu o vehemență arzătoare.

DUMNEZEUL TĂU E UN DUMNEZEU RĂZBUNĂTOR!

Și împreună ticluiseră planul. Împreună aveau să redea credința lumii acesteia păcătoase. Răul era pretutindeni. Dar lumea devenise imună la el! Împreună aveau să demaște întunericul, pentru ca toți să vadă... și Dumnezeu va învinge! Oroare și speranță. După aceea, lumea va crede din nou!

Prima încercare la care îl supusese Domnul fusese mai puțin oribilă decât își imaginase el. Se furișase în apartamentele pontificale, în dormitor... umpluse seringă... și-i astupase infamului gura cu mâna, în vreme ce se zbătea în spasmele agoniei și ale morții. În lumina lunii, șambelanul văzuse în ochii sălbatici ai papei ceva... voia să-i mai spună ceva.

Dar era prea târziu.

Spusese deja destule.

— Papa a avut un copil.

La altarul Capelei Sixtine, *il camerlengo* stătea drept, cu fruntea sus, atunci când le vorbi. Cinci cuvinte de cumplita demistificare. În fața lui, toți cardinalii icniră la unison. Privirile lor acuzatoare se evaporară, lăsând în loc priviri înmărmurite, de parcă fiecare suflet din sală se ruga ca șambelanul să fi greșit.

„Papa a avut un copil.”

Langdon simți cum unda de șoc îl lovește. Mâna Victoriei, strânsă într-a lui, zvâcni, în vreme ce mintea profesorului, deja amortită de avalanșa de întrebări fără răspuns, se zvârcolea căutându-și echilibrul.

Cuvintele șambelanului păreau că vor pluti în aer la infinit. În ochii sălbatici ai preotului, Langdon nu zărea decât convingere deplină. Poate că totuși era prins într-un coșmar grotesc, din care se va trezi imediat, într-o lume normală.

— Asta trebuie să fie o minciună! strigă un cardinal.

— Nu cred așa ceva! protestă altul. Sfinția Sa a fost cel mai cucernic om din câți au existat!

Vocea lui Mortati răsună între ei, abia șoptită, plină de durere:

— Prieteni, spusele șambelanului sunt adevărate.

Toți prelații din sală săriră, de parcă bătrânul cardinal spusese cine știe ce obscenitate.

— Papa a avut într-adevăr un copil, adăugă Mortati.

Cardinalii se albiră, amuțiți.

Il camerlengo îl privi, uluit:

— Tu *știi*?! Dar... cum e posibil să fi știut?

Mortati oftă adânc:

— Când Sfinția Sa a fost ales... eu am fost Avocatul diavolului.

Un șuier de uimire străbătu adunarea.

Langdon înțelese. Asta însemna că informația era, probabil, adevărată. Infamul „Avocat al diavolului” era suprema autoritate în privința informațiilor scandaloase din interiorul Vaticanului. Secretele întunecate din trecutul papei erau un lucru periculos și, înainte de alegeri, unul dintre cardinali era desemnat să facă investigații tainice, el acționa ca un veritabil avocat al diavolului și scotea la lumină eventualele motive pentru care diverșii cardinali eligibili nu puteau ajunge totuși pe scaunul pontifical. Avocatul diavolului era numit din timp, de Suveranul Pontif anterior, și niciodată, sub niciun motiv, nu avea voie să-și dezvăluie identitatea. *Niciodată*.

— *Eu* am fost Avocatul diavolului, repetă Mortati. Așa am aflat.

Priviri înmărmurite. Seara asta, se părea, era seara în care toate regulamentele zburau pe fereastră.

Il camerlengo simțea că furia îl sufocă:

— Și... n-ai spus nimănui?

— Am vorbit cu Sfinția Sa. Și mi s-a spovedit. Mi-a explicat totul și mi-a cerut doar să-mi las inima să decidă – dacă să-i dezvălui sau nu secretul.

— Și inima ți-a spus *să ascunzi* o asemenea informație?!

— Era principalul favorit pentru scaunul papal. Lumea îl iubea. Scandalul iscat ar fi zduncinat Biserica.

— Dar a avut *un copil*! Și-a încălcat legământul sacru de celibat!

Il camerlengo urla acum. În urechi auzea vocea mamei lui. „O promisiune către Dumnezeu este cea mai de preț dintre toate promisiunile. Niciodată să nu-ți încălci cuvântul dat Domnului.”

— Papa și-a încălcat legământul!

Mortati părea frânt de durere și de frustrare:

— Carlo, dragostea lui... a fost *castă*. Nu a încălcat niciun legământ. Nu ți-a explicat?

— Ce să-mi explice?

Își amintea cum fugise din birou, în vreme ce papa îl striga și-l implora: „Lasă-mă să-ți explic!”

Încet, cu tristețe, Mortati începu să le povestească. Cu mult timp în urmă, pe când era preot, în anii tinereții, papa se îndrăgostise de o călugăriță. Amândoi depuseseră însă jurământul de celibat și nici nu le trecea prin gând să încalce făgăduiala făcută Domnului. Dar tot mai îndrăgostiți, fără a ceda ispitelor cărnii, se simțeau măcinați de un dor neașteptat – să trăiască supremul miracol al creației divine: un copil. Copilul *lor*. Dorul, mai cu seamă în inima ei, devenise copleșitor. Dumnezeu însă era pe primul plan. Un an mai târziu, când frustrarea atinsese cote aproape insuportabile, tânăra călugăriță venise la el foarte entuziastă. Tocmai citise un articol despre o nouă minune a științei – un proces prin care doi oameni, fără a întreține vreodată relații sexuale, puteau avea împreună un copil. I se părea că era un semn trimis de Dumnezeu. Preotul văzuse fericirea din ochii ei și acceptase. Când se împlinise un an, călugărița devenise mamă prin miracolul inseminării artificiale...

— Asta... nu poate fi adevărat, bâigui șambelanul cuprins de panică, sperând că morfina era de vină; cu certitudine, avea halucinații.

Ochii lui Mortati erau iarăși înlăcrimați:

— Carlo, acesta e motivul pentru care Sfinția Sa a îndrăgit întotdeauna știința. Simțea că are o datorie față de ea. Știința i-a permis să încerce bucuria paternității fără a-și încălca legămintele sfinte. Sfântul Părinte mi-a spus că nu are niciun regret, cu o singură excepție – și anume, că poziția sa înaltă în sânul Bisericii nu i-a permis să stea alături de femeia iubită și să-și crească fiul împreună.

Il camerlengo Ventresca simțea iarăși suflul nebuniei. Unghiile voiau să-i sfâșie din nou carnea. „Cum aș fi putut să știu?!”

— Papa n-a păcătuit, Carlo. A rămas pur.

— Dar... bâlbâi șambelanul, căutând în mintea sa

chinuită o frântură de rațiune. Gândește-te la riscul... faptelor sale. Dacă târfa aceea a lui ar fi ieșit la iveală. Or, ferească cerul, *copilul* lui? Imaginați-vă ce rușine ar fi avut de îndurat Biserica!

Vocea lui Mortati tremură:

— Copilul a ieșit *deja* la iveală.

Toți încremeniră.

— Carlo... Glasul lui Mortati se stinse: Copilul Sfinției Sale... ești *tu*!

În acea clipă, șambelanul simți cum focul credinței din sufletul lui îngheață. Rămase înțepenit lângă altar, încadrat de *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo. Știa că întrevăzuse deja focurile iadului. Deschise gura pentru a spune ceva, dar buzele i se mișcă fără glas.

— Nu înțelegeți? De aceea a venit Sfinția Sa la tine, în spitalul din Palermo. De aceea te-a luat aici și te-a crescut aproape de el. Călugărița pe care a iubit-o a fost Maria... mama ta. Ea a părăsit mănăstirea pentru a te crește pe tine, dar niciodată nu a renunțat la credința ei fierbinte. Când papa a auzit că a fost ucisă în explozia aceea și că tu, fiul lui, ai supraviețuit ca printr-o minune... i-a jurat lui Dumnezeu că nu te va mai părăsi niciodată. Carlo, părinții tăi au fost amândoi virgini. Și-au respectat Legămintele Sfinte. Și totuși au găsit o modalitate de a te aduce pe lume. Tu ai fost copilul lor miraculos.

Il camerlengo își acoperi ochii, încercând să oprească suvoiul de cuvinte. Rămase paralizat, în fața altarului. Apoi, cu lumea întreagă prăbușindu-i-se sub picioare, căzu ca un bolovan în genunchi și izbucni într-un vaiet deznădăjduit.

Secunde. Minute. Ore.

Timpul părea că și-a pierdut semnificația între zidurile Capelei Sixtine. Vittoria se dezmoști treptat din încremenirea care-i cuprinsese pe toți. Dădu drumul mâinii lui Langdon și porni prin mulțimea de cardinali. Ușa capelei părea la kilometri distanță și parcă se mișca pe sub apă... cu încetinitorul.

Trecerea ei îi smulse și pe ceilalți din transă. Unii începură să se roage. Alții plângeau. Câțiva se răsuciră privind-o, chipurile lor împietrite cuprinse brusc de un nor rău-prevestitor. Aproape că ajunsese la ușă, când o mână o prinse de braț. Atingerea era moale, dar fermă. Se întoarse. În fața ei se afla un cardinal bătrân, cu o figură înțeleaptă. În ochi îi plutea spaima.

— Nu, șopti el. Nu se poate.

Vittoria se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Un alt cardinal se apropie:

— Trebuie să ne gândim bine înainte de a acționa.

Vittoria era deja încercuită. Îi privi pe toți, înmărmurită:

— Dar tot ce s-a întâmplat aici, în seara asta... desigur că lumea trebuie să știe adevărul.

— Inima mea spune același lucru, o întrerupse cardinalul cu figură înțeleaptă, fără a-i da drumul brațului. Și totuși aceasta este o cale din care nu mai există întoarcere. Trebuie să ținem seama de speranțele spulberate. De cinismul situației. Cum ar mai putea lumea crede vreodată?

Dintr-o dată, tot mai mulți cardinali îi blocau drumul. În fața i se ridica un zid de sutane negre.

— Ascultă oamenii din piață, spuse unul. Le vom distruge inimile. Trebuie să dăm dovadă de prudență.

— Avem nevoie de timp pentru a ne gândi și a ne ruga, insistă altul. Trebuie să fim prevăzători. Repercusiunile acestei...

— Mi-a ucis tatăl! exclamă Vittoria. Și-a ucis *propriul* tată!

— Sunt sigur că va plăti pentru păcatele sale, replică trist cel care o ținea de braț.

Și Vittoria era sigură și avea de gând *să se asigure* că așa se va întâmpla. Încercă din nou să se apropie de ușă, dar cardinalii se strânseseră mai aproape în jurul ei, cu chipurile înspăimântate.

— Ce-o să faceți? întrebă ea. O să mă *ucideți*?

Bătrânii se albiră la față și Vittoria își regretă imediat cuvintele, își dădea seama că oamenii aceștia erau buni la suflet și că le ajunsese câtă violență văzuseră în noaptea

asta. Nu avuseseră de gând s-o amenințe. Erau doar prinși într-o cursă din care nu știau cum să scape. Speriați. Încercând să înțeleagă.

— Eu vreau... spuse cardinalul cu chip înțelept, să facem ceea ce e drept.

— Atunci o veți lăsa să iasă, răsună o voce profundă în spatele ei.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton calm, dar hotărât. Robert Langdon se apropie de ea și-i luă mâna într-a lui:

— Eu și doamna Vetra vom ieși de aici. Acum.

Ezitănd, tremurând, cardinalii schițară câte un pas în lateral.

— Așteptați!

Rugămintea îi aparținea lui Mortati. Cardinalul se apropie pe culoarul din mijloc al capelei, lăsându-i pe *il camerlengo* singur, distrus, lângă altar. Mortati părea dintr-o dată mult mai bătrân, istovit și tras la față. Umerii îi erau plecați, fiindcă era copleșit de rușine. Ajunse lângă ei și își puse câte o mână pe umărul Vittoriei și pe cel al lui Langdon. În ochi îi luceau iarăși lacrimi.

— *Desigur* că sunteți liberi să plecați, spuse el. Vă rog doar...

Durerea din glasul lui era aproape palpabilă. Se opri un moment, privind în jos, apoi își ridică din nou ochii spre ei și adăugă:

— Lăsați-mă pe mine s-o fac. Am să ies chiar acum în piață și am să găsesc o cale. Am să le spun. Nu știu cum... dar am să găsesc o cale. Mărturisirea Bisericii trebuie să vină din interiorul ei. Noi înșine avem datoria de a ne dezvălui păcatele.

Mortati își întoarse privirea tristă spre altar:

— Carlo, tu ai adus Biserica la această răspântie dezastruoasă...

Se opri brusc și privi dezorientat în jur. Lângă altar nu mai era nimeni.

Undeva, în marginea sălii, se auzi un foșnet ușor și apoi zgomotul sec al ușii închise.

Il camerlengo dispăruse.

Roba albă a șambelanului Ventresca flutură pe coridor, depărtându-se rapid de Capela Sixtină. Soldații Gărzii Elvețiene îl privesc perplecși văzând că iese neînsoțit, spunându-le că are nevoie de o clipă de singurătate. Dar se supuseră și-l lăsară să treacă.

Curând ieși din raza lor vizuală. Se simțea pradă unui torent emoțional cum nu crezuse posibil să existe. Îl otrăvise pe cel pe care-l numise „Sfânt Părinte”, pe cel care-i spunea mereu „fiul meu”. El crezuse întotdeauna că aceste cuvinte, „părinte” și „fiu” erau doar expresia tradiției religioase; acum aflase însă diabolicul adevăr – sensul lor fusese tot timpul *literal*.

La fel ca în noaptea aceea blestemată de acum două săptămâni, rățacea și acum prin întuneric, cu gândurile aiurea.

Ploua în dimineața în care câțiva membri ai personalului bătuseră la ușa lui, trezindu-l dintr-un somn agitat. Papa, spusese ei, nu răspundea nici la ușă, nici la telefon. Preoții erau speriați. *Il camerlengo* era singurul care putea intra în apartamentele papei neanunțat.

Șambelanul intră singur și-l găsi pe suveran exact așa cum îl lăsase cu o noapte în urmă, chircit și mort în patul său. Fața Sfinției Sale semăna cu cea a Satanei. Limba îi atârna din gură, neagră ca moartea. Diavolul însuși dormise în patul papei.

Il camerlengo nu avea remușcări. Dumnezeu își arătase voia.

Și nimeni n-avea să-și dea seama de complot... Încă. Recunoașterea urma să vină mai târziu.

Anunțase apoi teribila veste – că Sfinția Sa murise în urma unui atac cardiac. Și după aceea începuse pregătirea conclavului.

Vocea maicii Maria îi șoptea în ureche: „Niciodată să nu-ți încâlci cuvântul dat lui Dumnezeu”.

— Te aud, Maică! răspunse. Lumea asta nu mai are credință. Oamenii trebuie aduși înapoi, pe calea cea dreaptă. Oroare și speranță. E singura modalitate.

— Da, spuse ea. Dacă nu tu... atunci cine? Cine va conduce Biserica de la întuneric spre lumină?

În mod cert, nu unul dintre *i preferiti*. Ei sunt bătrâni... aproape de moarte... liberali gata să-l urmeze pe papă, renunțând la vechile tradiții. Bătrâni patetici uitați de timp, care se pretind moderni. Nu puteau reuși, firește! Forța Bisericii stătea în tradiție, nu în efemer. Lumea întreagă era efemeră. Biserica nu mai avea nevoie de schimbări; trebuia doar să le reamintească tuturor ce contează cu adevărat. Vieți păcătoase! Dumnezeu va învinge!

Biserica avea nevoie de un lider. Bătrânii nu pot însufleți masele! Iisus le-a însuflețit! Tânăr, vibrant, puternic... MIRACULOS.

— Savurați-vă ceaiul în liniște, le spusese *il camerlengo* celor patru *preferiți* în ziua conclavului și apoi plecase, lăsându-i singuri în biblioteca particulară a papei. Ghidul dumneavoastră va veni imediat.

Cardinalii îi mulțumiseră, entuziasmați de prilejul oferit de a vizita celebrul *Passetto*. Cât de neobișnuit! Înainte de a pleca, șambelanul descuiase ușa care dădea spre *Passetto* și, exact la ora convenită, un preot cu aspect destul de ciudat care purta în mână o torță îi poftise în pasajul secret.

Nu mai ieșiseră niciodată de acolo. Ei vor fi oroarea. Eu voi fi speranța.

„Nu... eu sunt oroarea.”

Il camerlengo se împletici prin bezna din Bazilica San Pietro. Cumva, dincolo de sminteală și de vinovăție, printre imaginile tatălui său, prin vălul durerii și al revelațiilor, chiar prin ceața morfinei... o limpezime de cristal se așternuse asupra lui. Un simț implacabil al destinului. „Îmi cunosc rostul”, își spuse, surprins de luciditatea brusc dobândită.

De la început, nimic în seara asta nu mersese exact așa cum plănuse. Obstacole neprevăzute i se ridicaseră în cale, dar el se adaptase, aducând planului ajustări îndrăznețe. Totuși, nici măcar o clipă nu își închipuise că se va sfârși așa; acum însă vedea toată măreția situației.

Nici nu s-ar fi putut încheia altfel.

Oh, ce groază îl cuprinsese în Capela Sixtină, întrebându-se dacă Dumnezeu îl părăsise! „Oh, ce lucruri pusese El la cale!” Căzuse în genunchi, măcinat de îndoieli, străduindu-se să audă vocea Domnului, dar în jur nu era decât tăcere. Implorase un semn. O îndrumare. Care era voia lui Dumnezeu? Biserica distrusă de un scandal abominabil? Nu! *Dumnezeu* fusese cel care îi ceruse să acționeze! *Nu-i așa?*

Și apoi îl văzuse. Pe altar. Semnul. Așa comunica Dumnezeu – ceva obișnuit, văzut într-o lumină extraordinară. Crucifixul. Simplu, din lemn. Iisus pe cruce. În acea clipă, totul îi devenise clar... Nu era singur. Niciodată nu avea să fie singur.

Aceasta era voia Domnului... menirea lui.

Domnul ceruse totdeauna sacrificii mărețe din partea celor pe care-i iubea mai mult. De ce înțelesese el atât de greu? Îi fusese prea frică? Fusese prea umil? Oricum, acum nu mai conta. Pricepea chiar și de ce fusese Robert Langdon salvat. Pentru a scoate adevărul la iveală. Pentru a provoca *acest* sfârșit.

Iată singura cale de salvare a Bisericii!

Il camerlengo avea senzația că plutește, în vreme ce cobora spre Nișa *Pallium*-urilor. Ceața cauzată de morfină părea că s-a îngroșat, dar știa că Dumnezeu îl îndrumă.

Departe, se auzea murmurul confuz al cardinalilor care ieșeau din capelă, dându-le ordine celor din Garda Elvețiană.

Dar nu-l vor putea găsi. Nu la timp.

Se simțea atras în jos... mai repede, și mai repede... cobora scările spre strălucirea vie a celor nouăzeci și nouă de candelă. Dumnezeu îi cerea să se întoarcă în acest

pământ sacru. Se apropie de grilajul ce bloca drumul spre necropolă. Acolo, în necropolă, avea să se încheie noaptea asta. În sfântă întunecime de dedesubt. Luă o candelă, gata să coboare.

Dar în drum se opri. Ceva nu părea în regulă. Cum îi folosea asta lui Dumnezeu? Un sfârșit tăcut, în singurătate? Iisus suferise în fața întregii lumi. Nu, nu era posibil ca asta să fie voința Domnului! // *camerlengo* asculta și spera să-l audă vocea, dar în urechi îi răsună doar zvâcnetul difuz al medicamentului.

— *Carlo!*

Era vocea mamei lui:

— Dumnezeu are planuri mari pentru tine.

Năuc, șambelanul continuă să meargă.

Apoi, pe neașteptate, Dumnezeu veni.

Preotul încremeni, cu ochii măriți de uimire. Lumina celor nouăzeci și nouă de candelă îi proiecta umbra pe zidul de marmură. Uriașă, amenințătoare. O formă neclară, înconjurată de o lumină aurie. Pe fondul flăcărilor care licăreau în jurul lui, șambelanul era parcă un înger care se înălța la ceruri. Încremeni pentru un moment, cu brațele ridicate și privindu-și imaginea. Apoi se întoarse, privind înapoi, spre scări.

Voia Domnului era clară.

Trei minute se scurseseră haotice pe culoarul din afara Capelei Sixtine și încă nimeni nu știa unde se află // *camerlengo*; parcă fusese înghițit de noapte. Mortati se pregătea să ceară Gărzii Elvețiene o desfășurare de forțe pe întregul perimetru al Vaticanului pentru a-l găsi, când de afară, din Piazza San Pietro, se auzi o izbucnire de bucurie. Exclamațiile mulțimii erau tumultuoase. Cardinalii schimbă între ei priviri nedumerite.

Mortati închise ochii:

— Dumnezeu să ne ajute!

Pentru a doua oară în acea seară, Colegiul Cardinalilor ieși în piață. Langdon și Vittoria se lăsară purtați de valul de

sutane, în aerul rece al nopții. Camerele și reflectoarele presei erau ațintite toate asupra bazilicii. Acolo, în sacrul balcon al papei, situat chiar în mijlocul fațadei, cu brațele ridicate spre cer, stătea *il camerlengo* Carlo Ventresca. Chiar de departe, părea puritatea întruchipată. O siluetă. Învăluită în alb. Inundată de lumină.

Energia mulțimii din piață crescuse aidoma unui val de furtună și, dintr-o dată, barierele Gărzii Elvețiene cedară. Masele se năpustiră spre bazilică – un torent de oameni cuprinși de euforie. Oamenii plângeau, strigau, cântau, blițurile licăreau. Iadul. Oamenii se repezeau spre bazilică din toate părțile și haosul deveni din ce în ce mai copleșitor, părând că nimic nu-l mai poate opri.

Dar ceva îl opri.

Sus, *il camerlengo* schiță un gest mărunț. Își încrucișă mâinile la piept. Și își plecă fruntea, într-o rugăciune mută. Unul câte unul, apoi cu zecile și sutele, oamenii din piața își plecară ochii în pământ, o dată cu el.

Niciun sunet nu se auzea în piață... de parcă o vraja îi cuprinsese pe toți.

Rotindu-se undeva, departe, în străfundurile minții lui, rugăciunile șambelanului erau o vijelie de speranțe și regrete: „... Iartă-mă, Părinte... Maică... plină de daruri... tu ești Biserica... fie să înțelegi sacrificiul unicului tău fiu.

Oh, Iisuse al meu... apără-ne de focurile iadului... du-ne sufletele în rai, mai ales pe ale celor ce au mai multă nevoie de îndurarea Ta...”

Il camerlengo nu-și deschise ochii ca să vadă iureșul de jos, camerele de televiziune, lumea întreagă care îl privea. O simțea însă în sufletul său. Cu toată durerea care-l sfâșia, comuniunea inimilor era îmbătătoare – de parcă o legătură se întinsese și cuprinsese întreaga planetă. În fața televizoarelor, în casele lor, în mașini, locuitorii Pământului se rugau ca un singur suflet. Aidoma unor uriașe sinapse care funcționau la unison, oamenii își îndreptau inimile către Dumnezeu, în sute de limbi, în sute de țări. Cuvintele

pe care le șopteau erau noi, și totuși cunoscute... străvechi adevăruri... impregnate în însăși substanța sufletului.

Armonia părea eternă.

Curând, liniștea se transformă din nou în murmure și rugăciuni de bucurie și mulțumire.

Știa că venise clipa.

„Prea Sfântă Treime, Ție îți închin cel mai de preț Sânge. Trup și Suflet... pentru iertarea sacrilegiilor, a nelegiuirilor și a indiferenței...”

Simțea deja cum durerea fizică îl cuprinde. I se răspândea în trup ca o molimă, făcându-l să-și sfâșie carnea cu unghiile, așa cum făcuse cu două săptămâni în urmă, când Domnul îi vorbise pentru prima dată: „Nu uita suferințele îndurate de Iisus”. Deja simțea în gât gustul suferinței. Nici măcar morfina nu o mai putea domoli.

„Misiunea mea pe pământ s-a sfârșit.”

Oroarea îi aparținea lui. Speranța era a lor.

În Nișa *Pallium*-urilor, șambelanul urmase voia lui Dumnezeu și își unsese trupul. Părul. Fața. Roba de în. Pielea. Era îmbibat acum în uleiul sfânt al celor nouăzeci și nouă de candelă. Miroseau dulce, la fel ca și mama lui, dar îi ardeau pielea. Înălțarea *lui* avea să fie una bine venită și îngăduitoare. Miraculoasă și rapidă. Fără să lase în urmă dihonie... ci o nouă forță, o nouă putere a minunii.

Își duse mâna la buzunarul robei și pipăi bricheta micuță, aurie, pe care o luase cu el de la *incendiario*, din Nișa *Pallium*-urilor.

Șopti un verset din Judecători: „Și când focul se înalță spre cer, Îngerul Domnului urcă o dată cu el”.

Puse degetul pe piatra brichetei.

Oamenii cântau în Piazza San Pietro...

Imaginea pe care o văzu lumea întreagă n-avea să fie uitată de nimeni niciodată.

Sus, pe balon, ca un suflet care se elibera din temnița lui trupească, o flacără intensă izbucni parcă din pieptul șambelanului. Focul se înalță spre cer și îi cuprinse într-o fracțiune de secundă tot trupul. Nu se auzi niciun țipăt,

niciun strigăt. *Il camerlengo* își ridică brațele deasupra capului și privi spre ceruri. Limbile de foc dansau în jurul lui, transformându-l într-o coloană de lumină. Flăcările se zbătură parcă o eternitate, sub ochii mulțimii. Lumina strălucea tot mai orbitoare. Apoi, treptat, intensitatea scăzu. *Il camerlengo* nu mai exista. Dacă se prăbușise peste balustradă sau se evaporase pur și simplu, nu se putea ști. În urma lui nu rămase decât un nor de fum care se rotea, înălțându-se deasupra Vaticanului.

Zorii coborâra asupra Romei.

O furtună vijelioasă alungase mulțimile din Piazza San Pietro. Presa rămăsese, adăpostindu-se sub umbrele și în mașini și comenta evenimentele nopții. Pretutindeni în lume, bisericile se umplură de oameni. Era o vreme a rugăciunii, a comuniunii... indiferent de religie. Întrebările se adunau din ce în ce mai multe, iar răspunsurile păreau să aducă doar alte nedumeriri. Deocamdată, Vaticanul nu rupsesse tăcerea și evita să dea vreo declarație.

Dedesubt, în Grotele Vaticanului, cardinalul Mortati căzu în genunchi în fața unui sarcofag deschis. Întinse mâna și închise gura înnegrită a cadavrului. Sfinția Sa părea împăcat și se odihnea în pace, pentru veșnicie.

La picioarele bătrânului cardinal se afla o urnă aurie, plină cu cenușă. Mortati o adunase el însuși și o adusesese aici.

— Un prilej de iertare, îi spuse fostului papă și așeză urna în sacrofag, alături de trupul mort. Nu există dragoste mai mare decât aceea a unui părinte pentru fiul său.

Ascunse urna bine, sub faldurile robei; știa că această grotă era rezervată exclusiv relicvelor pontificale, dar într-un fel simțea că așa trebuie să procedeze.

— *Signore!* se auzi un glas și cineva intră în grotă.

Era locotenentul Chartrand, însoțit de trei soldați:

— Conclavul vă așteaptă.

Mortati încuviință:

— Imediat.

Aruncă o ultimă privire în sarcofag și apoi se ridică:

— E timpul ca Sfinția Sa să se bucure de pacea pe care o merită.

Soldații făcură un pas înainte și, opintindu-se, așezară capacul de marmură înapoi peste mormânt. Piatra se închise pe piatră cu un ultim bubuit.

Mortati străbătu de unul singur Curtea Borgia, spre Capela Sixtină. O briză umedă îi flutură sutana. Din Palatul Apostolic ieși un alt cardinal, care i se alătură:

— Pot avea onoarea de a vă însoți spre conclav, *signore*?

— Onoarea îmi aparține.

— *Signore*, începu omul, cu un aer tulburat. Colegiul vă datorează scuze pentru noaptea trecută. Am fost orbiți de...

— Te rog! îl întrerupse bătrânul. Uneori mintea noastră vede ceea ce inima și-ar dori să fie adevărat.

După o lungă tăcere, cardinalul reluă:

— Ați aflat? Nu mai sunteți Mare Elector.

Mortati surâse:

— Da. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile Sale binecuvântări.

— Colegiul a insistat să fiți declarat eligibil.

— Se pare că iubirea și îndurarea nu au murit în sânul Bisericii.

— Sunteți un om înțelept. Ne veți conduce pe o cale bună.

— Sunt un om bătrân. Vă voi conduce pentru scurt timp.

Râseră amândoi.

Când ajunseră la capătul Curții Borgia, cardinalul ezită. Se întoarse spre Mortati și-l fixă cu o nedumerire ușor stânjenită, de parcă temerile din noaptea trecută reveniseră în inima lui.

— Știți, șopti preotul, că nu am găsit nicio rămășiță pe balcon?

Mortati zâmbi ușor:

— Poate că le-a spălat ploaia.

Omul își ridică privirile spre cerul înnorat:

— Da, poate...

Norii erau încă grei când hornul Capelei Sixtine aruncă în aer primele valuri de fum albicios. Fuioarele sidefii se ridicară în aer și se destrămară rapid.

Jos, în Piazza San Pietro, Gunther Glick le privea tăcut. Ultimul capitol...

Chinita Macri se apropie și își puse camera pe umăr:

— E vremea, îl înștiință.

Glick dădu din cap, cu tristețe. Se întoarse spre ea, își netezi părul și trase adânc aer în piept. „Ultima mea transmisie”, își spuse. Un mic grup se adunase în jurul lor, pentru a-i privi.

— În direct, în șaiszeci de secunde, anunță Macri.

Glick privi peste umăr, spre acoperișul Capelei Sixtine:

— Poți să prinzi fumul?

Chinita încuviință, răbdătoare:

— Știu să iau niște imagini, Gunther!

Ce prostănac era! Sigur că știa. Reușita ei din noaptea trecută avea să-i aducă, probabil, un Premiu Pulitzer. Performanțele *lui*, pe de altă parte... mai bine să nu se mai gândească. Era sigur că va fi concediat de la BBC; fără îndoială, vor trebui să facă față acuzațiilor de calomnie din partea unor organisme și persoane foarte puternice... printre ei CERN și George Bush.

— Arați bine, îi spuse Chinita, în timp ce-l privea din spatele camerei, cu un aer ușor preocupat. Mă întreb dacă nu ți-aș putea oferi...

Ezită un moment, apoi renunță să mai continue:

— Un *sfat*?

Macri oftă:

— Voiam să spun doar că nu e nevoie să încheiem cu ceva bombastic.

— Știu, replică el. Vrei o știre concisă.

— Cea mai concisă din istorie. Am încredere în tine.

Glick zâmbi. „O știre concisă?! Probabil că a luat-o razna de tot!” O poveste precum cea din în noaptea trecută merita mult mai mult. O înfloritură. O bombă de final. O imprevizibilă dezvăluire a unui adevăr șocant.

Din fericire, Glick avea asul în mânecă...

— Intri în... cinci... patru... trei...

Prin obiectivul camerei, Chinita zări o lucire ciudată în ochii lui Glick. „Am fost smintită că l-am lăsat să facă asta, își spuse. Ce-o fi fost în mintea mea?”

— În direct din Cetatea Vaticanului, anunță el în microfon, transmite Gunther Glick.

Privi solemn drept în cameră, pe fundalul fumului alb ce se ridica deasupra Capelei Sixtine.

— Doamnelor și domnilor, știrea este de acum *oficială*. Cardinalul Saverio Mortati, un avangardist de șaptezeci și nouă de ani, a devenit noul papă. Deși un *outsider*, Mortati a fost ales de Colegiul Cardinalilor în *unanimitate* - un fapt fără precedent în istoria Vaticanului.

Chinita Macri începu să răsuflă mai ușurată; Glick părea surprinzător de profesionist azi. Pentru prima dată în viața lui, tipul arăta și vorbea exact ca un reporter adevărat.

— Și, așa cum v-am anunțat mai devreme, adăugă el pe un ton perfect, Vaticanul nu a oferit încă nicio declarație cu privire la miraculoasele evenimente din noaptea trecută.

„Bun!” Nervozitatea Chinitei se evapora treptat. „Până acum e cum nu se poate mai bine.”

Figura lui Glick deveni tristă:

— Și, cu toate că s-au petrecut aici niște întâmplări cu adevărat miraculoase, noaptea trecută poate fi considerată o noapte a tragediilor. Patru cardinali și-au pierdut viața în conflictul de ieri, plus comandantul Olivetti și căpitanul Rocher, din cadrul Gărzii Elvețiene - amândoi căzuți la datorie. Printre celelalte victime se numără Leonardo Vetra, renumit fizician de la CERN și pionier al creării antimateriei, și Maximilian Kohler, directorul CERN, care a venit la Vatican, se pare, în încercarea de a ajuta la rezolvarea

situației, dar s-a stins din viață între timp. Nu au fost date încă publicității amănunte privind decesul domnului Kohler, dar informațiile noastre susțin că moartea lui a fost cauzată de complicațiile survenite pe fondul unei boli vechi.

Macii înclină din cap. Reportajul decurgea excelent. Exact așa cum conveniseră înainte.

— Și în urma exploziei de pe cerul Vaticanului, de noaptea trecută, tehnologia antimateriei dezvoltată la CERN a devenit punctul central de interes al oamenilor de știință, iscând controverse și entuziasm deopotrivă. Într-o declarație difuzată în această dimineață, doamna Sylvie Baudeloque, secretara domnului Kohler, a afirmat că, deși entuziasmat de potențialul energetic al antimateriei, consiliul director al CERN suspendă deocamdată cercetările și procedurile de brevetare, până când vor putea fi studiate în detaliu problemele de siguranță implicate de noua tehnologie.

„Excelent, își spuse Macii. Drept la țintă.”

— O absență notabilă de pe micile ecrane în această zi este figura lui Robert Langdon, profesorul de la Harvard care a venit ieri la Vatican pentru a contribui la soluționarea crizei *Illuminati*. Deși inițial s-a crezut că a murit în explozia antimateriei, unele surse susțin că profesorul a fost văzut în Piazza San Pietro *după* explozie. Cum a ajuns acolo, nu se știe încă, deși purtătorul de cuvânt al Spitalului Tiberina susține că domnul Langdon a căzut literalmente din cer în apele Tibrului, la scurt timp după miezul nopții. La spital i-a fost acordat primul ajutor și apoi a fost externat.

Glick își arcui sugestiv sprâncenele, în fața camerei:

— Iar dacă *acest* lucru este adevărat... atunci a fost, într-adevăr, o noapte a miracolelor.

„Perfectă încheiere! Chinita Macri îi zâmbi larg în spatele obiectivului. Excelent! Acum ia-ți la revedere!”

Dar Glick nu terminase. Făcu o scurtă pauză și apoi se apropie de cameră cu un pas. Pe chip îi apăru un surâs misterios:

— Dar înainte de a încheia...

„Nu!”

— ... aș vrea să invit la microfon un oaspete.

Mâinile Chinitei înghețară pe cameră. „Un oaspete? Ce mama dracului face acolo?! Ce oaspete?! Încheie odată!” Dar știa că e deja prea târziu. Glick o făcuse iarăși!

— Cel pe care vi-i voi prezenta, spuse Glick, este un american... un specialist renumit.

Chinita ezită. Își ținu răsuflarea când Glick se întoarse către mica mulțime adunată în jurul lor și-i făcu semn oaspetelui său să se apropie. Macri se rugă în gând: „Te rog, spune-mi că l-ai găsit pe Robert Langdon... nu pe vreun țicnit, adept al conspirațiilor *Illuminati*!”

Dar când omul apăru în cadru, simți că i se înmoaie picioarele. Nu era Robert Langdon! Era un tip chel, în blugi și cămașă de flanel. Ținea în mână un baston și purta ochelari cu lentile groase. Macri era de-a dreptul îngrozită: „Un țicnit!”

— Permiteți-mi să vi-i prezint, anunță Glick, pe celebrul specialist în problemele Vaticanului, doctorul Joseph Vanek, de la Universitatea De Paul, din Chicago.

Macri ezită iarăși; ăsta nu era un fan al conspirațiilor - chiar auzise despre el!

— Domnule Vanek, i se adresă Glick, am înțeles că ne veți împărtăși o informație extraordinară cu privire la conclavul de noaptea trecută.

— Într-adevăr. După evenimentele surprinzătoare la care am fost martori cu toții, este greu de crezut că ar mai putea exista vreo surpriză. Și totuși...

Omul se întrerupse și, cu un zâmbet, Glick preluă firul:

— Și totuși, lucrurile au luat o întorsătură bizară.

Vanek încuviință:

— Da. Oricât de incredibil ar părea, cred că în această noapte, fără a-și da seama, Colegiul Cardinalilor a ales *doi* papi.

Macri aproape că scăpă camera din mână.

Glick rânji, viclean:

— Doi papi, spuneți dumneavoastră?

— Exact. În primul rând, ar trebui să știți că mi-am închinat întreaga carieră studierii legilor referitoare la alegerile papale. Sistemul legislativ al conclavului este extrem de complex, multe din prevederile sale fiind astăzi ieșite din uz sau uitate. Nici chiar Marele Elector nu are cunoștință, probabil, de ceea ce vă voi spune acum. Și anume că, în conformitate cu vechile și de mult uitatele prevederi menționate în *Romano Pontifici Eligendo, Numero 63...* votul nu este *unica* modalitate prin care poate fi ales un papă. Mai există una, cu un caracter, dacă vreți, *divin*. Se numește „Alegere prin Adulare”. Și acest lucru s-a petrecut aici noaptea trecută.

Glick nu-și dezlipi privirea de la buzele omului:

— Vă rog, continuați.

— Așa cum poate vă amintiți, continuă specialistul, când *il camerlengo* Carlo Ventresca stătea pe acoperișul basilicii, toți cardinalii aflați în piață au început să-i scandeze numele, la unison.

— Da, îmi amintesc.

— Păstrând în minte această imagine, dați-mi voie să citez din vechile prevederi electorale.

Americanul scoase niște hârtii din buzunar, își dresе vocea și începu să citească:

— „Alegerea prin Adulare are loc atunci când... toți cardinalii, ca inspirați de Sfântul Duh, liber și în mod spontan, unanim și cu glas tare, rostesc numele unei persoane”.

Glick zâmbi:

— Așadar, dumneavoastră susțineți că noaptea trecută, când cardinalii au scandat împreună numele lui Carlo Ventresca, *l-au ales*, de fapt, papă?

— Exact! Mai mult decât atât, legea spune că Alegerea prin Adulare este mai presus de cerințele de eligibilitate și permite ca *orice* cleric – preot hirotonisit, episcop sau cardinal – să fie ales. Deci, după cum vedeți, *il camerlengo* a putut fi ales papă prin această procedură.

Doctorul Vanek privi drept în obiectiv și continuă:

— Acestea sunt faptele... Carlo Ventresca a fost ales papă noaptea trecută și a păstrat această funcție timp de aproape șaptesprezece minute. Iar dacă nu s-ar fi înălțat miraculos la cer într-o coloană de foc, acum ar fi fost îngropat în Grotele Vaticanului, alături de toți ceilalți papi.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

Glick se întoarse spre Macii și-i aruncă un zâmbet afurisit:

— Ne-am iluminat...

Sus de tot, pe treptele Colosseumului, Vittoria izbucni în râs și-l strigă:

— Robert, grăbește-te! Știam eu că trebuia să mă fi măritat cu un bărbat mai tânăr!

Surâsul ei te vrăjea de-a dreptul.

Se străduia să țină pasul cu ea, dar picioarele parcă îi erau de piatră:

— Așteaptă-mă, o imploră. Te rog...

În cap îi răsună un bubuit.

Robert Langdon se trezi brusc.

Întuneric.

Rămase mult timp în moliciunea nefamiliară a așternutului, incapabil să-și dea seama unde se află. Pernele erau perfect netede, mari și minunate. În aer plutea un parfum proaspăt. În celălalt capăt la camerei, două uși de sticlă erau deschise și dădeau spre un balcon elegant, unde o briză ușoară flutura perdelele în lumina palidă a lunii. Încercă să-și aducă aminte cum ajunsese aici... și unde se afla.

Frânturi și imagini de necrezut îi reveniră treptat în minte:

„Un rug de flăcări mistice... un înger materializat din mulțime... mâna ei moale luând-o pe a lui și ducându-l în noapte... Îndrumându-i trupul extenuat pe străduțe... până aici... În acest apartament... susținându-l pe jumătate adormit sub dușul fierbinte... conducându-l până la acest pat... și veghindu-l până ce căzuse într-un somn vecin cu moartea.”

În lumina slabă a lunii, Langdon zări în încăpere un al doilea pat. Așternutul era mototolit, dar patul era gol. Dintr-o cameră alăturată se auzea susurul slab, dar continuu, al unui duș.

Privind spre patul Vittoriei, zări două cuvinte brodate pe

fața de pernă: „Hotel Bernini”. Nu se putu abține să nu zâmbească; Vittoria alesese perfect. Luxul Lumii Vechi, în fața *Tritonului* lui Bernini... nici că se putea o alegere mai bună în toată Roma.

Întins în pat, auzi brusc un bubuit și își dădu seama ce anume îl trezise. Cineva bătea în ușă. Mai tare.

Derutat, se ridică. „Nimeni nu știe unde suntem”, își spuse, ușor îngrijorat. Trase pe el un halat elegant, cu aceeași emblemă brodată și se duse în holul de intrare al micului apartament. Rămase o clipă nemișcat în fața ușii grele de stejar și apoi o deschise.

Un bărbat solid, îmbrăcat într-o uniformă galben cu purpuriu, stătea în prag.

— Sunt locotenentul Chartrand, spuse el. Din Garda Elvețiană a Vaticanului.

Langdon știa prea bine cine e:

— Dar cum... cum ne-ați găsit?

— V-am văzut când ați părăsit piața, azi-noapte. V-am urmărit. Îmi pare bine că mai sunteți încă aici.

Profesorul simți un fior brusc de neliniște, întrebându-se dacă nu cumva cardinalii îl trimiseseră pe Chartrand să-i aducă – pe el și pe Vittoria – înapoi la Vatican. La urma urmei, ei doi erau singurii oameni, în afara Colegiului Cardinalilor, care știau *adevăral*. Și constituiau, așadar, un risc.

— Sfinția Sa mi-a cerut să vă înmânez acest mesaj, spuse locotenentul și-i întinse un plic sigilat, cu pecetea Vaticanului.

Langdon îl deschise și citi biletul scris de mână:

„Domnule Langdon, Doamna Vetra,

Deși dorința mea profundă ar fi aceea de a vă solicita discreție totală în privința evenimentelor petrecute în ultimele 24 de ore, nu-mi pot permite nicidecum să vă cer mai mult decât ați oferit deja. De aceea, mă retrag umil și sper doar că vă veți lăsa inimile să decidă în această problemă. Lumea pare a fi astăzi un loc ceva mai bun...

Poate că întrebările dețin o forță mai mare decât răspunsurile.

Ușa mea vă va fi mereu deschisă.

Sfinția Sa, Saverio Mortati.”

Langdon citi biletul de două ori. Colegiul Cardinalilor alesese deci pe scaunul pontifical un suflet nobil și generos.

Înainte ca el să poată spune ceva, Chartrand scoase din buzunar un pachetel:

— O dovadă a gratitudinii Sfinției Sale.

Langdon luă pachetul. Era greu, învelit într-o hârtie maronie.

— Prin decret semnat de Sfinția Sa, adăugă locotenentul, vi se oferă cu titlu de împrumut pe termen nedefinit acest artefact din Tezaurul Papal. Sfinția Sa are însă rugămintea ca, prin testamentul dumneavoastră, să procedați astfel încât acest obiect să revină acasă.

Profesorul desfăcu pachetul și rămase o clipă fără grai. Era matrița. *Diamantul Illuminati*.

Chartrand surâse:

— Fie ca pacea să coboare asupra dumneavoastră.

Și se întoarse pentru a pleca.

— Vă... vă mulțumesc, băigui Langdon, ținând cu mâini care-i tremurau prețiosul obiect.

Locotenentul ezită o clipă în hol:

— Domnule Langdon, pot să vă rog ceva?

— Desigur!

— Eu și colegii mei suntem curioși. În acele ultime minute... *ce s-a întâmplat* acolo sus, în elicopter?

Profesorul își simți inima strânsă. Știuse că acest moment avea să vină, momentul adevărului. Discutase despre asta cu Vittoria noaptea trecută, pe când se furișaseră din Piazza San Pietro. Și se hotărâseră, chiar înainte de a primi biletul papei.

Tatăl Vittoriei sperase că descoperirea sa avea să determine o renaștere spirituală. Evenimentele petrecute cu o noapte înainte nu fuseseră nici pe departe ceea ce și-

ar fi dorit el, dar adevărul nu putea fi ocolit: în acest moment, pretutindeni în lume, oamenii își înălțau gândurile spre Dumnezeu așa cum n-o mai făcuseră niciodată înainte. Cât timp avea să dureze această vrajă, nici el și nici Vittoria nu știau, dar amândoi erau siguri că în niciun caz n-ar putea distruge acest sentiment universal de încredere în miracole, provocând un scandal și semănând îndoiala în inimile oamenilor. „Necunoscute sunt căile Domnului”, își spusese în sinea sa, gândindu-se că poate... cine știe... poate că în cele petrecute ieri fusese, totuși, voia lui Dumnezeu.

— Domnule Langdon, insistă Chartrand. Vă întrebam despre elicopter.

Profesorul afișă un surâs trist:

— Da, știu... răspunse, simțind cum cuvintele îi izvorăsc nu de pe buze, ci direct din inimă. Poate că de vină e șocul prăbușirii... dar memoria mea... pare că... totul e în ceață...

Chartrand îl privi cu o uriașă dezamăgire:

— Și nu vă amintiți *nimic*?

Langdon oftă:

— Mi-e teamă că acest lucru va rămâne pentru totdeauna un mister.

Când se întoarse în dormitor, ceea ce-l aștepta îl încremeni locului pentru o clipă: Vittoria stătea pe balcon, cu spatele lipit de balustradă și ochii ațintiți spre el. Părea o apariție cerească... o siluetă luminoasă, pe fondul lunii palide. Semăna cu o zeiță romană, învăluită în halatul alb și pufos, cu cordonul strâns, care îi accentua formele suple. În spatele ei, o pâclă diafană plutea aidoma unui halou deasupra *Tritonului* lui Bernini.

Langdon se simțea irezistibil atras de ea... ca de nicio altă femeie. Cu mișcări ușoare, așeză Diamantul *Illuminati* și scrisoarea papei pe noptieră. Va fi timp de explicații mai târziu. Se apropie de ea, pe balcon.

Vittoria părea fericită să-l vadă alături:

— Te-ai trezit, îi șopti moale. În sfârșit!

Langdon surâse:

— A fost o zi lungă.

Ea își trecu o mână prin părul vaporos și gulerul halatului se întredeschise ușor.

— Iar acum... bănuiesc că îți aștepți răsplata.

Cuvintele îl luară prin surprindere:

— Poftim?

— Suntem oameni mari, Robert. Poți s-o recunoști liniștit. Ai o dorință arzătoare. Ți se vede în ochi. O foame profundă, carnală, adăugă surâzându-i la rândul ei. Și eu simt același lucru. Iar pofta aceasta va fi satisfăcută imediat.

— Va fi?

Încurajat, făcu un pas spre ea.

— *Pe deplin*, replică Vittoria, scoțând la iveală meniul pentru room-service. Am comandat tot ce au în meniu.

Seara fusese desăvârșită. Cinaseră împreună la lumina lunii... șezând pe balcon... savurând *frisée*, trufe și *risotto*, sorbind vin *Dolcetto* și vorbind până târziu în noapte.

Nu avea nevoie de experiența sa în simbolistică pentru a descifra semnalele pe care i le trimitea Vittoria. În timpul desertului - cremă de mure cu *savoardi* și *Romcaffé* aburindă - își lipise piciorul gol de al lui, pe sub masă, fixându-l cu priviri aprige. Părea hotărâtă să-l determine să-și azvârle furculița și s-o ia pe ea în brațe.

Dar Langdon nu se mișcase de la locul lui. Ca un gentleman perfect. „La jocul ăsta e loc pentru doi”, își spuse, înăbușindu-și un zâmbet de pungaș.

Când nu mai rămăsese nimic de mâncat, se retrase pe marginea patului său, răsucind în mâini Diamantul *Illuminati*, la nesfârșit, meditând iar și iar asupra simetriei sale perfecte. Vittoria îl privea fix, inițial, derutată, iar apoi cu o frustrare care-i tot creștea:

— Găsești ambigrama aceea teribil de interesantă, nu-i așa? întreba ea.

Langdon încuviință:

— Teribil.

— Ai zice că e cel mai interesant obiect din camera asta?

Profesorul se scarpină în cap și afișă un aer profund preocupat:

— Păi, *ar fi* un lucru care m-ar interesa mai mult.

Ea surâse și făcu un pas spre el:

— Și anume?

— Cum ai infirmat teoria aceea a lui Einstein cu ajutorul bancurilor de ton?

Vittoria își ridică brațele în aer într-un gest disperat:

— *Dio mio!* Destul cu peștele! Te previn: să nu cumva să încerci să te joci cu mine!

Langdon zâmbi:

— La următorul tău experiment ai putea folosi plătica pentru a dovedi că Pământul este plat!

Vittoria fumega deja, dar pentru prima dată pe buze îi apăru umbra unui surâs exasperat:

— Pentru știința ta, domnule profesor, să știi că următorul meu experiment va face istorie în lumea științei. Am de gând să demonstrez că neutrinii au masă.

— Neutrinii au *masă?!* făcu Langdon și îi aruncă o privire siderată. Nici nu știam că le e foame!

Dintr-o singură mișcare, se repezi asupra lui, blocându-l sub ea:

— Sper să crezi în viața după moarte, Robert Langdon! izbucni ea în râs, ținându-l cu palmele în timp ce ochii îi aruncau săgeți înfierbântate.

— De fapt, bâigui el printre hohote, niciodată n-am reușit să-mi imaginez ce e dincolo de lumea asta.

— Serios? Așadar, n-ai avut niciodată o experiență religioasă? O clipă sublimă de extaz glorios?

Langdon clătină din cap:

— Nu și, serios, mă îndoiesc că sunt genul de om care *ar putea* avea vreodată o experiență religioasă!

Vittoria își aruncă halatul de pe ea:

— Dar n-ai fost niciodată în pat cu un maestru yoga, nu-i așa?

MULȚUMIRI

Îmi exprim recunoștința față de Emily Bestler, Jason Kaufman, Ben Kaplan și fața de întregul personal al editurii Pocket Books, pentru încrederea pe care au acordat-o acestui proiect.

Îi mulțumesc prietenului și impresarului meu Jake Elwell, pentru entuziasmul și eforturile lui neabătute.

Legendarului George Wieser pentru că m-a convins să scriu romane.

Bunului meu prieten Irv Sittler, pentru că mi-a înlesnit audiența la papă, mi-a permis să vizitez zone ale Vaticanului la care puțini oameni au acces și pentru că, datorită lui, nu voi uita niciodată sejurul petrecut la Roma.

Unuia dintre cei mai ingenioși și mai talentați artiști ai prezentului, John Langdon, care s-a ridicat în mod strălucit la înălțimea cerințelor mele și a realizat ambigramele pentru acest roman.

Lui Stan Planton, bibliotecar-șef la Ohio University Chillicothe, pentru că a fost principala mea sursă de informații pe cele mai diverse teme.

Sylviei Cavazzini, pentru interesantul tur prin tainicul // *Passetto*.

Și celor mai buni părinți pe care și-i poate dori un copil, Dick și Connie Brown... pentru tot.

Mulțumesc, de asemenea, personalului de la CERN, lui Henry Beckett, Brett Trotter, Academiei Pontificale de Științe, Institutului Brookhaven, Bibliotecii FermiLab, Olgăi Wieser, lui Don Ulsch de la Institutul Național pentru Securitate, Carolinei H. Thompson de la Universitatea Wales, lui Kathryn Gerhard și Omar Al Kindi, lui John Pike și Federației Oamenilor de Știință Americani, lui Heimlich Viserholder, Corinna și Davis Hammond, Aizaz Aii, tuturor celor care lucrează în cadrul Proiectului Galileo de la

Universitatea Rice, lui Julie Lynn și lui Charlie Ryan de la Mockingbird Pictures, lui Gary Goldstein, Dave (Vilas) Arnold și Andrei Crawford, tuturor celor de la Global Fraternal Network, Bibliotecii Academiei Phillips Exeter, lui Jim Barrington, John Maier, Margie Watchel, celor care se ocupă de site-ul **alt. Masonic. Members**, lui Alan Woo-ley, Expoziției Codicelor Vaticanului de la Biblioteca Congresului, Lisei Callamaro și Callamaro Agency, lui Jon A. Stowel, tuturor celor de la Musei Vaticani, lui Aldo Baggia, Noah Alireza, Harriet Walker, Charles Terry. Mulțumirile mele și celor de la Micron Electronics, lui Mindy Rensealer, Nancy și Dick Curtin, lui Thomas D. Nadeau, celor de la NuvoMedia și Rocket E-books, lui Frank și Sylvia Kennedy, Ministerului Turismului din Roma, lui Maestro Gregory Brown, lui Val Brown, lui Werner Brandes, Paul Krupin de la Direct Contact, lui Paul Stark, lui Tom King de la Computalk Network, lui Sandy și Jerry Noian, web-specialistei Linda George, Academiei Naționale de Artă din Roma, fizicianului și colegului meu Steve Howe, lui Robert Weston, Librăriei Water Street din Exeter, New Hampshire și Observatorului de la Vatican.